milly johnson

Bir İlkbahar Macerası

Enerjik ve eğlence düşkünü Lou Casserly nasıl dünyanın 'en itaatkâr' eşine dönüştü?

En yakın arkadaşı Deb'le bir zamanlar çılgınca planlar yapan o cesur kızdan eser kalmamıştı. Lou artık, gerek hiçbir şeyden tatmin olmayan annesi gerekse onu aldatan kocası Phil tarafından kullanıldığının farkında olmayan, yalnız ve sürekli olarak eleştirilen bir kadındı.

Sonra bir gün, eline bir sayfası kıvrılmış bir dergi geçti ve hayatını ne ölçüde değiştireceğinden habersiz, evdeki fazlalıklardan kurtulmakla ilgili bir makale okudu. Basit bir ilkbahar temizliği olarak başlayan iş, çok geçmen kontrolden çıktı. Evden attığı her fazlalıkla birlikte, Lou'nun yüreğinin ta merkezindeki o kapalı ve acı dolu yerlere biraz daha fazla ışık ve hava doldu.

O civarda yaşayan Tom Broom adındaki yakışıklı bir adamla tanışınca da onu aldatan kocası Phil'i çok farklı bir gözle görmeye başladı. Ancak, Tom'un yardımıyla bile, acaba enerjik, mutlu ve kendinden emin Lou Winter haline geri dönebilecek miydi? Fazlalıklardan arınmış hayatına karşı duyduğu heyecan, bakalım onu nereye götürecekti?

"İnsanı kaçınılmaz derecede iyi hissettiren bir roman."
JANE COSTELLO

"Bu kitaba bir sağlık uyarısı koyulmalı: Ancak bir gününüzü feda edebilecekseniz okuyun. Başımı kitaptan müthiş bir tatmin hissiyle kaldırdım."
DEBBY HOLT

230743
ARP

www.krpyayincilik.com
hyperionkitap
hyperionkitap

22 TL

ISBN 978-605-63339-9-6
9 786056 333996

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bir İlkbahar Macerası

milly johnson

Çeviren
Belgin Selen Haktanır

Bir İlkbahar Macerası
Milly Johnson

A Spring Affair
© as seen on UK Edition

ISBN: 978-605-63339-9-6

İlk Baskı: Mayıs 2013

Çeviren
Belgin Selen Haktanır

Kapak İllüstrasyonu
Robyn Neild

Kapak Tasarımı
Lizzie Gardiner

Editör
Zeynep Ünalan

Yayına Hazırlayan
Ali Bulut

Baskı
Ana Basın Yayın
Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad.
Yayıncılar Birliği Sitesi No:32
Kapı No: 4G Büyükçekmece-İstanbul

KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.
email: info@krpyayincilik.com
Tel: +90312 213 44 04
Fax: +90312 213 44 04
Turan Güneş Bulvarı 100/20 Çankaya-Ankara

HYPERION © Bir KRP Yayıncılık Markasıdır.

Yayın Hakları
© KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı
izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

www.krpyayincilik.com

www.facebook.com/hyperionkitap
twitter.com/hyperionkitap

Bir İlkbahar Macerası

milly johnson

Çeviren
Belgin Selen Haktanır

HYPERION
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

DB için. Sahip olamadığımız milyonlarca mutlu sonu senin için yazacağım. Her zaman sevgilerimle. Yeşilgözler X

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Önsöz

Hayatınızın Bahar Temizliğini Yapın!

Hayat size bazen fazla ağır ve tıka basa mı geliyor? Hiçbir yere varamadığınızı mı hissediyorsunuz? Hiç aklınızdan dolaplarınızdaki ıvır zıvırların sizi kontrol ettiği, enerjinizi tükettiği ve sizi geçmişe bağladığı geçiyor mu? Tüm bunlar bir hayal ürünü gibi geliyorsa, Mavis Calloway'in 14. sayfada yer alan raporuna göz atın ve fazlalıkları atmak gibi basit bir işin hayatınızı ne kadar geliştireceğini görün.

Kadınlar İçin Kadınlar, İçindekiler sayfası, Mart sayısı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teşekkür

Her zamanki gibi bu kitabı yazmama doğrudan ve dolaylı olarak yardımcı olan birkaç kişiye teşekkür etmek isterim. Süper temsilcim Darley Anderson'a ve dünyalar güzeli meleklerine ve yayıncım Simon & Schuster'daki herkese, özellikle de harika bir editör olan Libby Vernon'a, muhteşem ve dünyanın en tatlı Baş Editörü Suzanne Baboneau'ya. Vazgeçilmez Joan Deitch'e de ayrıca teşekkürlerimi yollarım.

Anneme ve babama, arkadaşlarına hiç acımadan sürekli olarak beni övdükleri ve satışlarımı arttırdıkları için teşekkür ederim. Oğullarım Terence Johnson'a öykü konusunda verdiği tavsiyeler, George Johnson'a da kendi yarattığı karakter 'Shirley Hamster'ı kullanmama izin verdiği için teşekkür ederim.

Arkadaşlarıma teşekkür ederim: eski ve yeni; iri yarı ve ufak tefek, güreşçi olan olmayan, parlak, güzel, zeki ve harika tüm arkadaşlarıma. Özellikle de gözü pek olanlara: Paul Sear, Alec Sillifant, Catherine Marklew, Maggie Birkin, Tracy Harwood, Rachle Dobson, Debra Mitchell, Chris ve Judy Sedgewick ve her zamanki gibi GÜNEŞ kız kardeşlerim: Pam Oliver, Helen Chapman ve Karen Baker. Ayrıca, resmi kedi kurtarıcıları olan, www.haworthcatrescue.org'dan Colin ve Sara Atkinson'a teşekkür ederim.

www.newMedia4.com'dan güzel ve muhteşem Stuart Gibbins'e benim için dünyanın en güzel Web sitesini yarattığı ve teknolojik konuları benim gibi kalın kafalı birisinin anlayabileceği şekilde anlattığı için teşekkür ederim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dostlukları ve asla tükenmek bilmeyen destekleri için, bir grup harika zeki dilenci yazara da teşekkürlerimi iletirim: Sue Welfare, Lucie Whitehouse, Lucy Diamond, Matt Dunn, Louise Douglas, Jayne Dowle, James Nash, Katie Fforde, Stephen Booth, Mei Dyke ve Jane Elmor.

Barnsley'deki *Heeleys Konteynırları*'na bana çeşit çeşit ayrıntıyı anlattıkları için teşekkürlerimi yollarım. Beni kendi fazlalıklarımdan uzaklaştırdıkları ve bu süreçte hayatımı temizlememe yardımcı olarak bir maceraya attıkları için de teşekkür ederim. İnanın, fazlalıklardan kurtulmak bir mucize gibi.

Eski apartman görevlim (Tebrikler!) Pat Casserly'ye ve ailesine, Lou için kusursuz ismi bana ödünç verdikleri için teşekkür ederim.

BBC Sheffield Radyosu'ndan *grazie bella* Franca Martella'ya hem İtalyanca gurum, hem de en sevdiğim kadın arkadaşım olduğu için teşekkür ederim.

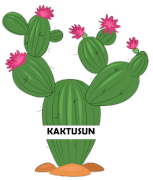
Baci - Corbaccio'daki, Milan'daki akşam yemeği masalarındaki ve kahve sürahilerinin etrafındaki tüm İtalyan dostlarıma teşekkür ederim. Bu romanı yazarken, suratımdaki gülümsemenin daha da büyük olmasını sizler sağladınız.

... Ve Senyor Marco Pierre White'a, minik oğluma çok iyi davrandığı; Lou'nun fantezi erkeği olarak romanımda yer aldığı ve onun gibi, 'yemek pişirmeye bayılan' birisi olduğu için teşekkür ederim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bir

Bazen kozmos, yerle bir olmuş bir hayatı yeniden kurmak için büyük zahmetlere girer. Mesela, M1 yol çalışması, dişçinin asistanının işe geç kalmasına, uygulama sekreterinin insanı deli eden çakışan randevularla uğraşmasına ve Bay Eliçabuk isimli dişçinin zor bir diş çekimi yüzünden diğer randevularının yarım saatten fazla aksamasına neden olmuştu. Tüm bunlar, bekleme odasının, raflardaki dergilere göz atarak vakit geçirmeye çalışan canı sıkılmış insanlarla dolmasına ve Bayan Elouise Winter için geriye tek bir dergi kalmasına neden olmuştu. Ama herhangi bir dergi de değildi: *Kadınlar İçin*. Bu dergi, bir zamanlar sahip oldukları genç ve bedeni enerjilerini artık etli patates yahnisinin çeşitleri ve türlü türlü el işleri hakkında bilgiler okuyarak harcayan kadınlar içindi. Bu türden işler ise henüz otuz beş yaşında olduğu halde, tehlikeli bir biçimde orta yaş uçurumuna doğru sürüklenen Lou açısından, tam eski kafalı kimselere göre işlerdi. Ama sırasının gelmesini beklerken, boşluğa bakmaktan ya da diş plağı posterlerini incelemekten daha iyiydi. Böylece, Lou dergiyi aldı ve ayağını gergin bir biçimde yere vuran bir kadınla Ernie Wise'ı andıran yaşlıca bir adamın ortasındaki tek boş yere oturdu.

Lou önce yemek tarifleri bölümünü açtı ama ilgisini çeken bir şey bulamadı. Kuzu budunu servis etmenin beş leziz yolu. Tüyleri ürperdi. Dişlerinin arasında kırmızı bir gülle bir tepside kuzu budu taşıyan Marco Pierre White bile bu yemeğin lezzetli olabileceğini düşündüremezdi. Kuzu etini gözlerinin önüne lime lime lastiğimsi yağlar ve nane sosu olmadan ge-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tiremiyordu; altı yaşında okulun yemek odasında tek başına oturup tabağındaki et yemeğini didiklerken, dışarı çıkıp arkadaşlarıyla oynayabilmek için etin giderek ufalmasını dilediğini hatırladı. Lesley Jones'un annesinin okula bir mektup yazıp nasıl çocuğunun tereyağlı bezelye yemeye zorlanmamasını istediğini ama kendi annesi Renee'in kuzu eti için aynı şeyi yapmadığını da hatırladı. Ama yemek odasında görevli olan iyi yürekli kadının, iç bulandıran bir kokusu olan yemeği çöpe döküp, onu işkence haline gelen bu durumdan nasıl kurtardığı da aklından silinmemişti.

Kuzu eti kocası Phil'in en sevdiği yemek olduğu halde, araları bozulmadan ve Phil bir ilişki yaşamadan önce ona nadiren bu yemeği pişirirdi. Üç buçuk sene önceki o karanlık günlerden beri, kuzu eti, menülerinde sık sık yer almaya başlamıştı. Kocasının önceki akşam onun kilo aldığına dair yaptığı küçük yorum ise sanki o gecenin kaçınılmaz sonucuydu. Lou bunu unutmak istiyordu ama o an çamaşır makinesinin içinde beyaz çorapların arasında dönüp duran kırmızı bir çorap gibi, durdurulamaz ve tehlikeli bir biçimde dönüyordu. Lou tam hayatındaki bütün taşların yerine oturduğunu düşünmeye başladığı anda, kocasının poposuyla ilgili bir şey söylemesi gerekmişti.

Düşüncelerini başka yöne çevirmek için çaresizlik içinde dergiyi karıştırmaya devam etti, yoksa çıldıracağını hissetti. Eski kiç tarzını yansıtan tığ işi bir abajur gördü ama Lou'nun tığ işine karşı merakı, on bir yaşındayken beyaz yünden solucanları andıran şeritler yapmasıyla başladığı gibi bitivermişti. Kız kardeşi Victorianna'nın (son sıralarda kendine 'Torah' denmesini istiyordu) zahmetsizce tığla işlediği çay bardağı altlıkları ya da büyükanne tarzı battaniyeler işlemek için gerekli olan ikinci ve diğer sıraları yapmayı bir türlü becerememişti. Ama zaten, annesinin evlerine gelen misafirlere küçük kızının el işlerini gösterirken de böbürlendiği gibi, Victorianna elini hangi işe atsa başarılı olurdu. Lou'nun içinden annesine, *"Keşke senden bir şey istemek yerine onu ziyaret etmeni istediği için arasa,"* demek geçiyordu. Ama bunu demedi. Demiş olsaydı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile bir şey değişmezdi. Victorianna annesi tarafından o kadar uzun süredir yüceltiliyordu ki, bir nükleer patlama bile bunu değiştiremezdi.

İlk on gece tuvaletleri. Vasiyetinizi yazın. Hayatınızın bahar temizliğini yapın! "Tanrım, orta yaşta beni bunlar mı bekliyor?" diye düşündü Lou. Sanki şimdilerdeki ayakkabı ve çanta merakı, günün birinde paçalı donunu Niagara Şelalesi gibi ıslatmadan ya da takma dişleri ağzından fırlamadan gülebilme sanatında uzmanlaşmaya dönüşecekmiş gibi görünüyordu. Metalik bir şeyin yanından geçerken saçlarınıza bedavaya perma yapacak türden naylon kumaşlardan dikilmiş tuvaletlerden hoşlanmıyorsanız, tuvaletler berbattı. Hem vasiyetini de çoktan yazmıştı. Gerçi Picasso tablolarını kimseye bırakmaya niyeti yoktu. Ama Bay Eliçabuk'u görmek için sırada daha üç kişi olduğundan, dergiye odaklanıp baştan sona okumaktan başka çaresi yoktu. Makale, istenmeyen ve kullanılmayan ıvır zıvırların insanın aklına hayaline gelmeyecek biçimde nasıl iç açıcı bir biçimde kullanılabileceğini gösteriyor; dergilerden kesilmiş, asla denemediğiniz yemek tariflerini yakarak, bir gün incelip giyebileceğinizi umduğunuz ama başaramadığınız için hâlâ dört beden küçük olan giysileri atarak ne kadar rahatlayacağınızı anlatıyordu.

Giysilerle ilgili kısım Lou'ya mantıklı geldi. Gri kareli, 38 beden o pantolon ne kadar zamandır süper incelikteki poposunun yeninden ortaya çıkmasını bekliyordu? Lou şöyle bir düşününce evlilik öncesinde ve sonrasında, pantolonun tam on iki senedir dolabında asılı olduğunu fark edip dehşete kapıldı. O pantolona sığmaya niyetlendiğinden beri o kadar çok kilo almıştı ki, neredeyse iki beden daha fazlaydı ve önceki gece Phil'in söylediğine inanacak olursa, giderek daha da şişiyordu.

Sabaha kadar gözüne uyku girmemiş, kilo vermesi gerektiğini düşünmüştü. Phil'in yine gözünün dışarıda olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Hele incecik kadınlara bakacağını hiç düşünmek istemiyordu. Bir an önce toparlanmalıydı. Hemen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Evinizi ve zihninizi temizleyin. Hayatın dağınıklığının sizi ele geçirmesine izin vermeyin. Fazlalıkları atın ve kontrolü yine ele geçirin!' diye bas bas bağıran makale, Lou Winter'ın içindeki kör ve kayıp kısmın kafasını kaldırıp ışığı görmesini sağladı. En son ne zaman gündelik çöp olmayan gereksiz ıvır zıvırı attığını hatırlamıyordu ama dolapları buna rağmen tıka basa doluydu. En azından, temizlik işine kalkışırsa, zihnini kaydığı yerden başka bir yere çevirebilirdi.

En iyi 'ifadesiz' surat ifadesini takınarak, içeri girme sırası geldiğinde dergiyi çaktırmadan çantasına attı. Kimsenin dergiye ihtiyaç duymayacağına karar vermişti; zaten derginin birisi tarafından daha okunacak hali de kalmamıştı. Bunu telafi etmek için, sözüm ona 'mucizevi' temizlik işine giriştiğinde, evde okumadığı dergileri bir dahaki sefere dişçiye getirecekti.

Keşke bunu yapmaya kocasının yorumunu aklından atarak başlayabilseydi...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İki

O gece saat sekiz buçukta, P.M. Otomobilleri'nin sahibi ve her geçen gün gizlemesi daha da zorlaşan bir keli olan Philip Michael Winter, sandalyesinde geriye yaslandı ve tam doymuş gibi bir güzel geğirdi.

"Harikaydı, aşkım."

Lou gülümsedi ve kocası onu gülümsetebilmenin keyfini çıkardı. Phil karısına hiç iltifat etmeyen erkeklerden değildi. Hayır, midesi lezzetli bir yemekle dolduğunda, bunu Lou'yla mutlaka paylaşırdı. Midesi bayram ettiğinde, bunu Lou'nun bilmeye hakkı olduğunu düşünürdü. Lou çok iyi bir eşti, hatta dünyanın en iyi eşiydi. Phil'in asla temiz bir gömlek araması gerekmezdi, evleri de her zaman pırıl pırıldı. Lou bir melek gibi yemek pişirir ve onu yatak odasında asla geri çevirmezdi. Lou kusursuz bir 'itaatkâr' eşti; daha doğrusu, Phil onu böyle olacak şekilde eğitmişti. Ama Lou da onunla evli olduğu için şanslıydı hani. Lou'ya dört odalı bir evde yaşama fırsatı vermişti ve ikinci el araba işi sayesinde de son moda aletleri, bahçe mobilyaları ve üç odalarında plazma televizyonları vardı.

Lou ta en başından beri, hatta Phil ikinci el araba işini kurmayı hayal ettiğinden, bu işi yapmasını mümkün kılacak kredi yi çekebilmek için banka müdürüyle görüşmeye gittiğinden beri yanındaydı. P.M. Otomobilleri bir aile şirketiydi; dolayısıyla, Lou'nun hesap kitap işlerini üstlenmesini istemişti, çün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kü hem kimseye karısından çok güvenmezdi, hem de Lou bu işte gerçekten iyiydi. Tüm faturaları karşılayabilecekleri kadar paraları vardı bankada. Phil onu biraz daha özgür olsun, ayakkabılar, makyaj malzemeleri ve kadınların ihtiyaç duyduğu diğer şeyleri de kendi parasıyla alabilsin diye yarı zamanlı bir işte çalışmaya da teşvik etmişti. Ama Lou'nun işi gerçekten sadece yarı zamanlı olmalıydı, çünkü Phil onun kendisini çok yormasını, ya da akşamları eve geldiğinde, şahsi aşçısı tarafından yemek yapamayacak kadar çok işi olmasını da istemiyordu. Restoranlara gitmeyerek bir servet biriktirmişti. Dışarıda yemek yemenin ne anlamı vardı? Kimse Lou kadar güzel yemek pişiremezdi, zaten Lou da şık bir yerde daha lezzetsiz yemekler yiyeceğine, yemekleri kendisi pişirmeyi tercih ederdi. Phil mutfağı ve yemek odasını Lou'nun rahat rahat yemek pişirebileceği kocaman bir yemek alanına dönüştürmüştü ve evin yan tarafına potansiyel müşterilerine karısının muhteşem yemeklerini ikram edebileceği ve büyüleyebileceği güzelim bir sera yaptırmıştı. Lou da müşteriler için yemek pişirmeye bayılırdı. Phil bunu ona hiç sormadığı halde öyle olduğunu biliyordu. Ama Lou ona haksızlık etmemek için hiç "Dışarıda yemek yiyelim mi?" diye sormuş muydu? Phil yolunu şaşırdığından beri sormamıştı aslında.

Lou o gece ağızda eriyen, pembe renkli kuzu eti, mangetout bezelyesi, tatlı elma patatesleri ve karamelize edilmiş havuç yemeği pişirmişti (Phil de bunları Lou'nun yine evde pişirdiği nane sosunun yarısıyla midesine indirmişti). Phil'in en sevdiği yemekler bunlardı. Hem Lou yemekten bir lokma bile yememişti, çünkü Lou'nun kuzu etinden Drakula'nın sarımsaktan nefret ettiği kadar nefret ettiğini biliyordu. Phil, Lou'nun biraz suratını buruşturarak ufacık bir tabak yumurtalı salata yediğini fark etmişti. Karısı yatağa girerken poposuna bir şaplak atıp, masumane bir tavırla *"Biraz kilo mu aldın canım?"* dediğinde, üstünde yarattığı etkinin de farkındaydı. Lou kendini bıraktığının masumane bir yorumla dahi ima edilmesi karşısında, Phil'in arada sırada sağlıklı olduğunu düşündüğü o güvensiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ruh haline bürünüyordu. Phil bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu, çünkü Lou bu şekilde ayaklarını yere sağlam basıyor ve elindekileri takdir edebiliyordu.

Bu durum, dışarıdan birisine acımasızca, hatta sadistliğin sınırında bile görünebilirdi ama Phil Winter ne kadar doğru düşündüğünü hararetle savunabilirdi. Evliliğine değer veriyordu; karısının da aynı hisleri paylaştığından emin olmaya ihtiyaç duyuyordu ve onun da evlilikleri için çaba göstermesini istiyordu. Lou'nun kendini salıp nasıl göründüğünü önemsememesini ve iş arkadaşı Şişko Jack'in sırf kendini salan değil, bir kızak hızıyla kendini bırakan karısı Maureen gibi olmasını istemiyordu.

Lou bir Muller Light içerken, Phil de calvados kremalı elma turtasını afiyetle mideye indiriyordu. Lou ona tatlının ardından bir de harika bir brendi hazırlamıştı. Phil çok yorgun olmasa, o gece yatak odasını biraz hareketlendirme girişiminde bulunabilirdi, çünkü Lou'nun cinsel açıdan kendini güvende hissettiği için ona minnettar olacağını biliyordu. Kendine pek güvenmeyen bir kadının yatakta başarılı olmak için daha çok çaba sarf ettiğini öğrenmişti. Hayat Phil Winter'a güzeldi.

Annesi güzel bir evi, yüklü bir banka hesabı, yurtdışı tatilleri ve çalışkan bir kocası olduğu için iyi bir hayat olduğunu söylese de hayat Lou Winter için çok daha iyi olabilirdi. Phil'in karısının gözünde en iyi yönlerinden biri yemeklerini ne kadar çok beğendiğiydi. Yemek konusunda seçici bir erkekle de evlenmiş olabilirdi.

Aslında, evlenmeden önce Marco Pierre White'ın gözlerinin içine baktığı, Marco'nun ona bol sarımsaklı ciabatta yemeğinden iri iri parçalar kesip yedirdiğini, aralarındaki mum ışığının onun kusursuz suratını aydınlattığı, dudaklarının yağla, balzamik sirkeyle ve kırmızı Şiraz şarabıyla parladığı bir hayali vardı. Lou'nun ve eski arkadaşı Deb'in uğruna kavga ettikleri tek erkek oydu. Lou arkadaşı gibi uzun boylu erkeklerden hoşlanmazdı ama Marco'nun o kadar çok harika özellikleri vardı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki, boyunun uzun olması gibi bir kusuru görmezden gelebilirdi. Tabii, onunla birlikte olacak fırsat eline geçmiş olsaydı. Tutkulu, yemek yemeğe bayılan İtalyan asıllı bir Yorkshirelı... Ah, en güzel yanı İtalyan asıllı olmasıydı...

Deb'i düşününce gülümsedi ve boğazının düğümlendiğini hissetti. Öksürerek boğazını temizledi ve dikkatini Phil'e verdi. Parlayan çenesiyle ve şapşal sırıtışıyla gastronominin kötü çocuğu olan kocası, Lou'nun üstünde aynı etkiyi uyandırmadı ama hayatının gerçeği buydu. Hayallerini çoktan çöpe atmıştı.

Lou tabakları suya tutup bulaşık makinesine yerleştirdi, kapağını da midesini bulandıran nane kokusunu hissetmemek için hızla kapattı. Kuzu etinden ne kadar nefret ettiğini, onun için ne büyük bir acıya sebep olduğunu kimse bilemezdi. Makinenin düğmesine bastı, makineden bir uğultu yayıldı ve çalışmaya başladı. Makinenin pervanesi tencerelere, tabaklara ve çatal bıçaklara çarpıp, yemeğin tüm izlerini seneler öncesi gibi okulunun yemekhanesindeki görevli kadın gibi sildi. Ama bu sefer, seke seke bahçeye çıkabilecek olmanın yarattığı özgürlük hissi oluşmadı ve en azından şimdilik yemek işini tamamlamış olmak içini hiç ama hiç rahatlatmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üç

Lou çantasını masasının kenarına koydu, pardösüsünü çıkardı ve personel kantinindeki yeni ve şık makineden üstünde tükürük varmış gibi gözüken çok koyu ve sert bir fincan kahve aldı.

"Kahvene kim kustu?" diye sordu Karen omzunun üstünden fincana bakıp. Karen iş yerindeki yeni suç ortağıydı. "İğrenç! *Nedir* o öyle?"

Lou gülümsedi. Karen'la ilişkisi bir zamanlar Deb'le aralarında var olan derin bağ gibi değildi. Muhtemelen iş yeri dışında arkadaş kalamazlardı, çünkü yaş farkı, evleri arasındaki mesafe, farklı hedefler ve bağlılıklar buna mani olurdu. Ama Karen iş yerinde gerçek bir yoldaştı. O da Lou gibi Pazartesileri, Perşembeleri ve Cumaları çalışır, işi onunla paylaşırdı. Ofis müdürleri bu durumu ortadan kaldırmak için onları ayırmak istemişti ama başaramamıştı. Karen Lou'yu saygısızlığıyla, sıcakkanlılığıyla, belirgin aksanıyla ve genizden gelen kahkahalarıyla çok güldürürdü. Ayrıca, aralarındaki şakalaşmalar ortak düşmanları Nicola 'Jaws' Pawson'un renksizleştirmeye çalıştığı günlere renk katardı.

Nicola kesinlikle tuhaf bir kadındı. Güzel ve inceciktı ama sadece ağzını açana kadar öyleydi; çünkü ağzını açtığı anda dil yerine bir musluk tamircisinin epeyi işine yarayabilecek metal bir levye ortaya çıkardı. O ağızla Noel partisinde Baş Muhasebeci Roger Knutsford'a neler yapmış olabileceği büyük bir espri konusu haline gelmişti, özellikle de adamın Yılbaşı'nda sesi kısılınca ve bir dilsiz gibi konuşmaya başlayınca öyle olmuştu.

Nicola'nın tam aksine, Karen siyah saçlıydı ve bir çiftçinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kızıydı; Jonah Lomu'yu bir çarpışma anında korkutabilecek Amazonvari geniş omuzları vardı. Ama iyi genler, eski para ve özel bir şan öğretmeni olan büyükannesi sayesinde dünyanın en hoş buğulu sesine de sahipti. Karen renk yelpazesindeki en parlak renkleri giyer ve en kırmızı rujları sürer, iri bedenini asla örtmeye de çalışmazdı. Hatta Karen Harwood-Court'u oluşturan özellikler onu ciddi anlamda seksi bir kadın kılıyordu. Ofiste birçok erkeğin sürekli olarak onu süzmesi de bu yüzden şaşırtıcı değildi. Ama Karen hayatında bir ilişki yaşamak istediği bir dönemde değildi. Eh, zaten erkekler hep elde edemedikleriyle ilgilenirlerdi.

"Bugün her zamankinden daha rahatsın bakıyorum," dedi Lou. Kahvesinden bir yudum alıp yutarken suratını ekşitti.

"Nicola izinli. Fark etmedin mi? Odanın ısısı birden artıverdi, tepemizde fırtına bulutları da yok." Karen adeta elle tutulabilir bir iç rahatlığıyla odaya göz gezdirdi.

En yaşlı ofis çalışanı Stan Mirfield hışımla içeri girdi ve sanki Olimpiyat yarışlarında bitiş çizgisine varmış, her salise önemliymiş gibi çantasını masasına koydu ki zaten Nicola söz konusu olduğunda, her şey bir yarışa dönüşürdü. Stan şehir dışında oturuyordu, ehliyeti de yoktu. Bu durum ofis konseyi zaman çizelgelerini değiştirene ve sabah kalkan ilk otobüs Stan'i şehre dokuza on kala getirene ve ofiste olması için ona sadece on dakika kalana dek sorun olmamıştı. Adamcağız muhasebe katına varana dek, hem fiziksel, hem de zihinsel açıdan mahvolmuş oluyordu.

Astımlı bir buhar makinesi gibi oflayan Stan çılgınlar gibi suratından akan terleri sildi.

"Rahatla Stanley, o burada değil," dedi Karen.

"Ne dedin canım?"

"O, yani Jaws, burada değil. İzinliymiş."

"Umarım hastadır," dedi genellikle iyi yürekli olan Stan.

"Öyle sanırım. Çatal tırnaklı toynaklarından biri düşmüştür."

Stan elini 'yaşasın' der gibi havaya kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karen Lou'ya yanaştı. "Bu hale gelmesine değer mi? Emekli olmadan kalp krizi geçirecek," dedi Karen Stan'e kızarak. İkisi birlikte, işine başlamadan önce normal rutinine başlayan Stan'i izlemeye koyuldular. Stan gün boyunca iyi yağlanmış bir makine gibi sessizce ve ciddi bir biçimde çalışır, ne kahve makinesinin etrafında dolanır ne de personelin çoğunluğu gibi İnternet'teki esprileri başkalarına yollardı.

"Stan gibi insanların çalıştığı bir iş yerim olsaydı, birkaç dakika geç kalmalarını hiç dert etmezdim," dedi Karen.

"İK'la konuşup biraz gecikme payı istememiş mi?" diye sordu Lou.

"Açıkçası o istemiş," dedi Karen 'o' sözcüğünde suratını buruşturup. "Kadın ona Bowman'ın buna kesinlikle hayır dediğini söylemiş." Karen üst dudağını geriye çekip, dişlerini göstererek Nicola'yı taklit etti. " 'İnsan Kaynakları bana imzalamış olduğun iş sözleşmende işe saat dokuzda başlaman gerektiğini belirtti. İşe saat dokuzda başlamayarak, sözleşmeni ihlal etmiş oluyorsun'. Böyle bir şey demiş işte. Her zamanki gibi, Stan işten atılma korkusuna kapıldı."

"Zavallı Stan'cik," diye cık cık etti Lou kendisine bir fincan kahveyle daha işkence ederek. "Eminim ki onlara Stan'in öğlenleri bile mola vermediğini söylememiştir."

"Evet. Bunun yerine ona yarı zamanlı çalışabileceğini söylemiş ama o zaman da emekliliği tehlikeye gireceği için Stan kabul etmemiş. Tabii, Jaws da bunu biliyor. Neyse, artık işimin başına geçeyim," dedi Karen ellerini ovuşturarak.

"Hmmm, heyecanlı bir şey gibi gözüküyor," dedi Lou. Karen'ın masasının üstüne yığılmış bilgisayar çıktılarına baktı.

"Bir anormallik bulmam gerekiyor. Roger yirmi bin sterlinlik bir açık fark etmiş ama neden kaynaklandığını bulamamış. O yüzden, bu işi yapacak şanslı kişi olarak beni seçti."

Roger Knutsford lakabını figürlerle arasının iyi oluşundan almıştı; ama arası bildiğimiz rakamlarla değil, genç kadınların figürleriyle iyiydi.

"Eh, mevkii sahibi olmanın faydaları. Maaşının bir kısmı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı sana vermesini istemelisin," dedi Lou. Sonra fısıldayarak "Çünkü sen de baş muhasebeci olabilirsin," dedi.

"Kes sesini, Lou. Bana şu cetveli uzatıver," diyen Karen içini çekti.

Lou dağınık kırtasiye malzemeleriyle dolu olan ve Alaaddin'in mağarasını andıran çekmecesini açtı. Beş dakika oflayarak cetveli aradıktan sonra "Bir dakika, burada bir yerdeydi," dedi ve en sonunda bulduğu pespaye cetveli Karen'a uzattı.

Ivır zıvırı atın.

Bu sözler sanki birisi kulağına bunları tatlı tatlı, onu baştan çıkaracak biçimde fısıldamış gibi aklına geliverdi.

"Ne yapıyorsun yahu?" diye sordu Karen beş dakika sonra. Lou çekmeceyi masasının altındaki bölmeden olduğu gibi dışarı çıkarmıştı. Sonra, çekmeceyi ters çevirdi ve içindekileri halıya boşalttı, dizlerinin üstüne çöküp ıvır zıvır tepeciğinin başına geçti. Bir çekmecede bu kadar çok şey olabileceğini düşünmemişti. Çekmece bir Tardis gibiydi. Eli her an tepecikten başını çıkaracak olan bir Dalek tarafından yok edilebilirdi.

"Eh, Jaws burada olmadığına göre, bir bahar temizliği yapabilirim," dedi Lou nefes nefese.

"Zamanlaman müthiş doğrusu. Bugün Mart'ın 21'i. İlkbaharın ilk günü," dedi Karen masasındaki takvimi gösterip.

"Evet. Baharın ilk gününde, uzun süredir ihmal ettiğim bir şey yapmış olacağım."

"En sonunda şu bordo renkli takımını YAKMAYACAKSIN, değil mi?" dedi Karen kendi acımasız esprisine gülerek.

"Ha-ha. Hayır, sadece gereksiz şeyleri atacağım," dedi Lou.

"Aynı şey işte."

"Amma da küstahsın. Takımımla ilgili bir sorun yok." Lou kızmış gibi numara yapıp, ellerini beline dayadı. Söz konusu takım biraz demode olsa da pratikti. Ama Lou onu giydiğinde kimsenin dikkatini çekmediğini hissederdi. Yirmili yaşlarında daha farklı giyinirdi. O zamanlar, geri plana karışmak istemez,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başkalarının neden bunu istediğine de bir anlam veremezdi.

"Vücudunu berbat gösteriyor. Hantal gözüküyorsun."

"Hantalım zaten," dedi Lou. "Hem otuz beş yaşında kimsenin bir moda ikonu olarak görmeyeceğine de eminim."

"Aferin."

"Benim için boşa nefesini tüketme," dedi Lou oflayıp.

"Ama doğruyu söylüyorum Lou. O takımı sana kim sattıysa, gidip vurmak gerek. Neden bekliyorsun ki? Bu kadar büyük bir ceza verdikleri için, derhal gidip vur onları."

"Üff, sen beni biraz rahat bıraksana."

Karen tüm dikkatini ona verebilmek için, sandalyesini döndürdü.

"Lou Winter, harika saçların, muhteşem göğüslerin ve seni on altı yaşında gösteren gözlerin var. Sana kimse bugüne dek elmaslardan ve mekânlardan söz etmedi mi? Bunlar bende olsa, herkesin gözüne sokardım. Sahip olduklarının farkında değilsin." Karen keyifsizce kendi küçük göğüslerine baktı. "Çok çekici bir kadınsın. Neden kendini gizlemeye çalışıyorsun?"

"Kendimi gizlediğim falan yok. Ama otuz beş yaşında..."

"Kulağın dediklerini duyuyor mu? Otuz beş yaş yaşlı sayılmaz."

"Sen yirmi beş yaşındasın, benim antika olduğumu söylemen gerekirdi."

"Biliyor musun? Güzel özelliklerini muhteşem bir biçimde ortaya çıkarmamak gibi bir yeteneğin var. Kendinden başka herkesi ön plana çıkarıyorsun."

"Dur bakalım," dedi Lou ama Karen'ın susmaya niyetli olmadığını, onu sert bir biçimde eleştireceğini biliyordu.

"Başvurmuş olsaydın, şu anda Jaws'un işini yapıyor olurdun. Bir düşünürsen, hepimizin o kadından çekmesi senin suçun. Sheffield Çelik Surat için çalışacağımıza, sana çalışmayı tercih ederdik hepimiz. Kendini harcaman beni gerçekten kızdırıyor."

"Öyle mi?" dedi Lou, önemli bir davada bir tanığın kanıtında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brezilya büyüklüğünde bir açık olduğunu fark etmiş bir avukat gibi. "Pekâlâ, madem 'kendimizi en iyi şekilde göstermekten' söz ediyoruz..." Dizlerinin üstünde çantasına doğru gidip "Ha ha ha ha..." diye mırıldandı ve bir kâğıt çıkarıp Karen'a uzattı. "İşte. Sana bunu getirdim."

"Nedir bu?" Karen tereddütle kâğıdı aldı.

"Muhasebecilik kursları. Üniversitenin önünden geçerken senin için aldım."

"Aman, benim bu eğitici kurslar için ayıracak vaktim yok," dedi Karen hemen.

"Haftada sadece bir gün, o kadar."

"Ev işlerimi ne zaman yapacağım?"

"Boş ver şimdi ev işlerini."

"Ya çocuklar?"

"Bildiğin gibi, çocukların okula gidiyor."

"Okul tatillerinde ne yapacağım?"

"Üniversitede de aynı tatiller olacak, değil mi şapşal? Hem tatillerde, çocuklar annenle ve babanla birlikte çiftlikte oluyorlar."

"Ya kurs parası?"

"İnsan Kaynaklarına sorabilirsin. Hep birilerini eğitime yollamaya çalışıyorlar, bunun için yeterli bir bütçeleri vardır herhalde. Yoksa bile, geleceğin için büyük bir yatırım yapmış olacaksın. Bunu yapabilirsin. Birilerine yalvar, çal, ödünç al... Kursları tamamlayınca, onlara geri ödersin."

"Tamamlayabilirsem."

"Yapma, Karen! Roger Knutsford kendi ekibine vermediği işleri sana veriyor. Sen de sorunsuz hepsini yapıyorsun. Rakamlarla aran doğuştan iyi, bunu sen de biliyorsun."

"Senin aran rakamlarla benden daha iyi. Neden kurslara sen gitmiyorsun?"

"Çünkü senin gibi muhasebe alanında bir kariyer yapmayı düşünmüyorum," diye cevabı yapıştırdı Lou. "Tanrı bana rakamlarla ilgili bir yetenek bahşetmiş olabilir ama gönlümde hamur işleri yatıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karen gülmemek için kendini zor tuttu. "Her şeyi düşündün, değil mi?" Lou bazen cidden komik oluyordu. Son derece iyi yürekli, komik ve sıcak bir kadındı. Harika bir anne olabilirdi.

"Bence bu kursa cidden gitmelisin," dedi Lou kendinden emin bir tavırla. Sonra, çaktırmadan Karen'ın Aşil Topuğu'nu gıdıkladı. "Hem kalifiye bir muhasebeci olarak ne kadar maaş alacağını da düşün. İki oğlunu son moda spor kıyafetlerle donatabilirsin, özel okula yollayabilirsin, kendi ofis müdürlerini günün birinde kıskançlıktan deli etsinler diye özel diksiyon dersleri aldırabilirsin..."

"Haksızlık!" dedi Karen. Ama Lou bir kere dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Evden çalışabilirsin, çocuklara bir bakıcı bulabilirsin..."

"Manipülatif bir cadı olduğunu biliyorsun, değil mi Lou Winter?"

"Başa çıkman gereken bir Jaws olmayacak, geri planda uğultuyla çalışan kahve makinesi de sadece sana ait olacak..."

"Ay, lüt-fen!"

"Ya da burayı idare eder, Stan'i çektiği eziyetten kurtarır, Zoe'nin gözyaşlarına boğulmadığı bir gün olmasını sağlayabilirsin."

"Tamam, tamam, broşürde yazanları okuyacağım. *Ama*..."

Lou onun ne diyeceğini biliyordu ama sesini çıkarmadı.

"Haydi, söyle. Anı yakala."

"O takımı yak."

Lou güldü. "Sen git o kursa yazıl, ben de bütün takımlarımı yakayım, minik bluzlarla ve mini eteklerle değiştireyim."

"Bak bunu görmeyi çok isterdim," dedi Karen üniversitenin broşürünü açıp. "Şimdi, kurs ilgimi çekti işte."

Dergideki makale kullanılmayan şeylerin atılmasının kişinin ruh halini ve enerji seviyesini büyük ölçüde etkileyeceğini iddia ediyordu. Saat dört olduğunda, Lou birkaç çekmeceyi temizlemenin gerçekten de güzel bir gün geçirmesinden tamamıyla sorumlu olduğundan pek emin değildi. Nicola ofiste

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmadığı için de olabilirdi. Kadının yokluğu o gün herkesin Müziğin Sesi filmindeki rahibeler gibi şarkı söylemesine neden olmuştu. Güzel bir gün geçirmesinin sebebi günlerden Cuma oluşu da olabilirdi. Hem de sıradan bir Cuma günü değildi; bir sonraki Pazartesi günü dinlenmek için izin almıştı ve önünde uzun bir hafta sonu vardı. Ama temizlik işinin tuhaf bir biçimde mutlu ruh haline ve bir şeyler başardığı hissine katkısı olduğunu hissediyordu.

Kâğıt klipslerini ve zımba tellerini yerli yerinde görmek, eski not kâğıtlarını çöpe atmak ve tüm tarihi geçmiş belgelerden arındırılan çekmecelere büyük boy kâğıtları koymak içini büyük ölçüde rahatlatmıştı. Lou not kâğıtlarına yazılmış tüm bilgileri masadaki defterine aktarmıştı, sonra da masasının üstünü, bilgisayarının ekranını temizleyip toz bezindeki kiri görünce hayretler içinde kalmıştı. Cadaloz teneke dişlerin temizlikçilere sözünün geçmemesi kötü oluyordu doğrusu. Öğleden sonra çalışmaya başladığında, çalışma masasının düzenli oluşu kendini her zamankinden daha etkin hissetmesine neden olmuştu.

Günün sonunda, normalde masasının üstünde bıraktığı her şeyi çekmecesine koydu. Masası o kadar yenilenmiş gözüküyordu ki, neredeyse yeniden masanın başına geçip çalışmaya başlamak üzereydi.

"Tanrım," dedi kafasını Lou'nun tarafına uzatan Karen. "Masana güneş gözlüğü takmadan bakamayacağım. Kırtasiye malzemelerini eBay'de falan mı sattın?"

"Öyle şeylerden hiç anlamam."

"Sizin gibi emektarlar için fazla mı teknik bir konu? En azından, burada temizlik işi bulabilirsin."

Lou gülümsedi. "Parıl parıl olduğunu söyleyebilirim."

"Pırıl pırıl, Lou, pırıl pırıl." Karen gülümsedi. Lou'nun asla denetimsiz İngilizce konuşmaması gerekirdi.

"Kalifiye bir muhasebeci olup idareyi ele alınca, benim için de iyi bir şeyler söylersin artık."

"Emin olabilirsin canım," dedi Karen kapıya doğru izne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayrılan Kraliçe gibi hızla yürüyerek. "Uzun ve güzel bir hafta sonu geçir. Sonra, görüşürüz... Ama bordo takımın olmadan görüşürüz umarım. Perşembe günü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dört

Phil Cuma geceleri her zamanki gibi spora gittikten sonra körili tavuk yemeği yemekten hoşlanırdı; bu yüzden, Lou mutfakta kıvamlı bir domates sosunda ve kendi baharat karışımında fokur fokur kaynayan tavuk yemeğini karıştırırken, etrafı egzotik bir koku kaplamıştı.

Birden, telefonuna bir mesaj geldi. Arkadaşı Michelle'dendi: DAVE'İ GÖRMEYE GİDİYORUM. BANA ŞANS DİLE. Lou mesajı okuyunca şaşırdı, çünkü Michelle'le son konuştuğunda erkek arkadaşının sersemin teki olduğundan söz etmişlerdi ve Michelle onu elleri kolları nadide orkidelerle dolu olarak ve kor gibi kömürlerin üstünden yürüyerek gelse bile geri kabul etmeyecekti. Arkadaşına İYİ ŞANSLAR! diye yanıt yazdı. Ama biliyordu ki, Michelle hayal kırıklığı yaşayacaktı ve muhtemelen ertesi gün gözyaşları içinde onu arayacaktı.

Michelle kaba saba inşaatçı Dave'den asırlardır hoşlanıyordu ve iki ay önce Dave aşırı derecede sarhoşken birlikte olmuşlardı. Ama o zamandan beri, Dave onunla karşılaşmamak için nazikçe ama telaşla mazeretler uydurmuştu. Michelle de Dave onu ne kadar çok görürse, o kadar çok hayatının kadını olduğuna inanacağını düşünmüş, her fırsatta onu izlemişti. Dave'in hayatında gördüğü en yakışıklı erkek olduğunu düşünüyordu ama Colin içinde aynı şeyi söylemişti. Hatta Liam, John, Gaz, Jez, iki Ian ve bir de Daz için de aynı şeyleri söylemişti. İnternet'te tanıştığı Ölüm Hücresi Dane de vardı tabii. (Dane ayrıca 'İyi bir Katolik kadın tarafından sevilmek isteyen

BELONGS TO KRATOS TEAM

iyi yürekli, yumuşak başlı ve altı benzinlik sahibini katletmekten yanlış yere suçlanan bir adamdı.) Lou arkadaşına daha az hevesli davranmasını öğütlemiş, ancak Michelle bunu kendi dilediği gibi yorumlamış ve zavallı Dave'le her karşılaştığında onu görmezden gelmeye, yüksek sesle gülmeye ve yanı başında kim varsa onunla flört etmeye başlamıştı. Lou da aynı şeyi on dört yaşındayken Andy Batty'ye yapmıştı. Ama zaten Lou ilişkiler konusunda bir uzman değildi ve öğüt vermesi de yersizdi.

Coronation Street'in ilk notaları köşedeki portatif televizyondan yayılıp, Lou'nun 'şarap vaktinin' geldiğini müjdeledi. Yemek yaparken her zaman bir kadeh kırmızı şarap içerdi ama açacağı almaya gittiğinde sanki çatal bıçak çekmecesini ilk kez görüyormuş gibi hissetti.

"Tanrım," dedi içinden. Daha ilk denemesinde kullanmaktan vazgeçtiği mucizevi patates soyucusu ve Phil geçen Noel'de hediye olarak yeni bir set aldığı için kullanmadığı eski spatulalar da dâhil olmak üzere, satın aldığı ve hiç kullanmadığı tuhaf aletlere bakarken, çekmeceyi de düzenlemesi gerektiğini düşündü. Onun altındaki çekmeceyi de açtı; buraya eski naylon torbaları, yapışkanlı bandı, tırnak makaslarını ve başka hiçbir yere ait olmayan tuhaf şeyleri koyardı. Akan bir kalemin mürekkebiyle lekelenmiş yeşil renkli, eski saç bandına, ezelden beridir orada duran asma kilide ve anahtara ve geçen Noel'de bhajeelerin içinden solucan çıktığı için kapanan Hint restoranının broşürüne baktı. Bunları aldığı gibi çöpe attı ve neden bu kadar basit ve kolay bir şeyi daha önceden yapmadığına hayret etti.

En alt çekmeceyi açtı. Bunu biraz daha sert bir biçimde çekmesi gerekiyordu, çünkü Phil'in eski yeleklerinden diktiği bezlerle ve kesik çay havlularıyla dolu olduğu için sıkışmıştı. Tam o sırada çalan alarm dikkatini dağıtınca, Lou bütün çekmeceleri kapattı.

"Yarın," dedi içinden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Phil araba parkında tiksintiyle başını sallayıp acı çekmeye hazırlandı.

Sharon Higgins, iki yüz elli sterlin.

Çeklerin üstüne bu ismi her yazdığında, zihni ta midesine kadar inen kocaman bir kepçeyle karıştırılıyormuş gibi hesap işleriyle çalkalanıyordu. On senedir her ay 200 sterlin 24,000 sterlin ederdi; bir de buna sekiz sene boyunca her ay ödediği 250 sterlini de ekleyince, miktar 48,000 sterline çıkıyordu. O sürtüğün her an parayı arttırmasını istemesi de olasıydı. Çocuklar yirmi iki yaşına gelene dek eğitim masraflarının tamamını da isteyebilirdi. Doktor, ya da beyin gerektiren başka bir şey olacaklarsa, bu süre daha da uzun sürebilirdi. Çok daha fazla para isteyebilecek Sosyal Hizmetler Kurumu'ndan sürpriz bir mektup gelmemiş olması şaşırtıcıydı. Kadının bir tür yardım üçkâğıdı çevirdiğini tahmin etti. *Kırk sekiz bin sterlin!*

Kanını emen çocukları sadece bir kere Lou'yla birlikte Meadowhall'da Noel alış verişi yaparken görmüştü. Sharon'la, annesiyle ve çocuklarla resmen Noel Baba restoranının önünde burun buruna gelmişlerdi. Konuşmamışlardı. Sharon çocuklarla bağ kurmasından korkup telaşla onları uzaklaştırmıştı ama zaten bunun gerçekleşmesi mümkün değildi. Phil'e göre, onlar iki sıradan, kahverengi gözlü, sarışın ufak çocuktu ve o zaman da, ondan sonra da onlara karşı bir şey hissetmemişti. Daha doğrusu, olumlu bir şey hissetmemişti, sadece banka hesabından 48,000 sterlin yürüteceklerini düşünüp duruyordu. Üstelik bu miktara faizler de dâhil değildi. Bunları düşününce inledi.

Sharon'la iki gece geçirmişti. Bunlardan birini çok sarhoş olduğu için kesinlikle hatırlamıyordu. Ama belli ki o gece üç kere seks yapmışlardı, *bunun bedeli de seks başına on altı bin sterlindi!*

Onunla ilk Lou'yla tanışmadan birkaç sene önce Chesterfield'da dışarı çıktığı bir gece tanışmıştı. Sharon uzun bacaklı, koca göğüslü ve iri gözleri birer safir parçasını andıran hafif meşrep, yirmi yaşında bir barmeyddi. Kalçaları biraz genişti ama diğer özellikleri bu kusurunu hemen unutturuyordu. Phil onu biraz nakit para göstererek ve şık restoranlarda üç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

akşam yemeği, bir gümüş bilezik, kocaman bir pelüş ayı ve iki şişe şampanyayla etkilemiş, yatağa atmayı başarmıştı.

Sharon şampanyanın fazla kuru olduğunu söylemişti (neden o gerzek bunu daha ilk baştan söylememiş, elli sterlin daha harcatmıştı?) ve bir diyet kola içmişti. Böylece, Phil şişeyi tek başına içmişti. Pahalı şampanyayı ziyan etmek istememişti ama daha önceden içtiği, sisteminde dolaşan biralarla ve votkalarla pek iyi gitmemişti. Gerçi Sharon yatakta çok iyi olduğunu söylemişti.

İkinci seferinde, ayık olmaya özen göstermişti ama işin seks kısmının gayet vasat olduğu söylenebilecek en hafif şeydi. Sharon'ın harika bir vücudu olabilirdi ama erkek ana hedef bölgesine varamadan, saatlerce okşanmak ve ön sevişme isteyen bir kadındı. Sohbetse şeker pekmezinde beton çizmelerle yürümek gibiydi. Ayrıca, Phil onu tatmin ettikten sonra Sharon sırf saksafon çekmediği için ona aynı şeyi yapmayı reddedince de Phil'in keyfi iyice kaçmıştı. Dürüst olması gerekirse, sabah olana dek sıkılmıştı ve seks sonrası Ufak Şef'te yaptıkları kahvaltı sırasında Sharon'ın hayatından çıkması gerektiğine karar vermişti. İlişkiyi bitirmediği takdirde, Sharon'ın fazla yapışkan ve masraf çıkaracak bir tip olabileceğini hissetmişti ama beş ay sonra işlettiği araba alanına gelip de ikizlere hamile olduğunu söyleyene dek ne kadar pahalıya patlayacağını tahmin bile edememişti. Çocuklar kesinlikle ondandı. Winter ailesinde de ikizler olduğu için, Sharon'ın iddiası daha inanılır hale gelmişti. Zaten Sharon kanıt olarak bir de ultrason fotoğrafı getirmişti.

Sharon'ın ondan herhangi bir sorumluluk üstlenmesini istememesine çok rahatlamıştı ama isminin doğum belgesine yazılmasını, ikizlerin hayatına girmesini ve periyodik ziyaretlerle kafalarını karıştırmasını da istemiyordu. Sonra, tüm bu harika lafların üstüne *masrafların* birazını üstlenmesini istediğini söylemişti. Sharon para meselesini suya atılan bir taş gibi sohbetin orta yerine attığında, Phil suda oluşan dalgaları ta içinde hissetmişti. Sharon ne kadar istediğini de söylemişti: Her takvim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayı başına 200 sterlin. Bu miktarı hiç geciktirmeden ödediği takdirde, Sosyal Hizmetleri işe karıştırmayacağına söz vermişti. Phil tam bu noktada ona çocukların babasının o olduğundan emin olup olmadığını sormuştu.

Bunu duyan Sharon bir Tazmanya Şeytanı gibi ona bakmıştı.

"Sen beni ne sanıyorsun!" diye bağırdı, Phil'se çaresizlik içinde onu susturmaya çalıştı. "'Hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahipsin' (Phil bunu söylediğini hatırlıyordu), 'Prezervatif kullanmamıza gerek yok, çünkü makaslandım' (Phil bunu söylediğini hiç hatırlamıyordu) gibi laflarla beni baştan çıkardın!"

Sharon tükürür gibi "Beni kullandın, istediğini elde edince de çekip gittin, beni tanımak bile istemedin," dedi. "Sana ameliyatın konusunda o kadar çok inandım ki hamile olabileceğim aklıma bile gelmedi. Öğrendiğimde de kürtaj için çok geç kalınmıştı. Yani, tüm bunlar senin suçun seni pis yalancı."

Phil ameliyat olduğunu söylemiş bile olsa, Sharon buna inandığı için kalın kafalının teki olabilirdi. Phil o noktada cidden vicdan azabı hissetmişti, çünkü Sharon sızlanmayı kesmese de ağlamaya başlamıştı. Phil kanıt istediği takdirde, DNA örneklerini alabileceğini, Sosyal Hizmetler'e başvurabileceğini söylemişti. Onu amcalarıyla, babasıyla, gazetelerle, Jerry Springer'la tehdit etti... Phil de onu kahveyle, Kit Kat'la ve eve taksiyle yollayacağını söyleyerek yatıştırdı ve bir daha asla korunmadan iyi tanımadığı birisiyle seks yapmamaya yemin etti.

Artık hatırlamadığı seksten yedi buçuk ay sonra doğum haberini aldı. Formalite icabı yazılmış, altında hesap bilgilerinin bulunduğu bir nottu. Sharon bebeklerin prematüre olduğunu ama durumlarının iyi olduğunu yazmıştı. Yazmadan vermek istediği mesajsa şuydu: *Ödemeleri başlat.* Phil bunu asla kimseye itiraf etmeyeceği halde, gizliden gizliye çocukların sessiz sedasız hayatlarını kaybedecek kadar prematüre olmalarını ve en azından on sekiz sene çek yollama işinden ve tabii posta pulu masrafından onu kurtarmalarını ummuştu (Her şey üst üste binince, ortaya fena bir tablo çıkıyordu!). Çocuklar on ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şına gelene ve Sharon ondan aylık elli sterlin daha fazla para isteyene dek, ondan bir daha haber almadı. Buna razı oldu; çünkü sorun çıkarmaya değmeyecek bir miktardı, özellikle de işleri çok iyi giderken ve SH ödemeleri daha mide bulandırıcı olabilecekken. Lou'yla birlikte o Noel Sharon'a Meadowhall'da rastladığında bir kız, bir erkek çocuğu olduğunu bile bilmiyordu. Sharon pek değişmemişti; belki surat ifadesi biraz daha sertti, poposu da daha ufaktı. Çocukların birer baykuş yavrusu gibi - ya da guguk kuşu mu demeliydi bilemiyordu- ama yuvarlak ve kahverengi olan gözleri haricinde, onlarla ilgili hiçbir ayrıntı bilmiyordu. Çocukları, ağızları hep açık, bir şeyler talep eden ve gözü doymayan, banka hesabını kurutana dek başına musallat olan guguk kuşları gibi görüyordu.

Sharon ve çocuklarla ilgili bu macera Phil'i derinden sarsmıştı. O ana dek, harika bir hayatı olmuştu. Phil ve kız kardeşi Celia, anneleriyle babaları boşandıklarında küçüklerdi ve boşanma telafisi olarak paranın satın alabileceği en iyi şeylerle şımartılmışlardı. Winter ailesinin çocukları kendilerini üstün görerek, istediklerini her zaman elde ederek ve parayı büyük bir takıntı haline getirerek büyümüşlerdi. Yenilmez oldukları izlenimi taşıyarak yetişkinliğe rahat bir geçiş yapmışlardı. İşleri başarılı olup para da kazanınca ayakları yerden kesilmişti. Kendilerine bu denli güvenmeleri karşı cinsin dikkatini çekmelerini sağlıyordu. Ama Sharon'ın Phil'i gafil avlayışı Phil'in kendine olan inancını kırmış ve derinden sarsmıştı. O zamandan beri bir kez daha zirvede olduğunu ispatlamak istercesine en iyi ve en büyük anlaşmaları yapmaya çalışmış ve sahip olduğu her şeye dört elle sarılmıştı. Bir kadınla flört ederken de derinlere asla inmemişti. Phil Winter'ın başına gelen her şey, Sharon Higgins haricinde Phil Winter'ın istediği gibi olmalıydı. Buna arada sırada karısının ayaklarının altında halıyı çekmek de dâhildi. Lou'nun halıya tekrar çıkmayı her seferinde başarması da doğru yolda olduğunun en büyük kanıtıydı.

Zarfı tam kapatıp, üstüne ikinci sınıf bir pul yapıştırmıştı ki, sağ kolu Bradley kapıdan içeri kafasını uzatıp sırıttı ve elindeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kayıt defterini salladı.

"Başardım!"

"MG mi?"

"Evet. Salak bunak bir iki yüz sterlini nakit aldı. Bizim Colin sabah parayı Şişko Jack'e götürecek."

"Seni kahrolası çılgın! Bu hafta sana iyi bir bonus geliyor adamım."

Aslında, bonus iyi falan değildi; anlaşmayı kendisi yaptığı, formaliteleri Bradley halledip arabanın sahibi olan bunak kadına imzayı attırdığı için, yüz sterlinlik bir miktar yetişirdi. Araba aslında Şişko Jack'in tamirhanesinden geldikten sonra bir iki yüzün dört misli ederdi. İşin en iyi kısmı bu da değildi. Arabayı satan yaşlı kadın iyi bir anlaşma yaptığını sanıyordu. Kadının tabiriyle 'eski şeyini' satın alarak, garajında epeyi yer açmıştı ve onu vergi ödemekten ve arabasını sürekli olarak tamire yollamaktan kurtarmıştı. Hem kadın muhtemelen on iki bini harcayacak kadar da uzun yaşamayacaktı.

Belki de bir Tanrı gerçekten de vardı. Kendi işlerini yürütebilenlere yardım eden eski, iyi bir kapitalist Tanrı olabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beş

Lou cumartesi sabahı kadife çiçeklerini koparırken telefonu çaldı. Bir Mart sabahı saat tam sekizdi ve çarşaflarını değiştirmesi ve çamaşır yıkaması gereken herkes için açık ve esintili güzel bir gündü. Phil'in kahvaltısını kısa süre önce hazırladığı için kızartma tavası hâlâ sıcaktı, Phil'se daha yeni evden çıkmıştı. Michelle'in aradığını anlaması için telefonuna bakmasına bile gerek yoktu.

"Merhaba, nasılsın?" dedi fazla neşeli bir ses.

"Ben iyiyim. Erken kalkmışsın. İyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedi Michelle ama burnunu yüksek sesle çekişinden hiç de öyle olmadığı anlaşılıyordu.

"Emin misin?"

"Hayırrrr..."

Michelle asla iyi değildi. Aslında, bu tam olarak doğru değildi, çünkü üç sene önce Lou'nun Phil'i memnun etmek için gitmeye başladığı İleri Seviye Hint Yemekleri Kursu'nda tanıştıklarında Michelle gayet iyiydi. O zamanlar, Lou Phil'in gözüne girmek için didinip duruyordu ve İleri Seviye Saksafon Çekme kursu olmadığından, bu kurs en iyi şeydi.

Lou ve Michelle sınıfta yumurta pişirebilen tek kişilerdi ve yarı Asyalı, yarı Barnsley aksanıyla konuşan ve çabucak sabrı taşan öğretmenleri onları sürekli olarak güldürüyor, sohbete derslerden sonra üniversitenin kafe-barında devam ediyorlardı. Birbirlerine telefon numaralarını vermişler ve birkaç sefer de dışarıda buluşmuşlardı. Giderek sıklaşan telefon konuşmalarıysa, hep neşeliydi ve tıpkı altı yumurtalı bir yaş pasta gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iç rahatlatıcıydı. Deb hayatından çıktıktan sonra, Lou onun gibi bir arkadaşın özlemini çekmişti ve Michelle bu boşluğu gayet güzel doldurmuştu. Tomurcuklanan arkadaşlıkları öylesine güçlü bir temel üstüne kurulmuştu ki, Lou ilk çatlakların oluştuğunu fark edememişti. Çatlaklar giderek yarıklara dönüşmüştü ve çok geçmeden her yerinde Büyük Kanyonlar peyda olmuştu.

Lou bazen Michelle'in sürekli depresyonları yüzünden tükendiğini hissettiği, özellikle de kıkırdadıkları ve yemek kursunda çok eğlendikleri, arkadaşlıklarının kurs dışında meydana gelen travmalarla test edilmediği zamanları düşününce çok utanıyordu. Ama sonra son derece kötü bir dönem geçirdiğinde, genellikle de gecenin bir vakti kâbuslar görmek istemediği için gözüne uyku girmediği anlarda Deb'in her zaman onu dinlemek için orada olduğunu hatırlıyordu. Uyandığında, kendisini kocaman, boş ve soğuk bir yatakta buluyordu. Aklını yarı yarıya yitirmiş gibi hissediyordu: Bencil, takıntı derecesinde kendine dönük kendi acısından başka hiçbir şeyi gözü görmediği bir dönemdi. Ona işkence eden soruların asla tükenmeyeceğini düşündüğü zamandı. İçindeki o aç boşluğu dolduracağını düşündüğü her şeye el attığı zamandı. Deb'e tıpkı Michelle'in ona sarıldığı gibi bir sarmaşık gibi sarılmıştı. Gerçek arkadaşlar işler kötü gittiğinde birbirleri için orada olurlardı. Lou nasıl olur da ona ihtiyaç duyduğu bir anda (pek çok anda) ona sırtını dönebilirdi?

"Şey, bara gittim," dedi Michelle burnunu çeke çeke. "Dave de oradaydı."

"Evet?"

"Sadece 'selam' dedim."

"Dinliyorum."

Lou arkadaşının hıçkırıklarının arttığını duyduğundan, asıl olayın yaklaşmakta olduğunu hissetti.

"Sonra herkesin ortasında bana döndü ve..." Michelle yine burnunu çekip hıçkırdı. "... Ve bana şey dedi... Şey dedi..."

"Devam et," dedi Lou.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"'Beni izlemekten vazgeç, git kendine bir hayat kur ve defol seni tavşan haşlayan sürtük!'" dedi.

Lou telefonun diğer ucunda suratını ekşitti. Buna ne dese doğru olabilirdi? Biraz düşünüp pek de uygun olmayan bir yanıt verdi. "Aaa, öyle mi? O iş bitti o zaman."

"Tek diyebileceğin bu mu?" dedi Michelle bağırır gibi.

"Ben... Ben öyle demek istemedim," diye kekeledi Lou. "Sadece artık bir konuda emin olabilirsin demek istemiştim." *"Seninle artık ilgilenmiyor,"* demek istemişti. "O, sana göre bir adam değil," daha kibar bir ifadeydi. "Nihayet, ileriye bakabileceksin."

"Peki, ya bu sabah 'Tanrım, dün gece ona çok sert davrandım' diye düşünüyorsa, pişmanlık hissediyorsa ve benim için üzülüyorsa ne olacak?"

"Senin için üzülen bir adamı gerçekten de ister miydin?"

"Umurumda değil. Ben sadece onu istiyorum."

"Michelle, bırak gitsin," dedi Lou kibarca ve elinden geldiğince olumlu bir biçimde. "Belki de kendini toparlamak için bir süre erkeklerden uzak durmalısın. Sence tekrar âşık olacak durumda mısın?"

"Ben bir erkek olmadan hayatta kalabilen kadınlardan değilim. Yalnız olmamam gerekiyor!" diye cıyakladı Michelle.

"Ama herhangi birisini istemiyorsun, değil mi? 'Selam, dünyadaki tüm şapşallar! Gelin de beni alın – Ben savunmasızım!' gibi bir mesaj mı vermek istiyorsun?" dedi Lou.

"Ama beni kimse sevmiyor Lou. Çok yalnızım," dedi Michelle gözyaşlarını boğulup burnunu çekerek. "Zaten erkekler savunmasız kadınları sever, benden daha fazla savunmasızı da yok."

Ah, "Lütfen, artık büyü, Michelle," diyecek cesareti olmasını ne kadar çok isterdi Lou; on iki kere papağan gibi aynı konuşmayı yapmışlardı. Ama nasıl prens William'ın önünde kucak dansı yapamazsa, bunu da yüksek sesle söyleyemedi.

"Yalnızlık bu şekilde işkence çekmekten daha iyi değil mi?" dedi en sonunda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yalnızlığın ne olduğunu nereden bilebilirsin? Sen evlisin!" diye bağırdı Michelle. Arkadaşının bu lafı o kadar komikti ki Lou da neredeyse ağlamaya başlayacaktı.

"Bak Lou," dedi Michelle on dakika daha kendine acır bir halde sızlandıktan sonra. "Telefonda konuşup boşa para harcamak çok saçma. Neden bana uğramıyorsun? Hem öğle yemeği de yaparım."

"Bu sabah gelemem," dedi Lou. "Çok işim var."

"Ne gibi?" dedi Michelle oflayarak.

"Şey, ev işleri var, sonra Phil'in öğle yemeğini hazırlayacağım," dedi Lou bunları söylerken neden açıklama yaptığını düşünüp.

"Phil, Phil, Phil... Tek düşündüğün Phil," dedi Michelle aksi bir tavırla. Lou da bu lafın önceki gece 'tavşan haşlayan bir sürtük' denen birisi tarafından söylenmesinin uygunsuz olduğunu düşündü. Ama Lou, takıntılı olmanın insana nasıl bir süre sonra gündelik davranış gibi geldiğini gayet iyi biliyordu.

"Özür dilerim, kabalık ettim," dedi Michelle yumuşayarak. "Korkunç bir insanım. Yalnız olduğuma şaşmamak gerek."

"Saçmalama. Korkunç falan değilsin. Yakın bir zamanda birisiyle tanışacağına inanıyorum. Kesinlikle eminim."

"Tamam. Kapatayım artık o zaman."

"Dinle, seni sonra arayacağım. Şimdi git, güzel bir şey yap. Kasabadan şık bir şey alıp neşelenmeye bak."

"Tamam, yaparım," dedi Michelle içini çekip.

"Neşelen biraz, kimse bunca üzüntüye değmez. Çok daha iyisini yapabilirsin," dedi Lou ama Dave'in olanlar karşısında son derece sabırlı davrandığını düşünüyordu. Deri mini etekli ve anemikmiş gibi gözüken bembeyaz bacaklı orta yaşlı bir kadın tarafından her gittiği yerde izlenmek, erkekler arasında pek de popüler bir fantezi değildi.

"Görüşürüz o zaman," diye burnunu çekti Michelle.

"Görüşürüz Mish."

"Toz alıp çok meşgul olmadığın bir zaman görüşürüz." Michelle telefonu kapatmıştı. *Ayyy*, dedi Lou içinden ama o anda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

suçluluk duyacak vakti bile olmadı, çünkü telefon yine çaldı.

"Sürekli olarak numaranı çeviriyorum, telefonun saatlerdir meşgul," dedi annesi.

"Michelle'le konuşuyordum."

"Ha, *o* mu?" dedi Renee Casserly arkadaşlıklarını hiç onaylamıyormuş gibi. "Süpermarkete ne zaman gideceksin?"

"Şey, bu sabah gitmeyeceğim, yapmam gereken işler var."

"Victorianna e-postanın çalışıp çalışmadığını soruyor. Sana bir şey yazmış ama ona henüz yanıt vermemişsin. O da bana ne istediğini söyledi."

Lou parmaklarını üst üste geçirip yalan söyledi. "Hayır, ondan herhangi bir mesaj gelmedi," dedi.

Aslında, Lou kız kardeşinden bir mesaj almıştı ve bir Victorianna klasiğiydi. E-postasında 'Selam, burada hava her zamanki gibi harika. *Artık sıfır beden oldum, inanabiliyor musun? Harika bir şey. Senin rejim nasıl gidiyor? Anneme birkaç şey yollaması için yardım edebilir misin?'* (Rejim mi? Ah, o küçük sürtük!) Mesajın devamında, bir zürafa ayağından da uzun bir alışveriş listesi vardı ama her zamanki gibi lütfen, ya da teşekkür ederim gibi bir ifade yoktu. Listedeki çoğu şeyi zaten ABD'den de alabilirdi. Ama sadece 'vatanından bir paket' alma şerefine erişmek istiyordu. Victorianna İngilizliğinin ona bahşettiği farklı olma halini seviyordu. Kendini el üstünde tutan kadın rolünü de Oscar'lık bir biçimde oynuyordu.

Bu mesaj yolladığı sayısız 'istek' mesajlarından biriydi. Lou'ya bir keresinde teşekkür niyetine ufak bir çocuğa ancak olabilecek bir tişört yollamıştı. Ama 'teşekkür ederim' diye bir şey yazmamıştı. Victorianna bu iki sözcüğü söyleyecek olsa, herhalde patlayıp havaya uçardı. Annesi Victorianna'nın birlikte yaşadığı sevgilisi 3. Edward J.R. Winkelstein'la ve onun doku ve renk olarak tel kadayıfı andıran pahalı saç modeliyle olan resmi pozunu çerçeveletmişti. Victorianna Renee'in daha genç ve gösterişli versiyonu gibi gözüküyordu. Erkek arkadaşıysa, Lou'nun bir 3. Edward J.R. Winkelstein'ın gözükeceğini beklediği gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, ne zaman gideceğini haber ver ki ben de seninle geleyim. Yakında bir akşam yemeği daveti verecekmiş ve listedeki şeylerin davete yetişmesini istiyormuş. Naneli çikolata bende var."

"Tamam, anne. Salı günü olur mu?"

"Olur, fakat daha geç kalmayalım, yoksa zamanında eline geçmez."

"Ne kadar trajik," diye düşündü Lou.

"Michelle'le konuştuğun sürede alışverişe gidip gelebilirdik. Yarım saat konuşmuş olmalısın. Bir de şu e-postanı daha sık kontrol et. Kız kardeşin sana iki gün önce yazdığını söyledi."

"Victorianna bir şey istediğinde hemen yapamayacak kadar çok işim var anne. Bir lütfen, teşekkür ederim ve senin için bir çek de fena olmazdı hani. İstediği onca şey için bir sürü para harcadığını bilmiyor mu?" dedi Lou. "İstediği şeyleri alıp oraya kendin götürsen aynı masrafı yapmış olursun." *Tabii, seni oraya davet edecek nezaketi gösterse,* diyecekti ki vazgeçti.

"Ama ben onun *annesiyim.* Karşılığında bir şey beklemiyorum," dedi Renee biraz aksi bir tavırla.

"Evet, ama kız kardeşim fakir falan değil ki. Kendisinin ve Baron Frankenstein'ın ne kadar paralı olduğuyla böbürlenip duruyor. On iki yatak odalı evlerinde sana ayırabileceği bir oda da vardır herhalde."

"Kıskançlıkla hiçbir yere varamazsın Elouise," dedi Renee kızının söylemek istediğini yanlış anlayıp.

Lou pes etti. "Tamam anne, Salı günü alışverişe gidiyoruz," dedi içini çekip.

"Çok işin varsa zahmet etme. Kasaba merkezine otobüsle de gidebilirim."

Birisi seni önce haçının karşısından kaldırabilirse tabii, diye düşündü Lou. "Sorun değil. Salı günü seni saat dokuzda alırım," dedi Lou bıkkınlıkla.

Telefonu kapattı ve bir daha açmamaya yemin etti. Telefonda konuştuğu herkes ona kendisini mantıksız ve bencilmiş gibi hissettiriyordu. İş yerinde çekmecelerini temizlediği kadar iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissetmesi için, büyük temizlik işine bir an önce başlamalıydı.

"Tamam, artık işe başlayayım," dedi kendi kendine gülümseyerek. Ellerini çırpıp, temizliğe hazırlık olsun diye kocaman siyah renkli bir çöp torbası aldı.

İlk atacakları arasında eski spatulalar, bulaşık makinesinde yıkana yıkana paslanan maşalar ve kutusundan dökülmüş kürdanlar vardı. Hiç kullanmadığı buz kalıbının tepsisini de torbaya attı. Eski lolipop çubukları buldu; bunları ne diye atmamıştı ki? Kırık bir kavun soyucu, bir şablon fırçası, bir kere kullandığı bir pilav kaşığı ve körleşmiş bir sebze soyucu da torbayı boyladı.

Acımasız olun, diyordu makale. *Kendinize 'Bunu son altı aydır kullandım mı?' diye sorun (mevsimlik şeyler için en fazla bir sene mi süre tanımanız gerekir?) 'Bunu ileride kullanır mıyım?' diye düşünün. Yanıtınız hayırsa, bunu geri dönüşüme, bir hayır kurumuna, bir ikinci el eşyası satışına verebilir ya da eBay'e koyabilirsiniz. Hayır mı? O halde, hiç düşünmeden atın.*

Ortaçağ'dan kalma bir işkence aleti gibi gözüken eski açacak gibi bazı şeyleri atmadan önce düşündü. Senelerdir kullanmamıştı ama tepesinde kullanışlı bir şişe açacağı da vardı. Bununla en son ne zaman bir şişeyi açtığını hatırlamadığı için, boyu iki metreyi aşan bir basket oyuncusu ustalığıyla çöp torbasına fırlattı.

Çekmece tamamıyla boşaldıktan sonra, iyice temizledi, atmayacağı aletleri yıkadı ve çekmeceyi kapattı. Eski püskü şeyleri atmak gibi basit bir işin bile onu ne kadar rahatlattığına inanamadı.

Sonra, başka hiçbir yere ait olmayan ıvır zıvırın bulunduğu çekmeceyi açtı ve içindeki birçok şeyi tutmayacağını tahmin etti. Kırık bir ayna, beş tane tarak (hiçbirinin dişleri sağlam değildi), ezik bir Selobant, yaklaşık olarak dört seneden beri ucu açılması gereken ucuz kalemler, asla örmeyeceği bir tulum için sararmaya yüz tutmuş bir motif, eksik bir oyun kâğıdı destesi, çeşitli gazetelerin verdiği on altı tane CD ve DVD, geçen Noel'den kalma incik boncuk hediyeler... Makas ve aylar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce kaybettiğini sandığı cımbız haricinde, her şeyi çöp torbasına attı. Kullanılmayan kâğıt klipslerini çekmecede bulduğu boş bir kibrit kutusuna doldurdu ve yan taraftaki ufak çalışma odasındaki masanın çekmecesine koydu.

Makale, *Temizlik yaparken boşalan yerleri de yeniden düzenleyin,* diyordu. Kullanılmayan eşyaları atmanın en yeni müdavimi bunu da yaptı.

Daha sonra, el bezleri çekmecesine el attı. Eski yeleklerden kestiği ve lime lime olmuş bezlerin hepsini attı, çünkü en altta daha paketinden bile çıkarmadığı yeni yer bezleri bulmuştu. Musluğun altındaki çekmeceyi düzeltmek için dizlerinin üstüne çöktü ki kapı çaldı.

Michelle'in gelmemiş olduğunu umdu ama kendisini de bir anda kötü yürekli ve hain bir kadın gibi hissetti. Yaptığı işten ciddi ciddi keyif almaya başlamıştı ve birisine tavşan haşlayan bir sürtük diyen bir adamın *gerçekten* ne anlama geldiğini tekrar tekrar konuşmak istemediğini hissetti. Ama gelen postacı da olabilirdi. Pencereye gidip, gizlice dışarı baktı. Gelen kişi Michelle'le annesinin birleşiminden de kötüydü. Bay Cadılar Bayramı, yani kayın biraderi Des gelmişti.

"Kahretsin," dedi Lou, dışarıdan görünmediğine emin bir biçimde sırtını hemen duvara yasladı.

Neyse ki evde olduğuna dair herhangi bir işaret yoktu. Televizyon ya da radyo açık değildi ve arabası da garajdaydı; yani, her açıdan evde değilmiş gibi gözüküyordu. Des'in gittiğinden emin olana dek sessizce bekledi, sonra öfkeyle ve hayretle bir anahtarın kilide girdiğini, kapının açıldığını ve koridorda ayak seslerinin yankılandığını duydu. Eve geri döndüğünde, Phil'i öldürecekti. Belli ki ona asla yapmamasını söylediği şeyi yapmış, Des'e evin yedek anahtarlarını vermişti. Yapabileceği bir şey kalmamıştı, bu saatten sonra bir yere gizlenemezdi. İşin daha da kötüsü, üstünde göğüslerini daha da iri gösteren beyaz tişörtü vardı.

Lou kendisini hazırladı, koridora dalıp, şok geçiriyormuş gibi kollarını göğsüne götürdü ve hiçbir şey söylemeden Des'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldiğine inanamıyormuş gibi yaptı. Lou o günlerde yüzleşmelerden kaçınıyordu.

"Ah Des, sen misin? Ne işin var burada? Beni çok korkuttun."

"Kapıyı çaldım," dedi kayın biraderi her zamanki gibi genizden gelen sesiyle kapıyı işaret edip. "Ama evde olduğunu anlamadım. Phil'i iş yerinden aradım, o da bana belki alışverişe gitmişsindir diye anahtarı ödünç verdi."

"Ha, tamam," dedi Lou ama içinden bu kadar da kibarca konuşmak geçmiyordu. "Peki, ne istiyordun?" diye sordu nafile yere Des'in bir açıklama yapmasını bekledikten sonra. Des'in uzun sessizliklerde beklerken kendisini huzursuz hissetmesini sağlayan bir geni yoktu ama Lou'nun tüylerini diken diken eden bir geni vardı.

"Phil'in golf sopalarını ödünç almaya geldim."

"Tamam," dedi Lou. "Nerede olduklarını söyledi mi?"

"Hayır," dedi Des çok yardımcı olmadan.

Lou kısa bir süre ne yapması gerektiğini düşündü, sonra Phil'i cebinden aradı ama karşısına daha sonra aramasını söyleyen bir kayıt çıktı.

Keşke insanlara bu kadar nazik davranması gerektiğini hissetmeyen birisi olabilseydi ve Des'e Phil evdeyken gelmesini söyleyebilseydi diye düşündü. Des'in herhangi bir mahremiyet endişesi olmadan oda oda onunla birlikte evi dolaşması kaçınılmaz hale gelmişti. Phil onun aptallık derecesinde düşüncesiz olduğunu söylemişti ama Lou bazen Des'in bu denli insanları tedirgin eden birisi olmaktan keyif alıp almadığını düşünürdü.

Des Winter-Brown'ın kapınıza gelmesi, insana Cadılar Bayramı olup olmadığını düşündürüyordu. Uzun boylu, sıska ve bir ceset gibi soluk tenli olan Des'in omuzları sarkmaktan yuvarlaklaşmıştı ve saçları da fazla boyanmaktan cansız ve siyah olmuştu. Surat hatları sıradandı ama tuhaf sessizliği ve Lou'nun onu bir anda arkasında bulması Des'in niyeti konusunda endişelendirmişti. En çok da ince uzun parmaklarını ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ellerini sevmiyordu. Tanrı bilir ayak parmakları neye benziyordu.

Daha önceden Phil ona evden bir şey alması için anahtarını verdiğinde, Lou aşağı kattan ayak seslerini duyduğunda duştaydı. Des'in "Benim!" diye seslenip yukarı kata çıktığını duyunca, bir kurulanma ve giyinme rekoru kırmıştı.

"Gelen sadece, Des'ti, Lou. Seks için değil, bir çekiç ödünç almak için gelmişti," demişti Phil gülerek Lou ona olanları anlatınca.

"Neden evde olduğun bir vakit gelmesini söylemedin?"

"Konuyu neden büyüttüğünü anlamıyorum," dedi Phil bunda herhangi bir sorun olduğunu düşünmeyerek.

"Ona evimizin anahtarını vermemelisin!" dedi Lou ters ters.

"Kusura bakma ama tapuda benim ismim yazıyor," dedi Phil sabrı taşarak. "Sen hayatıma girmeden önce de bu ev bana aitti."

"Ama evlendiğimizden beri *ikimizin* evi olduğunu da *biliyorsun*," dedi Lou. Sesi ancak bir nebze daha sert çıktı.

"Bence bu konuyu daha fazla didiklemek *istiyorsan*, daha önceki ayrılma planımızı uygulayabilir ve yasaların bu konuda ne dediğine bakabiliriz!"

Lou bunu duyunca, üstelemekten vazgeçti.

Lou bodrum katının ışığını açtı. "Buraya inmene gerek yok Des. Biraz tozlu," dedi.

"Yok, sorun değil. Aramana yardım edeyim," dedi Des. Aşağı inene dek, Lou'nun bir basamak gerisinde kaldı. Lou kendisini Allen'ın yanındaki Flanagan gibi hissetti.

Tanrım, burası rezalet, dedi içinden. O kahrolası makaleyi okumamış olsaydı, 'her ihtimale karşın' diye düşünerek bodrumda sakladıkları şeylere şöyle bir bakar geçerdi. Ama yeni döküntü tespit radarı bir daha asla kullanmayacakları ve atmaları gereken on iki şey görmüştü bile.

"Hayır, golf sopaları burada değil," dedi Lou elinden geldiğince hızla yukarı çıkarak ve Des'in bakışlarını poposuna dik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mediğini umarak. Lanet olası kocası! Des Phil öğle yemeği için eve gelip gidene dek ona anahtarı verdiğini biliyordu. Kocası da kayın biraderi Des'in varlığından en az Lou kadar hoşnut değildi.

Geriye golf sopalarını arayabilecekleri bir tek garaj ve çatı katı kalmıştı ama Lou'nun yukarı çıkmaya hiç niyeti yoktu.

Garaj kapısının uzaktan kumanda tuşuna bastı, kapı ağır ağır yukarı doğru açıldı ve Lou Freddy Kruger'la arasında epeyi mesafe bırakmaya gayret ederek içeriye baktı.

Şükürler olsun, diye düşündü. Çatlamış plastik bahçe sandalyesinin ve bir daha gün ışığına asla çıkmayacak olan masanın, uzun süre önce ölmüş bir örümcek iskeleti gibi gözüken şemsiyenin yanında duran birkaç toz bezinin altındaki sopaları gördü.

Des telefonu çaldığı için Lou'nun sopaları çıkarmasına yardım etmedi. Telefonun melodisi gayet komik bir biçimde 'Seks Bombası' isimli şarkıydı. 'Cenaze Marşı' çok daha uygun olabilirdi.

"Selam bebeğim," dedi arayan kişiye.

İğrenç, diye düşündü Lou.

"Phil'in evindeyim... Evet, kendisi evde değil ama Lou burada." (Des ona göz kırpınca, Lou'nun tüyleri ürperdi.) "Golf sopaları... Bir fincan çay içtikten sonra çıkacağım... Ha, öyle mi? O halde, on beş dakika sonra görüşürüz."

Lou konuşmanın duymadığı kısmını yanlış yorumlamış olmayı umdu. Bunu düşünmek bile korkunçtu. Ayrıca, çay kısmını da duymamış gibi yaptı.

"Eh, golf sopalarını bulmamız çok iyi oldu! Tamam, sopaları al Des. Benim koşturmam gerek, yapmam gereken sürüyle iş var."

"Celia da uğramak istiyordu," dedi Des sopaları arabasına taşırken. "Çocuklarla birlikte Meadowhall'dan geliyor. Ben de onu beklerken bir fincan çay içerim diye düşünmüştüm."

"Hayır, defol git. Dolaplarımı temizlemek istiyorum. Karının buraya gelip işlerime burnunu sokmasını ve bana yeni Prada çantasını

göstermesini istemiyorum. Çocuklarının benden izinsiz dolaplarımı açmasını ve arkamı her döndüğümde nefesini ensemde hissetmek de istemiyorum!" Ama Lou bu sözleri zihninde bağıra çağıra söylerken, yüksek sesle nazikçe "Ha tamam," dedi. "O zaman suyun altını açayım."

Onu bu durumda bıraktığı için öfkesini Phil'e yöneltmesi gerekirken, Des burnunun dibinde durduğu, Celia'nın onun her işini bırakıp son aldığı gösterişli şeylerden söz edişini, her cümlesinin sonuna 'Jasper Conran' ekleyeceğini duymak zorunda kaldığı için hışımla lastik eldivenlerini çıkardı. Ama öfkesinin çoğunu herkesin düşüncesizce ve umursamazca onu adeta altı çivili çizmelerle çiğneyip geçmesine izin verdiği için kendisine yöneltti.

Keşke annesiyle birlikte alışverişe gitmiş olsaydı diye düşündü. Sainsbury denen markette iyi marka turşu aramak bile Winter-Brown ailesinin fertleriyle dolu bir evden daha iyiydi. Suyun kaynamasını beklerken su ısıtıcısının yanında dikildi ve Des'in bir anda sessizce arkasına geçip pencereden dışarı baktığını ve bahçenin güzel gözüktüğüne dair bir şeyler mırıldandığını fark etti. Bu adam bir hayaletli evde harika bir hayalet olabilirdi.

Lou o kadar büyük bir mutfakta dolaptan sütü almak için tuhaf bir biçimde Des'e sürtünerek yanından geçmek zorunda kaldığını fark etti. Keşke Des bir kez olsun poposunu falan çimdikleseydi de, ona haddini bildirip evden kovacağı bir mazereti olsaydı diye düşündü. Sonra, o uzun parmakların tenine değdiğini düşününce tüyleri ürperdi. Yok, Des onu ellemese kesinlikle daha iyi olurdu.

Tam o sırada, arka kapı çalındı.

"Gelin!" diye seslendi Des.

Küstah herif, dedi Lou içinden.

İkizler içeri daldılar. Daha doğrusu, Hero bir uçakmış gibi içeri daldı, Scheherazade da koca göbeğini kısacık tişörtünden sarkıta sarkıta içeri girdi. Celia'ysa elleri kolları arabasında bırakabileceği şık alışveriş torbalarıyla dolu, oflayarak peşle-

BELONGS TO KRATOS TEAM

rinden geldi ve Meadowhall'un ne kadar çılgın bir yer olduğundan şikâyet etti. Torbaları mutfak masasının üstüne koydu, Lou'ya doğru dürüst merhaba demeden Des'e onun için satın aldığı ve Lou'nun arabasından bile pahalı olan gömlekten söz etmeye koyuldu. Gömleği ona göstermeye yeltenirken, Phil eve erken geldi. Lou onu öpse mi, öldürse mi bilemiyordu.

Phil karısının ona fırlattığı öfkeli bakışı görmezden geldi, çünkü muhtemelen o sabah iyi birkaç satış yapmıştı ve tuhaf kayın biraderinin, gösteriş yapan kız kardeşinin ve o sırada mutfak tezgâhının altındaki çekmeceleri karıştıran iki buçuk çocuklarının orada oluşu bile keyfini kaçıramazdı.

"Çok başarılı bir anneye bakıyorsunuz," dedi neşeyle. Kollarını iki yana açıp gayet yüksek sesle 'Sen En İyisisin' şarkısının başlangıcını söylemeye koyuldu.

"Anne, acıktım," dedi Scheherazede parmaklarıyla kulaklarını tıkayarak.

"Bence çay demlenmiştir," dedi Des imalı imalı.

"Eminim ki Elouise Teyze nazikçe sorduğun takdirde sana bir şeyler ikram eder," dedi Celia.

"Yemeğe ne var?" diye sordu Phil.

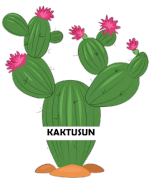
"Ben de acıktım," dedi Hero.

"Lou, bize bir şeyler yapsana, aşkım!" dedi Phil.

Lou ekmek sepetinden sessizce ekmeği, buzdolabından tereyağını alıp arka planda durduğu yerden bir oda dolusu insana yemek yapmak için kendi planlarını bir kenara bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altı

Ertesi sabah, Phil aynanın karşısına geçti ve standart iş üniformasını giydi: Üstüne tiril tiril, bembeyaz bir gömlek geçirdi, bol bol çok pahalı bir tıraş losyonu sürdü, hâlâ parıl parıl parıldayan masmavi gözlerini ortaya çıkaran mavi bir kravat taktı ve yakasına *P. M. Otomobilleri* rozeti taktığı ve üstüne gayet güzel oturan lacivert ceketini giydi. Şık giyiniyordu ve bunun farkındaydı (tek kusuru kelleşmeye başlamasıydı). Kendine gülümsedi ve bin sekiz yüz sterlinlik dişçilik de ona geri gülümsedi. Dişçiye verdiği paranın *çok iyi bir yatırım* olduğunu düşünüyordu, çünkü eğri, sararmış dişler işi açısından büyük bir dezavantaj olurdu. Özellikle kadın müşteriler Phil'in de zamanla öğrendiği gibi kötü dişlere ve bakımsız bir ağza karşı oldukça ön yargılıydı. Arabalarla ilgili hiçbir şey bilmezlerdi ve kazıklanmayacaklarının işaretini başka şeylerde ararlardı. Kadınlar erkeklere *çoook* güvenmek isterlerdi.

Dişçinin numarasını ona Şişko Jack vermişti. Adam pek de ucuza iş yapmamıştı ama harcadığı paraya değmişti. Phil'in artık öylesine kusursuz dişleri vardı ki, sahte gözüküyorlardı ama Philip M. Winter'ın kendisiyle ve işiyle gurur duyduğunu da gösteriyorlardı.

Sunday World gazetesini hızla okurken, daha sonradan spor salonunda ciddi bir egzersizle yakacağı karısının pişireceği ekstra süper kalorili Pazar mangallarından birine karşı kendisini hazırladı. Sonra, Audi TT'sine bindi, motoru işletti ve dikiz aynasında 'tabii ki bana güvenebilirsiniz' gülümsemesini prova etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Phil gittikten sonra, Lou oturma odası-yemek odasında bir muzla biraz yoğurt yedi. Phil'in mutfağa sinmiş, midesini kıskançlıkla guruldatan domuz pastırması kokusundan uzaklaşmaya çalışıyordu. Phil yaşlı bir dulun garajında iyi bir araba keşfettiği ve Şişko Jack'le birlikte özel yapım klasik arabalar satmak gibi yeni bir iş projesine girişeceği için lotoyu kazanmış talihli bir adam gibi ıslık çala çala işe gitmişti. Phil önceki gün Des'e hava atarken, Lou da konuşmalarını dinlemişti. Zaten her şey Celia'nın son satın aldığı Karen Millen marka giysilerini dinlemekten daha iyiydi ama Celia konuşmayı kesip her zamanki gibi haylaz haylaz evin orasını burasını karıştıran çocukları aramaya gidince; öykünün geri kalanını öğrenemedi. Yatak odasına gittiği takdirde, Celia'nın söyleyecek bir şeyi olacağına ve *çekmecelerini* hiç utanmadan karıştıracağına da emindi.

Phil o sabah sevişmek için onu sıkıştırmamıştı; bazı Pazar günleri bunu yapardı. İyi de olmuştu, çünkü Lou ona hâlâ Des ve anahtar meselesi yüzünden bir hayli kızgındı. Ama Phil bunu fark etmemişti. Ona göre, bu konu çoktan kapanmıştı. Daha doğrusu, Phil için bu konu da zaten açılmamıştı.

Lou kahvaltılıkları kaldırıp, bütün kapıları kilitledi, her ihtimale karşın sürgüleri de çekti. Daha sonra da önceki gün kabaca engellenmeden önce yapmaya başladığı işe heyecanla geri döndü.

Tam birkaç çöp torbasını açarken, telefon çaldı. Telefonun ekranında Michelle'in ismini gördü. Lou'nun eli itaatkâr bir biçimde ahizeye uzandı ama telefona yanıt vermekten vazgeçti. Bir kez olsun, bir günü kendisine ayıracaktı. Michelle önceki gün onu dinlediği için teşekkür ettiğine ve çok daha iyi olduğuna dair kısa bir mesaj bıraktı. Gerçi Michelle'in neşeli anları uzun sürmez, diye düşündü Lou. İngiltere'de yazın hava nasıl kısa süreliğine güneşli olursa, arkadaşının neşeli anları da bir o kadar kısa sürerdi.

Musluğun altındaki çekmecede kurumuş bir ayakkabı cilası haricinde hâlâ kullandığı işe yarar şişelerin ve teneke kutuların

olduğunu görünce şaşırdı. Ama Lou'nun mutfak dolaplarının geri kalanı bu çekmeceyi hayli hayli telafi ediyordu. Lou dolaplarda ne kadar çok unutulmuş kavanoz ve paketin olduğuna inanamadı: Son kullanma tarihi sekiz ay önce geçmiş olan turşu kavanozları, uzun süre önce alınan toz baharatlar ve satın aldığı dükkânın yıkılıp bir spor salonuna dönüştürüldüğü kadar eski fıstıklar vardı. Ayrıca, on iki kutu da doğranmış domates konservesi buldu; bunlardan bir tanesi hariç hiçbirinin son kullanma tarihi geçmemişti. Asla kullanmayacağı, tadı oyun hamuru gibi olan Trimslim marka sütlü içecekler ve karton gibi olan Trimslim bisküvileri buldu. Trimslim çorbalarının miktarına gelince... Aralarında insanı cezbeden 'peynirli ve yer lahanalı' ve 'egzotik sülüklü' gibi harika tatlar vardı! Phil'in benzinliklerden bedavaya aldığı bardaklar, bir kere kurcalayıp bıraktığı bir bira makinesi, çeşitli baharat şişeleri, bir fondü seti, bir yumurta karıştırıcı ve Phil'in ona geçen yaş gününde hediye ettiği ve henüz hiç kullanmadığı bir çörek makinesi vardı. Bir de Deb'in 'Pamukçuk Seti' dediği kullanılmamış bir yoğurt makinesiyle, kocasının bir diğer 'romantik' hediyelerinden biri vardı. Phil'in ona hediye ettiği bir şeyi atamazdı ya? Hemen makaleye geri döndü. Makale temizlik sırasında kişinin duygusal davranmaması gerektiğini ama manevi değeri olan şeyleri atmaktan korkanlara bunları bir torbaya koyup, üstüne bir etiket yapıştırıp altı ay sonra işe yarayıp yaramadığını kontrol etmek için bir kenara ayırmasını öğütlüyordu. Altı ay sonra da kullanılmayan eşyalar muhtemelen bir daha kullanılmazdı ve evden atılması gerekirdi.

Lou bulduğu aletleri kullanmayacağını düşünüp, bu konuda katı olmaya karar verdi. Yeşil renkli kocaman bir bahçe torbası çıkarıp, üstüne *Kalp Vakfı* yazdı ve elektrikli aletleri torbanın içine koydu. Babası vefat ettikten sonra, tüm bağışları bu vakfa gitmişti. Birçok şeyi oraya ve Barnsley Köpek Evi'ne bağışlamıştı.

Phil'i iş yerinden aradı. "En yakın çöp alanı nerede?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne işin var orada?"

"Dolapları temizliyorum."

"Kaç torba çöp çıktı ki?"

"Dışarıdaki tekerlekli çöp bidonunun alamayacağı kadar."

"O zaman, Sheffield Tepesi'ne git, *Miner's Arms*'ı geç ve yokuşun aşağısına vardığında *atık geri dönüşümü* gibi bir tabelanın olup olmadığına bak."

Lou kocaman beş çöp torbasını arabasının bagajına taşıdı ve Phil'in tarif ettiği yola çıktı. Bir çöp alanına en son seneler önce gittiğinde, işini hemen bitirmişti; arabayla alana girmiş, çöpleri atmış, tekrar arabayla geri dönmüştü. Ama çöp alanında işler biraz değişmiş gibi gözüküyordu, çünkü karşısında üstünde farklı şeyler yazan bidonlar duruyordu: *ev eşyaları, bahçe malzemeleri, plastik, cam, elektronik.*

"Kahretsin!" dedi. Torbaların hepsini tek bir yere atmayı planlamıştı ama bidonlardan birine karton bir kutuyla birlikte baloncuklu ambalaj kâğıtlarını atmaya çalışan bir adamın başında duran sert görünümlü bir görevli vardı. Biraz zor oldu ama Lou'nun çöpleri en sonunda ait oldukları yere atıldı ve Lou ikinci kere çöp alanına dönmek üzere eve doğru yola çıktı. Torbaları fazla doldurduğu için bir tanesini yerde sürüklerken yırtmıştı ve kocaman, rengi solmuş bir pancar kavanozu bahçede kırılıp parçaları dört bir yana saçılmıştı. Bunu yapmanın daha kolay bir yolu olmalı, diye düşündü Lou. Oflaya puflaya pancarları temizledi, diğer torbaları düğümledi, karton kutuları dışarı taşıdı, sonra da fena halde sirke kokan arabasıyla çöp alanına geri gitti. Tam oraya vardığında, alanın kapısının kapanmak üzere olduğunu gördü.

Öf, harika, dedi içinden. Şimdi ne yapacağım?

Bu sorunun yanıtı resmen bir sonraki köşedeydi, çünkü Lou bir kavşakta kırmızı ışıkta beklerken, sağında parlak sarı renkli kalaslar, halılar ve sözüm ona Japon İnciri gibi değil de Triffid gibi gözüken plastik bir bitki vardı. Yan tarafta da bir isimle telefon numarası duruyordu. Lou bunları hemen eline yazdı. *Tom Broom.* Kulağa hoş gelen bir isimdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yedi

Salı günü her açıdan bir-bitse-de-evime-gitsem tarzı bir gün olmanın işaretlerini veriyordu. Lou sadece annesiyle alışverişe gitmek zorunda kalmamış, bir de ofisin İK'ndan birisi arayıp muhasebe bölümündeki kadınlardan biri stres iznine çıktığı için öğleden sonra fazladan çalışıp çalışamayacağını sormuştu. Hava soğuk ve yağmurluydu; alarmı kapatıp, arkanızı döndüğünüz gibi tekrar uykuya dalacağınız türden bir gündü. Tabii, sinir bozucu bir vicdana sahip değilseniz.

Ama o gün yapacağı ilk iş bir konteynır sipariş etmek olacaktı. Tom Broom ismi onu nedense gülümsetmişti; insanın kulağına sağlam ve dürüst geliyordu. Gerçi insanların kişiliklerini anlamadaki becerisine bakılacak olursa, Tom Broom kısa boylu, kestane rengi saçları olan ve Yorkshire aksanıyla konuşan kadınlardan nefret eden, dönme bir seri katil de olabilirdi.

Yine de adamın numarasını çevirdi ve kalın sesli bir adam yanıt vererek ayrıntıları yazdı. Adam ona iki, üç, dört, ya da beş tonluklardan mı istediğini sorana dek, Lou konteynırların farklı büyüklüklerde olduğunu bilmiyordu. İki tonluk bir konteynır insanın kulağına epeyi geniş ve birkaç tane çöp torbasını alacak kadar büyük geliyordu. Böylece, mini bir konteynırın bir sonraki salı günü evine getirilmesi için anlaştı. 70 sterlinlik ücreti teslimatta ödenecekti. Vay canına, demek doğru, diye düşündü. 'Kirli işlerde de para vardır' lafı kesinlikle doğruydu.

Annesinin de Victorianna'nın 'vatanından yollanacak paketi' için aynı boyutlarda bir şeye ihtiyacı olabileceğini düşündü.

BELONGS TO KRATOS TEAM

"Amerikan süpermarketlerinde her şeyin bulunabildiğini sanıyordum!" dedi Lou annesi Renee bok gibi bir yağın içindeki bir ançüez konservesini sepete atarken.

"Ah, Elouise," dedi annesi bıkkın bir ses tonuyla. Sonra, alışveriş sepetine bir paket indirimli tuvalet kâğıdı attı.

"Victorianna bunları değil, süper yumuşak, fazla katlı, kokulu olanlardan ister," dedi.

"Bunlar kız kardeşin için değil, benim için," dedi annesi.

Annesinin satın aldığı şeylerin hemen hemen hepsi 'ucuzluk ürünleriydi'. Renee kendisi için daha pahalı ürünleri satın alabilecek güçteydi ama öyle yapmayı tercih etmiyordu. Her fırsatta lüks şeyler için para harcamak yerine, emekli aylığına göre yaşamayı tercih ediyordu ama aslında istese fazla para harcasa bile ömrünün sonuna kadar rahat rahat yaşayabilirdi. Tabii, aklını oynatmadığı, bir seneliğine Las Vegas'a kaçmadığı, tüm birikmiş parasını Kristal marka şampanyalara yatırmadığı ve jigololara harcamadığı takdirde. Ama bunun olması zaten çok zordu. Kendi yaşındaki birçok kişi gibi, annesi de tutumlu ve hiçbir şeyi ziyan etmeyen bir ortamda büyümüştü. Renee parasız kalmaktan çok korkardı ama Lou onun küçük kızı için hiçbir masraftan kaçınmadığını da fark etmeden edemiyordu.

Alışveriş arabalarını süpermarketin çıkış kapısına doğru iterlerken, Lou durdu ve kafede bir fincan çay içmelerini ve kocaman birer dilim kremalı kek yemelerini önerdi. Uzun zamandır, dünyanın, yiyeceği sadece bir yakıt olarak görenler ile tutkuyla ve heyecanla tadını çıkaranlar arasında bölündüğünün farkındaydı. Renee ve Victorianna ilk gruptandı. Renee bir dilim pasta yemektense, acı çekmemek için anestezi almadan üçlü bypass ameliyatı olmayı yeğlerdi. Lou sık sık bazı insanların Marco Pierre White'ın zeytinyağıyla yaptığı çılgınca yemekleri izlemekten heyecan duymadığına inanamıyordu. Böylece, bir dilim kremalı kek yemek yerine, gidip kavanozlarını ve kutularını baloncuklu ambalaj kâğıtlarıyla sarması ve Victorianna ve Wee Willie Winkie'ye gidecek kocaman bir kutuya koyması için, annesini evine bıraktı. Kendisi de ufak bir sandviç yemek,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha sonra da ofisin muhasebe bölümüne gitmek üzere, evine döndü. Hayır, böyle yapmadı.

Nicola personelin yarısı hasta olduğu için oldukça keyifsizdi. Bu bölümü etkin bir biçimde idare edemiyordu ve bunun farkındaydı. Bu yüzden de savunma mekanizması daimi bir biçimde yetersizliklerini başkalarına yansıtmak üzerine kurulmuştu. Büyük bir ustalıkla *yapabildiği* tek şey buydu.

Nicola Pawson, iltifat, flört ve Tanrı bilir başka nelerin yardımıyla, şirkette yüksek mevkili dostlar edinmişti ve Mesajcı Roger Knutsford'la olan arkadaşlığının keyfini sürüyordu. 'İzlenim yönetimi' sanatında ustaydı. Ona faydası dokunabilecek herkes karşısında, zeki ve canlı bir ifadesi ve güzel, simetrik bir gülümsemesi olan genç bir kadın görüyordu (ama dudakları kapalıyken öyle gözüküyordu; dudaklarını aralayıp gülümsese, herkes arkasına bile bakmadan kaçardı.) Dahası, açık renkli gözlerinin ardındaki boşluğu da asla tahmin edemezlerdi.

İnsanlar ya ondan uzak duruyorlardı ya da ona yaranmaya çalışıyorlardı; bu iki davranış tarzı da kendisini daha güçlü hissetmesine sebep oluyordu. Kendi zayıflıklarını maskeleyen ve hayatta beş para etmeme halini gizleyen bir güce sahipti. Bu hale de zaman içinde gelmemişti. Nicola Pawson doğuştan başkalarıyla bağ kurabilme becerisinden yoksundu. Okula ilk başladığı günlerden beri, onun için önemli olan tek şey ya oyunu oynamak ya da başkalarını kontrol etmekti. Kendinden daha az becerikli olan kişileri küçümser, içindeki lazer ışığını insanların zayıflıklarına tutar, popüler, ya da sevilen birisini tahtından etmek için uğraşırdı. Yetişkin hayatına başladığında, manipülatif becerileri dâhiyane bir düzeye erişmişti ve hayatta en çok keyif aldığı şey korku ve karışıklık yaratmak haline gelmişti. Psikiyatrik terminoloji tarafından psikopatik bir kabadayılığın sınırında olduğu söylenebilirdi. Gündelik konuşma dilindeyse, kötü yürekli ufak bir sürtük olarak tanımlanabilirdi.

Ama Nicola'yı bulunduğu pozisyonda hüküm sürmekten sadece iki kişi alıkoyabiliyordu. Bunlardan ilki, onu her şey-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den komik bulan Karen'dı. Özellikle de sonradan edindiği o abartılı aksanı, Kraliçe'nin aksanının bir yol işçisi gibi duyulmasına yol açıyordu. Nicola onun özel bir eğitim almış olmasını, güzel telaffuzunu ve çifte soyadı kullanmasını kıskandığı için, Karen hiç utanmadan keyifleniyordu. İkinci kişiyse, Lou Winter'dı, çünkü Nicola'yı o denli sinir ettiğini bilse hayatının şokunu yaşardı.

Lou ve Karen gerçek profesyonellerdi; her daim dakiklerdi ve finansla ilgili konulardan iyi anlıyorlardı. Sıcakkanlı, sevilen ve saygı duyulan kişilerdi ve şirkette diğer çalışanlar onları çok sevdiklerinden 'Muhasebenin Büyüğü ve Küçüğü' lakabını takmışlar, ayrılmaz bir ikili olarak bellemişlerdi. İki kadın da Nicola'nın zehrini içine akıtacağı bir boşluk yaratmıyordu, çünkü 'Metal Nicky'ye' ondan hiç hoşlanmadıklarını belli ettikleri takdirde, kadının bunu lehine kullanacağını biliyorlardı. Lou gerçek, ya da sahte bir vurdumduymazlığın ne kadar etkili olabileceğini Phil'den öğrenmişti. Lou iş yerinde vurdumduymazlığı bir zırh gibi giyiyordu ve bunun için Nicola'nın yarattığı karmaşadan haberi bile yoktu.

Ama Zoe ve Stan gibi daha basit ve narin kişiler, Nicola gibi köpekbalıkları için hazır birer yemek gibiydi. Nicola onlara karşı sergilediği kötü davranışları ikisinin asla yukarı mevkilere söylemeyeceğini biliyordu. Onu şikâyet edecek olsalar, işlerin karışabileceğini, daha kötü hale geleceğini ve Roger Knutsford'un gözünde akla gelebilecek en kötü duruma geleceklerini biliyorlardı. Hem Nicola zaten ikisinin üstlerine bildirebileceği her şeyin gereksiz ve tamamıyla mantıksız olmasına da büyük özen gösteriyordu. Olayları kendisine göre çarpıtmakta gerçekten çok becerikliydi; bu yüzden de, kendi versiyonuyla karşı tarafınki neredeyse tıpatıp aynı olduğu halde, onunki daha açık ve inanılır oluyordu. *Ama Stan her zaman geç kalır, bölümdeki herkese sorabilirsiniz. Ona birkaç kere yarı zamanlı çalışsa daha mutlu olur mu diye sordum ama bu teklifimi hep şiddetle reddetti.* Stan'in karısı Emily bile Stan eve gidip, iş yerinde olan tatsız olayları anlattığında biraz şüpheye düşmüştü. O da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğerleri gibi neden birisinin sırf bunu yapabiliyor diye bir başkasına bu kadar eziyet çektirdiğini anlamakta güçlük çekiyordu. Stan sevgi dolu hayat arkadaşını yüzde yüz ikna edemediği takdirde, onu o kadar da iyi tanımayan bir İK bölümünü ikna etmekte bir hayli zorlanacağının farkındaydı.

Nicola o gün sıkıntılarını birisinden çıkarmaya son derece niyetliydi! Mesajcı Roger yeni işe başlayan tasarımcılardan birini bir 'iş yemeğine' çıkarıyordu. Kadının ismi Jo MacLean'di ve Öğretmenin Kuzusu olmak için kusursuz bir adaydı. Mükemmel kırmızı dudaklı, ince uzun yapılı, pürüzsüz bir teni, uzun kahverengi saçları, maral gibi iri masum gözleri olan kadın, Nicola'nın içindeki o karanlık güvensizlik alanlarını zorluyordu. Onun gibi pürüzsüz bir teni ve uzun gür saçları olan Zoe'nin Nicola'nın hışmına uğrayan ilk kişi olması da tesadüf değildi.

Nicola Zoe'nun masasına eğildi ve dudaklarını aralamadan sevimli bir gülümsemeyle "Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Evet, tabii," diyen ve Nicola'nın ses tonundan anında huzursuz olan Zoe yüzde 18 oranında bir zam almayacağını gayet iyi biliyordu.

"Roger mutlu değil," dedi Nicola. Sadece üç sözcük söylediği halde, Zoe'yi bir anda tedirgin edecek bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Belli değil mi?"

"Evet, belli gibiydi. Zoe bu sözleri tek bir şekilde yorumlayabilirdi. Kısa süre önce bir araba almıştı ve erkek arkadaşıyla bir ev alabilmek için para biriktiriyordu. İşini kaybetmeyi göze alamazdı.

"Benim yüzümden mi? Neden? Ne yaptım?"

"Şimdi anlatacak vaktim yok. Sonra," dedi Nicola.

"Nicola, lütfen ne demek istediğini anlat. Bu kadarını söyleyip gidemezsin."

"Şimdi olmaz dedim," diyen Nicola, Zoe'yi ağlamaklı va-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ziyette oracıkta bıraktı. Zoe genç olabilirdi ama şirketlerin istedikleri zaman herhangi birisini kovabileceklerini biliyordu. İşten atılacak olursa, son pozisyonundan kovulduğu özgeçmişinde nasıl gözükürdü? Zoe iyi ve sağlam değerlere sahip çalışkan bir ailenin kızıydı. Temiz yürekli, dürüst savaşçılar her zaman ahlaklı oluşları yüzünden bu tür suçlamalardan zarar görürlerdi.

Stan Nicola'yı masasının kenarında görünce, tüyleri diken diken oldu. Bu kadının onu neden böyle hissettirdiğini bir türlü anlayamıyordu. Kendisi daha yaşlı, işine bakan bir adamdı. Tanrı aşkına, bir büyükbabaydı, Nicola'ysa ona kıyasla küçük bir kız sayılırdı. Ama Nicola'nın davranışlarında mantık aramak yanlıştı. Nicola hayatını etkili bir biçimde ellerinde tutuyordu ve Stan onun bunu bildiğini biliyordu. İşini altmış beşinci yaş gününden önce kaybetmeyi göze alamazdı, çünkü hem emekliliği, hem de gelecek garantisi elinden giderdi. Bunun bir zorbalık gösterisi olduğu aklının ucundan bile geçmiyordu. Zorbalık gibi davranışların okul senelerinde kaldığını düşünüyordu.

"Ne yaptığını görebilir miyim, Stan?" dedi Nicola. Ses tonu alçak ve neşeliydi; dolayısıyla, asıl niyetini gizliyordu.

"Tabii."

Nicola ona kendisini müdirenin karşısına çıkmış beş yaşındaki bir çocuk gibi hissettiriyordu. Stan kusursuz bir elemandı ama Nicola onun yeteneklerini sorgulamasına neden oluyordu. Yakın bir tarihte Stan, bir iki kez gerçekten de hata yapıp yapmadığını görmek için bitirdiği işleri tekrar kontrol etmişti.

"Aaa, burada bir yanlış var gibi, ne dersin? Sekizle altıyı topladığında sonuç nasıl on altı olabilir?"

"Bir bakayım."

Nicola uzun uzun içini çekip, bilgisayar çıktısını ona geri uzattı. Kahretsin, dedi Stan içinden, bir hata yapmışım. Hata yapmasına neden olan şey Nicola'nın mikro-yönetim tarzı mıydı, yoksa yaptığı hatalar mı onun mikro-yönetim tarzını uygulamasına neden oluyordu? Artık bunun yanıtını bilemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O kahrolası ofis onu öldürmeden, çıkıp evine gitmek istiyordu. Ama evine gittiğinde de aklı rahat etmediği için Emily'ye çıkışıyordu. Aklından daha o anda ertesi sabah otobüsle işe geç kalacağı ve patronuyla bir yüzleşme daha yaşayacağı geçiyordu. Kısacası, kendisini aptal bir çocuk gibi hissedeceği bir başka gün daha yaşayacaktı. Ama Nicola'yı şikâyet etse bile ne diyecekti? *Eminim ki tuvalete gittiğimde bile saatine bakıyordur...*

"Roger biraz endişeli..." dedi Nicola abartılı bir tavırla.

"Hangi konuda?"

Nicola bir sır verecekmiş gibi masasına eğildi. "Emekliliğini beklerken, vakit öldürdüğünü biliyorum ama..."

"Affedersin ama benim vakit öldürdüğüm falan..."

"Sesini yükseltme Stan. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Pardon." Stan içinden, "Sesimi mi *yükselttim?*" diye düşündü.

"Dediğim gibi, Roger tüm hataları fark ediyor." Nicola *tüm* sözcüğünü sanki Stan her otuz saniyede bir hata yapıyormuş gibi söylemişti. "Bu yüzden endişeli; yerinde olsam, daha dikkatli olurdum."

Nicola yanından uzaklaşarak, onu kalbi gümbür gümbür atar halde bıraktı. Nicola bunu yaparak kendisini iyi ve kontrollü hissetmişti. Hem eğleniyordu, hem de Roger Knutsford'un Bayan Jo 'Uzun Bacaklar' MacLean'e ne zırvalıklar anlattığını düşünmek zorunda kalmıyordu.

Lou içeri girdiğinde, ne Zoe, ne de Stan kafasını kaldırıp baktı. Kafalarını önlerine eğmişler, yaptıkları işe odaklanmışlardı. Zaman zaman yaptıklarını kontrol ediyorlar, sonra da kontrol işi çok vakit aldığı için kendilerine kızıyorlardı.

Lou onların bu haline üzüldü. Nicola'nın yine onlarla uğraştığına bahse girebilirdi. Kadının bu davranışı hiç adilane değildi. Keşke elinden bir şey gelse diye düşündü. Ama iş arkadaşlarını korumaya kalkışsa, her şey daha kötü hale gelebilirdi. Tabii, okulda olsalar, Lou Nicola'yı o zamanki düşmanı Shirley Hamster'a yaptığı gibi ensesinden tutar, küçük çocuklara zorbalık yaptığı için haddini bildirirdi. Ama o Lou çok geride kal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Bu Lou masasının başına geçer, sessiz sedasız ve itaatkâr bir biçimde işlerini yapar ve sosyal düzeni bozmazdı.

Nicola'nın içinde var olan ilkel bir hissin, hâlâ içinde var olan durgun bir gücün farkında olduğunu bilemezdi. İşin tuhaf yanı, Lou özellikle o anda bunca kişi arasında en zayıf insan olduğunu düşünüyordu. İsmi hiç bu denli hayatına uygun olmamıştı. İçi kış anlamına gelen Winter soy ismi gibi soğuk ve ölüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekiz

Konteynır gelmeden bir gece önce, Lou tam on tane büyük boy çöp torbasının ağzını bağlamış, bir Stanley bıçağıyla parçalara ayırdığı eski halıyı da koridora çıkarmayı unutmamıştı. Phil'den halıyı tek parça halinde aşağı kata taşıması için yardım istemişti ama Phil ona dehşetle bakmış ve "O şeyi kaldırarak sırtımı incitemem. Neden şimdilik olduğu yerde bırakmıyorsun?" demişti.

Lou artık bunun seçenek dâhilinde olmadığını anlamıştı. İlk planı birkaç çekmeceyi ve dolabı temizlemek olabilirdi ama işe yaramaz ve kırık birçok şeyin çok fazla yer kapladığını fark ettikten sonra, temizlik işini bırakamadığını fark etmişti. Temizleyip boşalttığı alanlar, hâlâ sıkışık olan alanları daha fazla görülür kılmıştı. Bunca sene nasıl olmuştu da o kadar çok ıvır zıvırla yaşamış, bunun farkında olmamıştı? Hem bütün tırnakları kırıldığı halde, Deb'le birlikte *Casa Nostra*'yı planladıklarından beri bir şeyden bu denli keyif almamıştı.

"Boş vaktini bunlarla geçirmek istiyorsan devam et, Lou," dedi Phil kocaman çöp torbalarını aşağı kata indirişini izleyerek. "Ama yorucu bir gün geçirip de eve geldikten sonra yapmak istediğim tek şey oturup çayımı içmek ve gazetemi okumak." Phil karısına bütün günü oturarak, çay içerek ve gazete okuyarak geçirdiği söylemedi.

Konteynır arabası ertesi sabah saat dokuzda sokağa girdi ve içinden bir adamla iri bir çoban köpeği fırladı. Köpek bir at

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar iriydi ve Lou'nun kalbini anında çalıverdi. Sonra, çaldığı kalbi tuttu ve geri vermeyi reddetti.

Çoban köpeği hoplaya zıplaya, Lou'nun onu sevgiyle karşılayacağını hissederek yanına gitti ve iri tüylü kafasını patilerinin üstüne koyup, Lou'nun dikkatini çekmek ister gibi kocaman koyu renkli gözlerini ona dikerek oyun pozisyonu aldı.

"Clooney, seni koca zampara, buraya gel!" dedi konteynırcı adam aksi bir tavırla.

Lou eğilip iri çoban köpeğinin kafasını okşadı; köpek nefes almak için ağzını açınca, gülümsüyormuş gibi gözüktü.

"Clooney, ne kadar güzel bir isim," dedi Lou adama ilk kez bakarak. Tulumlu adamın koyu renkli saçları, parlak gülen gri renkli gözlerine düşüyordu. Ama pek Lou'nun tipi değildi. Lou asla iri yarı erkeklerden hoşlanmamıştı. Boyu bir elli beş olan bir kadının bir dans pistinde boyu bir yetmişten uzun bir erkekle boynunu kırmadan ve şapşal bir çift gibi gözükmeden öpüşmesi mümkün değildi. Marco Pierre White bir istisnaydı ama Lou'nun erkekler konusundaki zevki her zaman daha orta yapılı ve ortalama uzunluktaki erkeklerden yana olmuştu. Ama her nedense içinden bir ses bu adamın göz bebeklerini irileştirecek türden bir adam olduğunu söylüyordu.

"Kadınları hep o kapıyor. Keşke bende de ondaki çekicilik olsa," dedi adam konteynırın iri kancalarını çıkarırken.

"Size çek olarak mı, yoksa nakit olarak mı ödeme yapayım?" diye sordu Lou Clooney onu okşaması için burnuyla eline dokunurken.

"Fark etmez," dedi adam. "Ama nakit ödemenin her zaman biraz daha çekici olduğunu söyleyebilirim."

"Sorun değil," dedi Lou adamın öyle diyeceğini tahmin ettiği ve parayı çoktan blucininin cebine koyduğu için. "Ama bugünlerde ortalıkta cirit atan kalpazanlar varken, nakit ödemenin çok da iyi bir fikir olduğuna emin değilim!"

Her ikisi de Lou'nun elindeki paraya bakmadan edemedi.

"Gerçi bunlar sahte değil tabii," dedi Lou hemen. "Yani, öyle demek istemedim... Bunlar gerçek... En azından, ben öyle ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duklarını düşünüyorum. Nasıl kontrol edildiğini bilmiyorum. Ay, biraz yardım etseniz?"

Adam başını geriye atıp, boğuk bir kahkaha attı.

"Paralar sahte olsaydı, üstünüze köpeğimi salardım ama size karşı büyük bir tehdit oluşturacağını hiç sanmam."

Clooney hafif hafif inliyor, burnunun üstündeki bir noktayı kaşımaya çalışıyormuş ama beceremiyormuş gibi gözüküyordu. Burnunu kaşıyayım derken, dengesini kaybedip sevimli bir biçimde yana devrildi.

"Konteynırı doldurduğunuzda bana haber verin. Üst üste tavana kadar dizin, gelişigüzel koymayın lütfen," dedi adam.

"Cumartesi günü de gelebilirseniz harika olurdu," dedi Lou tereddüt etmeden.

"Emin misiniz?" diye sordu Clooney'nin kaşınmasına yardım eden adam.

"O zamana kadar doldurmuş olurum," dedi Lou kararlılıkla. "Ondan sonra hemen bir konteynır daha getirmeniz mümkün mü acaba?"

"İsterseniz Pazar günü getirebilirim. Haftanın yedi günü de çalışıyorum!"

"Harika."

"Sahte kâğıt paralar basarken, bir yandan da konteynırımı doldurarak epeyi meşgul olacaksınız sanırım."

Konteynırımı. Demek Tom Broom oydu. Gülümsediğinde dudağının bir kenarı yana kalkıyordu. Dişleri güzeldi. Doğaldı.

Lou hafifçe öksürdü. "Aynen öyle. Bizim gibi kalpazanlara vakit yetmez."

"Peki, o zaman Cumartesi görüşürüz." Adam Clooney'yi arabaya bindirdi ve elini havaya kaldırıp erkeksi bir tavırla el salladı.

Ama Lou çoktan işe koyulmuş, siyah çöp torbalarını mini konteynıra doldurmaya ve tüm öğleden sonrasını aynı işi yaparak geçireceği için heyecanlanmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dokuz

İki gün sonra, ufak muhasebe bölümündekilerin, üstünde 100 rakamı bulunan, mumlu kocaman bir kremalı pastayı "Mutlu yıllar sana, doğmuştun bir akvaryumda," diyerek içeri getirmeleri, Lou'yu şaşırttı.

Lou "Çok komik," diye güldü ve pastayı keserek herkese paylaştırdı. Nicola orada değildi. Sheffield'ın en iyi tasarım aletlerinden almak için öğle molasını uzatarak alışverişe çıkmıştı. O ve Celia bu konuda çok iyi anlaşırlardı.

Karen ona iki zarf uzattı. Bunlardan birinin içinde bir kart vardı ve zarfın üstünde, *Kesinlikle yarına kadar okunmaması gerekiyor*, yazıyordu ama diğerinde Lou'nun zarfı hemen oracıkta açması gerektiği yazıyordu.

"Hepimiz sana mutlu yaşlar diliyoruz ve kötülüğe karşı mücadelemizde yanımızda yer aldığın için teşekkür ediyoruz," dedi Karen.

"İçinde bomba falan yok, değil mi?" diye sordu Lou tereddütle.

"Bir bombamız olsaydı, ona değil de sana mı verirdik?" dedi Zoe.

Zarfın içinde bir bomba yoktu. Barnsley'deki en şık kuaför olan Anthony Fawkes'ta saç boyatma ve kesimi hediyesiydi.

"Yarın saat ona randevu ayarladık. Gidemeyecek olursan, onları hemen arayıp haber vereceğim ama Carlo görülmeye değer," dedi Karen. "Adam İtalyan. Hem de çok yakışıklı. Ondan randevu almadan yapamadım."

Karen Lou'nun İtalyan olan şeylere karşı zaafını bilirdi. Seksi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir Latin erkeğinin parmaklarını iş arkadaşının saçlarının arasında gezdirmesi güne en iyi şekilde başlamasını sağlayacaktı.

"Gideceğim. Başka bir işim yok," dedi Lou. "Bunun harika bir hediye olduğunu söylemek istiyorum. Teşekkürler millet. Beni duygulandırdınız."

"Hepimiz sana özel bir şey almak istedik," dedi Karen her zamanki gibi espri yapmadan.

Lou gülümseyerek etrafında bir yarım ay oluşturan insanlara baktı ve birden fena halde duygulandı. Zoe ona kâğıt mendillerinden birini ilk kez uzattı, Karen da kolunu boynuna atıp ona bir abla gibi sarıldı. Lou'nun bir kuaför randevusundan çok daha fazlasını hak ettiğini biliyordu ve lotoyu kazanacak olursa 'büyük bir iyilik yapacağı kişiler listesinin' başında Lou geliyordu. Arkadaşının uzun bir İtalya gezisine çıkmasını ve hayalini kurduğu tüm o harika yerleri ziyaret etmesini sağlayacaktı: Sistin Şapeli, Roma'daki Trevi Çeşmesi, Floransa'daki Ponte Vecchio, Venedik'teki Büyük Kanal, Amalfi sahil şeridi, Sorrento sokakları ve Pompey harabelerini gezmesine vesile olacaktı. İtalya'yla ilgili herhangi bir şeyden söz ederlerken Lou'nun gözleri parıldardı ama tatile gittiği tek yer Benidorm'du.

Karen iş arkadaşının dışarıdan neşeli gözükse de, dünyasında bir terslik olduğunu hissediyordu. Karen hisleri oldukça kuvvetli bir kadındı ve Lou'nun mutsuz olduğuna bahse girebilirdi. Lou'nun kocasının bir ilişkisi olmuştu ve Lou bu meseleyi asla tam olarak atlatamamıştı. Kadınların birbirlerinin hatalarının kokularını bir kilometre öteden bile almaları ama kendi sorunlarını görmezden gelmeleri çok ilginç bir durumdu.

"Yarın saçımı yaptıracağım," dedi Lou, o Cuma gecesi körili tavuklarını yerlerken. Phil sırıttı.

"Güzel, çünkü benim de sana ufak bir yaş günü hediyem olacak."

"Nedir?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, şimdi söyleyemem."

"Ay, yapma, bana söylemelisin. Haydi, söyle!"

"Hayır," dedi Phil ısrarla. "Söylersem, sürpriz bozulur, öyle değil mi?"

"Ama lütfen, lütfen, lütfen, lütfen."

"Tek söyleyebileceğim, akşam saat yedi buçukta en şık giysilerini giy ve sakın öncesinde bir şey yeme."

Lou hayretler içinde kaldı. "Dışarı mı çıkacağız?" Önceki sene, Phil eve kocaman bir pizza siparişi ettiği için, Lou'nun bundan emin olması gerekiyordu.

"Olabilir," dedi Phil. Lou'nun suratı 5 Kasım gibi aydınlandı.

"Onu ufacık şeyler bile memnun ediyor," diye düşündü Phil. Bir yanı buna için için gülümsedi; diğer yanıysa bazen bir kuklayla evliymiş gibi hissetti. İtaatkâr bir eşinin olmasının ironik yanı da buydu işte.

Ertesi sabah, Phil ona kocaman bir tebrik kartıyla kocaman sulu bir öpücük verdi ve kapıdan çıkarken hafifçe burnuna vurdu.

"Ne dediğimi unutma. Yedi buçukta görüşürüz!" dedi Noel Baba'nın hediye kuyruğuna girmiş küçük bir çocuk gibi gözleri parıldayan karısına.

Lou annesinden bir yaş günü tebriği telefonu aldı. Annesi bu arada her zamanki gibi yaş gününü kutlamak için Pazar günü onları yemeğe beklediğini de söyledi.

"Kartını yollamıştım, eline geçti mi?" diye sordu. "Hediyeni postayla yollamadım, bende duruyor. Ucuz bir şey olmadığı için, postada kaybolmasını istemedik."

"Ah, anne," dedi Lou. "Evet, kartın dün elime geçti ve evet, çok güzel. Ama bana hediye almanıza gerek yoktu."

İş arkadaşlarından, eski arkadaşı Anna'dan, zarfın içine on avro koyan ve Cork'ta yaşayan yaşlı Peggie Teyze'sinden tebrik kartları gelmişti. Victorianna'ysa hayatında ilk kez ona bir e-tebrik kartı yollamıştı. Kartın üstünde bir sepetten piknik malzemeleri çıkaran, ismini asla hatırlayamadığı bir Ameri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kan hayvanı vardı. Kız kardeşi bir şey mi ima ediyordu yoksa? Michelle ona çok güzel ve pahalı bir 'en iyi arkadaş' kartı yollamıştı; kartın üstünde el yazısıyla yazılmış dizeler ve *Salak gibi davrandığım için özür dilerim; bunu mutlaka telafi edeceğim* diye bir not da vardı. Lou arkadaşının kartın içine çizdiği minik çiçek resimlerine bakıp gülümsedi. Bunları yapması saatler almış olmalıydı! Lou tek bir yaş günü dileğinde bulunabilseydi, Mish'in toparlanmasını ve yemek kursunda tanıştığı güler yüzlü, iyi yürekli ve düşünceli insan olmasını isterdi. Eski Michelle'in hâlâ orada bir yerde olduğuna emindi.

Deb'den hiçbir şey gelmemişti ama Lou zaten geleceğini düşünmemişti. Gerçekten de düşünmemişti.

*

Lou giyinip kasabaya yürüdü. Yağışsız bir gündü; Nisan yağmurlarından eser yoktu ve hem gökyüzü, hem de içi umutla doluydu. Önceki gün fiziksel olarak kendini çok yorduğu için sağlıklı, derin bir uyku çekmişti. O sabah da daha enerjik ve dışarıya çıkmaya hazır uyanmıştı.

Kuaför salonu bembeyaz ve krom rengiydi. Lou iki kanatlı kapıyı önce ters yöne itip, sonra bir de ters yöne çekince, kendisini bir anda salak gibi hissetti ama nihayet doğru kapıyı çekip içeri girdi.

Resepsiyonist çok uzun boylu, bir bebeğin asla çıkamayacağı kadar dar kalçaları olan bir kızdı. Lou'nun bu denli şık bir yerde hiç ummadığı kadar dostane bir tavırla gülümsedi ve "Biliyor musunuz? Herkesin başına aynı şey geliyor," dedi. "İki kanadın neden aynı yöne açılmasını sağlamazlar ki?"

Lou'nun boynuna bir önlük bağladı ve bacakları yere değmeyecek biçimde oturduğu koltuğu yukarı kaldırdı. Sonra, tam arkasında Melek Cebrail belirdi ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirmeye başladı.

"Selam, ben Carlo," dedi bolonez sosunu andıran aksanıyla.

Esmer, bir kalem kadar ince siyah sakalı ve diken diken platin renkli saçlarıyla bir derginin kapağını süsleyecek kadar ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kışıklıydı. Platin sarısı saçlarının ona yakışmaması gerekirdi ama bunun tam aksi söz konusuydu. Dudakları pembe renkliydi ve çok öpülesi ve yumuşak gözüküyordu. Ama erkeklere mi, kadınlara mı yoksa her ikisine de mi öyle gözüktüğünü bilemedi Lou. Belki de Carlo tıpkı her iki yöne doğru açılan kapılar gibi iki cinse de meyilliydi. Lou'nun onu beğenemeyeceği kadar gençti ama Lou onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmeden edemedi. Bir an için, Carlo'nun annesi olduğunu hayal etti. Acaba nasıl bir his olurdu? Yani, bu kadar güzel bir erkeğe bakmak ve onun oğlu olduğunu bilmek nasıl bir his olabilirdi? Biraz sarsıldı, çünkü uzun süredir bu tür şeyler düşünmemişti.

"Peki, bugün sizin için ne yapabiliriz?"

Carlo saçlarıyla oynarken ve aynadaki aksine bakarken, "Saçlarımı okşamaya devam edersen, az sonra uyuyacağım," diye düşündü.

"Açıkçası, bilemiyorum. Siz ne önerirsiniz? Ezelden beridir saç modelim aynı."

Carlo aynadaki aksine baktı ve aklına bir şey gelmiş gibi uzanıp bir renk kataloğu aldı. Bir sürü sayfa çevirdikten sonra, gözleri boyalı, kısa bir saç modeline takıldı.

"Ne dersiniz?" diye sordu.

Lou yutkundu.

"Bana güvenin," dedi İtalyan Cebrail Meleği.

İki saat sonra, Lou tıpkı küçüklüğünde bebeklerinin saçlarını kestiği gibi, Carlo'nun onun saçlarını çılgınca kesişini izliyordu. Lou bebeklerini ne hale getirdiğini hatırladığından, dehşet içinde, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde aynadan onu izliyordu. Annesi dazlak bebekleri görünce sinirden çıldırmıştı.

"Rahatlayın!" dedi Carlo. "Fan-tas-tiko olacaksınız!"

Lou'nun bakışları zemine düşen saç tutamlarına takıldı. Hepsi birlikte *Büyülü Atlıkarınca*'dan Dougal'ı andırıyordu.

Carlo son rötuşları görmesin diye koltuğunu ters çevirdi. Saçlarını kabarttı, sprey sıktı ve onu tekrar aynaya geri dön-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dürdüğünde, Lou'nun gözleri ürkmüş bir baykuşunkiler gibi irileşti. Sonra, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"İnanamıyorum. Saçlarımı daha uzun göstermişsiniz!"

"Daha önceden çok ağırdı, bu katlara ve iyi bir kesime ihtiyacınız vardı. Saçınızın kısalmamasını istediğinizi biliyordum ama saçlarınızın son birkaç santimi gerçekten yıpranmıştı. Şimdi, üst kısımları daha hafif; böylece, biraz hacim katmış olduk. Renk hoşunuza gitti mi? Saçlarınız kuruduğu için artık o kadar da korkutucu değil, değil mi?"

Lou kestane rengi dalgalarının ön kısımlarını aydınlatan kırmızıbiber ve turuncu renklerine ve saçının yan kısımlarındaki belli belirsiz ışıltılara baktı. Çok daha modaya uygun, senelerdir olmadığı kadar da genç gözüküyordu. Neden kuaföre gitmekten vazgeçmişti ki? Eskiden, ancak bir kuaförün içinde yarattığı o kıpırtıyı hissetmekten büyük keyif alırdı.

"Kesinlikle bayıldım!" dedi Lou.

"Gözlerinizin rengini de ortaya çıkarıyor," dedi Carlo seksi bir ifadeyle. "Tanrım, gözleriniz ne kadar da yeşil. *Mamma mia!*"

Lou içinden, "Carlo'nun annesi olmak mı? Boş versene," diye geçirdi. Ah, o ses! Carlo bir alışveriş listesi bile okuyacak olsa, Lou erimeye başlayabilirdi. Onu leziz bir İtalyan sosuna batırıp, çıtır çıtır yemek istiyordu.

Saçlarının ön tarafında birçok kat vardı ve suratına doğru düşüyordu; arka kısımlardaysa daha kalın katlar vardı. Carlo sıradan görünümlü perçemlerini bile seksileştirmeyi başarmıştı. Canı derhal alışverişe çıkıp, yeni bir kıyafet almak istiyordu. Lanet olsun, o gün yaş günüydü. Keşkeleri bir yana *bırakıp*, yeni bir kıyafet alacaktı.

Kasaya hediye çekini verdi, Carlo'ya da yüklü bir bahşiş bıraktı. Oradan çıkarken; kimsenin onu, almaya mecbur hissedeceği ama asla kullanmayacağı bir sürü pahalı saç ürünü almaya zorlamaması da, bir randevu daha almasına neden oldu. Tabii ki Carlo'dan.

Lou mağazaları keyifle gezdi ve son derece cesur turuncu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

renkli bir bluzla koyu bakır renkli takılar ve yemek, içkiler ve bir dünya savaşı boyunca dudaklarından silinmeyeceğini garanti eden muhteşem ve parlak bir ruj satın aldı. Hava güneşli olmasına rağmen biraz serindi, o yüzden de Edward Çay Salonu'nda sıcak bir fincan çayla bir çöreği hak ettiğini düşündü. Çörek bir basket topu büyüklüğündeydi ve Lou üstüne bol bol tereyağı sürdü. İki kişilik romantik akşam yemeğine dek, bunlarla idare edebilirdi. Aslında, onu bir sonraki Ocak ayına kadar tok tutabilirdi. Akşam neler olacağını düşündükçe, içini bir heyecan dalgası kaplıyordu. Phil'le birlikte dışarı son çıktığından beri aradan uzun süre geçmişti; yeni giysilerini giymeyi ve dışarıda yemek yemeyi dört gözle bekliyordu. *"Lütfen, beni bir İtalyan restoranına götürsün,"* diye yalvardı evrene.

Eve geri döndüğünde konteynır hâlâ oradaydı ama çay yapmak için suyu ısıttığında, sokaktan kocaman bir şeyin bip bip bip diye sesleri geliyordu.

"Selam," diye seslendi Lou. Tom Broom kamyonetten atlayıp kocaman bir ağı çözerken, Lou da ön kapıyı açmış dışarı bakıyordu. Kamyonetin etrafına bakındı. "Köpeğiniz yok mu?"

"Kamyonette. Bazen çok şımarık olabiliyor. Herkes kocaman bir hayvanın paldır küldür üstüne yürümesinden hoşlanmaz. Köpeğim için de aynı şey geçerli," diye espri yaptı Tom.

"Ha, tamam," dedi Lou hayal kırıklığına uğradığını gizleyemeden.

"Nasıl yani? Dışarı mı çıkarayım?" diye sordu Tom.

"Şey, zahmet olmazsa."

"Benim için sorun değil," dedi Tom. Birkaç saniye sonra, Clooney kuyruğunu on iki gücünde bir rüzgâr gibi sallayarak. Lou'ya doğru koşmaya başladı.

"Bakalım sana bir bisküvi bulabilecek miyiz?" dedi Lou.

Clooney havlayıp, heyecanla kendi etrafında dönmeye başladı.

"Sizi hemen uyarayım, 'bisküvi' sözcüğünün ne anlama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldiğini biliyor," dedi Tom tatlı bir gülümsemeyle. Konteynırı kamyonete bağlarken, Lou da ardında Clooney'yle birlikte mutfağa girdi ve ona o sabah evcil hayvan mağazasından aldığı bisküvilerden verdi.

Bir köpeği olmasını çok özlüyordu. Eskiden Murphy isimli bir Alman Kurt'ları vardı. Babası vefat edeli birkaç hafta olmuştu ki, Murphy'nin arka bacakları tutmamaya başladı. Lou onu hemen sokağın ilerisindeki veterinere götürmüştü ama yapabilecekleri bir şey olmadığını söylemişlerdi. Veteriner köpeğini uyuturken, Lou ona sevgiyle sarılmış, sonra onu bir battaniyeye sarıp götürürlerken çığlık çığlığa ağlamıştı. Küllerini babasının küllerini serptikleri yere serpmişlerdi ve cennette birbirlerini bulabilmeleri için dua etmişlerdi. İkisini sık sık birlikte parkta yürüyüş yaparken, babasının bir tenis topu fırlatırken, Murphy'nin de sabahın ilk saatlerinde çimlerde koşuşunu hayal ederdi.

Phil'in tüylü hayvanlara karşı ciddi bir alerjisi vardı, bu yüzden de 'evcil' bir hayvan almaları mümkün değildi.

"Hâlâ yarın bir konteynır daha istiyor musunuz?" diye sordu Tom Broom köpeğini kamyonete bindirirken.

"Evet, lütfen," dedi Lou.

"Saat on gibi olur mu? Yoksa hâlâ uyuyor mu olursunuz?"

"Yok, kalkmış olurum."

"Kalpazanlık işiniz nasıl gidiyor? Hâlâ sahte beşlikler yapıyor musunuz?"

"Gayet iyi gidiyor, teşekkürler," dedi Lou yanaklarının kızardığını hissederek.

Tom yine o muhteşem kahkahasını patlattı. Büyük bir patlama sesi, kocaman dost canlısı bir devin gülüşü gibiydi. Lou Tom'un gözlerinin etrafındaki minik kırışıklıkları fark etti, sonra kendisine kızdı; başka erkeklerin gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara bakmaması gerekirdi. Evli bir kadındı ve kocası o gece onu yemeğe götürecekti. Yeni saç modeli onu bir seks manyağına dönüştürmüş, bir iki saat arayla iki farklı erkeğe alıcı gözüyle bakmasına mı neden olmuştu? Her ikisinde de o

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seksi Akdeniz görünümü vardı.

"Güzel bir renk olmuş bu arada."

"Pardon?"

"Saçlarınız. Yeni yaptırmışsınız. Güzel gözüküyor. Size yakışmış."

Sonra, Tom Broom sürücü koltuğuna geçti ve Lou uzun süredir hiçbir erkeğin ona iltifat etmediğini fark edene dek gözden uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On

Küvete girip uzun bir banyo yapmak harika olurdu ama bu konuyu ne kadar az düşünürse bir o kadar iyiydi. Lou daha dörtte biri tamamlanabilmiş olan lüks banyosuna uzun uzun, sert sert bakıp başını salladı ve o ana kadar güzel geçen gününü mahvetmemek için yan taraftaki duşa kabine girdi. Lanet olası Keith Featherstone! O adam bir azizin bile küfretmesine neden olabilirdi.

Phil Lou'nun inşaatçıyla olan tartışmasına dâhil olmak istememişti. Lou o küveti aralarındaki anlaşmazlığı çözebilmek için istemişti. Phil'se adamdan kurtulup başka bir şirketi aramaları gerektiğini düşünmüştü. Gerçi Lou adama önceden para falan ödemek gibi aptalca bir şey yapmamıştı. Phil yatak odalarındaki duştan gayet memnundu. İnsanın kirini akıttığı bir küvet suda yıkanmasının mantıklı olmadığını düşünürdü. Lou'ya kadınsı cazibesini kullanmasını söylemişti. İnşaatçılar her zaman biraz kirpik kırpıştırmaya ve güzel bir göğüs dekoltesine bayılırlardı. Ama işe yaramaz ve güvenilmez Keith Featherstone bunlardan zerre kadar etkilenmemişti.

Lou duştan sonra, eline kocaman bir fincan kahveyle yarım saat kadar Geceyarısında Ay serisinden bir kitap okuyarak ve Des ve Celia Winter-Brown'ın posta kutusuna bıraktıkları yaş günü hediyesi olan bir kutu Godiva çikolatasını yiyerek harika vakit geçirmişti. (Lou'nun onların ziyaretini kaçırmış olması da o günün büyük bonusuydu.) Celia'nın soy ismi Brown ke-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinlikle sıradan değildi; evlilik yeminlerini ettikten sonra çift soy ismi kullanmaları için ısrar etmişti. Deb'le birlikte Celia'nın 1. Elizabeth'in ölüm cezasını beklerken attığı imzayı andıran iç içe geçmiş yuvarlaklardan oluşan imzasına nasıl da gülmüşlerdi. "Tanrım," dedi Lou içinden. Telefona sarılıp arkadaşının numarasını çevirmeyi o kadar çok istiyordu ki.

Lou yaş günü sürprizine hazırlanmak için epeyi vakit harcadı ama bundan çok da keyif aldı. Phil'in onu ne tür bir restorana götüreceğini merak etti. Aslında, nereye gitseler olurdu ama bir İtalyan restoranı o günün pastasının üstüne kondurulmuş fazladan bir kiraz gibi olacaktı. Bir İtalyan restoranının romantik havasını aşacak çok da fazla yer yoktu.

Phil saat altı buçukta eve geldiğinde, neredeyse elindeki torbaları düşüreceği kadar şiddetli bir hapşırık krizine tutuldu.

"Buraya bir hayvan mı girdi, Lou?" diye sordu.

"Saçmalama," dedi Lou. *Tüh.*

"Hediyeler ve şampanya getirdim," dedi Lou. Şampanya biraz zorlama olmuştu. Yeniden *P.M. Otomobilleri* olarak etiketlenmiş gayet sıradan bir Cava şarabıydı. Phil, bir Phil Winter arabası satın alan herkese bir *P.M. Otomobilleri* anahtarlığıyla ve tükenmez kalemiyle birlikte bir şişe de bu şampanyalardan verirdi. Bir kadehten sonra, şampanyanın iyi olup olmadığını kim anlardı zaten?

Phil ona iki hediye almıştı: bunlardan biri beyaz plastik bir torbadaydı, diğeriyse altın renkli bir hediye paketindeydi.

"Al, bebeğim. Bilirsin, paket işinden pek anlamam."

Lou pek umurunda olmadığı halde, "Zaten erkekler genel olarak hediye paketi yapmaktan anlamazlar," diye düşündü. Beyaz torbayı açınca, Phil'in bir diğer muhteşem elektronik eşya hediyelerinden biriyle karşılaştı.

"Aaa, bir omlet makinesi! Harika, teşekkürler aşkım!" dedi Lou. Ama bunu derhal hayır kurumuna bağışlamaya karar verdiği için, biraz suçluluk hissetti. Phil heyecanla diğer hediyeyi açmasını bekliyordu. Gülümsüyordu. Lou elini paketin içine sokup, plastik bir askıya asılmış parlak ve siyah bir şeyi çıkar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. Hediyeyi ışığa doğru tuttu ama zaten görülecek fazla bir şey yoktu. Tuhaf yerlerinde delikler olan, sert bir şeyin içindeki minnacık bir gecelikti. Yanında bir de apış arası delik, kenarları dantelli külot vardı. Phil arkasından ellerini uzatıp Lou'nun göğüs uçlarını bir radyo kanalı bulmak istiyormuş gibi çevirdi.

"Eve geri döndüğümüzde, biraz yaramazlık yaparız diye düşündüm," dedi.

"Bakarız." Lou suratında beliren hafif gülümsemenin ardında içinde oluşan farklı hisleri gizlemeye çalıştı.

Neden bu basit şeyi değil de tatlı ve seksi başka bir hediye almamıştı? Ama bir yandan da, hediye Phil'in onu hâlâ beğendiğini gösteriyordu, değil mi? Bu da iyi bir işaret değil miydi? Lou kendisini 'Senenin Nankör Eşi' gibi hissetti.

Phil poposuna onu birkaç adım öteye itecek bir şaplak indirdi.

"Kafandakinin ne renk olması gerekiyordu?" diye güldü duş almak için yatak odasına girerken

O gece, saat tam yedide buçukta taksi geldiğini haber vermek için korna çaldı.

Lou ceketini giyip, Phil'in peşinden serin ilkbahar gecesine çıktı. Yeni kıyafetiyle ve makyajıyla kendini harika hissediyordu, Phil de koyu yeşil renkli takım elbisesi içinde her zamankinden daha yakışıklı gözüküyordu. En iyi takım elbisesiydi ve Lou bunu kocasının onun için kesenin ağzını açacağının bir işareti olarak gördü. Kendisini *güvende* hissediyordu, *güvende* hissetmek de onu mutlu ediyordu. Harika bir gece geçirecekti, buna emindi.

Takside birilerini görünce, Lou geri döndü.

"Yanlış alarm, Phil, taksi bize gelmemiş."

"Hayır, bize geldi," dedi Phil.

"Olamaz. İçinde insanlar var, baksana."

"Ufak bir yaş günü sürprizi."

"Yaş günü sürprizi mi?"

"Evet, aşkım. Şişko Jack'le Maureen'den bize eşlik etmelerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istedim," dedi Phil taksidekiler onları izliyor olabilir diye sahte bir gülümseme takınıp.

"Dalga. Geçiyor. Olmalısın," dedi Lou da aynı şekilde gülümseyerek. İkisi bu halleriyle özel bir vantrilok toplantısına katılmış gibiydiler.

"Bir diğer çift daha olursa, daha parti gibi olacağını düşündüm. Bunlar hep senin için Lou, lütfen her şeyi berbat etme."

"Sakın başlama. İş konuşacaksın ve beni Sıkıcı Maureen'le bütün gece baş başa bırakacaksın, değil mi? Bu gece tıpkı kahrolası geçen Noel gibi olacak," dedi Lou hâlâ dişlerini sıkarak.

"Lou, beni ne sanıyorsun?"

Lou yanıt vermedi.

Şişko Jack ve Phil restorana doğru yürürken, suratlarındaki tıpatıp gülümseme Çinli garsondan üstün olduklarını düşündüklerini ima ediyordu; biri diğerinin sadece daha yaşlı ve kaba bir versiyonu gibiydi. Hanımlarsa onları adeta itaatkâr bir tavırla beş adım geriden izliyorlardı.

Jack her zamankinden daha renkli dinamik bir görünüm sergilerken, Maureen Noel'den sonraki birkaç ay içinde birkaç sene birden yaşlanmış gibiydi. Tik ağacından yapılma fiskos masası rengi saçları hiç ellenmemişti ve beyazlar ve griler kısa ve sık permasının arasında görünür hale gelmişti. Lou, içinden cımbızla alınmamış kıvrık bir tüyün fırladığı, ensesindeki bene bakmamaya çalışıyordu. Maureen minicik bir yavru kuş gibi incecikti, avurtları çökmüştü ve teni solgundu; sanki yavaş yavaş şeffaf olmaya doğru ilerliyordu.

Şişko Jack beş kişilik bir Çin şöleni (aç gözlü herif) ve yabancı yemeklerden yemeyen Maureen için Norveç ıstakozu ve patates kızartması sipariş etti. Lou'nun tahmin ettiği gibi, Jack ve Phil arabalardan söz etmeye başladılar, arada sırada da Barnsley Futbol Kulübü'nün bir sonraki sezonda kupayı alıp alamayacağına dair tahmin yürütmeye çalıştılar. Derken, Jack'in en sevdiği konu olan şelaleli, saunalı ve İnternet kafeli yeni koi sazanı havuzuna geldi sıra (daha doğrusu, konu oraya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gidiyor gibiydi.) Lou kızarmış ördek ve hoi sin sosunun ortasında Phil'in dikkatini çekmekten, Maureen'le yaptığı tek kelimelik sohbetten ve o gecenin yaş günüyle ya da onunla bir ilgisi olduğuna inanmaktan vazgeçti. Aptal Lou.

Lou yemeğini yedi, şarabını yudumladı ve aheste aheste dönen saat kollarını izledi. Maureen ağzına neredeyse tek lokma dahi koymamıştı ama geri planda inanılmaz bir hızla içtiği şarabın ardından kızarmış muz yerine duble Tia Maria istedi. Hesap geldiğinde, boylu boyunca yerde olmaması bir mucizeydi.

Lou herkesin evine dönebilmesi için bir taksinin çağrılmasını dört gözle bekliyordu.

"Bir taksi çağırdın mı?" diye sordu Phil'e.

"Şey, birkaç kadeh için kulübe gideriz diye düşünmüştük," dedi Phil Lou'nun paltosunu giymesine yardım ederken. "Yaş günü içkisi?" diye sordu umutla.

"Ha, demek yaş günüm olduğunu hatırladın?" dedi Lou alçak sesle ama aksi bir tavırla.

"Eve geri dönünce, kendi ufak partimizi yaparız." Phil sırıtıp ona imalı bir tavırla göz kırptı. Ama Lou'nun yanıtını vermesine fırsat kalmadan, dikkatler içtiği onca brendi yüzünden sandalyesinden düşen Şişko Jack'e çevrildi.

Kulübün içi bir hayli ürkütücü olan dış cephesinden biraz daha kasvetliydi ama belli ki bölgedeki en iyi biralar oradaydı ve bu özelliği şık bir biçimde döşenmiş bir kulüpten çok daha önemliydi. Ayrıca, 'bara yaslananlar' için çok uzun bir barı vardı ve hanımlara özel rahat koltuklar kasten çıkış kapısına ve taksilere yakındı. İçeride eksik olan tek şey, barın servis tezgâhının dikenli telden bir çit ile çevrili olmamasıydı.

Phil, Lou'yla Maureen'e iki duble votka ve Kola getirdi, sonra barda duran Jack'in yanına gitti. Lou içkisinden bir yudum alıp sıvaları dökülmüş resimli duvarlara, tavan köşelerindeki örümcek ağlarına ve eski kulüp başkanlarından birinin duvara asılmış, küf tutmuş siyah beyaz fotoğrafına baktı. Bütün gece Maureen'le sohbet etmek için sarf ettiği çaba onu bitkin düşür-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müştü ve tek istediği eve gidip banyo yapmaktı. Sonra, evinde bir küvet olmadığını hatırladı.

O ve Maureen daha önceden dört kez bir araya gelmişlerdi ama Maureen'in 'Lütfen', 'Teşekkür ederim', 'Merhaba', 'Hoşça kal', 'Güzel bir yermiş', 'Tuvalete gidip geliyorum' haricinde bir şey dediğini duymamıştı. Ha, bir de "Kıymalı börekler lezzetliydi. Kendin mi pişirdin?" diye Noel'de soruşu vardı. Maureen o gece cidden kendini salıvermişti. Bu yüzden, Maureen birden konuşmaya başlayınca, Lou çok şaşırdı.

"Büyükanne oldum, biliyor muydun?" dedi Maureen peltek peltek, kibirli bir tavırla.

"Tebrikler," dedi Lou. Tek oğulları Peter'ın Avustralya'da yaşadığı haricinde onun hakkında pek bir şey bilmiyordu. "Ne zaman oldu bu?"

"Beş sene önce bugün," dedi Maureen. Ah, Maureen karşısındaki insanı gerçekten de eğlendirmeyi iyi biliyordu.

"Eh, o halde biraz gecikmeli olarak tebrikler," dedi Lou. "Kız mı, erkek mi?"

"Kız," dedi Maureen burnunu çekerek. Titreyen elleriyle boynundaki kolye ucunu açıp, Lou'ya iki bulanık fotoğraf gösterdi: bir bebekle, sarışın biraz daha büyük bir çocuğa aitti fotoğraflar. "İşte, Charlotte'um bu," dedi yutkunarak.

"Ay, ne kadar güzel," dedi Lou samimiyetle. "Eminim ki bir uçağa atladığın gibi yanına gitmek istiyorsundur. Onları ziyaret etmeyi planlıyor musun?"

Maureen hayır der gibi başını salladı. Sonra, Lou kadıncağızın yanaklarından mini kadife eteğine doğru süzülen iri iri gözyaşları yüzünden konuşamadığını fark etti.

"Maureen, iyi misin?" diye sordu Lou.

"Jack asla Peter'ı görmek için oraya gitmez, bu yüzden torunumu daha hiç göremedim," dedi Maureen en sonunda. Lou çantasından bir kâğıt mendil çıkarıp uzattı, Maureen de bunu hakkıyla kullandı.

"Uçağa binmekten mi korkuyor?" diye sordu Lou.

"Hayır," dedi Maureen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlıyorum," dedi Lou konunun kapandığını düşünerek. Ama bu kadar konuşarak bile Maureen rekor kırmıştı. Sonra, Maureen uzandı ve içkisinden uzunca bir yudum alıp konuşmaya devam etti.

"Peter'imiz hep seyahat etmek istemişti ama Jack onu kendi işine dâhil etmek istedi. Pete hayal kurmayı bırakmazsa, onunla ilişkisini keseceğini, Pete'in defolup gidebileceğini ve geri gelmemesi gerektiğini söyledi. Pete de bunu seve seve yapacağını söyleyip, sırt çantasını kapıp gitti. Oğlumu en son o zaman gördüm."

Gözyaşları akmaya devam ediyordu. Maureen ailesinin dağılmasıyla sonuçlanan o güzel Noel gecesini hatırlarken gözleri donuklaştı. Pete'in öpücüğünü yine yanağında hissetti, tatlı bir sesle "Hoşçakal, anne, seni yakında ararım," dediğini duydu. Jack'in ona arka çıkmadığı takdirde, onun da siktir olup gidebileceğini söylediği yankılandı kulaklarında.

Maureen daha dünmüş gibi hatırladığı acı anıdan sıyrılıp, bingo kalemleriyle ve sigara paketleriyle dolu çantasından kendi kâğıt mendillerini çıkardı. Lou hâlâ Maureen'in küfür etmiş olmasına kaşlarını kaldırmış, şaşkınlıkla bakıyordu. Söylediği her şey, Maureen'in değil, ta içine gömülü başka bir kadının ağzından çıkmış gibiydi. Lou kendisinden yaşça büyük olan kadının burnunu silişini ve uzun, titrek bir biçimde iç çekişini izledi. O haliyle, bir anlığına da incecik profiliyle zarif bir kadın gibi gözüktü Lou'nun gözüne. Phil ona Maureen'in eskiden Bayan Güney Yorkshire güzeli seçildiğini söylemiş, Lou da o ana dek, solup gitmiş bir güzelliğin kalıntılarına yandan bakarken buna gülmüştü.

"Pete'in asla arabalara karşı bir ilgisi olmadı. Kırlarda resim yapmaktan hoşlanan bir çocuktu. Şimdi de bunu yapıyor zaten Sidney'de grafik sanat okuyor ve bunu çok seviyor. Babası ona 'sürekli olarak resim yaparak beş para etmeyeceğini' söylemiş olsa da, kendisine güzel bir hayat kurdu." Maureen tuhaf bir biçimde güldü.

"Bunca senedir, ailemizi bir arada tutmak için Jack'e destek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıktım, beni aldattığı kadınlara göz yumdum. Hem de nafile yere, çünkü ailemiz dağıldı. Kahrolası seneler heba oldu."

"Jack başka kadınlarla mı birlikte oldu?" dedi Lou. Jack adeta bunu duymuş gibi, barın diğer tarafında yüksek sesle kaba bir kahkaha patlattı, içine çekmeye çalıştığı kocaman karnını sallaya sallaya güldü. Lou Maureen'in onda ne bulduğunu düşündü. Ama bazı kadınların, cüzdanı şişkin ve diğer kadınlarla birlikte olmaktan da hoşlanan bir erkeğe tahammül edebildiklerini de biliyordu.

"O, kadınları her zaman elde eder canım," dedi Maureen kocasına bakıp farklı bir adam görerek. Gözleri hâlâ şık takım elbiseler giyen, güzel konuşan ince uzun bir Jack görüyordu.

"İlk öğrendiğimde, öleceğimi sandım ama beni terk etmesini istemediğimden ilişkisine ses çıkarmadım. Peter'ı da düşünmek zorundaydım. Tek çocuğum oydu, ikimiz nereye giderdik? Jack evde olmamı istediği için çalışmıyordum, zaten onunla evlendiğimde ailemle de ilişkimi kesmiştim. Pete'e Jack'in sağladığı o rahat hayatı veremezdim. Kendimizi bir sığınma evinde bulurduk, bu da bir çocuk için uygun olur muydu?" Maureen acı acı güldü. "Tabii, Jack'in ilişkileri hep bitti, çünkü onun asıl sevdiği şey bir kadının peşinden koşmanın verdiği heyecandı. Hoşlandığı kadınlar her gün çayını yapıp önüne koyacak türden değildi ama onun en iyi tıraş losyonunu sürüp, sonra bana iş arkadaşlarıyla bir içki içmek için dışarıya çıkacağını söylemesi benim için asla kolay olmadı."

Lou kendisini tiksinmiş ve oldukça da suçlu hissediyordu. Ne yazık ki Maureen'in her zaman silik bir kadın olduğunu düşünmüştü. Bir kere bile onun oturaklı, güzel, kendine güvenen ve senelerdir çektiği sıkıntılar yüzünden ezilen bir kadın olduğu aklına gelmemişti. Ama bir kadeh votka içip ağlayarak karşısında duran *bu* Maureen, genç Jack gibi zorba ve güçlü bir adamın ilgisini asla çekemezdi. Bir zamanlar, birlikteliği kusursuz olan ışıltılı bir güzellik kraliçesiyle, dinamik ve tuttuğunu koparan bir adamın oluşturduğu bir çift olmalıydılar. Fakat sonradan güç dengesi nasıl olduysa bozulmuş ve bir parazit-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

le onun dadandığı bir beden haline dönüşmüşlerdi. Delikanlı Jack ve Bayan Güney Yorkshire uzun süre önce silinip gitmiş, geride iki yabancı kalmıştı.

"Pete'in babasına söylediği son sözler, onun koi balıklarını bizden daha fazla düşündüğüydü. Bir yere yerleştiğinde beni arayacağını ve yanına alacağını söyledi."

Maureen yanaklarından aşağı ağır ağır süzülen iri gözyaşlarını sildi.

"Seni hiç aradı mı?" diye sordu.

Maureen evet der gibi başını salladı. "Evet, beni aradı canım."

"Neden yanına gitmedin?" *Ve o iğrenç herifi terk etmedin?*

"Jack bir seçim yapmam gerektiğini söyledi. Ya onu ya da Peter'ı seçecektim. Her ikisine de sahip olamazdım."

"Olamaz!" dedi Lou hayretle ama bir yandan da buna neden şaşırdığını bilemedi. Jack'in o sıcak kahkahalarının ve arkadaşlarının sırtına attığı dostane şaplakların ardında, bakışlarında bir kötülük vardı.

"Jack için her zaman seçimler söz konusudur. Ya o ya kız kardeşim; ya o ya Peter; ya o ya arkadaşım Bren. Ne kadar aptalım ki her seferinde onu seçtim, çünkü onu seviyordum ve kaybetmeye dayanamazdım. Charlotte'un bu fotoğrafının bende olduğunu bilmiyor. Ona söylemezsin, değil mi Lou? Pete'le konuşmama bir daha asla izin vermez ve Charlotte'la ilgili sahip olduğum tek şey bu."

İzin vermek mi?

Lou bedeninin gerildiğini hissetti ve şişko, şakacı adama ters ters baktı. Bir kadın bir erkeğin ona 'izin verdiği' bir duruma nasıl düşerdi? Nasıl sevdikleriyle onun arasında bir seçim yapmaya zorlanabilirdi?

Maureen incecik elini Lou'nun elinin üstüne koydu ve sıradan bir şey değil de bir uyarı gibi şöyle dedi: "Hepsi onun suçu değildi. Tüm bunların olmasına ses çıkarmadım."

"*Neden* ses çıkarmadın?" dedi Lou. Daha da ileri gitmek ve *'Neden karşısına dikilip ona karşı gelmedin? Neden onu terk etme-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

din? Neden oğlunun yanına gidip yeni bir hayata başlamadın? Neden eski halini geride bıraktın?' demek istedi.

Maureen gözyaşlarından ve alkolden başka bir şeyle dolu olmayan gözleriyle ona baktı.

"Çok geç kaldım," dedi.

*

"Kalk bakalım, seni sarhoş şapşal!" dedi Jack birden yanlarına gelip, Lou'nun hiç hoşuna gitmeyen sert bir biçimde gülerek Maureen'i ayağa kaldırıp. Onun arkasında duran ve gözleri kapanmak üzere olan Phil de sanki Lou'ya benzeri bir şey söyleyecek gibiydi ama Lou'nun sert bakışı onu susturdu.

Lou kocaman kuzu postundan bir palto giymiş adamla, ince, gri renkli bir kürk manto giymiş kadının peşinden taksiye giderken, içkilerle bulanmış zihninde bir fikir belirdi ama düşündüğü şey yakalayamayacağı ve inceleyemeyeceği kadar uzaktaydı. Bu düşünce, ön plana çıkmak yerine, zihninin sessiz bir köşesine kaçtı ama bir dahaki sefer ziyareti çok daha uzun olacaktı.

Eve döndüklerinde, Phil ufak tuvaletten çıkan Lou'yu iki kadehle ve soğutulmuş sahte şampanyayla bekliyordu. Lou'nun buna sinir olduğunu fark etti ama onu yumuşatmak kolaydı. Lou ona beş dakikadan fazla kızgın kalmazdı. Lou birkaç tatlı iltifattan sonra üst kattaki yatak odalarına çıkacak ve o minnacık, siyah renkli iç çamaşırlarını giyecekti. Phil buna kalıbını basabilirdi.

"Yaş günü hediyeni denemek ister misin?" dedi kalçalarını çevirip, Lou'nun gülümsemek üzere olduğunu, biraz daha tatlı dil dökmesi gerektiğini düşünerek.

"Gecenin bu saatinde omlet mi yemek istiyorsun?" dedi Lou buz gibi bir sesle.

Phil sendeleye sendeleye yanına gitti ve apış arasını Lou'nun bedenine bastırıp, onu baştan çıkarmak ister gibi "Saçmalama bebeğim," dedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Lou onun bir kafes gibi saran kollardan sıyrılarak Phil'i bir hayli şaşırttı.

"Bu gece olmaz, teşekkürler Phil," dedi bezgin bir tavırla ve ondan uzaklaşıp pembe renkli, çıkarması kolay olmayan rahat pijamalarını giymek üzere üst kata çıkmaya koyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Bir

Phil evlendiğinden beri, Pazar günleri saat alarmı çaldığında, aşağı kattan gelen domuz pastırması kokusuyla uyandığını bilirdi. Ama tuhaf bir biçimde, onu o anda uyandıran şey her zamanki domuz pastırması kokusunun eksikliğinin duyularına yaşattığı şoktu. Toparlandı, terliklerini ve sabahlığını giydi ve sallana sallana aşağı kata neler olduğunu görmek için indi. Lou'nun kocaman antika kitaplıklarında kitapları etrafına koyduğunu ve bir kitap denizinin ortasındaki bir ada gibi yerde oturduğunu gördü. En azından, kahvaltı yapmaya giriştiğinin bazı belirtileri vardı: Tavalar ocağın üstündeydi, yumurtalarla domuz pastırması da tezgâhtaydı ama o sırada yaptığı şey, Phil'in ihtiyaçlarından daha önemli idi. Phil'in oraya geldiğini bile fark etmemesi, Phil'in iyice surat asması için yeterliydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Phil.

Sesi Lou'yu bir an için odaklandığı şeyden uzaklaştırıp irkiltti; aslında, buna trans demek daha doğru olabilirdi.

"Kitaplığı temizliyorum," dedi Lou okuduğu siyah dosyaya geri dönerek.

"Yok canım!"

Lou yanıt vermeyince, Phil'in üstünde yarattığı etki bir tokat gibi oldu. Kayıtsızlığın ne tür bir etki yarattığını kendisi çok iyi bilirdi. En sevdiği kişisel silahı buydu. Gerçi Lou'nun çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçmeden kendine geleceğini de biliyordu. Tamam, Lou ona önceki gece için kızdığından kadınların yaptığı gibi biraz kafasını dinliyor olabilirdi ama Lou kocasının öncelikle bir iş adamı olduğunu bilirdi. Hem önceki gece, Jack'le konuşması gereken çok önemli şeyler söz konusuydu. Zaten bu yirmi birinci, ya da kırkıncı yaş günü bile değildi ki; Tanrı Aşkına, sıradan bir yaş günüydü işte. Otuz altı tam olarak 'Don Perigno'nu aç!' türünden bir yaş değildi.

"Şey, her zamanki kahvaltımız yerine, yaş günü hediyeni kullanırız diye düşünmüştüm. Diğer hediyeni diyorum," dedi ikisinin birlikte bir şey yapacağını vurgulayarak.

"Tamam, bir dakika sonra ilgileneceğim. Ama siyah pudingimiz kalmamış."

Phil karısının onu dinlemediğini fark etti.

"Sorun değil, onun yerine bezelye yerim," diye onu denedi.

"Tamamdır," diye yanıt verdi Lou.

Lou aslında kitaplığı temizlemeyi planlamamıştı. Bir robot gibi Phil'in Pazar kahvaltısını hazırlamak üzere aşağı kata inmişti ama mutfak kapısını açar açmaz ilk gördüğü şey içerideki dağınık kitaplık olmuştu. En alt rafta bir deste tatil broşürü vardı. Bunlara şöyle bir göz atmış, Venedik kanallarının ve güzel otellerin resimlerinin cazibesine kapılmıştı. Sıcak İtalyan güneşi fotoğraflarda ışıldıyordu ve Lou Sokak kafelerinin fotoğraflarında adeta kahvenin kokusunu hissedebiliyordu. Bir sonraki raf Geceyarısında Ay isimli, senelerce biriktirdiği, sadece kurgu eserlerde var olabilecek ateşli tutkularla ilgili romantik kitap koleksiyonuyla ve birçoğunu attığı elektronik aletlere ait olan el kitaplarıyla ve garanti belgeleriyle doluydu. Dakika şaşmaz rutininin önüne ansızın kitaplığı temizleme arzusu geçmişti. Bu işi sonraya bırakamazdı. Phil'in kahvaltısıysa, bir kez olsun biraz bekleyebilirdi.

Bütün kitapları raflardan indirdi ve yere yığıp zemine oturdu. Denenmiş, test edilmiş ve beğenilmemiş yemek tariflerinin hepsini atıp, ana yemeklerle ve tatlılarla ilgili kalın tarif

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

listesine göz atmaya başlamıştı. Ne de güzel tatlı tarifleri vardı aralarında. *Casa Nostra* dosyasının da bunların arasından olduğunu unutmuştu. *Casa Nostra.* Bu isim beyninde bir şimşek gibi çaktı ve tozla kaplanmış bir sürü anı zihninde canlandı. Bir kafeye dönüştürmeyi planladıkları bina, kafeyi dekore etmek için planladıkları mobilyalar, banka müdürü kredi vermeye razı olunca hissettikleri heyecan ve müdürün ofisinde hoplaya zıplaya birbirlerine sarılışları geldi aklına (Lou banka müdürüne de sarıldıklarında, adamın önce irkilip sonra nasıl gülümsediğini de hatırladı.) *Casa Nostra* geçici bir isimdi. Tam anlamıyla *doğru* olabilecek ismi bir türlü bulamamışlardı ama bulacakları isim her ne olacaksa, hiçbir kafeye benzemeyecekti. İtalyan'ın ufak bir kısmını Yorkshire'a getirecek, dünyanın en leziz, muhteşem pastalarının sert bir kahveyle yenmesini mümkün kılacaktı. Pastalara de Niro, Pacino ve Sinatra gibi tanınmış kişilerin isimlerini vereceklerdi, tabii bunların arasında Marco Pierre White da olacaktı. Asla yıkılmayacak bir imparatorluk kuracaklardı, çünkü birlikte yenilmez bir güç oluşturuyorlardı.

Deb'in iri ve yuvarlak el yazısını her yerde görebiliyordu.

Lou – Bunu haftanın pudingi yapmaya ne dersin?

Lou – Kara Şato Pastasını kafeinsiz yapmayı hedef alalım.

Lou – Dünyanın en büyük pudingini yapalım ve ona Brando ismini verelim. Acaba nasıl bir pasta olmalı?

Lou – Bu tarifi harfi harfine yaptım ve tadı bok gibi oldu.

Deb'i basamaklarda korkunç bir halde bulana dek bu hayale dokunmuşlardı ve bu olaydan beş dakika sonra Lou'nun dünyası başına yıkılmıştı. Hissettiği acıyı tarif etmesi mümkün değildi ama Deb de aynı durumdaydı.

Lou, sana söylemem gereken korkunç bir şey var…

Bir insanın omuzlayabileceği en berbat sorumluluklardan biriydi.

Phil bir ilişki yaşıyor. Onları birlikte gördüm.

Ama Deb onun hissettiği kalp kırıklığını sabırla ve kendini hiç düşünmeden gidermeye çalıştı. Sonra, Phil geri döndü ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona bir seçim yapması gerektiğini söyledi. Lou Phil'i seçti.

Phil Lou'nun her zamankinden daha ufak bir kahvaltı hazırladığını ve yeni omlet makinesini kullanmadığını fark etmişti.

"Bir yumurta mı?" dedi alınganlığı gizlemeye çalışarak.

"İki buçuk saat sonra annemlere yemeğe gideceğiz," dedi Lou.

Phil inledi. "Tüh yahu… Yemeği tamamıyla unuttum. Gelmesem olmaz mı?"

"Sen bilirsin ama kendi öğle yemeğini kendin hazırlamak zorunda kalırsın," diye yanıt verdi Lou.

"Tamam, geleceğim," dedi Phil annesi tarafından zorla süpermarkete götürülen küçük bir çocuk gibi isteksizce. Phil yemeklerine bayılırdı ve uzun koşularla yediklerini yakmıyor olsa, hamile bir fil boyutlarına ulaşmış olurdu. Yakın tarihte, bel çevresinde orta yaşın etkilerini hissetmeye başlamıştı ve koşularına birkaç kilometre daha eklemeye niyetliydi. Yarım bir kahvaltı etmenin bir kereliğine zararı olmadığına karar verdi.

"Şey, tatil zamanı için bir şeyler düşünüyordum," dedi yumurtasının son lokmasını da yuttuktan sonra. Lou'nun ona hâlâ kızgın olduğu belliydi, o yüzden söyleyeceği şey belki onu yumuşatabilirdi. "Bu sene farklı bir yere gitmek ister misin?"

Lou etrafındaki kitapların arasından başını kaldırdı.

"Neresi, İtalya gibi mi?" diye sordu yutkunarak. Kalbi heyecanla gümbür gümbür atmaya başlamıştı bile.

"Hayır, İtalya'yı istemem," dedi Phil.

"Neden İtalya olmasın?" dedi Lou. 'farklı bir yerin' bir karavanla Blegthorpe-on-Sea gibi bir yere gidebilecekleri anlamına geldiğinden korktu.

"Hoşlanmam."

"Phil, oraya hiç gitmedin ki!"

"O halde, şöyle söyleyeyim: *Hoşlanmayacağım.*"

"Neden?"

"Bir kere, İtalyanlarla dolu."

"Aynen," dedi Lou. "Bir de muhteşem İtalyan mimarisiy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

le..."

"Sıkıcı kiliseler demek istedin herhalde."

"Colisseum bir kilise değil," dedi Lou içinde biriken öfkeyi bastırmaya gayret ederek. "Circus Maximux, Forum ya da Pompey de öyle değil." *Bunlar görmek istediği, Bayan Ramsey'in okuldaki Latince derslerinde hayatına soktuğu yerlerdi.*

"Okuldayken Latince'den nefret ederdim," dedi Phil. "Hem Hadrian Duvarı'nı da gördüm. Ne kadar keyif almadığımı anlatamam!"

"Peki," dedi Lou Phil'in suyuna gidecek bir şey söylemeye çalışarak. "Ya güzelim yemeklerle harika şaraplar?"

"Pizzadan nefret ederim, şarap da o kadar derdim değil."

"Güneş ışığı, Phil. İtalya'da güneş parıl parıl parıldar!" dedi Lou adeta çığlık atar gibi. Bunun Phil'in hoşuna gideceğini biliyordu. Phil Apollon sunağına tapardı.

"Evet, sözünü ettiğin şey İtalyan güneşi ama o farklı. Aklımda Torremolinos vardı. Çok seveceğini düşündüğüm beş yıldızlı bir otelin ilanını gördüm, Lou."

Lou mantıksızlığa mantıkla karşılık veremeyeceğini biliyordu. Excalibur kılıcıyla pusu yarmaya çalışmak gibi bir şeydi. Söylediklerinin ne derece etkili olduğu da önemli değildi; zaten Phil'le bir akıl oyununa girecek ve kazanacak donanıma da sahip değildi. Phil'in sesi geri planda muhtemelen gidecekleri otelde çoktan ayırttığı yerden söz ederken silik bir gürültü gibi kaldı. Her zamanki gibi, beş yıldızlı güzel bir otel olacaktı ama onun istediği otel ve onun istediği yer olacaktı. Hep Phil'in istediği yerlere tatile giderlerdi. İşin aslı, her zaman onun istediğini yaparlardı. Lou, farklı bir güneş vadeden broşürleri konteynıra götürmek üzere çöp torbasına attı. Oraya bir tek hayallerinde gidebilirdi.

Saat ona çeyrek kala, Phil serada *Sunday Times* gazetesini okurken kamyonet geri geri garaj yoluna girdi.

Neşeyle "Günaydın," diyen Lou, Tom'u karşılamak üzere dışarı çıktı. Hava son derece açık, insanı kendine getirecek ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dar serin, parlak ve bir ilah gibi güzeldi. Çiçeklerin kenarlarında hâlâ bir iki tane kar tanesi vardı ama mor renkli çiğdemler ve yumurta sarısını andıran turuncu borularıyla fulyalar, başlarını güneşe uzatmışlardı. "Sana da günaydın, Clooney."

Clooney, Tom ona bağırarak durmasını söyleyene dek mahsusçuktan Lou'nun elini ısırır gibi yaptı.

"Canımı acıtmıyor," dedi Lou cebinden bir köpek bisküvisi çıkarıp.

"Onu şımartıyorsunuz," dedi Tom. "Benimle eve dönmek istemeyecek."

"Mümkün olsa, onu hemen alırdım," dedi Lou.

Tom öksürdü. "Şeye gitmek ister miydiniz diye düşünüyordum..." dediği anda, Lou "Ama kocamın evcil hayvanların tüyüne alerjisi var," deyiverdi. "Ay, pardon, lafınızı kestim. NE diyordunuz?"

"Yok, bir şey demiyordum," dedi Tom hemen. Ensesini sert sert ovuşturup "Peki, o zaman," diye mırıldandı. "Çok yazık."

"Hayır, onun için üzülmenize gerek yok, zaten köpeklerden hoşlanmaz. Bir evcil hayvanının olmaması hayatını etkilemiş değil ne de olsa."

Tom Lou'nun sözleri karşısında şaşkın şaşkın etrafına bakındı ama Lou tekrar konuşmaya fırsat bulamadan, Clooney havlayıp dikkatlerini dağıttı. Çalılıkların altında lastik bir top bulmuştu.

"Alma. Senin değil!" dedi Tom.

"Kimsenin değil. Nereden geldiğini bilmiyorum," dedi Lou. Elini uzatıp Clooney'nin topu ona getirmesini istedi. Tom konteynırı kamyonetten indirene dek, Clooney'yle top oynadı.

"Hakkınızı vermeliyim, doğrusu çok ısrarcısınız," dedi konteynıra yüklenmeyi bekleyen çöp torbalarına bakıp. "Belki de daha büyük konteynırlardan istemeliydiniz."

"Sorun değil, mini konteynır yeterli. O kadar çok atılacak şeyim olamaz," dedi Lou. "Konteynırı bugün doldururum, siz de gelebilirseniz yarın alırsınız. Biliyor musunuz, birkaç eski halıyı atmanın beni bu kadar..." Doğru sözcükleri aradı ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulamadı. Böylece, abartılı el hareketleriyle hislerini anlatmaya çalıştı.

"Bunu bana ilk söyleyen siz değilsiniz," dedi Tom anlayışlı bir tavırla başını sallayıp. "Bazıları bunun terapiden bile iyi olduğunu söylerler. İsmimi 'Tom Broom. Atık Terapisti' olarak değiştirebilir, iki misli para talep edebilirim. Gerçi ücret arttırmam kendi parasını basan birisi için çok da dert olmaz."

Lou Tom'un gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdi.

"Eminim ki şuradaki şey eskiden güzel bir tabureydi," dedi Tom incecik ve parlak bir buz tabakasıyla kaplanmış çöp torbalarının arasında duran ufak, kaba saba dikdörtgen biçimli bir şeyi işaret ederek. "Evde insanın işine çok yarar."

"Öyleydi, üstüne oturmak, ya da benim gibi bir şeylere uzanmak için üstüne çıkmak zorunda kalanlar için mükemmeldi," dedi Lou cık cık edip. "İtiraf edeyim ki, onu attığım için kendimi hâlâ biraz suçlu hissediyorum ama çok yıpranmış durumda."

"Yıprandığı halde, bana hâlâ sağlam gözüktü. Eski bir arkadaşınızı atıyormuş gibi hissetmişsinizdir," dedi Tom. Tabureye uzanıp, elinin tersiyle üstünü sildi. "Bazen bazı şeyler eskise ve işe yaramaz hale gelse de, bunları atmak göründüğünden daha zordur. Nesneler içlerine duyguları emerler, bu yüzden insanlar büyükannelerinin onlara verdiği vazoyu atarken genellikle normalden daha fazla duygulanırlar." Tom gülümseyince, Lou yutkundu. Karşında duran iri yarı ve tulumlu adam adeta şiir okuyormuş gibi konuşuyordu. "İnsanların eski püskü şeylere derinden bağlanmaları hayret verici ama o kadar uzun süre bunlarla birlikte yaşamış oluyorlar ki bir kural gibi oluyor. Bağlandıklar şeyleri atmaları da fazlasıyla korkunç bir hale geliyor ve bir seçeneğe dönüşmüyor."

Aklına Maureen gelince, Lou evet der gibi başını salladı.

"Çok haklısın Tom."

Lou onun ismini söyleyince, Tom hafiften irkilir gibi oldu. Lou içinden fazla samimi olmadığını umdu. İnsanlara mümkün olduğunca isimleriyle hitap etmekten hoşlanırdı ve ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Bay Broom' diye hitap etmek biraz aptalca olacaktı. Yani, Tom okul müdürü falan değildi ki.

"Kendinizi yormamaya gayret edin," dedi Tom gözlerindeki o minik parıltıyla. "Torbalar epeyi ağıra benziyor."

O sabah tıraş olmamıştı. Lou bir anlığına, Tom'un suratının çenesine ya da başka bir yerine sürtünmesinin nasıl bir his olabileceğini düşündü. Sonra, "Kes şunu Lou Winter," diye kendini azarladı. Ama düşündüğü şey geride harika bir his bırakan ilginç bir şeydi.

Hemen arka cebinden parayı çıkardı. Para soğuk havaya çıktığında onu utandıracak kadar ılıktı ve üstünden buharlar tütmeye başlamıştı. Tom'un fark etmemiş olmasını umdu ama tabii ki fark etmişti.

"Baskıdan yeni çıktı ha?" dedi Tom onu dehşet içinde bırakarak. Lou yanaklarının kızardığını hissetti ama bunu gülerek geçiştirmeye karar verdi.

"Evet. Dikkatli olun, henüz tam kurumadı."

Tom sırıttı. *Kirli sakal ve sırıtış.* Lou her yanına ateş bastığını hissetti.

"Neyse, teşekkürler. Konteynırı almamı istediğinizde beni aramanız yeterli. Gel, Clooney, parka götürmemiz gereken çocuklar var."

Lou başından aşağı bir kova dolusu buz gibi su boca edilmiş, içindeki o tatlı hisleri söndürmüş gibi hissetti. Tom gibi bir adam tabii ki evli ve çocuklu olacak, dedi içinden. Neden bu kadar şaşırmıştı ki? Hem Tom'un onunla ne alâkası vardı? Neden onun evli ve çocuklu olduğunu öğrenince birden üzülmüştü? Lou bunların yanıtını bilmiyordu. O sabah aklı zaten darmadağındı. Sanki birisi kocaman bir tahta kaşığı zihninin içine sokmuş, hararetle karıştırıyordu.

Tom'un kamyoneti uzaklaşırken, Lou işe koyulmak üzere kollarını sıyırdı ama vefakâr eski tabureyi çöplerin arasında görünce birden gözleri doluverdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On İki

Lou annesini yanağından öptü. Phil de homurdana homurdana oraya gittiği halde, kayınvalidesine abartılı bir biçimde sevgi gösterisinde bulundu, çünkü buharlar çıkan mutfaktan gelen tatlı, leziz koku onu bunu yapmaya teşvik etmişti.

"Saçını yaptırmışsın," dedi Renee Lou'nun saçına farklı açılardan bakıp.

"İş yerimdekilerin yaş günü hediyesi," dedi Lou. Sonra, annesinin vereceği yanıta kendisini hazırlayarak "Beğendin mi?" diye sordu.

"Biraz turuncu gözüküyor," dedi Renee.

Renee Lou'ya yaş günü hediyesi olarak bir hırka almıştı. Gayet sıradan, siyah renkli, yakası dümdüz inen, kolları dirseklerinin biraz altına inen ve dört inci düğmeli bir hırkaydı.

"Anne, çok hoşmuş," dedi Lou." Teşekkür ederim."

"Ucuz bir şey değildi," diye hatırlattı Renee.

"Anne biliyorum. Şık bir hırka. Hoşuma gitti."

"İnsanı ince gösteriyor, siyah renkli ya!" dedi Renee. "Seni teşvik etmek için bir beden küçük mü alsam diye düşünmedim değil."

Lou şerisini yutkunarak içti. "Annem kötü bir şey demek istemedi," dedi içinden.

Renee Casserly çok leziz bir domuz yemeği pişirmişti. Lou tabağındaki yemeğin Phil'inkinden oldukça az olduğunu fark etti ama bir şey demedi. Ne de olsa, bir başkası yemek pişirdiği için masada oturmak güzel bir histi. Önceki gece, Çin resto-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ranındaki yemeğin tadını çıkaramayacak kadar kaçmıştı keyfi.

Bulaşıkların yıkanması daha yeni bitmişti ki telefon çaldı.

"Alo," dedi Renee telefondan gelen yankı sesine suratını buruşturup. Karşı tarafı duyabilmek için düğmeye basmak gereken o yeni teknoloji ürünü kablosuz telefonlara bir türlü alışamamıştı.

"Aa, selam canım." Sesi birden neşelenmişti. Lou kimin aradığını biliyordu. "Kaç derece dedin? Tanrım, hava çok ılıkmış, değil mi? Burası çok serin ama güneşli ve yağışsız... Evet, paketledim. Bir tek postaneye götürmek kaldı!"

Hah, dedi Lou içinden konuşmayı dinleyip boşlukları doldurarak. Kız kardeşi Victorianna formalite icabı hatır sorduktan sonra doğrudan konuya girmişti. *Paketim ne zaman gelecek canım anneciğim?*

"... Salı günü diye umuyorum. Elouise de yanımda, konuşmak istersen..."

Lou bu yanıtın evet olmayacağına dair her şeyine bahse girebilirdi.

"Ha, anladım. Tamam, neyse, acelen varsa başka zaman konuşursun... Sevgilerini yolluyor."

"Hayır, kahrolası sevgilerimi falan yollamıyorum," diye düşündü Lou içinden.

"Hoşça kal, canım... Evet, ben de seni seviyorum." Renee adeta Daniel O'Donell'la özel bir konuşma yapmış gibi telefonu kapattı. "Arayan Victorianna'ydı," dedi.

"Sahi mi?" dedi Lou.

"Sevgilerini yolluyor."

"Hayır, kahrolası sevgilerini yollamıyor," dedi Lou yine içinden.

"Salı günü ona yollayacağım paket için beni postaneye götürür müsün? Her şeyi paketledim," dedi Renee köşede duran kocaman kutuyu gösterip.

"Tabii... Tüh, anne. Bu paket sana bir servete mal olacak. Neden bilemiyorum ama Victorianna bunu sana yaptırdığı için... Olmalı." Lou aradaki sözcüğü söylememişti. Küfür söz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cüklerini kullanmadan Prenses Victorianna'dan söz etmek biraz zordu.

"Bana zorla yaptırmıyor ki, yapar mıyım diye sordu. Yapamam da diyebilirdim. Ah, Lou, neden Victorianna konusunda bu denli saldırgansın?" dedi Renee aksi aksi. "Kız kardeşin sana ne yaptı da bu muameleyi hak etti?"

"Anne, bence bunun yanıtını bilmeyi kesinlikle istemezsin," dedi Lou içinden.

"Küçükken ne kadar da yakındınız," dedi Renee sıkıntıyla başını sallayarak.

"Neyse, kız kardeşin için bunu yapacak mısın, yoksa taksiyle mi gideyim?"

"Tabii ki yapacağım," dedi Lou içini çekip. Sonra içinden *"Ama bunu Altınmemeler için değil, senin için yapıyorum anne,"* dedi.

Eve dönme vakti gelince, koltukta horlayan Phil'i uyandırdı. Karnı doymuş ve uslanmış olan Phil, Renee'nin evi ısıtan radyatörün yanında duran kocaman yatar deri koltuğuna uzanmıştı. Renee bu dünyadan ayrılınca, Lou'nun bu koltuğu bana vermesi gerek diye düşündü mahmur mahmur.

Lou arabalarına yürürken, birisinin ona en son onu sevdiğini söylediğinden beri ne kadar zaman geçtiğini hatırlamadığını fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Üç

"Merhaba, ben Keith Featherstone," dedi yirmi sene filtresiz sigara içmekten kalınlaşmış bir ses.

"Nihayet, Bay Featherstone! Ben Bayan Winter," dedi Lou telesekreterle değil de gerçek bir insanla konuştuğu için yarı şok, yarı rahatlama hissiyle.

"Ha, Bayan Winter. Çok özür dilerim, işler çok yoğundu. Sizi ilerleyen saatlerde arayacaktım."

Tabii, dedi Lou içinden. Sonra, kendini söyleyeceklerine hazırladı.

"Bay Featherstone, sizin banyoyu bitirmeniz gerekiyor. Bu halde bıraktığınızdan beri aradan altı hafta geçti." Lou Phil'in bundan sonraki kısmı duymaması için sesini alçalttı. "Size bu işe öncelik vermeniz için avans vermiştim. Siz de bana söz vermiştiniz."

Lou bunu söylemekten nefret ediyordu. Bazen kendini herkese güvenen ve aldatılan bir salak gibi hissediyordu. Fakat kimse onu kendisine kızdığından çok bu yarım kalan banyo işi kadar kızdırmamıştı.

"Çok haklısınız, Bayan Winter. Kendimi çok kötü hissediyorum, en kısa zamanda geleceğim. Şu anda üstünde çalıştığımız işi bitirince, sizi öğleden sonra arayacağım."

"İşte olacağım. Cep numaram var mı?"

"Var, Bayan Winter. Her ihtimale karşın ev numaranız da var."

"Bu işin artık bitmesi gerek. Haksızlık ediyorsunuz."

Kahretsin, söylemeyi planladığı o sert taktiklere ne olmuştu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Küplere binerse, bu adama haddini gösterebilirdi.

"Şu anda yaptığım işi bırakıp gelemem, sorun bu. Yaşlı bir kadının evine hırsız girmiş, pencerelerle kapılar kırılmış. Görmelisiniz, Bayan Winter. Korkunç. Bu işi tamamlamazsam, kendimi asla affetmem."

"Tüh," dedi Lou utanıp, pasta yemek için çığlık atan ama ona Afrika'da açlıktan ölen çocuklar olduğu söylenen bir çocuk gibi.

"İşim biter bitmez geleceğim, Bayan Winter. Söz."

"Tamam, Bay Featherstone. En kısa sürede bekliyorum. Teşekkür ederim."

Lou telefonu kapatmadan önce, adamın kıs kıs güldüğünü duyduğuna yemin edebilirdi.

Tam ofisin otoparkına girerken, telefonuna mesaj geldiğine dair bir ses duydu. Mesaj Michelle'dendi.

CUMA GECESİ YAŞ GÜNÜNÜ KUTLAMAK İÇİN DIŞARI ÇIKALIM. ARAYAMADIĞIM İÇİN ÖZÜR DİLERİM. HARİKA BİR ADAMLA TANIŞTIM. TÜM HAFTA SONU YATAKTAN ÇIKMADIM! YAKINDA KONUŞMAMIZ GEREK XXX.

Lou başını salladı. Michelle ona sürekli olarak yalvardıktan sonra, onunla dışarı çıktığı ilk ve tek Cuma gecesini hatırladı. Söylemeye bile gerek yoktu tabii ama Phil bundan pek hoşlanmamıştı, Lou da giyinip süslenip, bir Cuma gecesi bir kız arkadaşıyla kasabaya inecek olmaktan dolayı duyduğu heyecanı gizlemek zorunda kalmıştı.

Kasabaya indiğinde, o gecenin yıldızı olmadığını anlaması sadece beş dakikasını almıştı. Michelle yakışıklı erkeklerin peşinde bardan bara koşmuş, erkeklerden biriyle tanışmıştı ve Lou da adamın 'arkadaşıyla' sohbet etmek zorunda kalmıştı. Lou bir ara başparmağının tırnağının altında Hayalet Pasta Fırlatıcısı şeklinde bir iz olan bir sarhoşla yarım saat boyunca konuşmaya çalışarak çok sıkılmıştı ama en azından konuşacak bir şey bulmuşlardı (ama adam peltek peltek konuşmuştu tabii). Gece sona erdiğinde, ayaklarını sıkan ayakkabılarından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nihayet kurtulacağını düşündüğü sırada, kulaklarını sağır edecek derecede kulüpten dışarı yayılan tuhaf müzik kulaklarında çınlarken, on beş dakika buz gibi havada taksi sırasında beklemek zorunda kalmıştı. Ama Lou gecesini sona erdirmeye fırsat bulamadan, zil zurna sarhoş olan ve hıçkıra hıçkıra ağlayan Michelle'i eve götürmek, güven içinde kapısını kilitlediğinden, yatağının yanında bir litre su olduğundan ve midesinde iki parasetamol olduğundan emin olmak zorunda kalmıştı. Ancak bunları yaptıktan sonra, bekleyen taksiye atlayıp, kasabanın diğer köşesindeki evine geri dönebilmişti. Taksi şoförü müşterisinden ne kadar fazla para koparacağını düşünmekten arabayı doğru dürüst sürememişti. Lou evine dönebilmek için bir uçak kiralamış olsaydı, daha ucuza gelebilirdi.

Phil'in evine asla çok ısınamamıştı ama taksi evinin önünde durduğunda evine sarılmak ve öpmek istemişti. Daha verandada ayakkabılarını çıkarırken, taksicinin istediği aşırı miktarın her penisine değdiğini düşünmüştü. On yedisinde gökdelen topuklu ayakkabılarla Deb'le birlikte kasabaya inmek güzeldi ama otuzlarında bunu Michelle gibi birisiyle yapmak onu resmen hırpalamıştı.

Lou merdivenlerden yukarı koşturduğunu, giysilerini yırtarcasına üstünden çıkarıp asla yapmadığı bir biçimde yerde bıraktığını ve Phil'e sarılmak istediğini hatırladı. Ama Phil ona surat asmış ve terslemişti. Hatta bir sonraki Çarşamba gününe dek de surat asmaya devam etmişti. Phil onu Pazartesi gecesi okşayarak uykusundan uyandırdığı ve seviştikleri için, Lou yemek sihrinin işe yaradığını düşündüğü halde, bir kuzu rosto ve kocaman bir Kaliforniya Kızılağacı büyüklüğünde brendili ve çikolatalı rulo pasta bile Phil'i keyiflendirmemişti. Lou kendini sevişmelerine tamamıyla vermiş, Phil'in surat asmayı keseceğine sevinmişti ama Phil tatmin olduktan sonra ona bir kez daha sırtını dönmüş ve kırk saat daha onu görmezden gelmeye devam etmişti. Lou buna cidden çok içerlemişti.

Michelle en nihayet o hafta sonu onu aradığında, gülerek Lou'nun 'eğlenceli bir geceye' daha hazır olup olmadığını sor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muştu. Lou'nun aklından 'havarilerin cehennemde eğlenişi' gibi mi diye sormak geçmişti. Lou Phil'i geçerli bir mazeret olarak kullanıp, kocasının geceleri dışarı çıkmasından hoşnut olmadığını söylemişti. Böylece, arkadaşlıklarındaki ilk çatlak da oluşmuştu. Michelle kocasının onu parmağında oynattığına dair birkaç bir şey söylemiş, kocasının onu manipüle etmesine izin vermemesi gerektiğini de lafın arasına sıkıştırıvermişti. Phil'in cezalandırıcı, buz gibi tavrının baskısını hisseden Lou aksi bir tavırla evliliğini sürdürmeye çalıştığını ve barlarda erkeklerin peşinden koşmanın bu duruma bir faydası olmadığını söylemişti. Michelle gözyaşlarına boğulmuş, son sıralarda moralsiz olduğunu ve düzgün düşünemediğini söylemişti. Lou da kendisini bir salak gibi hissedip, fırından birkaç çilekli turta ve bir şişe şarap aldığı gibi arkadaşının evine koşmuştu. O zamanlar, Michelle'in onu Phil'den çok daha iyi bir biçimde manipüle ettiğini görememişti.

Belki de, Lou bir zamanlar Michelle'in yaş günü kutlaması yapmak için dışarı çıkma davetinin bencil bir niyet içermediğini düşünebilirdi. Ama artık durum değişmişti. Hemen ona bir mesaj yazdı: ADAM İÇİN SEVİNDİM. SONRA HABERLEŞİRİZ. GECELERİ ÇIKMIYORUM. KUSURA BAKMA. XXX.

Yanıt neredeyse anında geldi.

LÜTFEN LÜTFEN LÜTFEN XXX.

Lou yine taksi sırasında beklediğini, ayaklarının nasıl bir AC/DC şarkısı gibi zonkladığını hatırladı.

ÖZÜR ÖZÜR ÖZÜR. AMA BİR ÖĞLE YEMEĞİ İYİ OLURDU. XXX.

Michelle'le ilk arkadaş olduklarında çıktıkları birkaç öğle yemeği çok güzel geçmişti.

MECBURSAK diye karamsar bir yanıt geldi Michelle'den ama Lou bunun olmayacağını biliyordu. Edward Çay Salonu'nda öğle vakti kocaman çörekler yerken peşinden koşulacak erkekler etrafta olmazdı.

Lou ofise girer girmez, Karen'ın yerinde olmadığını görünce

hayal kırıklığına uğradı. Stan de yoktu, Zoe'yse dikkatini ekranına vermişti ve ağlamış, ya da her an gözyaşlarına boğulabilirmiş gibi duruyordu. Nicola masasının başındaydı. Lou'yu gördükten sonra, kasti bir tavırla duvardaki saate baktı. Bunu sırf onu sinir etmek için yapmıştı, çünkü her ikisi de Lou'nun işe asla geç kalmadığını biliyordu. Ama her zamanki gibi, bu hareketi Lou'yu sinir etmedi.

"Herkes nerede? Burası terk edilmiş gibi," dedi Lou Zoe'ye. Tam o sırada, Nicola çok önemli bir iş varmış gibi hızlı adımlarla yanına geldi.

"Stan'in karısı arayıp hasta olduğunu söyledi, sanırım migren ağrısı tutmuş. Karen'ın ufak oğlu da hasta olmuş, o da bu yüzden bugünlük izin aldı," dedi Zoe Keith Featherstone'dan daha çatlak bir sesle.

"Boğazın fena olmalı, bu halde evden çıkmamalıydın," dedi Lou.

"Sabah ofisi aradım ama o bana işe gelmezsem başımın derde gireceğini, herkesin izinli olduğunu söyledi."

"Bence artık birisi çaktırmadan İK'la konuşmalı. O kadın bunu yapamaz."

Ama herkesin bildiği gibi, İK'la çaktırmadan ya da 'gayriresmi' bir konuşma yapmak mümkün değildi. İnsan Kaynakları solucan konserveleriyle doluydu ve orada ağzınızı açtığınız anda, hemen konserve açacağı vazifesi görürdünüz.

"Evet, ama yapabildiği için yapıyor işte, değil mi Lou?" dedi Zoe çatlak bir sesle.

Lou eve geri döndüğünde, kamyonet konteynırı yeni kaldırmaya başlamıştı. Sokağın ucundan bunu gördü ve görür görmez da gaza bastığını fark etti. Çıkmaz sokakta bir rallici gibi ilerledi.

İri yarı konteynırcı başını hafifçe sallayıp selam verdi ama Lou onun Tom olmadığını görünce hayal kınklığına uğradı. Clooney'yi de görmeyi dört gözle beklemişti. Evde üstünde Clooney'nin isminin yazılı olduğu bir torba köpek bisküvisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı ama tabii bunlar Phil'den gizlenmişti.

Karnına büyük bir yumruk yemiş gibi hissetmesine rağmen, "Köpek yok mu bugün?" dedi neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. "Onu görmeyi dört gözle bekliyordum. Çoban Köpeğini diyorum," dedi.

"Clooney'yi mi? O, patronun köpeğidir. Sadece onun yanında durur," dedi adam.

"Ay, çok yazık. Buraya genellikle gelen adam, o değil mi? O, patronunuz mu?" diye sordu asabi bir tavırla. "Yanında çalışan başka kişiler olduğunu bilmiyordum."

"Birkaç kişiyiz," dedi adam bir yere takılan ağı çekiştirerek. "Ben, Steve ve 'Yarı Zamanlı Eddie' var ama o ikisi izinli, Tom da son birkaç gündür işe gelmiyor. O yüzden, biraz sıkışık durumdayız. Buraya geç gelmemin sebebi de bu."

"Hasta değildir umarım," dedi Lou adamı biraz daha sıkıştırıp.

"Hayır, hasta değil ama ailesinden birisi hasta."

"Çocuklarından biri değildir umarım," dedi. Bu kadar meraklı davrandığı için utanmıştı ama soru sormadan da edememişti.

"Tom'un çocukları mı?"

"Evet."

"Tom'un çocuğu yok. Sanırım hasta olan kişi, kız kardeşi."

Tom'un çocuğu yok.

Göğsünde hissettiği o ufak bulut biraz dağılır gibi oldu ama adama "*Karısı* ya da çocukları hasta değildir umarım," demediği için kendine kızdı. Çocuklar konusunda yanıldıysa, belki Tom evli bile değildi. Parmağında alyans yoktu ama zaten kendisi de çoğu zaman alyansını takmazdı. Daha doğrusu, Phil ortalıkta olmadığı zamanlar takmazdı.

Tanrı aşkına, Tom'un kırk beş çocuğu olsa, ya da bekâr olsa ne fark ederdi? Kendisi evliydi ve Tom Broom işini yapmak zorunda olduğu ve Lou konteynırlara sürekli olarak nakit para ödediği için güler yüzlü ve konuşkan olmalıydı. Her neyse, zaten Tom bekâr da olsa, ilişkisi de olmasa, otuzlarının sonuna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaklaşmış, ta uydulardan bile görünen koca popolu, kendini bırakmış evli bir kadınla ilgilenmezdi. Lou onunla ilgilenmediği halde, onunla ilgilenmemek için zihninin sürekli meşgul olduğunu fark etti. Nesi vardı böyle?

Lou konteynırcı adam gittikten sonra, içeri girip telefonu kontrol etti. Yanıtsız arama yoktu, yani lanet olasıca Keith Featherstone onu ev telefonundan da aramamıştı, çünkü kesinlikle cep telefonunu da aramamıştı. Ama zaten adamın arayacağına inanmış mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dört

İlkbahar, açan çiçekler yüzünden Lou'nun en sevdiği mevsimdi. Güneş parıldadığında ve tomurcukları uyandırdığında, etraf hoş bir görünüme bürünürdü. Pencerenin önünde duran çok sayıdaki sümbülün büyüleyici kokusu, ta mutfağa kadar sızıyordu. Dışarıda, kiraz ağacının tomurcukları açmış, öbek öbek fulyalar rüzgârla birbirlerine kafa sallıyordu ve çançiçeklerinin belirdiği ormanda ta uzaktan bile karanfiller gözüküyordu. Ama hava durumu raporuna göre, Pazar günü en azından bir hafta boyunca havanın güzel olacağı son gün olacaktı. Lou bu yüzden erkenden kalkıp, havanın keyfini çıkarmaya karar vermişti. Temizlik işinde sıranın bahçeye geldiğini düşünmüştü.

Hafta ortasında, biraz daha büyük konteynırlardan birini çağırmış, talebini bir telesekretere bırakmıştı ve gelen kişi Tom değildi. O gün saat dokuz olduğunda, konteynırın içi tam bir buçuk senedir bir kibrit çakılmasını bekleyen çalı çırpıyla dolmuştu. Çalı çırpılar artık alev almayacak kadar ıslanmıştı, zaten bunları yakmayı denese bile, evi duman basardı. Mutfak penceresinden dışarı her baktığında, *Yakın İlişkiler* filmindeki dağ gibi, çalı çırpı öbeğini görüyordu. Nedense, öbeği bir an önce yok etmediği takdirde, aynı öbeği her yere, patates püresiyle yapacakmış gibi hissediyordu.

Böylece işe koyuldu, iri dalları ufak parçalara ayırdı, sonra bunları bir el arabasına koyup konteynıra taşıdı. Phil diğer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

erkekler gibi bir şeyler yakma hevesi de taşımadığı için, Tanrı bilir bu kadar kocaman bir öbek yaparken aklından neler geçmişti. Sanki sorunlu öbeği bir yerden bir başka yere taşıyıp duruyor, bundan bir türlü kurtulamıyordu. Temizlikten söz eden makale boşuna bu tür faaliyetleri enerjiyi boşa harcamak olarak açıklamıyordu.

Lou bir sıra kozalaklı ağacın ardında, dikenli bir çalılığa takılmış olan bir bahçe sandalyesini öyle büyük bir güçle çekti ki, sanki başka bir şeyle savaşıyor gibiydi. Ama büyük bir iş başarmış gibi kocaman bir plastik parçasının elinde kalması, bir isim vermeye çalıştığı sıkıntıyı ve hayal kırıklığını gidermedi. Konteynırlarını kimin getirdiğini kontrol edemezdi ama en azından sandalyeye karşı bir üstünlük sahibiydi. Nicola'nın suratı ve krom kaplı köpek dişleri gözünün önüne sebepsiz yere gelince, sandalyeyi daha da sert bir biçimde geriye çekti.

Phil perdeyi kenara çekip Lou'nun köknarların ardından beyaz bir şeyi çıkardığını gördü. Camı tıklattı ama Lou, yaptığı aptalca şey yüzünden onu duymadı. Phil'in karnı kafese tıkılmış bir hayvan gibi gurulduyordu, penisi de büyülenmiş bir sinek gibi pijama altının içinde kıvranıyordu. O sabah Lou onunla ilgilenmiş olsaydı iyi olacaktı. Sahi karısı neredeydi? Küçük bir Big Daddy gibi bir şeyle güreşiyordu. Yine. Sabahlığını ve mokasenlerini giyip aşağı kata indi ve arduaz kaplı fayans zeminde yürüdü, arka kapıyı açıp Lou'ya seslendi.

Ama bağırışı Lou'nun sandalyeyi son kez çekişiyle aynı ana denk geldi ve kendini Boudicca gibi hisseden Lou sandalyeyi ölü bir Romalı gibi yere bırakıp, bahçeden eve doğru yürümeye başladı. Saçlarını küçük bir kız gibi bir atkuyruğu biçiminde bağlamıştı ama saçları tutam tutam suratına dökülmüştü. Elinin temiz kalan tersiyle saçlarını geriye itti. Kolları ve giysileri kir toz içinde kalmıştı. Bir hayvan gibi kesik kesik nefes alıp veriyordu.

Phil hayal gördüğünü düşündü ama Lou daha ince görünüyordu. Aslında, çok da seksi, diye düşündü. En azından, Lou'nun son günlerdeki haline kıyasla öyleydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Uyandım," dedi.

"Evet, seni görebiliyorum," dedi Lou nefes nefese. Çok yorulmuştu ama yorulduğuna değmişti. Zihni bir kelebek gibi oradan oraya konarken bedenini çalıştırmak, kendisini bir bataryaya bağlamakla aynı etkiyi yaratmıştı. Ne kadar çok çalışırsa, bir o kadar enerjik hissetmişti ve artık son demlerini yaşadığını düşündüğü bir cinsel dürtüyü canlandırmak gibi bir yan etkisi olmuştu.

"Kahvaltı için mola verecek misin?" diye sordu Phil ama aslında şunu demek istiyordu: Aptal ağaçları bırak da Big George ızgarasını çıkar dolaptan.

"Tamam, tamam," dedi Lou eldivenlerini çıkarıp.

Dudakları kıpkırmızı, diye düşündü Phil. Elini Lou'nun poposuna atıp onu içeri çekti ama bir an için bile olacaklar aklından geçmedi – kapıdan tam içeri girmişlerdi ki Lou bir anda arkasına döndü, birbirlerine çarptılar ve Phil aralarında oluşan kıvılcıma inanmadığı halde bunu hissetmemiş gibi yapmamaya niyetliydi. Çabucak Lou'nun sutyenini çıkardı ve göğüs uçlarını ellerinin arasında yuvarlamaya başladı. Bu, asıl olaya girmeden yaptığı hareketti. Sabahlığının kuşağını açtı ve tam Lou'nun elini pijamasından kurtulmaya çalışan şişkinliğe doğru götürecekken, Lou onun elini kaptı ve kendi bedenine götürdü. Lou orgazma ulaştığında, Phil'in pek bir şey yapmasına gerek kalmamıştı ve çıkardığı seslere bakılacak olursa, orgazmının şiddeti birkaç sismik dalga seviyesindeydi. Phil bu duruma itiraz etmeye fırsat bulamadan, Lou onu mutfaktaki sandalyelerden birine itti, bacaklarının arasına çöktü ve onu en sevdiği şekilde doyuma ulaştırdı. Birkaç saniye sonra, Phil de son derece iffetsiz bir orgazm çığlığı attı.

"Vay canına," dedi Phil nefes nefese. Bitkin düşen aletini pijamasının içine geri sokarken, Lou da ayağa kalkıp giyinmeye koyuldu. Dürüst olması gerekirse, Phil tüm bu konteynır ve temizlik içine gıcık olmuştu ve Lou'nun buna daha fazla devam etmesine izin vermek istemiyordu ama o sabah olanlara bakılacak olursa, belki de izin vermeliydi. Çünkü bu iş sayesinde,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

avantajlar bir anda ortaya çıkmaya başlamıştı. Sürekli olarak gidip gelen konteynırlar sinirini bozmuştu ama bir yandan da evdeki değişimleri fark etmeye başlamıştı. Aptalca olabilirdi ama konteynırlardan biri daha evden ayrıldıkça evin hafiflediğini o da hissedebiliyordu.

"Bence şimdi kesinlikle kahvaltı hazırlamalıyız," diye sırıttı Phil. "Açlıktan ölüyorum."

Lou'nun göğüslerinden birini sıktı ama onun nasıl geri çekildiğini fark etmedi. Bedeni tükenen Lou'nun beyni az önce olanları idrak etmeye çalışıyordu. Yaptıkları şeye kesinlikle sevişmek denemezdi; birbirlerini bir kere bile öpmemişlerdi. Hayır, Lou Winter temel bir ihtiyacını gidermek için utanmadan kocasını kullanmıştı ve işin en kötü yanı, bunu herhangi birisiyle yapabilecek olmasıydı. Bunu kendi kendine itiraf edebilmek, Lou'nun kötü hissetmesine neden oldu, çünkü birkaç saniye için bedeninde bir başkasının ellerinin gezindiğini hayal etmişti. Phil'in beceriksiz, onu sıkıştırıp çimdikleyen elleri değil, nereye dokunacağını bilen iri eller hayal etmişti. Geri dönüşü olmayan yola *onu* düşündüğü için girmişti, sonra da kendisini çok suçlu hissetmişti.

Otuz altı yaşındaydı ve bencilce kendini tatmin etmek ve buna sevgiyi karıştırmamak için de tek şansı buydu. Acaba erkekler sürekli olarak böyle mi hissediyorlardı? Geriye bir kez bile dönüp bakmadan karanlığa karışmalarını, karılarını aldatmalarını, sonra da diğer kadınların kokusu hâlâ üstlerindeyken onlarla yatağa girmelerini sağlayan şey bu uzaklaşma hissi miydi?

Seks hayatı asla maceracı olmamıştı, üniversite yıllarında bile maceradan uzak durmuştu. Phil'den önce iki aşığı olmuştu; bu adamların her ikisi de 'Üstüne bin, üstünden in' İsveç Seks Tamamlama Okulu Yarışı tarzı kişilerdi. Evlendiğinde, kocasının hep bir cinsel repertuar oluşturacağını hayal etmişti ama bu hayali gerçekleşmemişti. O ve Phil *Kama Sutra* kitabını açamamışlardı bile. Maceracı seks asla evliliğinde bir öncelik olmamıştı. Phil yataktan değil, bir araba anlaşmasından daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyük keyif alıyor gibiydi. Hatta bazen sanki seks asıl anlaşmaymış ve sonrasında içilen sigaraymış gibi davranıyordu. "Bay Misyoner' ön sevişmeden sıkılıyordu. Buna rağmen karısının iyi niyetli ama onu yanlış yönlendiren sahte zevk alma davranışları yüzünden her şeyi doğru yaptığına inanıyordu. Lou kendisini kendi kurduğu tuzağa düşmüş gibi hissetti; işin kötüsü, bundan sıyrılmakta geç kaldığı için yapabileceği bir şey de yoktu. Aslında, Lou'ya kalsa seks onun için olsa da olurdu, olmasa da ama Phil özellikle Pazar sabahları ondan keyif alıyordu. Lou da bu durumdan memnundu. Kendi cinsel dürtüleri çok yoğun değildi ve artık hızla orta yaşa doğru ilerlediğine göre, cinsel dürtüleri zaten doğru dürüst canlı bile sayılmazdı. En azından, o sabah bedenine bir anda hormonlar salgılanana dek öyle olduğunu düşünmüştü. Öldüğünü sandığı şey aslında gayet canlıydı; cinsel dürtüleri daha az 'Ceset Gelin', daha çok 'Uyuyan Güzel' gibiydi. Ama bunun hakkında, fazlalıklardan kurtulmaktan söz eden makalede hiçbir şey yoktu!

Phil her zamanki gibi Pazar gazetelerini okurken, Lou'nun telefonu bir mesaj geldiğini haber verdi: KONUŞABİLİR MİSİN? Mesaj Michelle'dendi. Sohbet etmek için iyi bir zamandı. Artık konteynıra daha fazla bir şey koyacak hali kalmamıştı; zaten konteynır tepeleme dolmuş vaziyetteydi. Belki de hakikaten daha büyük bir konteynır istemiş olmalıydı!

"Selam," diye telefona yanıt veren Michelle nefes nefese ama neşeli gibiydi. "Ah Lou, sana anlatmam gereken bir sürü şey var."

"Seni hafta içi birkaç kez aradım," dedi Lou. "Telesekreterine bıraktığım mesajları aldın mı?"

"Evet, kusura bakma Lou, aerobik kursuna yazıldım; artık bir erkek arkadaşım olduğu için fazlalıklardan kurtulayım dedim. Ama seni cidden daha önce aramak istedim. Zaman nasıl böyle akıp geçiyor anlamıyorum."

"Tamam, şimdi seni dinliyorum," dedi Lou seranın bir köşesindeki kabarık minderli kollu sandalyeye çöküp. Bu sandal-

yeden hiç hoşlanmazdı. Bunun da gitmesi gerektiğine karar verdi.

"Artık işler resmileşti. Bir erkek arkadaşım var," diye heyecanla cıyakladı Michelle. Bunu tıpkı "Lotoyu kazandım," der gibi söylemişti. Bu ikisi, Michelle için aynı şeydi.

"E, haydi ayrıntıları anlatsana."

"İsmi Craig, otuz üç yaşında..."

"Aaa, küçükmüş."

"Sadece iki yaş; o yüzden, gençlere sarkıyor falan değilim! Neyse, bir tamirci, Leedsli, boyu bir doksan, sarışın ama şu anda dazlak, mavi gözlü, çok ama çok hoş bir gülümsemesi var, kimseyle bir ilişkisi yok, çocukları da yok..."

Eh, buraya kadar kulağa gayet iyi geliyordu ama insanı şüphelendirecek kadar iyiydi.

"Şu anda işsiz, çok yazık, çünkü çalıştığı tamirhane yanmış ve sahibi tekrar inşa ettirecek parayı bulamamış. İşsizlik parası almak onu mahvediyor, çünkü çalışmamaktan nefret ediyor. Neyse, daha önceden evliymiş ama ayrılmış. Şu anda, maddi konuları halletmeye çalışıyorlarmış. Koltukta uyuyormuş."

Ah, işte, diye düşündü Lou. Bunların doğru olamayacak kadar iyi olduğunu tahmin etmeliydi.

"Onunla geçen hafta sonu Beyaz Yürek'te tanıştım, sonra kulübe dans etmeye gittik. Daha sonra, kahve içmek için davet ettim ama evime geldiğinde su ısıtmak gibi bir niyetim kalmamıştı," dedi Michelle ışıldayarak. Lou onun ışıldadığını biliyordu, çünkü güneş ışığı Michelle'in dişlerinin arasından sızıyor, telefon hattında ilerliyor ve Lou'nun kulaklarını ısıtıyordu.

"Her neyse, ergenler gibi koltukta öpüşmeye başladık, sonra süzülür gibi yatağa gittik. Çok tuhaftı. Giysilerim tıpkı filmlerdeki gibi üstümden yere düştü. Cumartesi öğleden sonra futbol maçını, gece de spor haberlerini izlemek haricinde tüm hafta sonunu yatakta geçirdik. Bana kahvaltı hazırlamak için benden önce kalktı. Şey, sadece çayla tost hazırladı, evde bir tek onlar vardı."

"Umarım korunmuşsundur," dedi Lou ama ağzından bun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lar çıkar çıkmaz da buz gibi su dolu bir kova gibi hissetti.

"İlk seferine korunduk ama lastiğe alerjisi varmış. Neyse, zaten ben hap kullanıyorum. Tanrım, Lou, bu adam cidden hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek."

"Ondan son görüştüğünüzden beri haber aldın mı?" diye sordu Lou bir kötülük meleği gibi değil de tatlı bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

"Tabii ki. Ona 'Eve gittiğinde beni ara ve taksinin seni oraya sağ salim bıraktığını haber ver' dedim, o da aradı. Şey, arkadaşının evinden aradı, cep telefonu yokmuş."

Cep telefonsuz bir erkek mi?

"Leeds'e kadar taksiyle mi gitti? Tanrım, bir haftalık işsizlik parasını taksiye vermiş olmalı! Epeyi hevesli olmalı."

"Arkadaşlarıyla bineceği taksiyi benim yüzümden kaçırdığı için, ona taksi ücretini ben verdim. Bu konuda ne diyeceğini iyi biliyorum ama şunu dinle: önümüzdeki Cuma yine gelecek ve teşekkür etmek için bana evimde yemek yapacak. Yani, *geceleri* dışarı çıkamadığın iyi oldu, çünkü zaten ben iptal etmek zorunda kalacaktım," dedi Michelle imalı imalı.

"Çok sevindim," dedi Lou. Annesine dönüşmenin ve Michelle'in mutluluğunu söndürmenin bir anlamı yoktu. Kim bilir, adam gerçekten de iyi birisi olabilirdi.

"Bu hafta arkadaşıyla birlikte bir iş bulabilir mi diye Londra'ya gitti. Tanrım, umarım orada iş bulmaz. Çok kötü olur, değil mi? Tam hayatımın en muhteşem adamını buluyorum ve adam başka bir şehre yerleşiyor. Sanırım, her şey yolunda giderse, ben oraya taşınabilirim..."

Belli ki Michelle çoktan gelinliğini seçmiş ve çocuklarının ismini düşünmüştü.

"Ee, Cuma günü onun gelişini dört gözle bekliyor musun bakalım?" diye sordu Lou.

"Tabii ki," dedi Michelle asabi bir tavırla. "Neden beklemeyeceğim ki? Neden öyle dedin şimdi?"

"Nasıl yani?" dedi Lou. Kahretsin, ne demişti ki?

"Alaycı bir tavırla, 'Gelmesini' derken," diyen Michelle,

Lou'nun sözlerini tekrarladı ama bunlara alaycı, iğneci bir ifade verdi. "Geleceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Umarım gelir," dedi Lou.

"Umarım mı? Umuyor musun?"

Lou Michelle'le yaptığı bu konuşma için kesinlikle hazır değildi. Yani, mayından koruyucu savaş giysilerini giymemişti.

"Ay Mish, senin gerçekten de iyi birisini bulmanı çoook istiyorum. Demek istediğim şu: Umarım bu adam istediğin kişi olur," dedi Lou neşeli bir ses tonuyla ve destek verir gibi konuşmaya çalışarak. "Yani, umarım gelir ve birlikte harika vakit geçirirsiniz!"

"Gelecek!" dedi öfkelenen Michelle. "Biliyor musun, Lou? Sana, arkadaşıma onunla ilgili her şeyi anlatmak için can atıyordum ama *her zamanki* gibi bunu başıma kakacağını da biliyordum. Verecek başka iyi haberlerim olduğunda, hatırlat da seni aramayayım, tamam mı? Sonra konuşuruz. Belki."

Michelle böylece telefonu küt diye kapattı, Lou'yu da neden evrenin geri kalanına ters düştüğünü düşünerek tek başına bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Beş

Lou ertesi gün iş yerinde moralinin giderek bozulduğu korkunç bir Pazartesi günü yaşarken, konteynır da evinin önünden alındı. Karen bir kursa yollanmıştı, Lou da Jaws'la ve onun muhteşem bir performans sergileyen metal ağzıyla baş başa kalmıştı. Yine de bunun ardından gelen Salı günü işten uzakta olacağı için değil, bir sonraki konteynırın gelişini bekleyeceği için güzeldi.

Lou eski giysilerini giydi ve alyansını çıkarıp her zamanki 'bekleme' yerine koydu. O ve Phil alyanslarını Leeds'deki arka sokaklardan birindeki çok hoş, eski tarz bir mağazadan almışlardı. Phil'inki kocaman, ağır ve altın bir gül halkasıydı ve Lou daha sade bir şey istediği için ona benzer bir model seçmişti. Phil'inki Lou'nun narin ellerine çok büyük gelmişti ve takması da hiç pratik değildi. Hele son bir senedir kilo aldığı için, yüzük parmağını sıkmaya ve parmakları ılık olduğunda rahatsız olmaya başlamıştı. Ama bunu Phil'e söyleyemezdi tabii, çünkü onun ve annesinin poposuyla ilgili olarak söylediklerinden sonra Lou bazen muhasebe bölümündeki işini bırakıp bir İleri Seviye Sumo kursuna gitmeyi düşünüyordu. Ayrıca, alyansı, Phil'in onu sonsuza dek sevmeye yemin ettiği anda parmağına taktığı o değerli altın parçasıydı. Biraz daha kilo verdiğinde yüzükle ilgili bir sorun kalmayacağını biliyordu ama şimdilik Phil evde yokken parmağını biraz olsun rahatlatabilmek için alyansını çıkarmakla yetiniyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hava oldukça serin ve nemli olduğu halde, lastik bahçe eldivenlerini giyip bir buçuk metrelik dikenli çalılıkları temizleyerek, bahçenin son köşesini de boşaltmaya niyetliydi. Sonra ne yapacaktı, çatı katına ya da bodrum katına mı el atacaktı? Bodrum katına karar verdi. *Yukarıda* onu bekleyen şeyleri temizlemeye henüz kesinlikle hazır değildi.

Phil alyansını çıkarıp, yüzüğün oluşturduğu hafif şişliği gidermek için parmağını ovuşturmaya başladı. Kadın müşteriler hep sol elindeki, o üçüncü parmağa bakıyorlardı. Yüzüğü parmağında olsa da olmasa da, bir adamın nerede durduğu bu sayede belli oluyordu. Bazıları için alyans sağlam ve güvenilir bir kişiliğin işaretiydi ama bazılarının da son pazarlığı yaparken rahat bir vicdanla flört edebilmek için, o parmağını boş görmeyi tercih ettiğinin farkındaydı. Phil kadınların onunla flört etmesine olanak verirdi ama zaten her zaman bunun mümkün olması için fiyatlarında biraz pazarlık payı bırakırdı. İstisnasız herkes pazarlık yapmaya bayılırdı.

İnsanları anlamak oyunun bir parçasıydı ve Phil bunda oldukça ustaydı. 'Sabit kafalı iki kişilik arabalardan' söz ettiğinde ne dediğini anlayan adamlarla, bir V8'i After Eight çikolatasından ayırt edemeyen gerzekler arasındaki farkı iyi bilirdi. Minnacık bir spor arabayla ilgilenen bir kadına ne zaman bacaklarının o araba için *kesinlikle* çok uzun olduğu iltifatını yapmak, ne zaman sessizce ama nazik bir biçimde medeni davranmak gerektiğini bilirdi.

Mesela, mağazanın dışında araba pazarının daha kaliteli bölümünde gezinen, kırmızı takımlı, bronz tenli sarışının, parmağında yüzük görmek istemeyecek, flörtöz bir tip olduğuna emindi. Phil alyansını arka cebine atıp, Bradley'ye gerçek bir ustanın nasıl çalıştığını göstermek için ofisinden çıkmadan, gülümsemeye hazırlandı.

Lou, konteynırın geldiğini son anda fark etmişti; atacağı fazlalıklarla uğraşırken, zihni de kendi içindeki fazlalıklarla uğraşı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Aklı iş yeriyle ve kendi bölümünde çalışan herkes için işin giderek ne denli büyük bir kâbusa dönüştüğünü düşünüyordu. Zoe son sıralarda resmen yaşayan bir hayalete dönüşmüştü, Stan de adeta aklını evinde bırakmış, bedeni otomatik olarak çalışıyormuş gibi gözüküyordu. Ama Lou'nun aklını kurcalayan tek şey iş de değildi, çünkü Pazar günü Phil'le arasında geçenler açlıktan ölmek üzere olan bir akbaba gibi aklında dönüp duruyordu. Ayrıca, Michelle'i arayıp, Kötülük Azizesi Elouise gibi davrandığı için özür dileyip dilememesi gerektiğini de düşünüyordu. Ama hafta sonu geçtikten sonra Michelle'i arayıp, onu 'Demiştim sana' demenin zevkinden mahrum edebilir miydi?

Tüm bunlar, son zamanlarda Deb'le olan güzel arkadaşlığını sık sık düşünmesine yol açıyordu. Onunla tek bir şey hakkında tartışmamışlardı: Bir Yorkshire Puding'ine koyulacak unun yumurtaya oranı. Ama bu da öyle ciddi bir tartışma değildi, zaten o sıralarda anlaşamadıkları tek konu Zombilerdi.

"Merhaba."

Lou hızla kafasını kaldırınca yutkundu.

O gelmişti; kendisine bisküvi veren hoş hanımefendinin yanına gitmek için sızlanıp duran, yeri eşeleyen Clooney'yi tasmasından tutmuş karşısında dikiliyordu.

"A, merhaba," dedi hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya çalışarak ama titreyen sesi, uyandığında kafasını bir İran kedisinin ağzında bulan bir farenin cıyaklaması gibi çıktı. Tom'un gülümsemesi gerçekten de çok ama çok hoştu; hafif yana doğru kayıyordu ama dudakları yumuşacık, dolgun ve... DUR! Lou gözlemlerini dizginledi, çünkü suratının kızarmaya başladığını hissediyordu. Tom'un elinden kurtulan ve üstüne heyecanla atlayıp onu sırt üstü ıslak çimenlere deviren Clooney'yi çağırmak için öne eğildi. Üstünde içindeki karın bölgesini tutan Marks & Spencer külodunu olduğu gibi gözler önüne serebilecek bir etek değil de blucini olduğu için utancı biraz hafifledi.

Tom "Clooney, otur!" diye öylesine sert bir sesle emir verdi ki, köpek anında yere oturdu, kulaklarını aşağı indirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi misiniz? Bu köpek bazen gerçekten arsız olabiliyor," dedi Tom yanına doğru yürürken.

"Evet, iyiyim," dedi Lou cesur bir tavırla omuz silkerek. Kendini salak gibi hissetmek haricinde iyiydi.

Tom birden tepesine dikilip yanına eğilmiş, onu kollarının altından tutmuştu. *Eyvah. Hayır hayır hayır hayır.*

Birçok kadın bir tüy gibi hafiflermişçesine bir erkek tarafından zahmetsizce kucaklanmanın hayalini kurarlardı ve Lou Winter da bu kadınlar arasındaydı. Ama bu sahne gerçek hayatta oynanacak olsa, Beyaz Atlı Prens'in şaşkınlıkla onun ağırlığı altında ezilip büzüleceğini, bir küfür savuracağını, sırtını inciteceğini ve haftalarca tedavi göreceğini biliyordu. Ama Tom Broom güçlü bir adamdı ve Lou Tom'un sırtını incitmeden, küfür savurmadan ve acı içinde bağırmadan onu kolaylıkla ayağa kaldırdığını gördü.

"Teşekkür ederim," dedi nereye bakacağını bilemeyerek. Bu arada, akla hayale gelebilecek her türlü asabi hareketi yapıyordu: Gözlerini kırpıştırıyor, ensesini ovuyor, saçlarıyla oynuyor, kıpırdanıyor, boğazını temizlemek için öksürüyor, kanlı canlı bir pancara dönüşüyordu. Hatta bir ara neredeyse Guinness Rekorlar Kitabı'na girecek hale geldi.

"Bir dahaki sefere onu kamyonette bırakırım," dedi Tom Lou'nun hareketlerinden bazılarını kendisi yaparak.

"Hayır, hayır, onun hatası değil. Lütfen, onu kamyonette bırakmayın, onu görmeyi çok isterim," dedi Lou. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

İkisi burnunu yere yapıştırmış, iri gözleri çaresizlik içinde af diler gibi bir ona, bir diğerine bakan ama ne hata işlediğine dair en ufak bir fikri bile olmayan Clooney'ye baktılar. Tek yaptığı, bisküvi veren kadına arkadaşça davranmak olmuştu.

Lou'nun zihni karmakarışık malzemelerle dolu bir mikser gibi olmuştu. Köpek için üzülmüştü, kendisi adına utanmıştı, elleri birer kürek büyüklüğündeki, suratında *İtalya'da üretilmiştir* yazan ve sağlam bir sırtı olan bir adam tarafından kucaklanarak ayağa kaldırıldığı için Tanrı bilir neler hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Diğer çocuklar işinizi gerektiği gibi hallettiler mi?"

"Pardon?"

"Konteynırları almak için gelenleri diyorum. Ben gelemediğim zamanlarda yani."

"Ha, e... Evet," diye kekeledi Lou. "Zamanında gelip gittiler, gayet de terbiyeliydiler. Bundan daha fazlasını isteyemezdim."

"Haklısınız. Onlara şu sahte paralarınızdan verdiniz mi?"

"Kesinlikle. Bu sefer on beş sterlinlik banknotlar verdim."

"Hah! Geri dönünce hesapları kontrol etmeyi unutmayayım."

Güzel... Normale dönmüşlerdi. Daha doğrusu, Lou titreyen bacaklarının üstünde durmayı becerdiği sürece, normal olacaklardı. Lou içine derin bir nefes çekti ve biraz dedektifçilik oynamaya hazırlandı.

"Şey, buraya gelenler... Ailenizde birisinin hasta olduğunu söylediler. Umarım bu kişi... Daha iyidir."

"Şey, aslında tam olarak hasta sayılmaz. Kız kardeşim... Dördüncü çocuğuna hamile," dedi Tom mutlulukla. "Ama son zamanlarda zor günler geçirdi. Kayın biraderim uzak bir yerde çalışıyor ve ikisinin istediği kadar evinde bulunamıyor. Bazen kız kardeşim biraz dinlensin diye çocuklarını alıp parka götürüyorum. Biraz oyun oynayıp, salıncakta sallanıyorlar, anlarsınız ya."

"Sizin çocuklarınız yok mu yani?" Vay canına, bu soruyu da sormuştu ya! Lou kendi cesaretine hayran olmadan edemedi.

"Hayır," diye başını salladı Tom. "Bildiğim kadarıyla yok. Karım ve ben bu sorumluluğu asla alamadık."

"Anlıyorum." Demek evliydi.

"Sonra, tam çocuk sahibi olmayı düşündüğümüz sırada ayrıldık. Kız kardeşimin çocuklarına yakın olmak, çocuk sahibi olmanın harika bir şey olacağını düşündürdü. Neyse. *C'est la vie*... Ya da İtalyanların dediği gibi, *Cosi va il mondo*."

Lou tüm suratına yayılıp kafasının gerisine kadar uzanmakla onu tehdit eden gülümsemeyi dizginlemeye çalıştı. Ne kadar şapşalca ve çocukça davranıyordu? Duyguları adeta bir hız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

trenine yapışmıştı.

"Sizin çocuklarınız var mı?" diye sordu Tom.

"Hayır. Çocuğum olmuyor ne yazık ki."

"Aa, kahretsin, çok özür dilerim," dedi Tom. Onu teselli etmek istermiş gibi eli seğirdi ama görgü kuralları ağır bastı. "Bu arada, 'kahretsin' dediğim için özür dilerim. Hanımların önünde küfretmemek gerek."

Lou şimdi utanma sırasının ona geldiğini fark etti. Zor durumda olan bu sefer Tom'du. Bir insan bir kusurunu, ya da eksikliğini itiraf edince, karşısındaki kişi ne yapacağını ve söyleyeceğini asla bilemezdi.

"Sorun değil, bunu dert etmiyorum," dedi Lou tamamıyla lakayt bir ifadeye bürünmeye çalışarak. Ama bu ifade gören gözleri asla kandıramazdı. Mesela, Deb bu ifadeye asla kanmazdı.

Clooney orada olduğunu hatırlatmak için hafifçe havladı.

"O-n-a bir bisküvi verebilir miyim?" diye fısıldadı Lou masum bir tavırla.

Clooney neşeyle havladı. Affedilmişti. Yoksa kadın neden 'bisküvi' demişti?

Tom Broom başını geriye atıp gülmeye başladı. "E-v-e-t, ona bir bisküvi verebilirsiniz."

Aralarındaki şakalaşmadan mest olan Lou, hoplaya zıplaya peşinden gelen Clooney'yle birlikte bisküvi dolabına doğru yürümeye başladı. Köpekle birlikte geri döndüğünde, Tom hâlâ gülümsüyor gibiydi. Konteynırın ücretini ödedi, Tom da kâğıt paraları havaya kaldırıp 'gerçek' olup olmadıklarını kontrol etti, sonra neşeyle elini sallayıp "Yakında görüşeceğimize eminim," dedi ve kamyonetine atlayıp oradan uzaklaştı. Lou içinin ılık zeytinyağı gibi olduğunu hissetmemeye çalıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Altı

Renee parmağındaki üç altın yüzüğü çevirdi. Bunlardan biri incecik, altın alyansıydı; ikincisi, Shaun'un onu sonsuza dek sevdiğini söylemek için aldığı değerli taşlarla bezeli bir yüzüktü; sonuncusu da üstünde üç zümrüt, beş de pırlanta olan nişan yüzüğüydü. Tüm bunlar Shaun'a bir servete mal olmuştu ama her biri hem nadide parçalardı, hem de bunları tasarlayan genç kuyumcu daha sonradan alanında tanınmış bir isim haline gelmişti. Shaun bu yüzükleri alırken, ne denli büyük bir yatırım yaptığını bilemezdi. Yüzükleri kalbi Renee'yi onunla birlikte mihrapta yürümeye ikna edecek tutkularla doluyken takmıştı parmağına. Shaun'un cömert yüreği her daim sonunu hazırlayan bir etken olacaktı.

Elouise dünyaya geldiğinde, Shaun bütün gün çalışan ve karısını ve çocuğunu göremeyen birisi olmak istemediğine karar vermiş, ailesini rahat rahat geçindirmesini ve her gece onlarla birlikte masaya oturup keyifle yemeğini yemesini sağlayan plato işini bulmuştu. Kimse Shaun Casserly'nin ailesine bakamadığını söyleyemezdi; istedikleri her şeye sahiplerdi. Daha doğrusu, temel ihtiyaçlarını alabiliyorlardı. Ama Renee emeklilik dönemine değin birlikte kalamadıkları takdirde, kocasının onunla ilgili gerçek niyetini öğrenince şok geçirmişti. Shaun'un sigorta poliçesi onu hayatının sonuna kadar düzgün bir biçimde yaşamasını sağlayacaktı ama Renee için çok geç kalınmıştı.

Elouise'in dünyaya gelişi Renee'nin evliliğinin ilk senelerinde hayalini kurduğu büyük planları alıp götürmüştü: kocaman bir ev ve üç dönümlük bir bahçe; şık bir araba; Akdeniz'de gemi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yolculukları... Renee tek çocuklu bir aile için fazlasıyla büyük olduğu halde, bir serası olan üç katlı evi çok istiyordu. Mal mülk hayatı daha mutlu, daha rahat bir şey haline getiriyordu. Aşkın hafiflemeden önce göz kamaştıran ama geride sadece ilk vaadinden başka bir şey bırakmayan ucuz bir havai fişek gibi olduğunu öğrenmişti.

Renee yüzüklerine çok değer veriyordu, özellikle de birkaç sene önce onları kaybettiğinden beri. Manikür yaptırmak için yüzüklerini parmaklarından çıkarmış, sonra da hiçbir yerde bulamamıştı. O ve Victorianna her yeri aramışlardı ama yüzükler adeta sırra kadem basmıştı. Yüzüklerini kaybedene dek asla onlara ne kadar değer verdiğini ve her nasılsa Shaun'u özlemesi gerektiği kadar özlememenin yarattığı suçluluk hissini bir nebze azalttığını anlayamamıştı.

Lou yüzüklerini bulunca derin bir oh çekmişti ama bunların Renee'nin defalarca aradığı bir yerde çıkması da çok tuhaf olmuştu. Yüzüklerin kayboluşu ve bulunuşu gerçekten de garip bir olaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Yedi

Lou, ertesi sabah kalkar kalkmaz araba işinin muhasebe kayıtlarıyla ilgileneceğine dair Phil'e söz verdiği halde, kendisini eski eşofman altını ve tişörtünü giyerken ve siyah çöp torbalarıyla bodrum katına inerken bulmuştu. Sabah bodrum katını tamamıyla temizlemeye karar vermiş, öğleden sonra da muhasebe kayıtlarına el atmayı planlamıştı. Daha doğrusu, asıl planı buydu. Ama beş yedek yastık, dört kutu ekstra fayans, üç damacana, iki sunta fiskos masası – ne yazık ki masalar değerli ahşaplardan yapılmamıştı – derken, Lou Phil'in maddi işlerini toparlamak için bir masanın başına geçemeyeceğini ve temizlik işini bırakamayacağını anladı.

Araba işinin muhasebe kayıtları bir kâbus gibiydi. Phil'in o denli az vergi beyanı vardı ki, birçok muhasebeci kayıtları görse ya kör olurdu ya çıldırırdı ya da her ikisi birden olurdu ama en azından kafayı yerken yaptıkları işin karşılığını alırlardı ki Lou bunan fazlasını yapıyordu. Phil arada sırada Lou'ya emeklerinin karşılığını 'güzel bir sürpriz yaparak telafi edeceğini' söylerdi ama söz konusu sürpriz asla gerçekleşmezdi. Tabii, çeşitli 'sürpriz' yeni mutfak aletleri sayılmazsa.

Evin altında tam üç tane kocaman ve kuru bodrum vardı. Bunlardan biri bomboştu; Phil son altı senedir orayı bir spor salonuna dönüştürmekten söz ediyordu. O güne dek, Argos'tan sadece hâlâ ambalajında duran ufak bir trambolin satın almış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı ve bir kalastan hiç kullanılmamış bir kum torbası sarkıyordu. Ortadaki bodrumda geçmiş senelerin muhasebe kayıtları, sahte Noel ağacı ve süsleri duruyordu. Lou oradaki kutulara bakınca, birkaç kırık bibloyla birkaç incik boncuk buldu ama fazlalık atma işiyle ilgili yapacak esaslı bir şey bulamadı.

Döküntülerin birçoğu ilk bodrum odasındaydı; buradaki raflar evde bulundurulması 'faydalı' olacağı düşünülen şeylerle doluydu. Torbalarca çivi ve vida, prizler, kontak plakaları, Phil'in kelini andıran boşlukları olan boya fırçaları, pilleri ve ampulleri noksan çeşit çeşit el feneri, paslı çekiçler, Lou bildi bileli onarılmayı bekleyen hortumlar (zaten çoktan yerlerine yenileri alınmıştı) ve Phil'in 'her ihtimale karşın' diye düşünerek bozuk elektronik aletlerden kestiği bir sürü fiş vardı. Kocaman bir kutu tozla kaplı videokaset ve bakır asetat; kovboy filmleri, Lou'nun ismini dahi duymadığı bazı aksiyon filmleri, birkaç Chuck Norris filmi ve en altta da kâğıt bir poşete sarılı *Büyük Göğüs Hikâyesi ve Tutkulu Memeler* isimli iki film vardı. Bunları bir çöp torbasına koyup yukarı kata taşıdı ve bir sandviç yemek için kısa bir mola vermeden önce konteynıra götürdü. Artık temizlik işine başladığına göre, her yeri boşaltmadan önce muhasebe işiyle ilgilenemeyeceğinden emindi.

Raflarda Phil'in seneler öncesinde kapanmak üzere olan bir kitapçıdan aldığını hatırladığı kitaplar duruyordu ama Phil'in gazete ve araba dergilerinden başka bir şey okuduğunu görmediğinden, bu kitapları aramayacağını biliyordu. Lou iyi bir okuyucuydu ama elindeki kitaplar pek onun tarzı değildi. Ama kitaplar yine de atılmayacak kadar iyi durumda olduğundan, mum yapma setiyle ve Lou bir anlık bir hevesle satın aldığı ama asla sevmediği beyaz renkli bahçe borularıyla birlikte bodrum bağış torbalarına gitti.

Örümceklerden kaçınarak, kürekler dolusu örümcek ağı ve toz temizledi. Phil bunlardan bazılarının ne kadar büyük olduğunu görse çığlık atardı, Lou'ysa örümceklerle haşır neşir olmak istemediği halde onları öldürmezdi. Aklına babasının anlattığı bir şey geldi: Tuvalet borularındaki atıkların üstüne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konup sonra yemeklerinin üstünde step dans yapan iri, vızıltılı ve mikroplu sinekleri öldürerek ne kadar iyi bir iş yaptıkları anlatmıştı. Babası hep onu güldüren komik öyküler anlatırdı. Lou günün birinde bunları kendi çocuklarına anlatabilmeyi hayal etmişti. Neyse, diye düşünüp çocuk meselesine takılmamaya gayret etti.

Rafların altında bir önceki yaz satın aldığı ve tamamıyla unuttuğu antika çamaşır kurutma askılığını bulunca sevindi. Bunu alıp ilk eve getirdiğinde, birkaç yerini zımparalayıp cilalamıştı. Bunu tavan kirişlerine asabileceği makaralar bulamayınca, bunları arayıp bulabileceği bir zamana dek bodrum katına kaldırmıştı. Makaraları aradığı zamansa, B&Q isimli mağaza onu Focus'a, Focus Wickes'e, Wickes de onu gerisin geriye B&Q'ya yollamıştı.

Makale kullanma potansiyeli bulunan bu tür kırık aletler için vakit geçirmeden harekete geçilmesi gerektiğini söylüyordu. *Ya kullanın, ya da atın.* Lou bunu düşünerek, en kısa zamanda makara aramaya gitmeyi planladı.

Çamaşır askılığının altında fotoğraflarla dolu ufak bir karton kutu vardı; işini tamamlayıp bir fincan çay içmek için yukarı kata çıkarken kutuyu da yanında götürdü ve içinde geçmişine ait neler var diye bakmak için halının üstüne koydu. Fotoğraflardan birçoğu ya bulanıktı, ya da uzaktan çekilmişti; bazıları da iyi günlerde çekilmiş ama artık neresi bile olduğunu hatırlamadığı sıkıcı manzara fotoğraflarıydı. Bunların arasında, nikâh gününde çekilmiş bir aile fotoğrafı da vardı. Annesi lacivert bir döpiyes giyip saçlarını öyle bir yaptırmıştı ki, o haliyle kraliyet ailesinin bir üyesi gibi gözüküyordu. Phil'in de lacivert giymiş annesiyle renkleri (daha önceden) kararlaştırmışlardı. Lou, Sheila Winter'ı fazla tanıma fırsatı bulamamıştı; sadece çocuklarını aşırı derecede şımarttığını, Daleklerden bile daha üstün olduklarına onları inandırdığını ve istedikleri her şeyi elde edebileceklerine ikna ettiğini biliyordu. Phil ve Celia hayatlarında birkaç şeyin ters gittiğini deneyimlemiş olsalardı, belki de bundan ders çıkarırlardı diye düşünmeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başlamıştı Lou son zamanlarda. Sheila emekli olunca Devon'a yerleşmişti ve nikâhtan tam üç ay sonra aniden vefat etmişti. Cenaze töreni de tuhaf geçmişti, çünkü inanılmaz derecede duygudan yoksun bir gündü. Sheila'nın kız kardeşleri, hatta ikiz erkek kardeşi bile kendi kanından canından birisine son vedasını etmek yerine, cenaze töreni sonrasında ikram edilen talaş böreğinden ilk yiyebilmek için sıraya girmiş gibiydi. İşin en tuhaf yanı da, nadiren bir araya gelebildikleri ve toplu bir aile fotoğrafı çektirmeleri pek mümkün olmadığı için, cenaze törenine bir de fotoğrafçı çağırmayı ihmal etmemiş olmalarıydı. ("Naaşla ve en yakın akrabalarıyla bir fotoğrafımızı çekebilir misiniz?", "Bir tane de cenazenin çelengini fırlatırken çeker misiniz?" Lou tüm bunları duyunca çok üzülmüştü.)

Phil anlayışlı bir tavırla sessizliğini korumuştu ama ertesi gün kapıda 'hayat devam diyor' gibisinden bir şey deyip işe gitmişti. Ceila'ysa inleyerek ve ağlayarak dikkatleri üstüne bariz bir biçimde çekip yas tutmuştu ama ertesi gün 'kafasını dağıtmak' bahanesiyle bir güzel alışverişe de çıkmıştı. Lou'nun babası vefat ettiğinde, her şey çok daha farklıydı. Lou aylarca ağlamıştı ve normal hayatına geri dönmesi bir kaykayla bir otoyolda hızla giden kamyonların arasında ilerlemek gibi olmuştu.

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedince, kararlı bir tavırla evlilik fotoğraflarına göz atmaya koyuldu. Des ve Celia'nın iki yanında durduğu bir fotoğrafa bakarken de tüyleri ürperdi: Celia yarı Royal Ascot yarışları, yarı abajur tepesi gibi gözüken şapkasıyla ve marka giysileriyle çok şıktı; Des'se yarı Bryan Ferry'nin erkek kardeşi, yarı Nosferatu gibi gözüküyordu. Phil gür kumral saçlarıyla ve incecik haliyle çok yakışıklıydı. Hiçbir zaman yaşını tam olarak göstermemişti ama her zaman Lou'nun dikkatini çeken o kibirli havaya da sahipti. Fotoğraftaki diğer kişiler gibi gülümsemiyordu; tam aksine, şaşkın bir hali vardı. Bir yanında çok daha genç, taze, Renee'nin daha gösterişli halini andıran ve beyaz bir elbise giymiş olan Victorianna duruyordu. Beyaz bir elbise giymiş olması o gün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tuhaf bir olaya da neden olmuştu: Onu gören Kilise orgcusu Victorianna'yı gelin sanmış ve yerine doğru yürürken 'Gelin Geliyor' şarkısını çalmaya başlamıştı; tabii, Victorianna buna bayılmıştı. Victorianna'nın elinin Phil'in arka tarafında olması, fotoğraf tam çekilirken Phil'in poposunu çimdiklediğinin bir kanıtıydı, zaten bu fotoğraf o yüzden albüme girmemişti.

Fotoğrafta, Lou gülümsüyordu ve günün anlam ve önemine yakışan fildişi renkli sade tuvaletiyle son derece güzel görünüyordu. Eskiden vücudu gayet biçimliydi; Phil o zamanlar bir fasulye sırığı gibi olmadığı için hiç şikâyet etmemişti. Hatta yanlış hatırlamıyorsa, vücudunun kıvrımlarından hep hoşnuttu. Fotoğrafta bir de tek nedimesi olan arkadaşı Deb vardı; kan kırmızısı bir tuvalet giymişti ve ince uzun, sarışın ve harikulade görünümüyle, Lou'nun değil Victorianna'nın bir akrabası gibi gözüküyordu. Bu benzerlik, Büyük Yüzük Kurtarma Operasyonu sırasında oldukça işe yaramıştı.

Fotoğrafların arasında tatillerde çekilmiş olanlar da vardı: Benidorm'da geçirdikleri balayı tatilinde, Lou'nun bir yunus olduğunu hatırladığı açık denizde minnacık bir nokta; Phil'in kahverengi hırkasını üstünden çıkarmayan ve yedi sene önce onlarla birlikte kalmaya geldiğinde, Lou'ya hayatının en korkunç iki haftasını yaşatan amcasıyla birlikte çekilmiş berbat aile fotoğrafları ve Korfu'daki Artemis Oteli'nin fotoğrafları. Birlikte oldukları onca süre içerisinde, Benidorm dışında yaptıkları tek tatil Korfu'daydı. Lou Roma'ya gitmek istemişti ama Phil bir Yunanistan tatili ayarlayarak ona 'sürpriz' yapmıştı. Oraya altıncı evlilik yıldönümlerini kutlamak için gitmişlerdi ve Phil, kutlama yemeğinden sonra ortadan kaybolmuştu. Lou onu bir zeytin koruluğundan aynı otelde kalan Wakefieldlı Wanda isimli bir kadınla birlikte çıkarken yakalamıştı. Kadın dolgun vücutlu, ellilerinde, saçları parlak sarı renge boyanmış, ağzı Stonehenge'deki taşları andıran dişlerle dolu bir kadındı. Phil kadına Alf isimli kocasını bulmasına yardım ettiğini söylemişti (adamı ertesi gün bir balıkçı teknesinde, elinde bir Uzo'yla horlarken bulmuşlardı) ve tabii, Lou kocasına inanmıştı. Phil onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Susan Peach için terk ettiğinde, Lou kocasının iri yarı kadınlara karşı olan tutkusunu Yunanistan'daki meyve ağaçlarının arasında giderip gidermediğini merak etti.

Fotoğrafların en sonuncusu, on altı yaşındayken okulda çekilmiş bir fotoğraftı. Sınıf arkadaşlarının tamamının ismini hatırlayamıyordu ama iki surat diğerlerinden daha tanıdıktı. Peri suratlı Gaynır Froggart altı sene sonra bir alkol ve eroin komasında ölmüştü ve Shirley Master da Lou'nun uzun saçlarını çok kıskandığı için, Latince dersinde saçlarından birazını kesen bir kızdı. Lou'nun hışımla arkasına dönmesiyle, suratına bir sağ kroşe yemeye ve arka taraftaki kitaplığa uçmaya hiç hazırlıklı değildi. Renee'nin durumdan tiksinmesine, müdirenin hanımefendi gibi davranmakla ilgili vaazına ve Catullus'un aşk şiirlerini bir hafta boyunca çevirmesine değmişti, çünkü o şiirleri çevirmekten özellikle keyif aldığını hatırlıyordu. Babası başparmağını havaya kaldırıp yaptığı şeyi onayladığını göstermişti ama bunu annesinin arkası dönükken yapmıştı.

Elouise Angeline Casserly. O günlerde, nereye gitse çenesi ve omuzları dimdik yürüyen bir kızdı; hiçbir şeyden korkmazdı, dünyayı fethetmeye de hazırdı. Yarı tanrıça, yarı pitbul köpeği gibiydi. Sırf hayata değil, futbolcu gençlerin onu her zaman fark edeceğini bildiği için, üniversitenin disko gecelerine de balıklama dalardı. Hokey tutucusu olarak harikaydı, teniste bir numaraydı ve en ısrarcı kişiler yorgunluktan bitap düştüğünde, o hâlâ dans ediyor olurdu. Yenilmez, canlı ve muhteşemdi. Peki, göğüsleri küçük gösteren ve yanlış bir sözcüğün ya da belinin biraz daha kalınlaşmasının evliliğini sona erdireceğinden korkan bu ufacık kadına nasıl dönüşmüştü? Çılgın, kaçık, tutkulu ve kararlı Lou Casserly nereye gitmişti? Dünyanın en iyi arkadaşıyla, dünyanın en iyi kafesini açıp bir servet kazanacak olan kadın nereye kaybolmuştu?

Mantık, sağduyu ve herhangi bir düşünce yoluna çıkmadan, Lou ayağa kalktı, fotoğrafların kucağından yere düşmesine aldırış etmeden telefona sarıldı.

Numarayı hâlâ hatırlıyordu. Ama numaranın hâlâ ona ait ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğunun bir garantisi de yoktu. Hem iş saatlerinde aramak da biraz aptalca değil miydi? Lou yine de numarayı tuşladı, hat bağlandı ve o tatlı, tanıdık ses yanıt vermeden önce beş kere çaldı.

"Alo?"

"Benim, Lou... Casserly... Winter," dedi Lou çatlak bir sesle. "Deb, buluşmamız mümkün mü?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Sekiz

Deb seneler önce, üniversitenin ilk günü kendisini Lou'ya "Debra Devine" olarak tanıtmıştı. "Biliyorum, ismim ikinci sınıf bir gece kulübü şarkıcısı, ya da bir porno yıldızı gibi. Gidip birer fincan kahve içelim de sohbet edelim."

Lou gülerek Deb'in peşinden arkadaşlıklarının birer kapuçino ve çörek eşliğinde başladığı üniversite kafeteryasına gitmişti. Aslında, neredeyse aynı şekilde de sona erdi, diye düşündü. Son üç senedir, arkadaşlıklarını çok özlemişti. Arkadaşını kaybetme hissi asla tam olarak dinmemişti ve romatizma ağrısı gibi arada sırada ortaya çıkıp varlığını hissettiriyordu.

İki kadın hafta sonu Barnsley Park'ın hemen arkasındaki Café Joseph'te buluşmaya karar verdiler. Telefon konuşmaları kısa ve nazik geçmişti; daha ziyade "Nasılsın?" ve "Senden haber almak çok güzel," gibi kibar sosyal laflarla doluydu. Lou daha sonra yüz yüze görüştüklerinde uzun uzun konuşacak vakitleri olabileceğine karar vermişti.

Biraz kafasını dağıtmak isteyen Lou, Phil'in muhasebe kayıtlarına uzandı. Bu işi gerçekten de yapması, *yapılacak işler listesinden silmesi* gerekiyordu.

Muhasebe işlerini bitirdiğinde vakit gece yarısına yaklaşmış, Lou derin bir oh çekmişti. Bu işi gerçekten de daha fazla erteleyemezdi. Hesap kitap işleri, en iyi ihtimalde bile bir sokak kedisinin karıştırdığı bir yün yumağını çözmeye benziyordu.

Perşembe ve Cuma günleri iş yerinde sıradan ve olaysız geçti. Orada yaptığı işten tatmin olmaktan çoktan vazgeçmiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ti ama eski *Casa Nostra* dosyasını bulduğundan beri Lou bir muhasebe ofisinde yarı zamanlı çalışmaktan çok daha fazlasını istediğini fark etmişti.

Uzun süreden sonra Deb'le ilk kez buluşacakları için hissettiği heyecanı bastırmaya çalışıyordu ama aklından geçen bin bir türlü şey de vardı. Ya birbirlerine söyleyecek bir şey bulamazlarsa? Ya Deb fikrini değiştirir ve buluşmaya gelmezse? Hissettiği heyecan, hiç tanımadığı birisiyle randevuya çıkacak olmanın yaratacağı heyecandan farksızdı.

Buluşmalarında nelerin ters gidebileceğiyle aklı öylesine meşguldü ki, Cuma gecesi Phil'in tavuk yemeğinin körisini fazla kaçırmıştı. Phil yemeğini yine de yemişti ama çok hoşnut kalmamış, yemeğinin bir işkence haline geldiğini göstermek için sürekli olarak ağzını yelpazeleyip, bol miktarda su içmişti.

Michelle'den telefon mesajı gelmeyince, Lou hâlâ evli olan ama karısından ayrı olan tamirci Craig'in geldiğini varsaydı. Michelle'in ihtiyacı olan tek şey iyi bir erkekti ama o iyi erkeğin ihtiyaç duyduğu kadın mıydı acaba? Lou aklı karışık arkadaşının birazcık sakinleşip, birlikte olduğu insanları sıkboğaz etmemesini umdu ama telefon suratına kapanmadan, ya da Michelle abartılı bir biçimde ona veda etmeden bunları söylemek mümkün değildi. Michelle o günlerde Lou'nun ona söylediği her şeyi bir vaaz olarak algılamaya niyetliydi ve açıkçası, Lou'nun ağzından çıkan her şeyin ardında bir şey araması da can sıkıcı hale gelmeye başlamıştı.

Lou *Café Joseph*'e buluşma vaktinden on dakika önce gitti. Kafe onu tedirgin etmişti. Sanki bir dondurma dükkânı mı, bir pastane mi, sandviç dükkânı mı, yoksa gösterişli küçük bir lokanta mı olduğuna karar verememişti. Ne yazık ki bunların hiçbirisine tam olarak uymuyordu.

Deb geldiğinde, kocaman kâğıt bir çiçeğin yanındaki masada yeni yer bulmuştu. Lou ayağa kalkıp tereddütle el salladı ve suratında ortaya çıkmaya kararsız yarı asabi, yarı heyecanlı bir gülümseme belirdi. Deb yanına geldi ama her ikisi de eskisi gibi birbirlerine sarılmaktan kaçındı. Taş zeminde sandalyele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rini geriye çektiler ve karşılıklı oturdular.

"Selam Deb," dedi Lou. "Seni görmek çok güzel."

"Selam Lou. Nasılsın?"

Lou "İyiyim," diye yanıt vermek üzere ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

Deb çok farklı bir saç modeli haricinde, tıpkı eskisi gibiydi. Lou onu son gördüğünde, saçları kısacıktı; şimdiyse, neredeyse beline varıyordu. Bunu gören Lou, ne kadar uzun süre görüşmediklerini bir kez daha fark etti.

Lou birden çok utandı, aralarını düzeltemediği, bunu arkadaşından isteyecek cesareti bile olmadığı için kendisini korkunç hissetti. Yapmış olduğu şey çok ama çok korkunçtu. İşlerin bu hale gelmesine nasıl izin verebilmişti? Lou konuşamıyordu; Everest büyüklüğünde bir şey boğazına yükselmiş, yutkunmasını engelliyordu. Derken, Lou kendisini o ana kadar tuttuğu halde, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ağlamayı ne kadar çok kesmek istese, gözyaşları adeta bir tuzlu su arterinden akar gibi gözyaşı kanallarından bir o kadar büyük bir hızla akıyordu.

Deb hemen yanına geçip ona sarıldı.

"Kes şunu, seni şapşal. Bak bana ne yaptırdın? Şimdi herkes bizi lezbiyen sanacak."

Lou hâlâ ağladığı ama ağlamayı kesmeyi çok istediği halde, elinde olmadan güldü. İnsanların dikkatini çekmek istemiyordu ama Deb hâlâ eski parfümünü kullanıyordu ve bunun kokusunu hissetmek Lou'yu üzüyordu. Kokular Lou'nun başka türlü gidemeyeceği geçmişine onu götüren güçlü etkenlerdi. Aramis parfümünün kokusunu hissettiğinde, babasının dizinde onun okuduğu *Uzaklardaki Büyülü Ağaç* öyküsünü, Moon-Face isimli karakterin ve tencereleri olan çılgın ve dilsiz adamın taklidini yapışını hatırlamadan edemiyordu.

Siparişlerini almak üzere genç, temiz yüzlü bir garson masalarına geldi ve oradan sıvışsa mı, yoksa birkaç dakika sonra tekrar mı gelse bilemeden bir süre arkalarında oyalandı.

"İki kahve lütfen, bir de varsa çizkeklerinizden kocaman iki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şer dilim," dedi Deb. Bunu en iyi Hyacinth Bouquet sesiyle, sanki kocaman birer çizkek dilimi yemek, hanımefendiler için bir kuralmış gibi söylemişti.

"Özür dilerim," dedi Lou arkadaşı ona bir peçete uzatırken. "Buna hazırlıklı değildim. Ne hissettiğimi nerden anlatmaya başlayabileceğimi bile bilmiyorum."

"Elouise Winter, seninle buluşmakla ilgili olumsuz bir şey düşünüyor olsaydım, buraya asla gelmezdim. Kaç kere telefonu elime alıp seni aramayı, olanları nasıl düzeltebileceğimizi konuşmayı istemedim bilemezsin. Benim de senden dilemem gereken birkaç özür var biliyorsun."

"Hayır, yok."

"Evet, var."

"Eminim ki şu anda harika gözüküyorumdur, değil mi?" dedi Lou gözlerindeki yaşların sonuncusunu da akıtıp başını kaldırarak.

"Kesinlikle harikasın. Hem ben pandaları hep çok sevmişimdir," dedi Deb.

Lou kıpkırmızı gözlerle pudrası çıkarıp çabucak suratında gezdirdi.

"Annen nasıl?" diye sordu Deb tekrar yerine oturup.

"Annem... Aynı işte. Arkadaşı Vera'ya karşı hâlâ üstünlük sağlama peşinde ama Vera Bahamalar'a yapacağı bir geziyle bir puan öne geçmiş durumda."

"Ya Victorianna?"

Kız kardeşinin ismi, ikisinin birden içgüdüsel bir hareketle parmaklarıyla haç işareti yapıp, kıs kıs gülmelerine neden oldu.

"Kız kardeşim kesinlikle hâlâ bildiğin gibi. Ona İngiltere'den paketler yollamamızı istiyor. Çok varlıklı ve Tanrı'nın köpeğinden bile yaşlı gözüken erkek arkadaşıyla birlikte yaşıyor."

"Bak buna şaşırdım işte!"

"Senin hayatında kimse var mı?"

"Birkaç kişi oldu ama... Biri çok özel bir erkek değildi, diğeri de *benim* özel olmadığımı düşündü," dedi Deb. "Bir süre

erkeklerden uzak durmaya karar verdim; bunun çok da güzel olduğunu fark ettim."

"Annen nasıl?"

"Ha, annemi geçen sene kaybettik, Lou."

Lou gözlerinin yine dolduğunu hissetti; özellikle de Deb "İtiraf edeyim ki çok zorlandım," deyince. "Annemin ne kadar yalnız olduğunu biliyorsun. Kız kardeşim yanındaydı ama konuşabilmek için senin orada olmanı isterdim." Lou peçeteyle gözlerini silmeye başlayınca, Deb onu uyarır gibi parmağını havaya kaldırdı. "Bak Lou, geçmişi değiştiremeyiz ama şu anda ikimiz de buradayız. O yüzden, birbirimize geriye bakmayacağımıza dair söz verelim. Lütfen, artık ileriye bakalım."

Garson tam kahvelerini getirdiğinde, iki arkadaşın elleri masanın üstünde kenetlendi. Garson daha önceden gerçek lezbiyen aşkı görmemişti ve bu iki hoş görünümlü orta yaşlı kadının 'birbirine karşı sevgi göstermesi', gelecekte kuracağı birkaç fanteziyi süsleyebilirdi.

"Kesinlikle bir çift olduğumuzu düşünüyor," dedi Deb uzaklaşan garsonu işaret edip. "Galiba onu heyecanlandırdık. Küçük sapık, n'olacak."

Lou güldü. Sonra, Karen'dan neden o kadar çok hoşlandığını anladı. Karen kendi özellikleriyle zaten iyi bir kızdı ama Deb'i andıran da birçok yanı vardı.

"Ne kadar çeşitli bir menüymüş, değil mi?" dedi Deb kaşlarını kaldırıp baharatlığın yanında duran süslü menüye göz atarak. "Olivia Tavuğu da neyin nesi?"

"Bilmiyorum ama Ana Sebze Yemekleri'nin altına yazılmış," dedi Lou.

"Phil nasıl?" diye sordu Deb düşünmeden konuyu değiştirip. "Daha doğrusu, *sen* ve Phil nasılsınız?"

"Ha, biz iyiyiz," dedi Lou. Bir anda yine kibar kibar hatır sorma işine giriştiklerini ve konuyu yüzeysel bir biçimde geçiştireceklerinin farkındaydı."Hâlâ birlikteyiz. Haftada altı, yedi gün çalışıyor; hâlâ arabalara takıntılı."

Deb arkadaşının mutlu olduğunu söylemediğini fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sizin... Hiç... Şeyiniz..."

"Yok, çocuğumuz yok," dedi Lou o 'sözcüğü' söyleyip. "Olmaması gerekiyormuş demek ki."

"Hiç tüp bebek yöntemini denediniz mi?" diye sordu Deb hayretle. Lou'nun çocuk sahibi olmayı ne kadar istediğini biliyordu.

"Tüp bebek işi çok çok zahmetli; hem Phil'in bu işin gerektirdiği onca şeyi yapmayacağını biliyorum. Ama ikizleri yüzünden onda bir sorun olmadığını biliyoruz tabii; belli ki sorun bende. Neyse, çocuk sahibi olmak istemediğini de biliyorum, bu yüzden konuyu üstelemenin bir faydası da yok, değil mi? Bu konuyu artık kabullendim. Gerçekten de üzülmüyorum," dedi Lou.

Eminim ki öylesindir, dedi Deb içinden. Lafı değiştirip, iş gibi daha hafif bir konu açtı. Lou'nun hayatında gerçekten neler olup bittiğini konuşacakları başka zamanlar da olacaktı. Onu görmenin güzel olduğunu düşündü. Onu son gördüğünden beri gözlerinin etrafında birkaç çizgi belirmişti ama bunun ne anlamı vardı? Son karşılaştıklarında avurtları çökmüş, yürüyen bir ölü gibi olan halinden çok daha iyi gözüküyordu. Deb arkadaşının hâlâ güzel olan yüzünü ve pembe dudaklarını kıvırarak güldüğünü fark etti ama umduğu kadar da hayatından memnun değildi. Geçmişte yaşadığı o üzücü olaydan sonra değildi daha doğrusu. Lou Casserly ya da Winter'ın, yemyeşil kedi gözlerinin ardında ters giden bir şeyler vardı.

"Hâlâ Sheffield'da mı çalışıyorsun?" diye sordu Deb.

"Evet, hâlâ muhasebe bölümündeyim. Harika insanlarla birlikte çalışıyorum ama ofis idarecimiz olan bir cadaloz da var. Yine de düzgün bir iş. Ya sen?"

"Evet, hâlâ Maltsone'un biraz dışında yaşıyorum, Bayan Serafinska'nın fırınını işletiyorum, yanımda hâlâ uzun süredir evli olan yaşlı çiftler çalışıyor, ayrıca bir de Kurt isimli, süper yakışıklı on sekiz yaşında bir genç var. Evet, hâlâ geçici ismiyle *Casa Nostra*'yı açmayı ve dünyayı yönetmeyi hayal ediyorum."

"Çizkekler," dedi garson. İki kadının o anda eski iki arka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daş gibi kahve içtiğine ve kadın kadına bir eylemin olmadığına üzülmüş gibiydi.

"Teşekkürler," diyen Deb, üst kısmı Brian Amca'nın esprileri kadar taze olan tatlıyı çatalıyla dürtükledi. Garson başka bir masaya geçince "Kendi yerimiz olsa, müşterilerimize asla böyle şeyler servis etmezdik," diye fısıldadı Lou'ya. "Bu çizkek o kadar bayat ki yiyeyim mi, yoksa emeklilik karnesi kabı olarak mı kullanayım bilemiyorum doğrusu."

Lou gülümseyip çizkekinden bir lokma aldı. İdare ederdi ama hem çok şekerliydi, hem de yeterince limonlu değildi.

"Kafenin sahibi televizyonda çok fazla Marco Pierre White izlemiş bence!"

"Hâlâ onunla ilgili fanteziler kuruyor musun?" dedi Lou sırıtarak.

"Tabii ki kuruyorum," dedi Deb. "Sen kurmuyor musun?"

"Kesinlikle kuruyorum!"

"Yatağa atmakla ilgili olarak üstüne kavga edeceğimiz tek adam."

"Neden tek başına bir kafe açmadın?" diye sordu Lou lokmasını çiğnerken.

"İstemedim," dedi Deb. "Hem *tek başıma* açabileceğimi de düşünmedim. Benim için hep ortak yapılacak ya da hiç yapılmayacak bir işti." Deb eski günleri düşünüp, tatlı bir nostaljiye gömüldü. "Ama bir kafe açmayı planlamak güzeldi, değil mi? Sanırım, o sıralarda annem benden daha fazla heyecanlanmıştı. Ay, banka müdürüne nasıl yumulduğunu hatırlıyor musun?"

"Adama yumulmadım, sadece sarıldım." Lou gülümsedi. "Biliyor musun, geçenlerde kafe dosyamızı buldum. Şu icat etmeyi planladığın 'Brando'yu' hatırlıyor musun?"

"Ay evet, Brando'm! Bu kutsal isimden daha iyisini bulamadım. Daha iyisi derken, Bugüne dek hiç bizimkinden daha iyi olabileceğini düşündüğüm bir kafeye gitmedim ve inan ki bir sürü yere girip çıktım. Dolayısıyla, sonsuz bir arayış hali içindeyim."

"Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum. Kafe hayali benim için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de asla bitmedi."

"Sahi mi?" dedi Deb başını yana eğip. "Bak sana ne söyleyeceğim Lou bebeğim, bu hayal benim için de ölmedi."

Bir an için göz göze geldiler ve birbirlerine henüz tam anlamıyla oluşmamış bir fikir aktardılar. Minik anılardan oluşan psişik mikroplar ve neler olmuş olabileceğine dair ham, heyecan verici hisler bir anda iki arkadaştan diğerine geçti. Lou, mantık, sağduyu, Phil'le ilgili düşünceler ve annesinin işleri berbat edeceği düşünceleriyle, hissettiği heyecanı bastırmaya çalıştı. Aynı şeyleri hisseden Deb'e baktı ve anladı. *Çılgınlık bu! Daha yeni karşılaştık. Kendimizi kaybetmeyelim. Mantıklı davranalım!* Ama Lou'nun zihni aşırı bir hızla işlemeye başlamıştı.

"Peki, bundan sonra ne yapacağız?" diye sordu. "Tekrar görüşecek miyiz, yoksa ben korkunç bir koca karıya dönüştüğüm için beni gördüğüne üzüldün mü?"

"Evet, aynen öyle olmuşsun hayatım," dedi Deb. "Ama biz yine de görüşmeye devam edelim." Bakışlarını yere indirip, tırnaklarına baktı. "Phil'e buluştuğumuzu söyleyecek misin? Burada olduğunu bilmiyordur diye düşündüm."

"O kadar sonrasını düşünmedim açıkçası."

"Ona bir şey söylemek zorunda değilsin tabii. Hoşuna gitmeyecek, aranızda gerginlik çıkacak."

"Uygun bir zamanda bir yerde karşılaştığımızı söylerim. Oradan sonra da duruma bakarım. Sonsuza dek arkadaşsız yaşamamı isteyemez benden."

Ama "Phil bunu isteyebilir, zaten daha önceden de istemişti," diye düşündü Deb. Yine de sesini çıkarmadı.

Deb ona barıştıkları ilk günden onu bayat çizkekle zehirlemek istediği için en azından hesabı ödeyebileceğini söyleyince Lou hesabı ödedi. Lou güldü ve garsonu sevindirerek ikisi de kendi arabasına gitmeden önce, Deb'e sıkı sıkı sarıldı.

Lou adeta gizli bir ilişki yaşıyormuş gibi tatlı bir heyecanla arkadaşının arabasıyla uzaklaşışını izledi. Phil barışmalarını bu gözle görecekti: Hem evliliklerine karşı bir tehdit, hem de yasalara aykırı bir ilişki olduğunu düşünecekti. Deb'le yeniden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arkadaş olmasını asla onaylamayacaktı. Ama Lou da o saatten sonra Deb'i görmeden yapamazdı. Sürücü koltuğuna otururken, bu karşılaşmayı uzun uzun düşünmediğini fark etti. Bir yalanı yaşayamazdı, kocasına yaptığı şeyle ilgili yalan da söyleyemezdi. Peki, ne halt edecekti?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dokuz

Bazen Lou bir kare bulmaca çözerken yanıtı bulamadığında, zihninin gerisine atardı ve en ummadığı anda yanıt birden öylesine aklına geliverirdi. Belki bu durumla ilgili olarak da aynı stratejiyi izlediği takdirde, bilinçaltı yanıt üstünde uğraşır ve Deb'le yeniden başladığı arkadaşlığını ne şekilde ortaya çıkarması gerektiğini ve tam olarak ne yapması gerektiğini anlayabilirdi. Böylece, Deb'e veda ettikten sonra, ahşap çamaşır askılığı için makara aramaya karar verdi ve kasaba merkezindeki ufak, özel kereste deposuna doğru yola çıktı. Makaralar muhtemelen orada yoktu ama en azından bulabileceği bir yeri söyleyebilirlerdi.

"*Ironmonger's Tub*'a bakabilirsiniz," dedi Noddy Holder favorili, bir keresteciden ziyade bir kasabı andıran kırmızı yanaklı dükkân sahibi.

"Orası nerede?"

"Townend'de. St. William's Yard'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Eski Teneke Fabrikası'nın olduğu yer mi?" dedi Lou.

"Bravo, genç hanım. Dediğiniz yer. Size istediğinizi hemen bulurlar. Uğraşmanıza gerek kalmaz."

"Teşekkürler," dedi Lou gülümseyerek. Adam ona hem genç bir hanım diye hitap ettiğinden, hem de yolu tarif ettiği için gülümsüyordu. Bu iltifat, o günlerde duyabileceği basit ama nadir bir ödül gibiydi.

Townend'de grafittiler haricinde pek olup biten bir şey yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eskiden canlı bir bölgeydi ama ticari faaliyetler ekseriyetle kasabanın diğer ucuna taşınmıştı. O bölgedeki dükkân kiraları ucuzlamış, böylece insanları pek de cezbetmeyen, bu nedenle de kısa süre sonra kapanan gelip geçici iş yerleri açılmıştı. Teneke Fabrikası elli sene faaliyet gösterdikten sonra kapanmıştı ama bina hâlâ duruyordu. Lou civarda hırdavatçı görmemişti ama harap fabrikanın diğer tarafına gitmek için de daha önce bir nedeni olmamıştı.

Bir sürü kamyonetle, minibüsle ve arabayla dolu bir otoparkla karşılaşınca çok şaşırdı. Karşısındaki bir sıra yıkık dökük binada gördüğü kapı sayısından, orada dört ayrı iş yeri olduğunu anladı. Zaten sağdaki iki bina boştu; üçüncü bina tabelasında *Ann'in Kafesi* yazan ve içerisi tıklım tıklım dolu olan orta büyüklükte bir nakliye kafesiydi; en sondaki dükkân da hırdavatçıydı. Dickens'ın romanlarından fırlamış gibi gözüken, ufak pencere pervazları olan ve *Ironmonger's T.U.B.* tabelası bulunan bir yerdi.

Lou kapıyı açınca, bir zil çıngırdadı. Tavandan zemine kadar ahşap raflarla, çekmecelerle ve iri eczacı dolaplarıyla kaplı, Alaaddin'in Mağarası'nı andıran, kapıdan içeri girdiği anda geçmişe yolculuk ettiği hissini uyandıran bir dükkânla karşılaştı.

"İki saniye," dedi dükkânın arkasından kalın bir erkek sesi.

Sağ tarafındaki bir kıpırdanma dikkatini çekti. Yerde uyuyan, kocaman bir köpeğin pençeleri seğiriyordu. Köpek şeye çok benziyordu...

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona seslenen adam dükkânın ön tarafına geldi. Üstünde konteynır giysileri olmadığı için, Lou bir anlığına şaşaladı.

"Siz!" diye bağırdı Lou şaşkınlıkla gülümseyerek.

Konteynır tulumu olmadan, üstündeki blucinle ve blucin gömleğiyle o kadar da iri yarı gözükmüyordu ama ufacık dükkân zaten boyunu ve kilosunu yeterince fazla gösteriyordu. Elindeki bir litrelik su sürahisi yarım litrelik gibi gözüküyordu; omuzları da kapıdan dışarı çıkmak istediğinde kapıya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıkışabilirmiş gibi duruyordu.

"Sizi giyinik tanıyamadım," diye espri yaptı Lou ama bu laf Eric Morecambe'nin ağzından çıktığında kulağa daha komik geliyordu.

"Sanırım, beni ikizim Tom'la karıştırdınız," dedi adam. "İri yarı, siyah saçlı, yakışıklı konteynır işi yapan adam."

"Ay, özür dilerim," dedi Lou içinin ılındığını ve dolayısıyla yanaklarının da kızardığını hissederek. "Birbirinize çok benziyorsunuz."

Hemen konuya girse iyi olacaktı. Sonra, eve gidip kendisini boğabilirdi. "Ahşap bir çamaşır askılığı için birkaç tane makara arıyordum," dedi ciddi bir tavırla. "Sizde bulabileceğim söylendi."

Tom'un ikiz kardeşi hemen birkaç kutunun içine bakmak üzere arkasına döndü. Dudağını ısırıyor gibiydi. "Tom'un ailesindeki herkes böyle mi yapar, insanlara güler mi?" diye düşündü Lou. Düşündüğü şey doğruysa, Frank Carsonlar'la dolu bir evde büyümüş gibi olmalıydılar.

"İşte burada," dedi Tom'un kardeşi ta yukarı uzanıp, aşağı bir kutu indirerek. Lou'nun o kadar yukarıya uzanabilmesi için kramponlara ve oksijene ihtiyacı olurdu.

"Vay canına, ne çabuk buldunuz," dedi adama. "Burada aradığım şeyi nerede bulabileceğinizi düşünmezdim."

"Her şeyin bir yeri vardır, her şey yerli yerindedir," dedi adam sanki bir sır veriyormuş gibi burnunun ucuna vurarak. Tabii, Lou bunu evindeki fazlalıklardan kurtulmaya karar verdiğinde, kendisi de görmüştü.

Adam Tom'un hık demiş burnundan düşmüş gibiydi. Lou daha önce de ikiz kardeşler görmüştü ama bunlardan sadece bir çifti tek yumurta ikiziydi. Birlikte ortaokulda okuduğu Robert ve Robin Ramskill kardeşler. Öğretmenleri çocukların ailesinden onları ayırt edebilecekleri biçimde okula yollamalarını isterlerdi, Lou, ikisine de R.R. harfli hırkalar örerek yardımcı olmuştu.

"İşe yarar bir sistem kuracaksanız, bir tekli makara, bir de

çiftli makara almanız gerek. Sanırım, sırf dekorasyon olarak kullanmayacaksınız. Yani askılığı aşağı yukarı çekmek istiyorsunuz, değil mi?"

Lou evet anlamında başını sallayınca, Tom'un ikiz kardeşi bir çekmeceden bir parça sicim çıkardı ve Lou'ya makaraları nasıl hazırlaması gerektiğini göstermek için makaraya sarmaya koyuldu. Pek de zor ve kafa patlatılması gereken bir iş gibi değildi. Adamın elleri iri iriydi, tırnakları tertemizdi ve alyansı da yoktu.

"Bir tane de aşık takozuna ihtiyacım olacak," dedi Lou aşık sözcüğünü *âşık* gibi söylememeye özen göstererek (ve böylece Broom kardeşlere kalp krizi geçirtmemeye çalışarak.)

"Hepsi üç buçuk sterlin," dedi isimsiz kardeş.

"O kadarcık mı?" dedi Lou en azından on sterlin tutacağını düşündüğünden.

"İsterseniz daha fazla para ödeyin ama bedeli bu kadar," dedi adam gülümseyerek. "Bir tanesi bir sterlin, çifti iki sterlin. Aşık takozu için de yarım sterlin yeterli."

Tom'un kardeşi de Lou gibi 'aşık' sözcüğünü dikkatli söylemişti. Hatta öylesine büyük bir özen göstermişti ki, bu sözcüğü telaffuzu bir komedi filminden fırlamış gibiydi.

Lou ona bir bakış fırlattı ama adam gayet ciddiydi. Tom'la ikiz kardeşi öylesine benziyorlardı ki, Lou bir an için acaba ikiz kardeşi yok da karşısındaki adam Tom olabilir mi diye düşündü. Ama bu biraz eşek şakası olmaz mıydı?

Ona beş sterlinlik bir kâğıt para uzatınca, adam parayı kaldırıp ışığa tuttu. Amma da küstah, dedi Lou içinde; insanların paraların sahte olup olmadığını aleni bir biçimde kontrol edişi onu sinir ederdi. Bunu genellikle süpermarketlerde çalışan ve sahte bir Kraliçe'nin kaşları Noel Gallagher gibi bile olsa anlamayacak ukala gençler yaparlardı. Tom'la arasında sahte paralarla ilgili bir espri olduğu halde, Lou karşısındaki adamı o denli rahat davranacak kadar iyi tanımıyordu.

"Şu köpek Clooney mi?" diye sordu Lou ama yanıt olarak sadece gayet buz gibi ve ölçülü bir "Teşekkür ederim," aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Köpeğin uyuyor oluşu onu fazlasıyla hayal kırıklığına uğratmıştı En azından, köpek onun muhteşem olduğunu düşünürdü.

"Hayır, Clooney'nin kardeşi," dedi kaba adam. "Kız kardeşimin çocukları sabahtan beri onunla oynuyorlar; zavallıcık fena halde b-i-t-a-p düştü."

Gözlerindeki o muzip parıltı bile Tom'unkini andırıyor, diye düşündü Lou ama hali tavrı bir yabancıya göre fazla samimiydi; böylece, adam fatura defterini almak için dükkânın arka tarafına geçince, Lou dükkândan hemen dışarı fırladı. İnsanların onunla dalga geçmesi artık canına tak etmişti.

*

Eve vardığında, telesekreterinde iki mesaj vardı. Bunlardan biri, Michelle'dendi: Craig duşta olduğu için uzun konuşamayacağını ama onun orada olduğunu ve birlikte muhteşem vakit geçirdiklerini söylüyordu. Diğeriyse annesindendi: Victorianna'nın Edward Winkystein'la bir davete katılacağını ve ABD başkan vekilinin de orada olacağını söylüyordu (Vay canına mı? Kocaman bir *hayır*.) Kahrolası Keith Featherstone hâlâ aramamıştı. Bunu zihninin gerisine atmaya çalıştı ama bu hiç de kolay olmadığı halde, ona Pazartesiye kadar ulaşması mümkün değildi. Phil'in akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu: köpüklü bezelye çorbası, kuzu fileto ve ev yapımı koyu kremalı şeker pekmezi keki. Ona söyleyeceği şey yüzünden, Phil'in keyfinin iyi olması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi

"Selam!" dedi Phil kusursuz beyaz dişlerini göstererek Bayan Kırmızı Döpiyes'e gülümseyerek. Kadın o hafta ikinci kez araba galerisine gelmişti. Phil de bir gördüğü suratı bir daha unutmazdı. Ya da bu kadınınki kadar dik olan göğüsleri unutmazdı. Kadın nedense ona geçmişinden tam olarak hatırlayamadığı birisini hatırlatıyordu. Bir ara çıktığı eski bir kız arkadaş olabilirdi.

"Hatırlıyor musunuz, arada sırada uğramamı söylemiştiniz?" dedi hoş müşteri oraya son geldiğinde Phil'in söylediği şeyi hatırlatarak. "Mallar her gün değişiyor mu?"

"Aynen öyle," dedi Phil. "Aklınızda ne aradığınıza dair belirli bir şey var mı? Hatırladığım kadarıyla, geçen sefer çok emin değildiniz. O zamandan beri aklınıza yatan bir model oldu mu?"

"Daha eski bir şey olabilir," dedi kadın seksi perçemlerinin altından onu süzerek. "Ama klâs bir şey olmalı. İyi işlediğini bildiğim sürece, biraz eski olmasının pek bir önemi yok."

Cesur bir kadın, dedi Phil içinden. Sanki ne demek istediğini anlamamıştı!

"Bunu görmüş müydünüz?" dedi eski bir Jaguar'a doğru ilerleyerek.

"Çok büyük," dedi kadın daha Phil arabanın kapısını açıp, onu kestane torpido gözüyle ve deri koltuklarla etkilemeye fırsat bulamadan. Eh, en azından kadın tam olarak ne istemediğini biliyordu ve bu da her zaman ne istediğini bildiği anlamına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelirdi.

"Spor bir araba arıyorum. *Beni* yansıtacak bir şey olmalı. Şey gibi..."

"Müstesna bir şey mi?"

"Evet," dedi kadın Phil'in bu tür bir sözcüğü bilmesine ve bir iltifat olarak ona söylemesinden son derece hoşnut bir tavırla.

Phil biraz düşündü, sonra aklına bir şey gelmiş gibi parmaklarını şaklattı.

"Tam size göre bir arabamız var ama henüz galeriye gelmedi. 1960 model bir MG Roadster, İngiliz Yarış Yeşili, çok da güzel... İşin en güzel kısmı da kilometresinin kırk binden düşük olması. Muhteşem bir araba; galeriye geldiği anda herkesin akın akın görmeye geleceğini düşünüyorum. Orijinal, yeşil renkli bir kayıt defteri ve tabii komple servis geçmişine dair kayıtları bile var."

"Sert tavanlı mı, yumuşak mı?"

"Sert. Bu iklimde yumuşak tavan dayanmaz." Eliyle İngiltere havasını tatsız buluyormuş gibi bir hareket yaptı. Ama araba yumuşak tavanlı olsaydı, diyeceği zaten hazırdı: "Bu dünyalar güzeli arabayla İngiltere güneşinden son zerresine kadar faydalanabilirsiniz."

"Öyle mi, siz ne kullanıyorsunuz peki?" diye sordu kadın onu denermiş gibi.

"Bir Audi TT," dedi Phil. "Sert tavanlı!" diye de ekledi yampiri gülümsemesiyle.

"Güzel. Tam olarak bir aile arabası sayılmaz ama öyle değil mi?"

Ahhh, kadın ciddi ciddi hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Zeki bir kadındı.

"Ailem yok," dedi Phil bu duruma üzülüyormuş gibi hafifçe içini çekerek.

"Peki, MG şu anda nerede?"

"Şu anda tepeden tırnağa bakımdan geçiyor. Her yeri yenilendikten, bakımdan geçtikten, cilalandıktan, kontrolleri yapıldıktan ve uzman eller tarafından son rötuşlar bittikten sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

galeriye gelecek. Cidden büyüleyici bir araba. Zaten sahibi bugüne dek bir kişiydi, o da kadın." Arabanın sahibi, o güzelim minik şeyi saatte 15 km hızla evinden postaneye kadar gitmek için kullanan bunak kadının tekiydi. Kadının o kadar kilometreyi nasıl yaptığı bile muğlâktı. Birkaç kere yolunu falan kaybetmiş olmalıydı.

"Kaça satmayı düşünüyorsunuz?"

"Şu anda yüzde yüz emin değilim ama sanırım dokuz..."

Kadın gözünü bile kırpmadı.

"... Buçuk civarında olur. Bin yani," dedi Phil kadın belki yüzlü rakamlardan söz ettiğini düşünebilir diye. O ana dek, kadının içinin de dışı gibi sarışın olup olmadığını anlayamamıştı.

"Gayet tabii ki. Ne zaman görebilirim?" dedi kadın.

"Bir, iki, hatta belki üç hafta sonra olabilir. Bakın size ne diyeceğim, bana telefon numaranızı bırakın. Araba galeriye gelir gelmez, ilk size haber vereyim."

Araba galeriye geldiği takdirde, *nasıl* haberin olacak hem de, diye düşündü şehvetle Phil. Beyninden geçen bel bölgesini hareket ettirme işini gizleyen hafif, halim selim bir gülümsemeyle kadını ismini ve telefon numarasını yazması için ofisine götürdü.

"Size cep telefonu numaramı vereceğim, ismim Bayan Susan Shoesmith."

Kadın 'bayan' sözcüğünü öyle bir söylemişti ki Phil onun bekâr olduğunu vurgulamak istediğine emindi.

Seksi, süslü, canlı Susan Shoesmith, dedi içinde olduğunu bildiği bir anıyı canlandırmaya çalışarak. Bu kadın kime benziyordu?

"Beni unutmayın," diye göz kırptı kadın. Tıpkı arabanın rengi gibi, gözleri İngiltere Yarış Yeşili'ydi.

"Sizi unutmak mı? Mümkün değil," dedi Phil.

İş yerindeki her şeyin iyi gittiği yetmezmiş gibi, Phil evinin kapısını açar açmaz hem en sevdiği yemek kokusunun yanı sıra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

insan vergi memurları tarafından ellenmemiş kâğıt para kokusunu da hissetti.

Tuvalete girip çişini yapana dek, masada bir başlangıç yemeği hazırdı: köpüklü bir bezelye çorbası ve minik bir tabak kızarmış beyaz ekmekle tereyağı. Çorbadan ikinci kez az miktarda içti, çünkü bunun ardından biberiyeli ve bal soslu kuzu fileto ve yanında üstüne elma şarabı sosu dökülmüş leziz patates püresi ve kuşkonmaz vardı.

Lou sade bir tavuk fileto, karışık ve sossuz sebze yiyordu. Phil yemeğini onunkiyle değiştirmek istemeyeceğini düşündü.

"Bunu hak etmek için ne yaptım?" dedi Phil gazetedeki ilginç haberleri okuduktan sonra sohbet başlatıp.

"Hiçbir şey," dedi Lou masum bir tavırla başını sallayıp. "Canım tavuk istedi ama senin tavuk yemeyi çok sevmediğini bildiğimden, hazır kasaba gitmişken kuzu fileto aldım."

"Demek alışverişe gittin?"

"Evet, biraz temiz hava almak için kasabaya indim."

"Hesap kitap işini bitirebildin mi aşkım?"

"Evet, tabii. Şeker pekmezi keki yer misin?"

"Karnım tıka basa doldu."

Phil karnını ovuşturup, rahatlamak için geğirmeyi bekledi. En sonunda geğirince, midesinde ufak bir miktar tatlı için yer açılmış oldu. "Eh, peki. Biraz alayım."

Minik bir parça kek yedikten sonra, kocaman bir dilim daha yedi; ne de olsa, Lou tüm bu zahmetleri onun için yapmıştı. Hem de her zamankinden daha çok zahmete girmişti... Asıl mesele, neden böyle yaptığıydı.

Lou ona bir kadeh brendi koydu ve bir puroyla ve kibrit kutusuyla birlikte uzattı. Phil onu şüpheli bakışlarla izledi. Lou'nun kuzu etinden ne kadar nefret ettiğini bilirdi; karısı ne düşünürse düşünsün, Phil aptal değildi. Lou fark etse de etmese de, çaresizlik içinde Phil'den bir şey için onay isteyeceğinde bu yemeği pişirirdi.

"Pekâlâ," dedi Phil ağır ağır, purosunu yakıp bir nefes çekerken. "Neler oluyor, Lou?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neler mi oluyor?" Lou'nun gözlerine bakmayışı Phil'e dünyalar kadar şey anlatıyordu.

"Kuzu eti? Şeker pekmezli kek? Seni tanıdığımı unutma. Söylesene, bana ne söylemeye çalışıyorsun?" Phil ona gözlerine yansımayan ifadesiz gülümsemelerinden birini fırlattı. Bu gülümsemeyi vergi memurları için saklardı.

"Aslında, söylemek istediğim bir şey var," dedi Lou tabakları temizlemeye başladığında.

"Nedir?"

Lou dudaklarını yaladı; dudakları sonbahar yaprakları gibi kupkuru kesilmişti.

"Nedir?" dedi Phil yine sabırsızlıkla. Hesap işleriyle ilgili kötü bir haber olmamasını umdu.

Lou içine derin bir nefes çekip, konuşmaya çalıştı.

"Phil..." Bu, çok aptalcaydı. Söyle gitsin, dedi içinden. Deb'le yine buluştuğunu söylemek neden bu kadar zordu? Konuşmak için ağzını açtı. Beyninden geçen cümleler bir anda dağıldı ve ses kutusunda yeniden bir araya geldi.

"Phil, seradaki sandalyeyi atmak istiyorum."

Phil cık cık etti. "Bu kadar mı?"

"Evet, ben... Sadece buna bir şey demeyeceğinden emin olmak istemiştim."

"İstersen atabilirsin. Çok rahatsız bir sandalye zaten."

"Anneminki gibi arkaya kayan koltuklardan bir tane alırız."

Phil tamam der gibi başını salladı. Arkaya kayan sandalye fikri hoşuna gitmişti.

"Tamam, o zaman, anlaştık," dedi Lou tabak çanağı toparlamaya devam ederken.

Phil brendisinden kocaman bir yudum alıp, masayı kaldıran Lou'yu dikkatle izlemeye koyuldu. "Bu kadar değil, değil mi Lou?" diye düşündü. Lou gülümsüyor olabilirdi ama bedeninden çığlık çığlığa bir gerilim yayılıyordu etrafa. "Eski püskü bir sandalyeyi atmak için ona kuzu yemeği pişirdiyse, ben de Johhny Depp'im," dedi içinden Phil. Hayır, mesele bir sandalyeden fazlasıydı. Lou'nun ufak beyninden neler geçiyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Bir

Lou Pazar sabahına işlere devam etmeye niyetlenmiş bir halde başladı; yataktan kalktı, midesinin kahvaltı etmek için guruldanmasını duymazdan geldi ve derhal evi fazlalıklardan kurtarma işine başladı. Kendi zayıflığına karşı hissettiği öfke, tuhaf bir biçimde kocaman sera sandalyesini arka kapıdan çıkarmasına yetecek adrenalin salgılamasına ve serpiştiren yağmurun altında hiç durmadan garaj yolunun sonundaki konteynıra taşımasını sağladı. En azından, öfkesinin bir kısmını eski, çirkin ve harap bir sandalyeden çıkarması, kafasını duvarlara vurmasını engelliyordu.

Çirkin ve eski şeylerden konu açılmışken... Lou rulodan bir çöp torbası daha kopardı. O anki ruh haliyle, artık çekinmeyeceği bazı şeyler vardı. *Dilediğiniz kadar duygusal davranın ama seçici olun*, diyordu makale. Lou bunu hatırlayınca, içine ilkbahar temizliği yapmak için yanıp tutuşan saldırgan bir şeytan girmiş bir kadın gibi yukarı kattaki en ufak yedek odaya koşturdu.

Phil'in annesi onlara evlilik hediyesi olarak bir vazo almıştı ve bunu o odadaki çekmeceli bir masanın üstünde koymuşlardı. İkisi de vazoyu sevmemişti; vazo öyle çirkindi ki gözleri görmeyen birisine bile hakaret sayılabilirdi ve bunu bir hayır kurumuna vermek de söz konusu olamazdı. Lou zavallı birisi vazoyu görüp de işkence çekmesin diye vazoyu paramparça etmek istiyordu. *Çirkin ve kırık olan her şeyi atın*, diyordu makale. *Alanınız gözlerinize hoş gelmeli ve pozitif enerji saçan hoş duygu-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sal titreşimler yaymalı.

"Tamam," dedi Lou cesaretini toplayarak. "Lou Winter *iş başında*!"

Çirkin vazoyu kapıp çöp torbasına attı. Birkaç saniye sonra, ağır ağır kolları dönen duvar saati de torbadaki yerini aldı. Bir ara kırılmış ve yapıştırılmış olan reprodüksiyon sürahi ve leğeni de Lou eve taşınmadan çok önce orada olan eğri büğrü tuhaf bir cam süs eşyasıyla ve kocaman oyulmuş bir tahtanın üstündeki ve Lou'nun muhtemelen ilk kez kısaca baktığı barometreyle birlikte torbanın içinde bin parçaya ayrıldı. Barometre ısının eksi altı derece olduğunu ve havanın yağışlı olduğunu gösteriyordu. Daha büyükçe olan yedek odada, Celia'nın ona kakaladığı ve Lou'nun her zaman sergileme zorunluluğu duyduğu pirinç bir koleksiyon duruyordu. Bunları elinin tek hareketiyle raftan torbaya süpürdü: pirinç çaydanlık, yel değirmeni, kedi, Alaaddin'in lambası, zil, bir başka zil, kahve demliği, ayı, kuyruğuna yüzükler takılacak biçimde tasarlanmış fare, kabarık etekli kadın ve özellikle de ona Des'i anımsatan gaga burunlu seyyar satıcı.

Daha sonra, duvardaki o hiç sevmediği at biçimindeki pirinçleri söktü. Bunun ardından, periler, kastanyetler, marakaslar, Renee'nin ona Plymouth'tan getirdiği örgülü bir ipe dizilmiş renkli cam boncuklu şey, Haworth Parsonage'ın oraya yaptığı bir ziyareti sırasında hatıra diye aldığı ucuz resim ve ipek kumaşa boyanmış dört mevsim çiçeğinin bulunduğu sıkıcı resim çöp torbasına girdi. Bunların epeyi pahalı olduğunu hatırladı ama artık bunu umursama evresini geçmişti. Çöp torbasının ağzını bağladı ama sonra tekrar açıp torbanın içine sahanlıkta asılı olan Yas tutan Rönesans kadınlarının birkaç resmini daha attı. Kadınlardan biri ölen bir ördeğin, diğeriyse savaştan geri dönmeyecek olan bir erkeğin ardından yas tutuyordu. Acı çeken yalnız halleri hüzünlü bir enerji saçıyordu ve Lou'nun bu tür hisleri hatırlamak için resimlere ihtiyacı yoktu.

Âdet sancısı çeken bir Noel Baba gibi, kocaman çöp torbasını aşağı kata indirip, konteynıra yükledi ve üstüne bir kalasla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç kez vurup içindekileri şangır şungur sesler arasında un ufak etti. Son kez torbaya vurduktan sonra, boynuna bir ağrı saplandı ve boyun kasını gevşetmek için biraz ovuşturdu.

O anda, sıcacık suyla dolu bir küvete girip rahatlamaktan başka bir şey düşünemiyordu. Keşke ev inşaat halindeyken, eski tarz avokado biçimli küveti kırdırmasaydı diye düşündü. En azından, o kocaman çirkin şeyi banyo köpüğüyle doldurur, içine girip kuru bir kayısı gibi teni kırışana dek çıkmazdı. *Kahrolası Keith Featherstone.* Adamın ismini aklından geçirince yine öfkelendi. O lanet olası adamı ne yapacaktı? Onu yasal yollardan tehdit etmenin bir faydası olmazdı, çünkü adamın gelmeye ve işini bitirmeye niyeti varsa bile, bunu bir bahane olarak kullanabilir ve asla gelmeyebilirdi. Hem daha işin başında bir aptallık edip adama güvendiğinde, ona önceden nakit para ödediğine dair herhangi bir kanıtı da yoktu; yani, adam her şeyi reddedebilirdi. Lou o hafta adamın telesekreterine bir kibar mesaj daha bırakmıştı ve hâlâ ona geri dönmesini bekliyordu.

Lou en sonunda sıcak bir duşa razı olmak zorunda kaldı. Duştan sonra, bir havluya sarınmış halde, aynalı banyo dolabındaki atılacak şeyleri gözden geçirdi. Boş yere çılgınlar gibi biriktirdiği küçük keselerle birlikte, Noel'de hediye gelen o korkunç el kremi takımlarının yanında verilen şişelerce vücut nemlendiricisi de vardı.

Dört senelik bir güneş yağını ve Phil'in eski hemaroit merhemini parmaklarının ucuyla aldı. Annesi bu merhemi insanların artık suratına sürdüğünü, çünkü cildi gerginleştirdiğini söylemişti. İğrenç.

Artık pembe renkli göz farlarından, ya da rujlardan hoşlanmıyordu ama bir sürü pembe renkli makyaj malzemesi hâlâ Abba mavisi, simli göz farıyla birlikte makyaj çantasının içinde duruyordu. Makale eski makyaj malzemelerinin üstünde bakteri oluştuğunu ve altı aydan sonra atılması gerektiğini söylüyordu. Lou, ta evlendiği gün sürdüğü ruju görünce içinden *Olamaz* diye geçirdi. Sonbahar renkleriyle kaplı saçlarıyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muhteşem bir uyum sergileyen koyu şarap kırmızısı bir renkti. Güzel bir evlilik töreni olmuştu ama babası onu kocasına teslim etmek için orada olmadığından asla kusursuz bir gün olamazdı. Evleneceği günün sabahında bu yüzden ağlamış ve makyajını mahvetmişti; Deb'in makyajını baştan yapması gerekmişti.

Güneşin parıldadığı, muhteşem bir düğün kahvaltısının servis edildiği ve müstakbel eşinin dünyanın en çekici, sevecen ve sevgi dolu bir adam olduğu bir gündü. Tıpkı babası gibi. Bir Winter ailesi tablosu gözlerinin önünde taze bir kar manzarası gibi uzanıyor, onu ve evleneceği erkeği üstünde kendi izlerini oluşturmaya davet ediyordu. Harika bir evleri, kocaman paldır küldür koşturan yavru bir köpekleri

Tusca tepelerinde bir yaz villaları, bir araba galerileri, bir restoranları olacaktı ve sonsuza dek mutlu mesut yaşayacaklardı.

Lou ruju çöp torbasına attı.

Tom'un numarasını çevirip konteynırın dolduğunu ve gelip alabileceklerini söyledi, 'Eddie' de ona öğleden sonra gelebileceklerini söyledi. Lou'nun saçı henüz duş sonrası kurumamıştı ki kamyonetin geri geri eve yanaştığını duydu; dışarı çıktığında, sürücü koltuğunun yanında kocaman köpeğin kafasını görünce havalara uçtu.

Lou bir önceki karşılaşmalarında kaybettiği zarafet puanlarını telafi etmek için, kendinden emin adımlarla yanlarına doğru yürüyüp "Selam," diye seslendi. En azından Tom çalışıyordu; yani, onu yerden kaldırdıktan bir süre sonra sırtı şok geçirip incinmemişti. Lou o sahneyi tekrar tekrar, suçluluk duygusuyla zihninde oynatıyordu ama bunu yaparken olanları bir hayli de değiştiriyordu. Artık olanlar 10 dakika kadar daha uzundu, hızlı hızlı inip kalkan göğüsler (kendisininki) ve İtalyan aksanı (onunki) söz konusuydu ve arka planda Akdeniz'in tepesine yükselmiş bir 'Geceyarısında Ay' ve bakıp dilek tutulacak yıldızlar vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Selam," diye seslendi Tom, Clooney dosdoğru kendisini sevdirmek için ve tabii bir bisküvi kapabilmek için Lou'nun yanına giderken.

Tom konteynıra kayışları bağlarken, Lou da köpeği doyurdu.

Sonra, bir sohbet başlatabilmek için "Tüm bunlar nereye gidiyor?" diye sordu çöpleri işaret edip.

"Önce devasa büyüklükte bir itici treylere yükleniyor, sonra da Leeds'in diğer tarafındaki bir depolama alanına gidiyor. Mümkün olan her şeyi geri dönüşüme yolluyoruz ve çevre için kendi adımıza elimizden geleni yapıyoruz. Mesela, arada sırada elimize eski ama kaliteli mobilyalar geçiyor; bunları ihtiyaç duyan kişilere dağıtan yerler var. Kaliteli boya tenekeleri elimize geçerse, bunları kullanabilecek hayır kurumlarına yolluyoruz. Bazen eski ilaçlar ve haplar buluyoruz, bunları da yanlış ellere düşmesin diye eczanelere götürüyoruz."

"Bunların nereye gittiğini hep merak ederdim," dedi Lou. Aslında pek merak ettiği söylenemezdi; sadece Tom'la sohbet etmek istiyordu. Ama Tom atıkların nereye gittiğini anlatınca, Lou bunu ilginç bulmuştu.

"Artık uyanabilirsin," dedi Tom.

"Yok, gerçekten. Bilmek istedim."

Tom mahsusçuktan şüphelenmiş gibi gözlerini kısıp ona baktı ve "Sizi bir daha gördüğümde sorular sorup test edeceğim," dedi.

Sizi bir daha gördüğümde!

Tanrım, Michelle'e dönüşmeye, Tom'un dediği her şeyi ve nasıl dediğini incelemeye başlamıştı. Bir de bakacaktı ki, geçmişte Michelle'in yaptığı gibi yemek tabağında kutsal işaretler aramaya ve İdam Cezası bekleyen kişilerle İnternet'te flört etmeye başlamış.

"Artık temizlik işinin sonuna gelmiş olmalısınız, değil mi?" dedi Tom.

"Öyle sanmıştım," diye güldü Lou, "ama evde sürekli olarak atılacak ıvır zıvır buluyorum. Bir şeyleri temizlemeye başlayın-

ca, ardı arkası kesilmiyor. İhtiyacım olmayan bu kadar çok şeyim olduğuna inanamıyorum. Ya da bundan böyle daha fazlasını isteyebileceğime inanamıyorum."

"Askılığı tamir ettirebildiniz mi?" diye sordu Tom sonra.

"Henüz tamir ettiremedim, onu bugün öğleden sonra yapacağım. Sizin dükkândan birkaç makara aldım. Erkek kardeşiniz bana yardımcı olana dek, sizin dükkânınız olduğunu da bilmiyordum," dedi Lou Tom'un kaba ikizini düşünüp dudaklarını sıkarak. "Kendimi biraz salak durumuna düşürdüm. Onun siz olduğunu sandım."

Tom son kayışı da konteynıra bağlamaya çalışırken olduğu yerde kalakaldı. "O *bendim* zaten," dedi pek de inandırıcı olmayan hafif bir gülümsemeyle. "Benim bir erkek kardeşim yok."

"Siz miydiniz?"

"Evet, tabii ki bendim! O yüzden paranızı kontrol etmek için ışığa tuttum; sahte paralarınızdan biri olup olmadığını anlamak için," diye sırıttı Tom.

Lou makaraları satın aldığı anı bir kez daha düşünüp, zihninde elinin tersiyle alnına vurdu. Olanları düşününce, Tom'un onunla dalga geçtiği öylesine barizdi ki. Tom ona yardımcı olmamış olsa, askılığı nereden bilecekti? Lou beyninin utançtan kıpkırmızı kesildiğini, her yanından alevler çıktığını hissetti.

"Özür dilerim," dedi Tom. "Anladığınızı sanmıştım. Size faturayı getirirken, neden dükkândan dışarı fırladığınızı anlayamadım." Gür bir kahkaha attı. "'Beni yakışıklı, iri yarı erkek kardeşimle karıştırıyor olmalısınız' gibisinden bir şey dediğimi duymadınız mı?"

O, Clooney mi? diye de sormuştu. *Hayır, onun kardeşi.* Ah, o kadar kalın kafalıydı ki, dalga geçilmeyi hak ediyordu. Aptal, salak, satır aralarını göremeyen, evindeki fazlalıkları alıp götüren bir adamla ilgili salakça hayaller kuran bir kadındı. Tüm bunlar Lou'nun kafasına bir çekiç gibi indi, sonra hayal gücü bunu aldı, kaçtı ve etrafını sıkı sıkı sardı.

Tom muhtemelen konteynır işinde çalışan gençlerle de onun hakkında dalga geçmişti. Belki de sürekli olarak farklı kişilerin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmesinin nedeni, Tom'un onu görmeleri için oraya yollamasıydı. *Clooney onu yere devirdi, kadını yerden kaldırayım derken neredeyse sırtımı incitecektim. Sonra, buna inanmayacaksınız, o şişko bir ikizim olduğuyla ilgili o saçmalıklara inandı. Galiba bana biraz vurulmuş. Biliyor musunuz gençler, her gittiğimde köpeğe bisküvi de veriyor!*

Lou midesinin bulandığını, az önce zihninde yanan altı milyon vatlık ampulün midesinin dengesini sağlayan sistemi bozduğunu hissetti. *"Ne zaman öğreneceksin, Lou?"* dedi içindeki cılız ses. *"Ne zaman hayatın şapşallarından biri olduğunu anlayacaksın?"* Jaws, Phil, Renee, Victorianna, Michelle, Kahrolası Keith Featherstone... Bu kişilerin hepsi onun şaka gibi bir şey olduğuna inanıyorlardı. Şimdi – bu noktada davulların heyecan yaratması gerek – Bay Komik Konteynırcı ve muhteşem bir oyuncu olan ikiz kardeşi de onlara katılmışlardı. Neden kırmızı bir burun alıp burnunun üstüne takmıyor, ismini Charlie Cairoli olarak değiştirmiyordu? Tom Broom'un ona gülmesi diğer herkesin onunla dalga geçmesinden daha kötü bir histi.

Eskiden Elouise Angeline Casserly olan o minnacık yanı birden alevlenmiş ve Lou Winter'ın yeşil renkli iri gözlerinin ardında biriken gözyaşlarını akıtmasını engellemişti. Ağlamak yerine, çenesini havaya kaldırdı ve onurlu bir ifade takınarak şakaya dâhil oluyormuş gibi "Ay ne aptalım, şimdi hatamı anladım," demeye zorladı kendini. Ve bunu gerçekten de söyledi.

Böylelikle, Clooney'nin kocaman yumuşak kafasını son kez okşadı ve Tom Broom'a nazikçe veda etti. Arkasına bile bakmadan mutfağa kaçmamak için gerekli olan sükûneti ve gücü de kazanmış oldu. O anda, bundan böyle artık evine konteynır getirmemeye, ya da Bay Tom 'Mikrofonu-Kapan-Muhteşem-Egomanyak-Ben-Çok-Zekiyim' ile de asla iletişime geçmemeye karar verdi. Etrafında artık onu yetersiz hissettiren kimse olmasını istemiyordu; zaten etrafı bu gibi insanlarla doluydu. Tom'un farklı olduğunu sanmıştı ama değildi. Hayatında onun gibi beş para etmezlere ihtiyacı yoktu.

Phil öğleden sonra saat dörtte eve geldiğinde, Lou'yu kısa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

süre önce mutfak kirişlerine vidaladığı ahşap askılığa son rötuşları yaparken buldu. Lou senelerce her şeyi Kendin Yap felsefesini uygulayan babasını izlemekten, tamir aletlerini nasıl kullanacağını iyi öğrenmişti. Ona on beş yaşındayken elektrikli tamir aletleri seti almış ve yapabileceği projeler vermişti. Babası bodrum katında evleri için harika şeyler yaratmıştı. Lou onu izler, babasının onun için yaptığı, sırtında kalp biçimli bir delik olan sandalyede otururdu. Annesiyse durumdan hoşnut olmasa da kocasına minnettardı; işin aslı, komşularını asıl istediği şık mobilyaları getiren bir kamyonetle etkilemeyi tercih ederdi.

Phil bir prize kablo bağlayabilirdi ama bir su borusuna denk gelir, ya da başka bir kabloyu keser de saçları diken diken olur diye ödü kopardı. Lou'nun duvara metal bir parça vidalayışını izledi ve onun bunu nasıl yapabildiğine hayret etti. Lou ona hâlâ önceki gün yemekte asıl söylemek istediği şeyi söylememişti ama Phil bunu öğrenmek için uzun süre beklemesi gerekmediğini biliyordu. Lou sır saklayamazdı. Bir ilişki yaşayacak kadar da akıllı değildi; zaten, Lou asla gizli bir ilişki yaşamazdı, bu imkânsızdı. Lou bunu ona asla yapmazdı. Son sıralarda Bayan İngiltere Yarış Yeşili Gözlü kadının aksine, biraz poposu büyümüş olsa da, Lou çok iyi bir insandı. Phil karısının kilo durumunu biraz daha yakından izlemesi gerektiğini düşündü. O günlerde oradan oraya gidiyordu ve Lou'nun içinin iyi olması onun için yeterli değildi; koluna girdiğinde de hoş gözükmeliydi. İnsanların ona Şişko Jack'in Maureen'i tabutundan çıkarıp bir yere götürdüğünde güldüğü gibi gülmesini istemiyordu.

Bir Fiesta'yı takasa getiren bir şırfıntıyı izlerken, Şişko Jack'in dediği gibi "Kadınlar kendilerini ihmal etmeye başladıklarında, başlarına gelen her şeyi hak ederler." Bir erkeğin gözleri oraya buraya takıldığında, karısı kendisine bir çeki düzen verme vaktinin geldiğini anlamalıydı. Jack bu konuda pek şanslı değildi, çünkü Maureen daha da kötüye gitmişti. Phil Maureen'in boynundaki o kıllı beni hatırlayınca, tüylerinin ürperdiğini hissetti. Ben o kadar büyüktü ki, kendi beyni oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğuna emindi. Jack'in sırf Maureen temizlik ve yemek yapıyor diye ondan ayrılmadığı da aşikârdı; dahası, bir boşanma davası açmak istemiyordu. En azından, Lou'su erkeği için savaşacak kadar evliliklerine değer veriyor; Phil ondan ilişkinden 'evine geri döndün' hediyesi olarak son derece katılımcı seks ve harika yemekler almıştı. Şişko Jack'se hiçbir hediye alamamıştı. Maureen sakalını bile tıraş etmiyordu artık.

Phil duştayken telefon çaldı. Bir şey Lou'yu telefona yanıt vermekten alıkoydu ve telefonun yanına geçip mesajın telesekretere düşmesini bekledi.

"Bayan Winter, benim, Tom Broom. Sizinle son konuştuğumuzda, bir konteynır daha isteyip istemediğinizden emin olamadım. İstiyorsanız, beni arar mısınız? Teşekkürler. Umarım iyi bir hafta sonu geçirmişsinizdir. Şimdilik hoşça kalın."

Umarım iyi bir hafta sonu geçirmişsinizdir, dedi Lou alayla içinden. Adam şimdi ondan daha fazla iş alamayacak diye korkmuştu belli ki. Haklıydı da. Lou dolaba gidip, basit ama kararlı bir hareketle sakladığı köpek bisküvilerini çöpün en dibine attı. Hayır, Lou onu geri aramayacaktı. Alay konusu olmak için ona para ödemeyecekti. Özellikle de adam daha onun ilk ismini bile bilmiyorken!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi İki

Harrison Atık Konteynırları bir sonraki Cumartesi yeni bir mini konteynırı bırakmak için oraya geldiğinde, Lou evde nakit para olmadığını fark edip, telaşla gelen adama 'Tom Broom' ismine bir çek yazdı; konteynırcı da ekşimik bir ifadeyle çeki ona geri uzattı. Lou konteynırlara karşı Pavlov tarzı bir yanıt geliştirmiş olabileceğini düşünmüştü ki, fena halde rezil olduğunu fark etti.

Sarı Sayfalar'a göz attıktan sonra, bir başka konteynır kiralama şirketi bulmuştu. Tom'un ismini orada siyahlı ve sarılı harflerle görünce, içini bir hüzün kaplamıştı. Onun yokluğu, giderek neşesiz, boş ve sıkıcı olduğunu fark ettiği bir hayata zararsız bir heyecan bahşeden gizli bir fantezisini de beraberinde alıp götürmüştü. Tom Broom'un hayatında oynadığı ufak rolün onu bu kadar üzmesinden nefret etmişti. Tom kahrolası köpeğiyle ve kahrolası konteynırlarıyla hayatına girmeden önce, Lou her şeyden memnundu. *Değil mi?*

Aradan geçen o bir hafta boyunca, Lou'nun bilinçaltı hâlâ ona 'Phil'e-Deb'i söyle' sorununun yanıtını vermemişti. Ne de olsa, bu iş başa çıkılamayacak kadar büyüktü. Aklına gelen tek şey, bu konuyu birisiyle konuşmak ve taze bir bakış açısına sahip olmaktı. Ama kiminle konuşacaktı, Karen'la mı? Karen çok gençti. Annesiyle mi? Yok artık! Geriye bir tek Michelle kalıyordu.

Michelle sevgilisiyle her şeyin yolunda olduğuna ve aşklarının devam ettiğine dair yolladığı mesajdan beri iletişime geç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

memişti. Lou artık arkadaşının onu affetmiş olduğuna karar verdi ve Michelle'in telesekreterine bir mesaj bırakmaya karar verdi. Michelle telefona hayatta yanıt veremezdi, çünkü günlerden Cumartesiydi ve muhtemelen Craig'le o hafta sonunun dördüncü orgazmını yaşıyor olmalıydı. Ama Michelle üçüncü çalışta telefona yanıt verip, sesini duyduğuna çok memnun olduğunu, onu aramadığı için her zamanki gibi üzgün olduğunu söyleyince, Lou şaşırdı. Meşguldü, çok meşguldü, spora gitmişti, Craig'le seks yapmıştı, Craig'le seks yapmıştı...

"O halde, her şey yolunda mı?" diye sordu Lou temkinle.

"Hem de nasıl. O, muhteşem! Ellerini üstümden bir saniye olsun ayırmıyor!"

"Harika. Michelle, bak, seni aramamın sebebi..."

"Bir dakika, sana şunu mutlaka anlatmalıyım... Dün gece balık ve patates kızartması almaya çıkmıştık ve Craig bana âşık olmaya başladığını söyledi. İnanabiliyor musun? Eridim resmen."

"Şu anda orada değil, değil mi? Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Lou, Craig burada olsaydı sence telefona yanıt verebilir miydim?" diye güldü Michelle bunu açık açık söyleyerek. "Hayır, arkadaşlarıyla futbol maçına gitti." Derin derin içini çekti. "Temiz hava almak ona iyi gelecek. Bu ev seks kokuyor. Bir sürü hava deodorantı almak zorunda kaldım."

"Sana bir şey sormak..."

"Bu arada, evliliğinde doğru dürüst seks bile yapmamış. O yüzden, düzgün bir kadınla bunu telafi etmeye çalışıyor."

"Michelle, bana bir konuda yardımcı..."

"O kahrolası sürtük karısının çektiği numaraları duymalısın. Craig'e bir süreliğine buraya taşınabileceğini söyledim ama burası Leeds'e çok uzak. Karısının bir keresinde ne yaptığını biliyor musun? Buna inanmayacaksın..."

Michelle'in onu dinlemeyeceğini anlayan Lou, ona dert anlatmaktan vazgeçti ve yarım saat boyunca Craig'in karısının kişiliğinin arkadaşı tarafından yerle bir edilişini dinledi. Lou

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bunları duyuyordu ama duymak zorunda değildi; çünkü monolog başladıktan beş dakika sonra, Michelle'in sesi silik bir gürültüye dönüştü.

Deb ve Phil meselesini kendi başıma çözmeliyim, diye düşündü Lou fütursuzca esneyip, aklı Craig'den ve inanılmaz derecede yetenekli olan penisinden milyonlarca ışık yılı uzakta olan Lou.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Üç

Lou tam üç Cumartesidir Deb'le gizli gizli buluşuyordu. Tek bir büyük fark haricinde, asla birbirlerinden ayrılmamış gibiydiler. Eskiden, konuşamadıkları hiçbir konu yoktu; ama artık birkaç yasaklı konu vardı. Phil bunların en başında geliyordu. Lou iyi bir dedikodu aracılığıyla Tom Broom'un hayaletini ortaya çıkarmak istese de, bir zamanlar evliliğini kurtarmak için terk ettiği arkadaşına hoşlandığı, daha doğrusu, *bir ara* hoşlanmış olduğu bir erkekten bahsetmek biraz tuhaf geliyordu. İşte, en nihayetinde kendisine de itiraf etmişti: Ondan hoşlanmıştı. Ama Tom Broom artık hayatında olmadığı için, bunun hiçbir önemi kalmamıştı.

O ve Deb hafta içinde birkaç kez cep telefonundan konuşmuşlardı, çünkü Lou ev telefonu faturasında Deb'in numarasının gözükmesini istemiyordu. Özellikle de Phil'in *onun bir işler çevirdiğini bildiğini* hissettiğinden, işleri daha da kötü hale getirmeyi göze alamıyordu. Altıncı hissi ona parlak kırmızı renkli bir uyarı bayrağı sallayıp duruyordu. Phil bir tilki kadar kurnazdı ve gözünden asla bir şey kaçmazdı.

Gel gelelim, Lou onu kandırıyordu. Deb'le kahve içmek ve kek yemek için buluşacağı iki sefer de Meadowhall'a alış verişe gideceğini söylemişti. Doğru bir şey yapmış olamazdı, değil mi? Kocasına yalan söylemek, Lou'nun inandığı her şeye tersti. Üstünde büyük bir baskı oluşmaya başlamıştı. Tanrı biliyordu ya, bir ilişki yaşayacak olsa, bunun yaratacağı gerilime asla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dayanamazdı. Gerçi bir ilişki yaşayacak kadar kimseden hoşlandığı da yoktu. Hele ki yakın tarihe kadar kalbini gümbür gümbür attıran erkek beş para etmez birisi olduğunu gözler önüne serene dek.

Malstone merkezindeki bahçeli kafede, Lou ve Deb iki tane leziz çikolatalı pasta diliminin keyfini çıkarıyorlardı. Yine *Café Joseph*'e gitmişlerdi. Diğer kafedeki garsonun hormonlarını azdırmak istememişlerdi.

Aralarındaki konuşma akıp gidiyordu. Lou Deb'e Salı günü annesiyle-yemek-yemek-gibi-zorunlu bir iş yapmak zorunda olduğunu anlatmıştı ki muhtemelen Pazartesi günü iş yerindeki muhasebe bölümünde ruhunu tüketen bir günden sonra bu bile ona iyi gelecekti ama Deb'in dikkati biraz dağınık gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Lou.

"Evet, tabii. Hayır, aslında pek de iyi değilim," dedi Deb çelişkili yanıtlar vererek. Çatalını tabağına koydu ve hiçbir şey demeden dikkatle Lou'ya baktı.

"Sorun nedir?" dedi Lou son lokmasını çiğnerken.

"Lou, sana sormam gereken bir şey var." Deb alt dudağını ısırıyordu. Lou onun endişeli olduğunda böyle yaptığını hatırladı.

"Tanrım, bana evlilik teklifi yapacak gibisin. Öyleyse, evli olduğumu söylemek zorundayım."

"Evet, çok zor bir karar," dedi Deb hiç düşünmeden. Sonra, söylediklerini geri almak istermiş gibi, içine derin bir nefes çekti. "Pardon, öyle demek istememiştim."

Lou bir kahkaha patlattı. "Çok rahatladım," dedi. "Ona tahammül edemediğini biliyorum; aksini yapabilirmişsin gibi davranmana gerek yok. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Poposuna sert bir tekme atmak dışında, dedi Deb içinden.

"Her neyse, konu *onunla* ilgili değil," dedi Deb. Phil'in ismini söyleyerek onu yüceltmek istememişti. "Konu seninle ve benimle ilgili."

"Seni dinliyorum," dedi Lou merakla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Deb konuşmak üzere ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Daha önceden prova ettiği sözleri unutuvermişti. Kafa üstü konuya dalmaktan başka çaresi yoktu.

"Nedir?" dedi Lou daha da büyük bir merakla.

"*Geçici İsmiyle Casa Nostra,*" deyiverdi Deb. "Bu konuyu bir daha düşünmek istemezsin sanırım."

"İsterim," dedi Lou hemen.

"Kendine biraz vakit tanı, büyük bir karar olduğunu biliyorum. Bunu yapmayı çok istiyorum ama seninle, ismi lazım değil arasında sorun yaratabileceğini de biliyorum... Hem mesele..." Deb'in beyni birden arkadaşına verdiği yanıtı idrak etti. "Dalga geçiyorsun!"

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Vay canına!"

Nefes bile almaya çekinerek birbirlerine baktılar. Sonra, bir anda çocuklar gibi gülmeye başladılar.

"Deb, bunu sorduğuna çok sevindim. Bu işi yapmamış olmamız benim hatam olduğu için, sana sormaya asla cesaret edemezdim."

"Senin hatan değildi, hata..." *O rezil kel hergeleye aitti.* "Şey, kimin hatası olduğu önemli değil. Belki de eskiden bu işi yapmanın doğru zamanı değildi. Aradan seneler geçtikçe, kadere ve zamanlamaya daha fazla inanmaya başladım. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Kesinlikle, kesinlikle eminim. O dosyayı tekrar bulduğumdan beri aklımdan çıkmıyor."

"O kadar heyecanlandım ki çığlık atabilirim," dedi Deb kocaman bir gülümsemeyle.

"Peki, işe nereden başlayacağız?"

"Sanırım, işe önce Phil'e benden söz ederek başlamak gerek," dedi Deb. "Yoksa işimizden çok para kazanmaya başladığımızda, banka hesabındaki milyonların nereden geldiğini açıklamakta zorlanabilirsin. Ben de *Casa Nostra* dosyasını senden ödünç alıp, bir Brando pastasını hangi malzemelerle yapmayı planladığımı hatırlayarak işe başlayabilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu sefer seni yarı yolda bırakmayacağım, Deb. Her ne olursa olsun," dedi Lou samimiyetle.

"Biliyorum," dedi Deb. Gerçekten de biliyordu ama o anda ikisinin de ne kadar çok olayla *karşılaşacağını* bilebilmesi mümkün değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dört

Lou gardırobunun kapaklarını açtı ve siyah eteğiyle kırmızı bluzunu aramaya koyuldu. Annesini yaş günü kutlaması için Wakefield'ın hemen dışındaki hoş bir İtalyan restoranına götürecekti ama basit bir kıyafet seçme egzersizi karmaşık bir işe dönüşmüştü. Karşılaştığı manzara suratına bir tokat gibi indi: Giysileri cidden berbattı. Gözleri iş yerine sık sık giydiği bordo renkli takıma kaydı. Tam karşısında askıda duran takıma bakarken, Karen'ın neden bununla o kadar dalga geçtiğini anladı. Takımın eteği kısa, kalın ve kabaydı; bedeninin şekli gerçekten de böyle olabilir miydi? Bir süredir her şeye daha tarafsız bakmayı öğrendiği için, artık bu takımı dolabının gerisine atmasına imkân yoktu. Takımı askıdan çıkardı ve fikrini değiştirmeden yere bırakıverdi.

Saate baktı. Aklına gelen şeyi yapmaya başlamak için fazladan bir yarım saati vardı ve bunu yapmayı gerçekten çok istiyordu. Gördüğü potansiyel fazlalıkları artık göz ardı etmeye hiç niyeti yoktu ve dolabı bir sürü işe yaramaz giysiyle doluydu. *"Giysilerinizin yüzde 20'sini mi, yoksa yüzde 80'ini mi giyersiniz?"* diye soruyordu makale. Lou işe yaramaz giysilere bakarken, yüzde 20'nin daha doğru olacağına karar verdi.

Kollarını sıvadı, dolabın solundan işe başladı: Billy Smart'ın ailesinin tamamının ve birkaç da Bengal kaplanın sığabileceği genişlikteki bol, siyah renkli elbiseyi askıdan çıkardı. *"Ama bu elbise çok rahat, evde giymek için kusursuz,"* dedi içindeki cılız ses. *"Hayır,"* diye yanıt veren Lou, boş askıyı tekrar yerine astı. Rahat bir elbise olabilirdi ama bunu giydiğinde Gotik bir

Mama Cass gibi gözüküyordu. "Çöp torbasına bir şey daha," deyip, Noel Baba'nın Noel yemeğinden sonra rahatlamak için giyebileceği genişlikte, rengi atmış kırmızı bir eşofman altını dolaptan çıkardı.

Mavi renkli sıkıcı döpiyesi iş yerine giymek için gerekliydi. Siyah renkli olan takımı en çok sevdiği iş kıyafetiydi ama 'zayıflayacağı zaman' giymek üzere aldığından, bunu daha hiç giymemişti. Takım hem elastik siyah renkli bir kumaştan dikilmişti, hem de Lou'nun o günlerde çok sevdiği o elastik bellerden birine sahip değildi. Dolabında Lou'nun yirmi sene önceki bedenine kavuşmasını sabırla bekleyen diğer 'çok ufak' giysilerle birlikte, bunun da atılması gerekiyordu. Ama yine de çok şık bir döpiyes, diye düşündü Lou. Döpiyesi tekrar eski günler hatırına üstüne deneyince, genellikle üstüne takılan eteğin bu sefer kolaylıkla kalçalarından aşağı kaydığını görüp şaşırdı. Ön tarafını asla ilikleyemediği ceketin düğmeleriniyse, rahatlıkla iliklemişti. Sırf bununla da kalmamış, *Kampa Devam* filmindeki Barbara Windsor gibi omuzlarını yana çevirdiğinde ve göğsünü ileriye çıkardığında, takımın içinde rahat hareket edebileceği kadar yer de kalmıştı. Aynadaki aksine bakarken, hoş görüntüsü onu şaşırttı. *Kilo vermişim! Vay canına, ne zaman başardım bunu?* Ya kilo vermişti ya da iyi yürekli bir peri gelip geceleri giysilerini esnetmişti.

Pembe renkli, beyaz puantiyeli bol bir bluz, hayır kurumuna ayıracağı torbaya gitti. Bluzu Phil ona bunu giydiğinde Bay Pelte gibi gözüktüğünü söyleyene dek çok severdi ama kocasının bu lafından sonra bluzu giymek istememişti. Bunun ardından, 38 beden gri renkli ve kareli bir pantolona, dolabından onları giyemeyecek kadar şişman olduğunu alay eder gibi söyleyen kırmızı renkli hoş bir elbiseye ve her biri 40 beden olan birkaç yazlık elbiseye de veda etti. Ey, artık bunlar onunla alay etmek için dolabında olmayacaklardı! Sonraki...

Yirmi dakika içinde, Lou'nun gardırobunun yüzde 75'i dört çöp torbasına girmişti, beşinci torbayaysa eski külotlarını, seneler öncesinden kalma sutyenlerini, gevşek taytlarını ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Michelle'le dışarı çıktığı gece giydiği ve *Cehenneme'e Giden Yol* şarkısı eşliğinde zihinsel ve fiziksel acıyı düşünmeden bakamadığı o salak ayakkabıların da dâhil olduğu istemediği ayakkabıları doldurmuştu. Lou'nun o gün öğle yemeğine giymeyi planladığı siyah renkli eski ve rahat eteğiyse, kırmızı bluzuyla birlikte hayır kurumu torbasını boylamıştı. Lou bu bluzun göğüslerini iyi göstermediğini biliyordu ama o güne dek bunu fazla düşünmemişti.

Dolabında geriye kalan giysiler artık birbirlerine yapışık vaziyette değildi ve açılan alan o tuhaf iç rahatlatıcı ve canlandırıcı hissi geri getirmişti. Hem gardırobunu yenilemek de harika olacak, diye düşündü. Ama bundan böyle, sadece siyah takımı kadar üstüne güzel oturan ve onu iyi hissettiren giysiler satın alacaktı. Onu yaşlı bir kadın gibi hissettiren bol giysiler, ya da bir inek gibi gösteren inanılmaz derecede dar giysiler satın almayacaktı. Siyah renkli güzel takımını üstüne geçirdi ve bir kez olsun annesiyle yiyeceği öğle yemeğini iple çekti.

*

Renee arabanın kapısını açtı ve zarif bir biçimde dışarı çıktı. Üstünde incecik bedenini ve bacaklarını çok hoş gösteren açık kahverengi bir döpiyes, elindeyse Lou'nun ona yaş günü için satın aldığı açık kahverengi çanta vardı. Anne ve kız İtalyan restoranına girdiler ve belirgin bir aksanı olan, yuvarlak suratlı ama çekici bir garson tarafından karşılandılar.

"Sen kilo mu verdin?" diye sordu masalarına yürürken Lou'yu arkadan süzen Renee.

"Evet, sanırım verdim," dedi Lou. "Evde yaptığım temizlik sırasında vermiş olmalıyım."

"Ne kadar kilo verdiğini görmek için tartılmadın mı?" diye sordu Renee. Kendisi her sabah duş aldıktan sonra ve mısır gevreğini yemeden önce çıplak tartılırdı.

"Evimde tartı yok," dedi Lou.

"Ama kilo vermeye devam etmen gerekir; böylece eskisi gibi hoş gözükürsün."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler, anne," dedi Lou asabi bir tavırla.

Masalarına geçtikten sonra, Slimline marka tonikli, buzlu ve yeşil limonlu içeceklerini yudumlarken kocaman menülere göz atmaya koyuldular.

"Bu arada, çiçekler için teşekkür ederim, çok güzel," dedi Renee.

"Beğendiğine sevindim," dedi Lou. Annesinin bakışlarını menüden suratına çevirdiğini fark etti.

"Cildin güzel gözüküyor," dedi annesi en sonunda. "Bir şeyler mi yaptırdın?"

"Sadece bol su içiyorum," dedi Lou. Ama teni zaten her zaman güzel olmuştu. Victorianna bir sürü sağlıklı rejimi izlediği halde, onun suratında peyda olan o volkanik patlamayı asla yaşamamıştı. Ha-ha.

"İnsanın cildi için sudan faydalısı yoktur," dedi Renee.

"Konteynırları doldurmak insanı fena halde susatıyor," dedi Lou hiç düşünmeden. Vay canına, annesi ona peş peşe iki iltifatta bulunmuştu. Bu, ilk kez başına geliyordu! Üçüncü iltifatın gelmeyeceğine emindi. Annesi ellerini fark etmeden, parmaklarını avucunun içine kıvırdı. Evdeki fazlalıkları atmak için aşırı derecede fiziksel çaba harcayıp hayatını daha iyi hale getirmişti ama bu sırada ellerine ve tırnak etlerine hiç dikkat edememişti.

"Ne yiyeceksin?" diye sordu Renee.

"Sanırım, sarımsaklı mantarla başlayacağım."

"Yok canım, gerçekten mi?" Renee bundan hoşlanmamış gibi suratını ekşitti. "Bir tabak dolusu tereyağlı mantar yersen, bunca çaba boşa gitmiş olur."

Lou içinden hırladı. "Ne yememi istersin, anne?" diye sordu zoraki bir gülümsemeyle.

"Ne istersen ye," dedi Renee burnunu çekerek. "Seni sadece teşvik etmeye çalışıyorum."

"Jumbo karidesli salata yiyeceğim," dedi Lou. İçinden karideslerin yediği son yemeğin sarımsaklı mantar olmasını umdu.

"Yani ana yemek olarak ne isteyeceksin?" diye sordu Renee

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nihayet somon yemeye karar verdikten sonra.

"Domuz yağlı börekle kızarmış patates," dedi Lou aksi bir tavırla.

"Saçmalama, Elouise," dedi annesi Lou sanki dokuz yaşındaymış ve fare sipariş etmiş gibi.

Lou bunun üstüne, mantarlı ve beyaz şaraplı sosta pişmiş tavuk yemeği sipariş etti. Café Ronaldo'nun sarımsaklı ekmeğinin vereceği o gastronomik hazdan vazgeçti, çünkü annesi her lokmasını izlerken bundan hiç keyif alamayacağını biliyordu.

"Victorianna'dan haber aldın mı?" diye sordu Lou garson siparişlerini aldıktan sonra.

"Evet, bu sabah erkenden aradı, sanırım yaş günü kartı da postadadır. Postayla yollanan bir şeyin yerine varması uzun süre alıyor," dedi Renee. Ufacık, incecik elini sallayarak, tüm Amerikan posta servisini küçük gördüğünü ima etti. "Bilemiyorum... Yani, aya insan yolluyorlar ama bir yaş günü kartını zamanında buraya ulaştıramıyorlar. Tipik Amerikalılar işte!"

"Sana hediye yolladı mı?" diye sordu Lou tatlı tatlı.

"Kartın içine istediğim bir şeyi almam için biraz para koymuş," dedi Renee Lou'nun gözlerinin içine bakmamak için kucağındaki kumaş peçeteyi düzelterek. "Vera'nın yaş gününde Almanya'daki oğlunu ziyarete gideceğini söylemiş miydim? Oğlu tüm masrafları karşılayacakmış." Renee bu sözlerinin ardından belli belirsiz içini çekmeden edemedi ve annesinin tüm eleştirilerine ve ufak tefek şeylere kafayı takmasına rağmen, Lou ona karşı büyük bir sempati ve sevgi hissetti. Victorianna gerçekten de tek yönlü trafik gibiydi. Annesinin oraya gitmeyi ne kadar çok istediğini ve bir kez bile davet edilmemiş olmanın onu ne kadar üzdüğünü biliyor olmalıydı.

"Victorianna'ya seni oraya davet etmesi gerektiğini söylemelisin," dedi.

"Ona beni davet etmesini *söyleyemem* Elouise," dedi Renee ters ters.

Haklısın, dedi Lou içinden zihninde çoktan şekillenmeye başlamış bir planla. Ama ben söyleyebilirim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O gece daha sonra, Lou dışarıda uğuldayan rüzgâra ve pencereye vuran yağmura karşı, tertemiz yumuşacık çarşaflar örttüğü yatağına kıvrılmıştı. Phil seks girişiminde bulunmuştu ama Lou çok yorgun olduğunu söylemişti. Phil de 'başka şeyler' yapabileceklerini ima etmişti ama Lou onlar için de çok yorgun olduğunu söylemişti. Phil de bunun üstüne, sırtını ona dönerek ve iyi geceler demeyerek cezalandırmıştı. Ama Lou bundan Phil'in istediği kadar etkilenmemişti.

Tam derin bir uykuya dalmak üzereyken, omuzlarının sert bir biçimde sarsılmasıyla uyandı.

"Lou, Lou, bu ses de ne?" diye fısıldıyordu Phil.

"Ne..."

"*Şşşşşş*... Dinle!."

Lou kocasının dediğini yaptı. Tam bir şey duymadığını söyleyecekken, bir gıcırtı sesi duydu.

"Birisi arka kapıdan içeri girmeye çalışıyor," diye fısıldadı Phil. "Alarmı çalıştırmış mıydın?"

"Evet, tabii ki çalıştırdım. Gidip aşağıya bak," dedi Lou fısıldayarak.

"Hayatta aşağı inmem," dedi Phil cesur bir tavır takınarak.

"O halde, pencereden dışarı bak!"

"Hayır, beni görebilirler. Cep telefonun nerede? Benimkini aşağıda şarj etmeye bırakmıştım."

"Benimki de aşağıda."

"Aman ne güzel!"

"Şşşş," dedi Lou sesleri duymaya çalışarak. Rüzgârın uğultusu arasında, belirgin bir gıcırtı sesi duyuyordu. Ses her neye aitse, kesinlikle insan sesi değildi ve acı çekiyormuş gibiydi. Lou yataktan fırlayıverdi.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Phil.

"Pencereden dışarı bakmaya," dedi Lou sabahlığını üstüne geçirip merdivenlere yönelerek. Phil de yataktan fırlayıp, tereddütle onu mutfağa kadar izledi. Lou alarmı kapatmak için şifreyi tuşlarken, Phil de çatal bıçak çekmecesinde şangır şungur sesler çıkararak bir ekmek bıçağı aramaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aşağı katta, Phil'in sandığı gibi arka kapının cam kısmının önünde bir seri katilin silüeti falan yoktu. Phil Lou'nun arkasına geçti, kenarı tırtıklı bıçağı kullanmaya hazırlandı. Bu sırada, Lou da zinciri çıkarmadan kapıyı araladı. Basamaklarda sırılsıklam olmuş, berbat halde bir Çoban Köpeği duruyordu.

"Şunu al da kahrolası şeyin kafasına geçir," dedi Phil ona bir tava uzatarak. "KIŞ KIŞ!"

Lou yüksek sesle oflayarak, zinciri açtı.

"Ne halt ediyorsun, içeri sokma lanet olasıca şeyi!" diye bağırdı Phil ama Lou kapıyı açtı ve Clooney titreyerek mutfağa girdi.

"Konteynırcı adamın köpeği," dedi Lou çamaşır sepetinin tepesinden bir havlu alıp köpeğin yanına eğildi. Tir tir titreyen Clooney kulaklarını kafasına yapıştırmıştı.

"İyi de burada işi ne? Kahrolası bir pazarlama anketi falan mı yapıyor?" diye bağıran Phil, köpeği yatıştırmak için sesler çıkaran ve onu kurulamaya yeltenen karısına hayretle bakıp.

"Nereden bileyim, Phil? Belli ki evi hatırlayıp gelmiş."

"Bir köpek nasıl bir evin yolunu hatırlayabilir?"

"Fark etmediysen, ismim Barbara Woodhouse değil Lou Winter."

Clooney hapşırdı, onun hemen arkasından da Phil hapşırdı.

Lou daha fazla dayanamadı. "Birbirinize alerjiniz var," dedi keyifsizce gülümseyerek.

"Hiç komik değil. Çıkar köpeği evden," dedi Phil aksi aksi. Köpeğin tasmasını tutmaya yeltendi ama elini köpeğin çenesine doğru biraz uzattıktan sonra bunu yapmaması gerektiğini düşünüp vazgeçti.

"Dalga geçiyor olmalısın!" dedi Lou; bir yandan da muzip muzip, *"Köpeğimi bu havada asla dışarı bırakmazdım!"* dememek için kendini zor tutarken. "Bu zavallıyı böyle bir havada dışarı yollayamazsın."

"Ama burada da tutamayız, değil mi?" dedi Phil burnunun sümükle dolduğunu hissederek.

"Bana telefonu ver," dedi Lou. "Konteynırcı adamı araya-

yım. Meraktan çıldırmış olmalı."

"Şu anda iş yerinde olamaz, değil mi? Saat..." Phil fırının üstündeki saate baktı. "... Sabahın kahrolası bir buçuğu!"

"Adamın nerede oturduğunu bilmiyorum, Phil, o yüzden yapabileceğim tek şey bir mesaj bırakmak!"

Lou, Tom Broom'un telefon numarasını hatırlıyordu ama telefon rehberinden bulmuş gibi yapmak daha akıllıca olacaktı. Tahmin ettiği gibi, karşısına bir telesekreter çıktı.

"Merhaba, Bay Broom," dedi ciddi bir tavırla telesekreterin uzun bip sesinden sonra. "Ben Bayan Winter, Hoodley, Faringdales, 1 numaradan. Şu anda Çarşamba sabahı saat bir buçuk ve köpeğiniz burada. İyi durumda ama sırılsıklam vaziyette. Gece burada kalmasını sağlayacağım..."

"Hayır efendim, bunu yapmayacaksın Lou! O pespaye, leş kokulu, tüylü hergeleyi burada tutamazsın!" diye bağırdı Phil arkasından.

Lou onu duymazdan gelip, konuşmaya devam etti. "Bu yüzden, endişelenmenize hiç gerek yok. Köpeğiniz iyi gözüküyor. Her neyse, söyleyeceklerim bu kadar, şimdilik hoşça kalın. Ha bir de numaram bu..."

Telefonu kapatıp, Oscar ödüllerine layık, abartılı bir biçimde hapşıran Phil'e döndü.

"Burada uyuyabilir," dedi sakin bir tavırla. Phil'in çocuk gibi davrandığını söyleyip, durumu daha da kötü hale getirmek istemiyordu. "Yarın her yeri temizlerim. Köpeğin eve girdiğini bile anlamazsın."

Phil birden daha önce de mutfakta bu şekilde hapşırdığını hatırladı. *"Buraya bir köpek mi girdi?" diye sormuştu, Lou da" Saçmalama," demişti.*

"Bu köpek daha önce de buraya geldi, değil mi?" dedi.

"Sadece bir kere, bir bisküvi vermek için içeri almıştım," dedi Lou.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Phil, Lou mutfaktan çıkıp, onu Bankerville Tazısı'yla baş başa bırakınca. Vahşi görünümlü hayvan gerçekten de iriydi ve kafası Phil'i hayalarıyla aynı se-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

viyedeydi. Phil mutfaktan hızla çıkıp, merdivenlerden yukarı çıkan ve tavan arasının merdivenini indiren Lou'nun peşinden gitti.

"Orada bir tane uyku tulumu var," dedi.

"*Benim* uyku tulumum mu? Kampa giderken kullandığım mı?" diye bağırdı Phil.

"Kullandığın mı? Phil, en son benimle tanışmadan önce kampa gitmiştin," dedi Lou. "Bugünlerde, zorlu bir tatil anlayışın tek bir Michelin yıldızı olması ve mini barda malt birası olmaması."

Phil yanıt vermek için ağzını açtı ama kendisini savunacak bir şey bulamayınca, Lou çatı katına çıkarken çaresizlik içinde alt basamakta kıvrandı.

Lou tavan arasının ışığını açınca, uyku tulumunun ayaklarının dibinde olduğunu gördü. Uzun süre kapalı bir yerde kaldığı için biraz kokuyordu ama kuruydu ve geçici bir köpek yatağı olarak gayet işe yarardı.

Lou iki senedir tavan arasına, yani kullanmadığı bazı eşyalarının nihai dinlenme yerine çıkmadığı için, oradaki her şeyi tamamıyla unutmuştu. Tavan arasındaki gölgeleri görünce, orada da kurtulması gereken hayaletler olduğunu anladı. Artık ileriye bakmalıydı ve bunu yapabilmek için, bir sürü çöp torbasına ve bir boş konteynıra daha ihtiyacı olacaktı. Ama o an için, köpeği rahat ettirmekten daha önemli bir işi yoktu.

"Gecenin bu saatinde tavuk mu pişiriyorsun?" diye cıyakladı Phil. Lou'nun tavukları ufak ufak kestiğini ve bir tencereye pirinç haşlamak için su koyduğunu görünce hayretler içinde kalmıştı. "Yanına salata falan yapmamı da ister miydin?"

"Phil, iyisi mi yatağa git," dedi Lou bezgin bir tavırla. Phil'in zaten saçma sapan davrandığını söylememek için kendisini zor tutuyordu. Phil'in hapşırıkları ve küfürleri onu sinir etmeye başlamıştı. Phil bazen gerçekten de pısırığın teki olabiliyordu. Aslında, sık sık pısırık davranıyordu.

Phil bir kez daha şiddetle hapşırınca, orada kararını verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne de olsa, orası onun eviydi.

"Hayır, hayır, kusura bakma, köpek burada kalamaz. Garaja koyabilirsin."

"Hayır, orada kalamaz," dedi Lou kararlı ama alçak bir sesle.

"Evet, kalabilir Lou."

"Hayır, kalamaz!"

Lou yüksek sesle konuşmadığı halde, en az Phil kadar kararlıydı ama asla kazanamadığı, irade gücünün söz konusu olduğu bir tartışmaya girdiğinin de farkındaydı. Tartışmadan sonra, Phil onun ağırlığında alttan savurduğu yumruklarla onu kan revan içinde ve canı yanmış halde kendi köşesine çekilecek, Lou da güçsüz bir kadın olarak pes edecekti.

Phil'in sesi birden bir çığlığa dönüştü.

"O hayvanı evimde barındırmana izin vermiyorum, o kadar!"

İzin vermek mi?

Yine aynı sözcüğü kullanmıştı.

Lou'nun aklına bir ara söylediği sözler geldi:

"Bir kadın bir erkeğin ona 'izin verdiği' bir duruma nasıl düşerdi?"

İZİN VERMEK Mİ?

Tıpkı uzun süredir aktif olmayan bir yanardağın hayata geçmesi gibi, Lou'nun içindeki lavlar yükselmeye ve etrafa saçılmaya başladı. Denese bile, lavların ta tepeye kadar yükselmesine engel olamazdı.

"Ha, bu arada, sana söyleyecektim ama unuttum. Geçen gün Deb'le karşılaştım," dedi gayet sakin bir tavırla. "Birlikte kahve içtik. Aslında, birkaç kere kahve içtik. Önceden yaptığımız planı izleyip, onunla bir iş kurmam söz konusu olabilir. Bir kafe açmayı planlıyorduk, hatırlıyor musun?"

"Ne?" dedi Phil, bir an için uyanık olup olmadığından ya da kötü bir rüya görüp görmediğinden emin olamayarak. Ya bir kâbus görüyordu ya da seksenli yıllara geri dönmesine neden olan bir uyuşturucu yüzünden psikotik bir geçmişe dönüş anı yaşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dedim ki, Deb'le karşılaştım ve..."

"İlk dediğinde duydum zaten. Eh, senin yerinde olsam ya onu görmekten vazgeçerdim ya da..."

Lou ani bir hareketle ona baktı. "Ya da ne?"

"Ne?"

"Ya da ne dedim, Phil?" dedi Lou aksi aksi. Ona ilk flört ettikleri zamanları anımsatan, kıvılcım saçan gözlerle, alevlendirmekten o çok hoşlandığı ifadeyle bakıyordu. Phil o anda alevlerin kontrolü dışında sönmeye başladığını fark etti. Birden, İngiltere Yarış Yeşili Gözlü kadının ona kimi anımsattığını anladı.

Üst üste hapşırmaya başladı.

"Tamam, ben yatağa geri dönüyorum," diye homurdandı. Karısıyla herhangi bir akşam tartışabilir, tartışmayı kazanabilirdi, çünkü onun bir mendil kapıp ağlamaya başlaması ve özür dilemesi için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu ama kaşınan gözleri ve sümük dolu burnu yüzünden bir şey yapacak halde değildi. Ayaklarını basamaklara vura vura yukarı kata çıktı ve kafasının çatlamak üzere olduğunu hissetti.

Lou yüksek sesle tik tak sesler çıkaran alarmlı saatini ufak bir havluya sarıp, Clooney için uyku tulumunun altına koydu. Babası Murphy'nin bir yavru olarak evlerinde geçireceği ilk birkaç gün için aynı şeyi yapmış, yanında birisi varmış gibi sahte kalp atışları olmasını sağlamıştı. Lou sessiz yemeğinin pişmesini bekleyen Clooney'nin yanına oturup, ıslak kafasını okşarken, kocasının babası gibi olabileceğini nasıl düşünebildiğine hayret etti.

Yukarı kattaysa, Phil yatağına uzanmış düşünüyordu. Demek Lou bir işler çeviriyordu, Deb denen o sürtükle yine buluşmaya başlamıştı. Sırf bu kadarla da kalmamış, o korkunç, pireli yaratıklara alerjisi olduğunu bile bile evlerine, daha doğrusu kendi evine, köpek sokmak konusunda da yalan söylemişti. Son zamanlarda, seks yapmayı reddetmeye başlamıştı. Körili yemeğini yakmıştı. *Karım kim olduğunu sanıyor?*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evliliklerinde sadece bir dominant kişi için yer vardı. Evliliklerinin hayatta kalması için gerekli olan dengeyi kaybetmek üzere olduğunu düşündü Phil. Bu yüzden, Lou Winter'ın hizaya getirilmesi gerekiyordu. Phil Winter bunu nasıl yapması gerektiğini de çok iyi biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Beş

Phil duş aldı, giyindi ve işten önce bir fincan kahve içmek için Scooby Doo'nun orada olduğunu tamamıyla unutarak birkaç dakikalığına mutfağa indi. Köpeği görür görmez, geriye doğru sendeledi, masaya ve sandalyelere çarptı. Pespaye ve kokulu yaratık en sevdiği uyku tulumunun üstünde uyuyordu!

Makyajını yapmakta olan Lou'ya seslendi. Lou sabahın üçüne kadar yatağa girmemişti ve saat o sırada sabahın yedisiydi. Gözlerinin altında o koyu renkli halkaları kapatması gerekiyordu. Neyse ki günlerden Çarşambaydı ve o gün işe gitmeyecekti.

"Köpekten derhal kurtul, Lou!" dedi Phil.

Clooney gözlerinden tekini açıp ona şöyle bir baktı, sonra tekrar kapattı. Bu minnacık hareketi Phil'i öfkeden deli etti. Nasıl olur da bu kahrolası yaratık ona o şekilde bakabilirdi? Hem de onun mutfağında. Kim olduğunu sanıyordu? Kahrolası Edinburgh Dükü mü?

Ceketini kapıp, tekrar yukarı kata seslendi. "Kahvaltıyı iş yerinde edeceğim."

Bunun Lou'yu sinir edeceğini, kahvaltısını hazırlama fırsatından mahrum edeceğini biliyordu. Tam köpeğin etrafından dolanıp arka kapıya doğru ilerleyecekti ki, Clooney sipsivri dişlerini göstererek esnedi. Phil'in bağırsaklarını bir anlığına alt üst eden meşum bir de ses çıkardı.

"Yüce Tanrım!" diye bağıran Phil, arka kapıdan çıkmaktan

vazgeçip ön kapıya gitmeye karar verdi ve bir şeyler homurdanarak ve kendi kendine küfürler ederek dışarı fırladı.

Onun aksine, Lou aşağı indiğinde, Clooney ayağa kalkıp kuyruğunu sallamaya başladı ve yakın tarihte onu gören kimsenin göstermediği kadar büyük bir sevgi gösterisinde bulundu. Lou onu arka bahçeye çıkardı, Clooney itaatkâr bir tavırla çişini yaptı, sonra yine Lou'nun dikkatini ona vermesi ve ılık bir havluyla kurulaması için içeri girdi. Dışarıda hâlâ çılgın gibi yağmur yağdığından, Lou köpeğin bütün gece dışarıda kalmış olsa ne halde olacağını düşünmek bile istemedi. Phil'e kendisini bile şaşırtan bir biçimde diklenmeseydi, zaten olacağı oydu. Ama bir başkasının hakkını korumak zaten çok daha kolay bir şeydi, asıl mesele kendi hakkını korumasıydı. Clooney kurumuş, ılınmış ve tavuk ve pirinç lapasını afiyetle yiyordu.

Lou tam ellerini yıkarken, kapı sert bir biçimde çalındı; Lou desenli camın arından siyah saçlı, iri yarı birisini gördü. Clooney de yemeğini bırakıp inlemeye, hafif hafif havlamaya ve heyecanlanmaya başladı. Postacının gelmediğini anlamak için, Lou'nun elinde her türlü kanıt vardı.

Şişkin ve yorgun gözleriyle ne halde olduğunu düşünerek panikledi. Mutfak aynasında hızla saçlarını düzeltip, blucinin fermuarının kapalı olup olmadığına baktı, sonra içinden kendisini tokatladı. NE yapıyordu? Bu adamın onun hakkında ne düşündüğü ne fark ederdi? Adam köpeğini alıp, yine hayatından çıkacaktı. Sırtını dikleştirip, kapıyı açmaya gitti. Ama dışarıdan her ne kadar sakin gözükse de, kalbi bu halini ele verir gibi yerinden çıkarcasına atıyordu.

Clooney Tom'a ulaşınak için hızla yanından geçti; Tom eğilip onu okşadı ve "Selam delikanlı, n'aber? Selam evlat," gibi bir erkeğin köpeğine söyleyebileceği türden bir şeyler söyledi.

"Yağmurda kalmayın, içeri gelin," dedi Lou. Bir yandan bunu söylediği için kendisine lanet etti, bir yandan da Tom içeri girebilsin diye kenara çekildi. O kahrolası aşırı nazik tavrı bir kez daha ortaya çıkıvermişti.

"Onu içeri aldığınız için çok teşekkürler," dedi Tom Lou'ya.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu sabah iş yerime gidene dek mesajınızı dinleyemedim. Bütün gece, her yerde onu aradım. Dün gece Ketherwood'da bir işe gittiğimizde, kocaman bir mastif peşine düşüp onu kovaladı."

"Ketherwood mu? Orası neredeyse 3 kilometre uzaklıkta olmalı!" dedi Lou. Tom'un endişelenmiş olmasına şaşmamak gerekirdi. Ketherwood'da insanlar köpek yerlerdi.

"Buraya nasıl geldiğini anlayamadım," dedi Tom tatlı dostunu bir kez daha okşayarak.

"Bir fincan kahve içer miydiniz?" diye sordu Lou nazikçe.

"Sizi rahatsız etmek istemem. İşe gitmiyor musunuz?"

Ona bir fincan kahve hazırlamak hiç zahmet olmayacağı halde öyleymiş gibi davranmak gerçekten affedilmez bir davranış olurdu ama tek sorun Phil'in bu konuda koparacağı yaygaraydı. Ama bir dakika... Bu adamın biraz burnunun sürtmesi gerekiyordu.

"Hayır, bugün izinliyim," dedi rahat bir tavırla ve gözünü bile kırpmadan yalan söyleyerek.

"Bu yüzden mi? Ah, çok özür dilerim!"

"Hayır, hiç sorun değil. Onu nasıl yalnız bırakabilirdim?" Lou öylesine tatlı tatlı gülümsedi ki, dudakları neredeyse kristalleşecekti. "Lütfen oturun, kahvenizi için."

Tom bezgin bir tavırla sandalyeye oturdu, Clooney yanına geçip başını sahibinin kucağına yasladı. Lou iki fincan çıkarıp tıslayan ve buharlar saçan ısıtıcıdan su doldurdu.

"Sade mi, sütlü mü?" diye sordu.

"Sütlü olsun lütfen. Şekersiz."

"Aa, ben de," dedi Lou nazik ev sahibesi gülüşüyle ama ağzından çıkan ses kulağa çok sahte geldi.

Fincan Tom'un iri elinde minnacık gözüküyordu.

"Teşekkürler, buna ihtiyacım vardı," dedi Tom uzunca bir yudum içip. Saçlarından hâlâ yağmur damlaları damlıyordu. Ceketi öylesine ıslanmıştı ki, Lou sormadan edemedi: "Bakın, neden giysilerinizi çıkarıp kurutmuyorsunuz?"

Yok artık!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani, dış giysilerinizi diyorum. Ceketiniz! Hepsini çıkarın demek istemedim. Bu, çok saçma olurdu... Çıplak olmak... Hem de mutfağımda," diye ağzında bir şeyler geveleyen Lou bir an için o sakin tavrını kaybetti.

"Teşekkürler," dedi Tom. Ceketini çıkarıp radyatörün üstüne asarken, yine her zamanki gibi sırıtıyordu. Lou keşke bir şey demeseydi diye düşündü. Köpeğini kurtarmış olması bile, onun ayaklı bir şaka olduğunu düşünmesini engelleyemiyordu.

Tom kahvesini bitirince, Lou ona derhal bir fincan daha hazırladı. Ona cömert, iyiliksever, başkalarıyla dalga geçen birisinden çok daha üstün bir insan olduğunu gösterecekti. Konukseverliği Tom'un 'Bir-ikizim-var-aslında-yok' oyunuyla, manevi açıdan son derece cömert birisiyle dalga geçtiği için utanmasına neden olacaktı.

"Umarım dün gece sizin adınıza çok sorun çıkarmamışımdır," dedi Tom. "Kocanızın köpeklere alerjisi olduğunu söylediğinizi hatırlıyorum."

"Hayır, sorun çıkarmadı," dedi Lou zoraki bir gülümsemeyle.

Tom, Phil'in arka plandan gelen tatlı sesini telesekreter mesajında duyduğunu da, Faringdales mahallesine girdiği anda, 1 numaralı evden hışımla, küfürler savuran bir adamın çıktığını ve arabasına atladığını gördüğünü de söylemedi. Tom evin önünden geçmiş ve şık şıkırdım adamın arabasıyla uzaklaştığından emin olana dek, beş dakika boyunca köşede beklemişti, çünkü karşılaşacak olsalar kesinlikle anlaşamayacakları hissine kapılmıştı. Clooney'nin Lou'nun evine gitmiş olmasının, Lou'nun itiraf etmeyeceği kadar büyük sorunlara yol açtığı belliydi. Ayrıca, evinin önünde park halinde olan şeyi gördükten sonra, onunla yalnız konuşmak istemişti.

"Sanırım, size bir özür borçluyum," dedi Tom.

"Gerçekten, Clooney hiç sorun çıkarmadı. Sakın..."

"Özür onunla ilgili değil," dedi Tom fincanını masaya koyarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle mi? Neden bana bir özür borçlu olduğunuzu düşünüyorsunuz o zaman?" dedi Lou kaşlarını masumane bir tavırla havaya kaldırıp.

"Çünkü garaj yolunuzda tepeleme dolu bir Harrison konteynırı var."

Kahretsin! Lou bunu unutmuştu.

"İkiz şakasıyla sizi üzüp üzmediğimi bilemiyordum. Ama rakip firmanın konteynırını görünce, üzmüş olduğumu anladım."

"Ne demek istediğinizi anlayamadım," dedi Lou ama sesi hiç de inandırıcı değildi.

"Makbuzu beklemeden dükkândan ayrıldığınızda, bir terslik olduğunu anladım; gerçi sizi son gördüğümde bir terslik olmadığını söylemiştiniz ama olduğunu *biliyordum.* Sonra, sizden konteynırlarla ilgili başka haber alamayınca..."

"Bir kahve daha alır mısınız?" diye sordu Lou başka ne diyeceğini bilemeyerek.

"Teşekkür ederim," dedi Tom, sonra Lou kahvesini koyarken, "Şakamın fazla ileri gittiğini düşündüyseniz, çok özür dilerim," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Size gülmüyordum, en azından sizinle dalga geçer gibi gülmüyordum..."

"Unutun gitsin," dedi Lou birden kendisini şapşal gibi hissederek.

"Zaten dünyada gereğinden fazla yer kaplıyorum; bir ikizim olsa, çevresel açıdan hiç de iyi olmazdı!"

"Evet, kesinlikle olmazdı." *Evet, kesinlikle olmazdı mı?*

"İkiz kardeşim yok, sadece ben ve kız kardeşim Sammy var. Şey; aslında yarım kardeşimdir."

"Gerçekten, sorun yok."

"Dükkân ve konteynırlar sırf bana ait. T.U.B. ismi Tom Broom demek ama herkes tabelayı astığımdan beri dükkânı *Ironmonger's Tub* olarak biliyor." Tom gerçekten de pişman gözüküyordu.

"Demek öyle... U harfi neyi temsil ediyor?"

"Size söylesem, sonrasında vurmam gerekir."

"Öyle mi, neden?"

"Çünkü kimsenin bilmesini istemeyeceğiniz utanç verici isimlerden biri," dedi Tom gülümseyerek ve asabi bir hareketle eliyle ensesini ovuşturarak.

"O kadar da kötü olamaz," dedi Lou.

"Gülmeyeceğinize söz verirseniz, size söyleyebilirim," dedi Tom.

Lou haç işareti çıkardı.

Tom içine derin bir nefes çekip "Umberto," dedi.

İsim komik değildi ama Lou yine de güldü, çünkü: a) gülmemeye söz verdiği için otomatikman gülmüştü; b) Tom ıslak ceketiyle ve yorgun bakışlarıyla içeri girdiğinden beri, içi bir düdüklü tencere gibi patlamak istiyordu."

"Gördünüz mü, size güleceğinizi söylemiştim," dedi Tom mahsusçuktan alınmış gibi.

"Özür dilerim, gülüyorum çünkü gülmemem gerekiyordu. Güzel bir isim. Nerden geliyor? Ailede bu isimde birisi mi var?"

Tom bir sır verecekmiş gibi hafifçe öne eğildi. Lou onun çok güzel bir suratı olduğunu düşündü. Burnunda hafif bir çıkıntı, kulağında da muhtemelen eski ragbi oyunlarından kalan bir iz vardı. Tom Lou'nun ince olmasını sevdiği yerlerde kaba, açık renkli olmasını sevdiği yerlerde esmer, ufak tefek sevdiği yerlerde iri yarıydı; kısacası, hiç tipi değildi. Peki, neden göğsüne bir ılıklık yayılıyordu?

"Büyükannem İtalyan'dı," dedi Tom. "Buraya geldiğinde, büyükbabamla tanışmış."

Lou yutkunup, "Sen dörtte üç İtalyan sayılırsın!" dedi içinden.

"On altı yaşındayken, annem bir tatilde ailesiyle birlikte vakit geçirmek için İtalya'ya gitmiş ve... İsimli bir adamla tanışmış." Ellerini yuvarlayıp, boşluğu Lou'nun doldurmasını istedi.

"Umberto mu?"

"Aynen öyle. Başka bir şey dememe gerek var mı? Senyor Umberto Baci."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baci güzel isimmiş."

"İtalyancada 'öpücükler' anlamına gelir."

Kahretsin, işte bu biraz sohbeti sekteye uğratan bir konuydu. Lou yutkundu. Tom gözlerini kırpmadan, gri renkli gözleri çelik gibi ona bakıyordu. *Tanrım! Yarı İtalyan'mış! Yarıdan da fazla. Çifte kahretsin...*

"Anlıyorum..." Lou yine yutkundu. "Makarna sever misin?" *Eyvah, ne kadar aptalca bir soru!*

"Si signorina!" dedi Tom abartılı bir aksanla.

Kıkır kıkır gülüşleri birleşti ve Lou fincanlarını yine kahveyle doldurdu. Elleri titremeye başladığı için, çaydanlığı neredeyse düşürecekti.

"Siz... İtalyanca biliyor musunuz?"

"Biliyorum aslında," dedi Tom. "Ya siz?"

"Üniversite de bir sene İtalyanca dersi almıştım ama çok geride kaldı. Senelerdir devam etsem diye düşünüp duruyorum," dedi Lou. Sonra, "Asla bırakmamam gereken bir başka şey de buydu," diye düşündü.

"Devam etmelisiniz. Konteynırlarınızı İtalyanca isteyebilirsiniz. Yarına bir konteynır yollar mısınız, Bay Broom? *Posso avere un cassonetto per domani, Signor Broom?"*

"Tamam, devam edeceğim," diye gülümsedi Lou. "Çok güzel bir dil, oldukça etkileyici." *Il mio tesoro, ti amo.* Lou'nun gözlerinin önünden iri yarı, terli, kulağına tutku dolu İtalyanca sözler fısıldayan bir adam geldi. Zihninin şeffaf olmadığını umdu.

"Annem pek ortalıkta olmadığı için, bizi büyük annemle büyük babam büyüttü. *Nonna* bizler yanındayken sadece İtalyanca konuştuğundan, zorla da olsa öğrenmiş olduk. Sammy çocuklarıyla İtalyanca konuşur ve birkaç kere de Puglia'daki akrabalarımızı ziyarete gittik. Böylece, dili her zaman güzel ve taze tuttuk."

"Şanslıymışsın. Ben İtalya'ya hiç gitmedim," dedi Lou derin derin içini çekerek.

"Gitmelisin," dedi Tom. "Çok güzel bir yer. Çok gelişmemiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerleri de var tabii ama güzel olan bölgeleri gerçekten de *bellisimi*."

"Ölmeden önce Venedik'i göremezsem ölürüm," dedi Lou. "Ama kocam daha ziyade bir İspanya adamı." Tabii, İspanya da güzel bir yerdi ama Phil gerçek İspanya'nın hiçbir şeyiyle ilgilenmiyordu. Etrafında İngilizce konuşan insanlar olsun, hava sıcak olsun, soğuk San Migueller içsin, bir sürü ucuz İngiliz yemeği yesin ve o San Migeullerden içerken, barlarda eğlensin istiyordu.

"Bir değişiklik yapmalısın," dedi Tom.

"Evet," dedi Lou hasretle ama nedense Phil'le bir gondolun içinde sevişirken kendini hayal edemedi. Phil bir gondol kiralamanın ne kadar pahalıya patlayacağını öğrendiği anda konu kapanmıştı. Geri dönebilmeleri garanti olsun diye Trevi çeşmesine bozuk para atmaya gelince, *"Saçmalama! Salak gibi gözükürüm. Hem geri gelmek melmek istemiyorum!"* demişti. Phil'in bu sözleri hâlâ Lou'nun kulaklarında çınlıyordu. Onu aklından çıkarmaya çalıştı. O sırada Phil'i düşünmek istemiyordu.

"Annen Umberto'yla hiç evlenmedi demek?" dedi Lou.

"Ha, yaramaz Umberto'nun zaten o sırada evli olduğu ortaya çıktı. Birkaç sene sonra, annem Norveç'e yaptığı bir kayak gezisinde Sigi denen bir adamla birlikte oldu; kız kardeşim bu yüzden sarışın ve inceciktir. Bizi büyük annemlerle Tommy Amcamız ve Bela Teyzemiz yetiştirdi; onların çocuğu olmuyordu. Uzun seneler denediler ama ne yazık ki çocukları olmadı. Annemse birisinin yanından geçse hamile kalıyordu."

Lou anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Evet, genellikle böyle olur zaten."

"Seni çok tuttum sanırım," dedi Tom birden. Clooney ona bir şey anlatmak ister gibi, uyku tulumunun üstünden kalkıp bıkkın bir oflamayla yere çökmüştü.

"Hayır, alâkası yok," dedi Lou. Bir yandan da içinden Tom plastik enjeksiyonlu püskürtme tekniğinden bile söz etse umurunda olmazdı; onun yanında olmak utanç verecek derecede güzeldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tommy Amca hırdavatçılık işini kurdu, bunun yanı sıra konteynır ve çimento işi de yapıyordu. Öldüğünde her şeyini kız kardeşim Sammy'yle bana bıraktı. Daha sonradan, kız kardeşimin hisselerini de satın aldım, böylece iş artık tamamen bana ait. Kız kardeşim bana yarı zamanlı olarak yardım eder, çocuklardan fırsat kaldıkça bu şekilde çalışıyoruz." Tatlı tatlı gülümsedi. "Sammy çok iyi bir kız; şu sıralar hamileliğinin diğerlerinden çok daha zor olduğunu hissediyor. Öncekiler çok rahat geçmişti." Birden durdu; aklına Lou'nun çocuk sahibi olamadığını söylediği geldi ve içinden kabalık ettiği için kendisine okkalı bir küfür savurdu. Biraz daha kahve içti.

"İşleriniz iyi mi peki?" diye sordu Lou onun konuyu neden değiştirdiği anlayıp.

"Çok," dedi Tom konunun değişmesine memnun olarak. "Sırf dükkânı şöyle bir dolaşmak için ta nerelerden insanların geldiğini görseniz hayret edersiniz. Ne kadar tuhaf, zor bulunan bir şey arıyor olsalar da bulmayı garanti ederim. İşin dedektiflik kısmı çok hoşuma gidiyor." Hayali bir Hercule Poirot bıyığını büker gibi yaptı. "İnternet üstünden de satış yapıyorum. Kız kardeşim işin o kısmıyla ilgileniyor; bunu evden de yapabildiği için zorlanmıyor ama ben... Ben konteynır kamyonetine atlayıp güzel insanlarla tanışmaktan hoşlanıyorum..." Tom utanıp öksürdü. "Neyse, tüm bunlar benimle ilgiliydi. Siz ne iş yapıyorsunuz?"

"Yarı zamanlı çalışan bir muhasebeci asistanıyım," dedi Lou bunun uzun bir sohbet konusu açmayacağını bilerek. Ayrıca, Tom'un İtalya'yla ilgili olarak anlattıkları kadar ilginç olmadığının da farkındaydı. Her "Aaa, demek bir muhasebeci asistanısınız? Ne kadar ilginç, biraz daha anlatsanıza," diyen herkese bir sterlin vermiş olsaydı, beş parasız kalırdı. En azından, artık işinden başka bir şeyden söz edebilirdi.

"Ama arkadaşım Deb'le bir iş kurma aşamasındayım," dedi Lou. "Her ikimiz de kalifiye birer şefiz. Birkaç sene önce de bir kafe açma planımız vardı ama bunu bir türlü hayata geçiremedik," dedi fazla ayrıntıya girmeden. "O yüzden... Geç olsun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güç olmasın diye düşünüyoruz. Henüz bir kafe açacağımızdan haberi olmayan çevre sakinlerine hizmet verebilmek için bir yer aramaya başladık bile."

Tom gözlerini iri iri açmış, merakla onu dinliyordu. "Bir restoran işi ha? Vay canına! Ne tür yemekler yapacaksınız?"

"Tesadüfe bakın ki, bir İtalyan kafesi açmayı planlıyoruz: İtalyan kahvesi ve muhteşem pastalar servis edeceğiz. Ortalıkta bir sürü aşırı pahalı hazır yemek işi var ama hem ürünleri kaliteli değil, hem de insanın verdiği paraya yazık."

"Pastaya bayılırım. Belli değil mi?" Tom karnına vurdu ama karnı Lou'ya gayet sert gözüktü. Birden kendini Tom'un göğsünden karnına doğru inen hafif kılları var mıdır diye düşünürken buldu. Kısa bir sessizlikte sonra, Tom cık cık ederek sessizliği böldü.

"Demek Harrison Konteynırları ha?" dedi başını Lou'yu suçlar gibi sallayarak. "Bilmiyorum. İnsanlara iyi hizmet veriyorsunuz, sonra onlar gidip ne yapıyorlar."

"Dediğiniz gibi, düşmanı alt etmek gerek," dedi Lou.

Lou'nun farkında olmadan ana dilinde yanlış bir ifade kullanmasına Tom yine gülümseyerek yanıt verdi. Dudakları yana kıvrılmış, suratında kocaman bir gülümseme belirmişti ama Lou bu gülümsemenin kesinlikle yumuşak, hafiften alaycı ve art niyetten yoksun olduğunu fark etti. İkiz kardeş şakası yüzünden bu gülümsemeyi yanlış değerlendirmişti.

"Biraz daha kahve?" dedi Lou onunla göz göze gelmemeye çalışarak.

"Teşekkürler ama almayayım. Biraz daha içersem bütün gün tuvaletten çıkamayacağım," Tom gitmek istemiyormuş gibi ayağa kalktı ve gerinirken başını tavandaki kirişe çarptı.

"A, bakıyordum da askılığı takmışsınız," dedi.

"Evet, kardeşinize teşekkür ettiğimi söyleyin."

Tom gülümseyip hâlâ ıslak olan ve üstünden buharlar çıkan ceketini radyatörün üstünden almak için uzandı.

"Bakın, Clooney'yle ilgilendiğiniz için tekrar teşekkürler. Size... Ne bileyim, bir ara öğle yemeği falan ısmarlayabilir mi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yim?"

Lou üzgün üzgün gülümsedi. *Kahretsin.* "Teşekkür ederim ama şey, bunun uygun olacağını sanmıyorum."

Tom duraksadı, sonra "Evet, tabii. Anlıyorum. Açıklama yapmanıza gerek yok. Sadece öğle yemeği demek istemiştim. Ama sormamalıydım... Ben..."

"Ah, gayet tabii ki! Başka bir şey ima ettiğinizi düşünmedim zaten," dedi Lou Tom'un lafını kesip. Tom'un ondan hoşlanmış olabileceğini düşündüğünü sandığından endişe etmişti ama zaten Tom'un ondan hoşlandığı yoktu. Ret yanıtı verileceği bilinen nazik bir davetti sadece, bu kadarı belliydi. Des ve Celia'ya ya da Şişko Jack'le Maureen'e 'Gelin de Noel'i bizimle birlikte geçirin,' demek gibi bir şeydi. Ayyy! Şayet, oyunu bırakıp "Aaa, harika olurdu," deseydi, Tom bir kilometre öteye kaçardı. Aslında, öğle yemeği fikri hiç de fena değildi.

Tom kapının önünde durup ona baktı.

"Şey, sırf 'teşekkür ederim' demek yerine bir şey yaparak teşekkür etmek isterim," dedi. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Sizin için ne yapabilirim?"

Buna sakın yanıt verme, Lou Winter, dedi Lou içinden hafifçe kıkırdayarak. Hayal gücü dizginleri yine ele almak üzereydi. Bir süre düşündü ama mantığı elden bırakmamaya gayret etti. Aslında, ihtiyacı olan *bir* şey vardı.

"Bakın size ne diyeceğim," dedi temkinle. "Bir sakıncası yoksa tabii... Size ihanet ettikten sonra yapmanız mümkünse..."

Tom ellerini iki yana açıp devam etmesini işaret etti.

"Tamam," dedi Lou içine derin bir nefes çekip. "Dışarıdaki konteynırı birazdan almaya gelecekler... O yüzden, bir dahaki sefere sizin mini konteynırlardan rica edeceğim."

"Eddie'ye öğleden sonra bir konteynır getirmesini söylerim," dedi Tom.

"Cumartesi sabahına kadar ihtiyacım yok."

"Sorun değil. Aslında, konteynırı bugün öğleden sonra getirmesi benim için de daha iyi, çünkü Cumartesi sabahı çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoğun olacağız."

"Ha, tamam o zaman. Harika, çok teşekkürler."

"Ama sizden kesinlikle ücret alınmayacak," dedi Tom.

"Hayır! Konteynırı ücretsiz istediğimi söylemek istemedim!" diye itiraz etti Lou.

"Clooney için yaptıklarınızdan sonra sizden para isteyeceğimi düşünmüyorsunuz, değil mi? Kesinlikle olmaz."

"Hayır, ben gerçekten de..."

"HAYIR! Ücret vermeyeceksiniz," dedi Tom ısrarla, iri elini havaya kaldırıp Lou'yu susturarak. Çok hoştu; yani, onun bu tavrı Lou'nun kendisini ufak tefek ve küçük bir kız çocuğu gibi hissetmesine neden olmuştu. Neden Phil bir şeye itiraz ederken böyle hissetmiyordu?

"Tamam, konteynırın alınmasını istediğinizde bana telefon açmanız yeterli."

"Cumartesi öğleden sonra saat tam dörde doğru olabilir mümkünse," dedi Lou.

"Tamamdır," dedi Tom Lou'nun neden bu kadar kesin bir saat verdiğini anlamadan. Ama konuyu üstelemek istemedi.

Tom arka kapıyı açarken, Clooney ayağa fırladı. İki basamak indikten sonra, dönüp Lou'ya baktı. Hâlâ boyu Lou'dan daha uzun gözüküyordu.

"Bakın, önceki gün ikiz kardeş şakasıyla fazla ileri gittiysem özür dilerim. Gerçekten."

"Tam bir salak olduğumu düşünmüş olmalısınız," dedi Lou alçak bir ses tonuyla.

"Tanrım, hayır Lou. Bence sen..." Tom duraksadı, yine bir şey diyecek oldu ama o duraksama anı cümlesinin geri kalanının söylemeyi planladığı şey olmadığını anlattı Lou'ya. "Üzmek isteyeceğim birisi değilsin, o kadar. Tekrar teşekkürler."

Tom dışarı çıktı, arkasını dönüp el salladı. Lou da ona el salladıktan sonra, içeri girdi, kapıyı kapattı ve sırtını kapıya verip yere çöktü. *Lou.* Tom ona Lou diye hitap etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Altı

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Lou ertesi gün iş yerinde yoğurdunun yarısını bitirmişken.

"Tabii," dedi bir dilim limonlu turta yiyen Karen. Turta öylesine berbattı ki, hepsini bitirip kurtulmak için can atıyordu.

"Kocanla evliyken…"

"Lou, yapma, beni kusturmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, gerçekten. Lütfen, bu çok önemli. Onunla birlikteyken, ilk başlarda, yani mutluyken… Şey, hiç başkalarına bakmış mıydın?"

Lou'nun önemsiz bir şey soracağını bekleyen Karen çatalını tabağına bıraktı. "

"Başka erkeklere demek istiyorsun herhalde, değil mi?" dedi.

"Evet," dedi Lou sorduğu soru faraziymiş gibi davranmaya çalışarak. Ama Karen bir şey fark etmiş olacaktı ki suratında her an belirecek bir gülümseme ta kulaklarına kadar varacak gibi duruyordu.

"Lou, yoksa başına böyle bir şey gelen bir *arkadaşın* falan mı var?"

"Hayır, sormamın bir nedeni var ve mesele hiç de düşündüğün gibi değil. Eee, başkalarına bakmış mıydın?"

Lou'nun ses tonu Karen'ın dalga geçmeyi bırakmasına neden oldu. Lou ne derse desin, bu soruyu neden sorduğu belliydi. İşin gizemli kısmı 'kimden' söz ettiğiydi ama Lou oldukça ketum bir kadındı ve ona biraz daha ayrıntı anlatacak olsa bunu zaten zamanla yapardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karen masaya eğilip, Chris'le, çocuklarının babasıyla, en yakın arkadaşının annesiyle kaçan kocasıyla birlikte geçirdiği hayatı düşündü. İşler zora binince, Chris bir hata yaptığını anlamıştı, geri dönmek istemişti tabii. Ama Karen kendisine değer veren bir kızdı. Ona kati bir tavırla *hayır* demişti ve gidip üreyebileceği gayet ılık bir yer olduğunu söylemişti. Nadiren olduğu gibi, Chris'in ihanetinin yaratmış olduğu karmaşayı düşündü. Aslında, Chris yeniden çocuklarının hayatına girmişti ve iyi bir baba olma yolunda ilerliyordu ama Karen onu asla kendi hayatına sokmamaya niyetliydi. Fermuarının bir başkasının dişleri tarafından açılmasına izin verdiği anda, bu hakkını kaybetmişti ama ona bunu söylemek Karen için gerçekten de zor olmuştu. Birisini Karen'ın Chris'i sevdiği kadar sevdiğinizde, böyle bir şeyi söylemek çok zordu. Peki, sonsuza-dek-birbirimize-âşık-olacağız ruh hali içindeyken, bir başkasına bakmış mıydı?

"Şey," dedi Karen yavaşça, "Chris'in James isimli bir arkadaşı vardı. Hoş, çok yakışıklı ve çok esprili birisi olduğunu düşünürdüm."

"Onunla aynı odadayken kalbinin daha hızlı atmasına neden olur muydu?"

"Hayır, pek öyle olduğunu söyleyemem," dedi Karen geçmişi düşünerek. "Çok tatlı bir adamdı. Tipik uzun boylu, esmer ve yakışıklı birisiydi. Aslında, onu bir arkadaşıma ayarlamıştım. Ama ilişkileri devam etmedi ve yazık oldu. Ondan *hoşlanabilirdim* ama o günlerde gözüm Chris'ten başkasını görmüyordu."

İşte. Lou yanıtını almıştı. Birlikte olduğu kişiye âşıkken, başka erkeklere bakması normal bir durum değildi. Kendisini toparlaması gerekiyordu.

Lou'nun kalbinin gümbür gümbür atmasıyla ilgili sözler Karen'a bir şey hatırlatmıştı. "Ama Chris'ten önce, Creighton diye bir adamla çıkıyordum. Birlikte fena değildik, anlarsın ya. Çok usta bir kriket oyuncusuydu. Ama çok sıkıcı bir spor olduğu için, onu asla izlemeye gitmedim. Sonra, kasabaya yaz tatilini kriket oynayarak geçirmek için Güney Afrika'dan ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

len Ryan diye birisiyle tanıştım. Michael Caine'in gençliğini andırıyordu." Tatlı anılar ona 'merhaba' derken, Karen hafifçe gülümsedi. "Konuşmaya başladığımızda, ondan çok hoşlandığımı fark ettim. Sonraları, onu gördükçe daha da fazla hoşlanmaya başladım, ta ki onu aklımdan çıkaramayana kadar. Kriket maçlarına gitmeye başladım ama sırf onu görmek için. Çünkü onun yanındayken... Adeta parıldıyordum." Karen içini çekti. "Hayatım hafta içinde duruyor gibiydi. Cumartesileri onu görebileceğim zamanları iple çekiyordum. Aramızda hiçbir şey geçmedi, bir kere bile öpüşmedik ama içimde Creighton'a ya da bir başkasına karşı hissetmediğim türden hisler yarattı. Sanırım, hayattan daha fazlasını istediğimi fark ettirdi bana. Ama Chris'le birlikteyken ilişkim beni tatmin ediyordu. Onunla birlikteyken, her şeye sahip olduğumu hissediyordum. Bunlar sorunu yanıtlıyor mu Lou?"

"Emin değilim," dedi Lou Karen'ın anlattıklarını kendi durumuna uyarlamaya çalışarak.

"Bazı insanlar ne kadar güzel şeylere sahip olsalar da heyecan peşinde koşmadan yapamazlar. Chris de öyleydi... Hep daha iyisini arıyordu. Ama ben bildiğin gibi sadık bir tipim Lou," dedi Karen. "Creighton'la hissettiğim kadar mutlu olsaydım, dönüp kimseye bakmazdım."

Bu, Lou'nun hem duymak, hem de duymak istemediği şeydi.

"Merhaba, Sue'yla mı görüşüyorum?" dedi Phil onunla görüştüğünü gayet iyi bildiği halde.

"Evet, ben Sue. Kimsiniz?" dedi kadın hemen.

"Ben Phil Winter, yeşil MG'yle ilgili olarak arıyordum."

"A, merhaba," dedi kadın Leslie Philips'in kadın versiyonu gibi, ağzından adeta bal damlayarak.

"Araba Cumartesi sabahı geliyor. Görmek ister miydiniz?"

Tabii ki ister, diye geçirdi Phil içinden.

"Evet, galeri saat kaçta açılıyor?"

"Şey, aslında müşterilere saat dokuzda açılıyor ama isterse-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

niz saat sekizde size özel olarak arabayı gösterebilirim," dedi Phil. "Ama araba uzun süre galeride durmaz, sizi uyarmış olayım. Gerçekten çok güzel. Size çok yakışır."

"Tamam, geleceğim," dedi kadın cıvıl cıvıl bir sesle.

"Binayı karşınıza aldığınızda sağ tarafında bir kapı göreceksiniz, o yan kapıdan girin."

"Kapıyı üç kere tıklatıp parola da söylemem gerekecek mi?" diye kıkırdadı Sue.

"Kesinlikle," dedi Phil gülerek. Parolanın ne olabileceğini söylememek için kendisini zor tuttu. Mesela, 'beni becer koca oğlan' olabilirdi.

"Pekâlâ, o zaman Cumartesi görüşürüz."

"İple çekiyorum Sue," dedi Phil özellikle ona ilk ismiyle hitap ederek. Kadınlar bundan hoşlanırlardı.

Yavaş yavaş, diye düşündü telefonu kapatırken. Yavaş yavaş.

O gün öğleden sonra ilerleyen saatlerde, Lou Zoe'yi tuvalette göz makyajını tekrar yaparken gördü.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sayılır," dedi Zoe gayet titrek bir sesle. "Hayır, aslında iyi değilim. O sürtükten nefret ediyorum, Lou. Yakınlarda bir gün, suratının ortasına bir tane indireceğim. İnsanlara nasıl böyle kabadayılık taslayabiliyor?"

"Onu görmezden gelmeyi öğrenmelisin. Kadın birilerini üzerek güç topluyor, bunun farkındasın değil mi?" diye sordu Lou yavaşça.

"Ama neden Lou? Sırf kendisini iyi hissetmek için neden başkalarını üzüyor?" diye sordu Zoe başını sallayarak. İyi insanların her zaman başkalarını kendi standartlarına göre değer biçmek gibi bir dezavantajları vardı.

"Bilmiyorum canım, bunun bir sürü farklı nedeni olabilir. Bazen insanlar hayatlarının bazı bölümlerini kontrol edemezler, kendilerini üstün hissetmek için kontrol edebilecekleri başka şeyler ararlar." Lou kendisinin, Phil'e Deb'den söz edemediği için sandalyeyi bahane edişini düşünüp sinirlendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence olay bundan daha basit: O kadın çatlağın teki."

Lou gülüp, onu teselli etmek için sarıldı. "Onunla başa çıkmanın en iyi yolu, saçma sapan davranışlarından rahatsız olmadığını göstermek," dedi Zoe'ye cesaret verircesine.

"Ama canımı sıktığını görene dek benimle uğraşmaya devam etmez mi?" diye içini çekti Zoe.

"Biliyor musun, seninle ne kadar uğraşırsa, enerjisini ve kendi zihnini bir o kadar sana harcamış oluyor. Bunu aş, canım, kendine değer ver. Seni ne kadar üzmeye çalışırsa, bir o kadar değerli olduğunu düşün."

"Ona gününü göstereceğim," dedi Zoe farkında olmadan yumruğunu sıkarak.

"İnan bana, bu seni hiç de mutlu etmeyecek bir zafer olur," dedi Lou. Zoe'yi suratına bakacak biçimde karşısına aldı. "Bana bunu yapmayacağına söz ver. Derhal işten kovulursun, bir başka iş aradığında da başına bela olur. Hem kadın sana dava bile açabilir. İşte, bunu yaparsa asıl *o zaman* eğlenmeye ve sana işkence etmeye başlar."

"Ama kendimi birkaç saniyeliğine de olsa iyi hissetmez miyim?" diye güldü Zoe yumruğunun kadının suratına indiğini hayal ederek.

"Hayır, çünkü o zaman o kazanmış olur. Sen de kendini bir anda kötü adam olarak bulursun. İnan bana, gerçek hayatta bunu yaptığını düşündüğünde hissettiğin kadar iyi hissetmezsin." Lou keşke birisi ona aynı tavsiyeyi vermiş olsaydı, diye düşündü. Ne de olsa, Phil'in ilişkiye girdiği kadını Barnsley'deki kalabalık bir Boots eczanesinin ortasında hırpalamıştı.

Tom verdiği sözü tutmuştu. Eddie konuştukları gibi konteynırı getirdi. Ama konteynır aç aç tavan arasından çıkacak döküntüleri beklerken, Lou antreye çıkarken, keşke Nicola'yı konteynıra tıkabilse ve ofisteki herkesi kadının işkencelerinden kurtarabilse diye düşündü. Kadının konteynırın içine tıkıldığını, dışarı çıkamadığını, manyetikli diş telleriyle konteynırın kenarlarına bağlandığını hayal etti. Sonra, tuhaf Des ve Celia, Victorianna,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okulda upuzun bacaklarıyla peşini bırakmayan Carl Ball, makaslı iri yarı Shirley Hamster, sokağın üst kısmında oturan ve ona Noel Baba'nın trajik bir kazada öldüğünü söyleyip yedinci Noel'ini mahveden Martine McCrum da konteynıra tıkılabilirdi. Kanişleri andıran perması ve cılız ayrık bacaklarıyla Susan Peach de olabilirdi. *"Michelle, Renee ve Phil de öyle!"* diye çığlık attı zihni. Bu son üç kişinin de konteynırda olduğunu düşünmesi, hayal kurma oyunu sona erdirdi.

O gün öğle vaktinde ve işten sonra, Lou giysi alışverişine çıktı ve tam bir beden küçüldüğünü görerek çok şaşırdı. Soyunma odasının aynası her zamanki gibi korkunçtu ama artık en azından *Teksas Testere Cinayetleri* gibi daha korkutucu değil, biraz daha ılımlı olan *Drakula M.S. 72* gibi gözüküyordu. Yeni bedenini kutlama işini abartmış, düşündüğünden de fazla giysi satın almıştı. Terleyip yorulmuş olan Lou, Faringdales, 1 numaranın kapısını açıp, alarmı kapatmak üzere kodu tuşladı ve alışveriş torbalarını masaya bıraktı.

Biri bej, diğeri çikolata rengi olan iki eteği torbalardan çıkardı; eteklerin her ikisi de uzundu ve belini daha ince gösteren çok hoş balık kuyruğu tarzı kenarları vardı, bir de ten rengine çok giden yaprak yeşili önü çapraz bağlanan bir bluz almıştı. Tüm bunların üstüne giymek için bir ceket, fular ve kolye de almıştı; hepsinin rengi onun için epeyi cesurdu ve uzun süredir sadece siyah renge kıyasla güzel bir adım olmuştu.

Fazlalıkları temizlemekle ilgili makalede, satın alıp eve getirdiği her şey için bir başka şeyi atması gerekiyordu. Ev eskisine kıyasla o günlerde epeyi minimalist gözüküyordu ama konteynırda onca kişiyi tıktığını hayal etmek ona bir fikir daha vermişti. Henüz temizlemek için girmediği bir yer daha vardı.

Lou bir fincan kahve hazırlayıp, büyük Filofax'ın bulunduğu çalışma odasına girdi. El yazısıyla okunaksız bir biçimde yazılmış adres sayfalarına, Tippex ve düzeltmelere bakıp hepsini yırttı. Sonra, birkaç boş kâğıt alıp hepsini değil ama bazılarını tekrar yazdı. O sıralardaki doktorunun, dişçisinin ve elektrikçisinin, elektrikli süpürge tamircisinin ve kuaförü Anthony

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fawkes'un isimlerini mutlaka yazması gerekiyordu. Ama sokakta karşılaşsa tanımayacağı, karşılaşıp tanısa bile söyleyecek bir şey bulamayacağı arkadaşlarının adresleri de vardı. Daha doğrusu, artık birbirlerine söyleyecek bir şey bulamazlardı. Senelerce Noel kartları yolladığı bir sürü insan vardı ama Aralık ayları arasındaki iletişimleri giderek seyrelmişti. İlk başlarda, kartlar yazılarla ve haberlerle doluydu ama zaman içerisinde bir imzadan, ya da kısa bir mesajdan başka bir şey kalmamıştı. Sonra, rövanş kısmı başlamıştı. Fartington ailesinin badmintonda ve araba yarışında ne kadar iyi olduklarına ve o sene tam on dört kayak gezisine gittiklerine dair haberlerin bulunduğu kartlara baktı.

Kartlar artık samimi bir iletişim kurma çabasıyla değil, usulen yollanıyordu. Büyük Teyzesi Peggy tabii ki diğer kişilere dâhil değildi. Onu ta çocukluğundan beri görmediği ve muhtemelen bir daha göremeyeceği halde, eski tarz uzun el yazısı Lou'nun her zaman gülümsemesine neden olurdu. Bir zamanlar yanında çalıştığı, nazik tavrı karşısında olumlu açılardan olgunlaştığı Anna Brightside'a da Noel'de mektup yazmaktan hoşlanıyordu. Lou, Peggy'nin ve Anna'nın adreslerini defterine geri koydu ama eski arkadaşı Sarah'nın Noel kartları artık sürekli bir üstünlük sağlama çabasına dönüşmüştü. Artık komik laflar, heyecanla birbirlerine haber yollamak gitmiş, yerini çocukların ortaokul nükleer fizik dersinde kaç ödül aldıkları, Ph.D. kocasının ne kadar muhteşem olduğu, malikânelerini ne kadar güzel yaptıkları, iki ayrı Porsche'leriyle ne kadar sık Mars'a gittikleri ve o sene mutlaka bir araya gelmeleri gerektiğiyle ilgili bilgiler almıştı. Ama bunu zaten son on dört senedir birbirlerine yazıp duruyorlardı. Lou da ona hep basmakalıp haberlerle yanıt veriyordu: işinin ne kadar harika olduğunu, kocasının ne kadar başarılı olduğunu, ne kadar mutlu olduğunu yazıyordu... Lou, Sarah'nın ismini yeni sayfalara yazmadı.

İki kahve daha içtikten sonra, adres defteri kesinlikle hafiflemişti. Belki de silmiş olduğu adreslerden o sene de Noel kartları gelecekti ama yanıt vermediği zaman onların adres

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

defterlerinden silineceğine emindi. Bunun onları geçici olarak biraz üzeceğini de biliyordu, çünkü kalplerinin karanlık bir köşesinde, eskiden tanıdığı, arkadaşlıklarını sürdürmeye çalışan insanların hayaletleri vardı Ama artık onlardan vazgeçmenin vakti gelmişti ve Lou'nun hayatında bundan böyle sadece önemli kişiler kalacaktı. Onun için bir anlam ifade eden, Lou'nun bir anlam ifade ettiği kişiler olacaktı. Lou son konteynırı doldurma vaktinin geldiğini kesinlikle biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Yedi

Phil, Lou'nun kafe açma işini pek ciddiye almamıştı. Bunun için nereden para bulacaktı? Bu iş için ona asla para vermezdi, Lou'nun parası yoktu ve banka da gülerek onu binadan dışarı atardı. Şık bir kafenin başarılı olabilmesi için, kasaba merkezinde, kiraların astronomik seviyelerde olduğu bir yerde açılması gerekirdi.

Lou muhasebe işinde becerikli olabilirdi ama bu da yeterli olmazdı. O ve arkadaşı olan o aptal sürtük pasaklı bir Kuzey kasabasında gösterişli pastalar pişirerek beş dakika bile ayakta kalamazlardı! Ama Phil yine de kendisini bir ikilemde hissetti. Bu konuyu tekrar açarak önemli hale getirmemişti, Lou'ya karşı oldukça soğuk davranıyor ve fazla konuşmuyordu ama Lou'nun yanında olması gerekiyordu, çünkü Des'i ve Celia'yı ve çocuklarını Pazar gecesi yemeğe çağırmıştı. Çok güzel bir Audi almıştı ve Des arabayla ilgileniyordu ama bunak bir kadın gibi kararsız davranıyordu. Lou'nun pişirdiği o leziz kuzu butlarıyla Des'i ikna edebileceğini düşünüyordu. Yine de Lou yalan söylediği için, ıslak köpeği eve aldığı ve Deb'le yeniden görüşmeye başladığı için, mutlu olmadığını karısının bilmesi gerekiyordu.

O Cumartesi sabahı normalden bir saat erken kalkıp, en iyi müşterileri için giydiği gömleğini giyerek Lou'nun bunu anlamasını sağlayacaktı. Mutlu mutlu şarkı mırıldanmayı da ihmal etmedi, çünkü asla şarkı mırıldanmazdı ve bunun Lou'yu kesin olarak şüphelendireceğini biliyordu.

"Daha sonradan bana ulaşmaya çalışırsan, bil ki cep tele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fonum bir süre kapalı olabilir," dedi dışarı çıkıp, ardında her zamanki günlük değil, pahalı, 'önemli' günlerde sürdüğü tıraş losyonunun kokusunu bırakarak. "Önemli bir iş toplantım var." Phil karısının beynindeki çarklı dişlerin dönmeye başladığını hissedebiliyordu.

Lou arabasını süpermarketin önüne park etti ama aklı hâlâ sabah özenle hazırlanıp evden çıkan Phil'deydi. Ufak tefek farklar gözlemlemişti ama bunları kesinlikle görmüştü. Tabii ki en iyi gömleğini giydiğini, tıraş losyonunu ve yataktan kalktığı zamanı da Phil'in düşündüğü gibi fark etmişti. Hem Phil cep telefonunu asla kapatmazdı. Bir şeyler çevirdiğini düşünmesini mi istiyordu? Deb'le tekrar görüşmeye başladığı için huzurunu mu kaçırmak istiyordu? Yoksa gerçekten de bir işler mi çeviriyordu? Lou bunları mantıklı bir biçimde düşünmesi gerektiğini biliyordu. *Hayır.* Phil asla bir ilişki daha yaşamazdı. Son ilişkisinden sonra bunu yapmazdı.

Phil galeriye vardığında, Sue Shoesmith onu bekliyordu. Phil alyansını çıkarıp, Audi'sinden inmeden önce torpido gözüne koydu.

"Olamaz, size geç mi kaldım?" Abartılı bir hareketle saatine baktı ama vaktinde orada olduğunu biliyordu. *'Size'* sözcüğünü kullanması da hoş oldu diye düşündü.

"Hayır, sadece heyecanlıyım," dedi İngiliz Yarış Yeşili gözlü Sue, kırmızı dudaklarını yayarak gülümseyerek.

"Üşümeyin, içeri girin," dedi Phil Mayıs ortasında güzel ve ılık bir gün olduğu halde.

Alarmı kapatıp ışıkları açmak ve kahve makinesini çalıştırmak gibi rutin işleri yaptı. Kadın beklerken, Phil onun arabayı görmek için sabırsızlandığını fark etti. Galerinin kapısını açıp, kadını yine abartılı centilmence bir tavırla içeri soktu.

İtiraf etmesi gerekirse, MG hakikaten de güzel arabaydı. Araba galeriye geldiğinde, önceki gece şöyle bir bakmıştı ve denemesi için Bradley'ye bırakmıştı. Sue'nun ağzı hayretten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açık kaldı ve Phil arabayı sattığını anladı. Kadın fal taşı gibi gözlerle arabanın etrafında dolaştı.

"Kesinlikle muhteşem," dedi nefesi kesilmiş halde.

"Söylemiştim."

"Binebilir miyim?"

Phil kapıyı açtı, Sue zarif bir biçimde arabaya bindi. Bacakları güzeldi. Hatta çok güzeldi. Arabayı kullanıyormuş gibi yapıyor, pedalları kontrol ediyor, dikiz aynasını ayarlıyor ve direksiyonu okşuyordu.

"Deneme sürüşü yapabilir miyim?" diye sordu.

"Sizinle gelmem gerek," dedi Phil özür diler gibi.

"A, tabii," dedi Sue boğuk bir sesle.

"Sürüşten önce birer kahve içer miyiz?"

"Harika olur."

Sue arabadan bindiği gibi zarif bir biçimde inmedi. Phil bir anlığına kalçalarını ve jartiyerinin dantelini gördü. Her ikisi de bunu kasti olarak yaptığının farkındaydı.

Lou yiyecek alışveriş torbasını Cumartesi sabahı süpermarket gezisinden sonra arabadan çıkarıp ev giysilerini giydi. Phil'in ufak *oyununu* mantıklı bir biçimde düşünmesi gerektiğini kendisine söylediği halde, son iki saatini Quincy'nin bir kadavrayı parçalayıp, ne anlama geldiğini, ya da gelebileceğini anlamak üzere iç organlarını incelediği gibi o sabah evdeki o kısa sahneyi düşünerek geçirmişti. En sonunda, kendisinin, Phil'in bir başka kadınla ilişkisi olsa, Pazar akşamı Des'le ve Celia'yla birlikte Mutlu Aileler oyunu oynamayacağını biliyordu; bu yüzden de, yemeğe geleceklerine tuhaf bir biçimde sevindi. Her zamankinden daha da neşeli yemekler pişirecek, hiçbir şeyden kaçınmayacaktı: başlangıç olarak, et suyuna çorba, ardından da etli ve beş sebzeli bir ana yemek, kıvamlı ev yapımı soğan soslu Yorkshire pudingleri ve çikolatalı ve kremalı bir de tatlı yapacaktı. Phil yine Deb'le görüşmeye başladığı ve Clooney'yi eve aldığı için onu huzursuz etmeye çalışıyordu. Bir ilişki yaşıyor olsaydı, daha gizemli davranır, bir şeye bozulduğunu ona

belli etmezdi. "Aptal kadın, paranoyakça davranıyorsun," diye düşündü.

Sue ayağını frene koydu ve araba birden öne atıldı.

"Vay canına, ne kadar güçlü, değil mi?"

"Kesinlikle. Bir kedi kadar hızlı ama kontrol size ait. İkimiz de sizin ellerinizdeyiz," dedi Phil nazikçe.

Sue boğuk bir kahkaha patlattı. "Eh, o halde birazcık hızlanıp, neler olacağına bakmaya hazırım," dedi gayet imalı bir biçimde.

Phil utangaç bir tavırla öksürüp, harika vites sistemiyle ilgili bir şeyler söyledi. Telaş etme, ağırdan al, diye düşündü. Yavaş yavaş, ağır ağır yapacaktı bu işi. Kadınlar istediklerini elde edemediklerinde, hep daha fazla çaba harcarlardı.

*

Çöp torbalarını alan Lou, tavan arasının merdivenini indirip, cesaret bulabilmek için içine derin bir nefes çekti ve merdivenden çıkmaya başladı. Işığı açtı, düşük vatlı ampul tavan arasındaki eşyaları cılız bir biçimde aydınlattı. Saçakların altındaki tavan arası çok sessiz sedasızdı; sanki her şey gölgelerin arasında, huzur içinde yalnız kalmak istiyordu. Ama oradaki eşyalar hiç de huzurlu değil, diye düşündü Lou. Enerjileri ölüden de beterdi ve onu hayatın nasıl olması gerektiği ama asla olamadığı gibi eskiye ait vaat edici sözlerle tehdit etti. Lou 100 vatlık bir ampul almak için aşağı kata indi.

Kâğıt işleri tamamlandıktan ve paralar aktarıldıktan sonra, Phil Sue'ya üstünde yeni anahtarlarının bulunduğu bir P.M. Otomobilleri anahtarlığı ve işe yeni başlayan Dennis isimli çocuğu yakınlardaki bir süpermarkete yollayıp aldırdığı bir şişe Moet verdi. Bu müşteriye ucuz şampanya veremezdi. Kadın yeni arabası yüzünden, özellikle de hemencecik alıp evine gidebileceği için heyecanlanmış, yanakları pembeleşmişti. "İstediği şeyler için beklemekten hoşlanmayan bir kadın," diye düşündü Phil.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benzin deponuz dolu, arabaya yeni paspaslar da koyuldu," diye göz kırptı Phil. 'Siz *çok* özelsiniz, bunu herkes için yapmam' der gibi bir hali vardı.

"Herhangi bir sorun yaşarsam... Sizi özel olarak arayabilir miyim?" diye sordu Phil'in gözlerinin içine bakan Sue.

"Umarım ararsınız," dedi Phil hafifçe gülümseyip bir kadının tenini okşarmış gibi arabanın kaportasını okşayıp. Kadının beyninin mırladığını hissedebiliyordu. "Ne kadar özel bir kadın. Araba da hiç fena değil."

"Ayy!" dedi Phil'in iltifatı karşısında şaşıran Sue.

"Kendinize iyi bakın," dedi Phil sanki biraz fazla ileri gitmiş de geri adım atıyormuş gibi çekingen bir tavırla. "Dikkatli sürün ama keyfini de çıkarın. Hayat heyecan yaşamamak için çok kısa."

"Gönlümden geçenleri söyleyen bir erkeksiniz," dedi Sue.

"Ayrıca, göğüslerinin ve o jartiyerlerin üstündekinin de peşindeyim," dedi Phil içinden.

İngiliz Yarış Yeşili Gözlü Sue sürücü koltuğuna geçti ve motoru işletti. Kornayı çaldı ve uzun ve zarif kolunu pencereden çıkarıp Phil'e el salladı. Şu ya da bu sebepten dolayı mutlaka arayacaktı. Phil üç gün içinde arayacağını tahmin ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Sekiz

Lou sıkıntıyla Phil'in yığınla ıvır zıvırına baktı: müzikler çalan titreşimli elektrikli tıraş makineleriyle değiştirdiği eski tıraş makineleri, üç tane çok eski portatif televizyon, lambalar ve eve ilk taşındığında tavan arasına çıkardığını hatırladığı, Phil'in bekârlık döneminden kalmış bir sürü şey. Tüm bunları aşağı kata taşımak epeyi yorucu bir işti ve çok geçmeden, Lou bir Dickens romanından fırlamış, isle kaplı bir baca tamircisini andırıyordu. Saçları toz içinde kalmıştı ve geriye kalan tırnaklarının altında biriken kirleri asla tam olarak çıkaramayacağını düşünmeye başlamıştı. Küvete girip uzun bir banyo yapma düşüncesi de Kahrolası Keith Featherstone'u aklına getirince yerle bir oldu. Acaba paraya kıyıp işi bitirmesi için bir başkasına mı haber verse diye düşündü. En azından, bu şekilde adamı aklından atabilirdi. Ama o adama *tonla* para ödemişti. Adam hiçbir şey yapmamanın karşılığı olarak parayı cebe mi indirecekti? Bu mesele, kendiliğinden 'yapılacaklar' listesine eklendi. Yine.

Öğlen kısa bir mola verdi: uzunca bir bardak köpüklü maden suyu, haşlanmış bir yumurta ve taze soğanlı bir sandviçten oluşan yemeğini yiyip, işleri bitirmek için güç toplamaya çalıştı. Midesi yakınlarda gerçekten de ufalmış olmalıydı, çünkü sandviç karnını doyurmuştu ama eli yine de otomatikman bisküvi kavanozuna gitti. Çikolatalı bisküviyi tam ağzına gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

türmüştü ki bunu aslında yemek istemediğini fark etti. Bir alışkanlıktan başka bir şey değildi. Evi temizlerken, midesini gereksiz şeylerle dolduruyordu. Lou bisküviyi atıp, yine tavan arasına çıktı.

Tavan arasında, Lou okul yıllarından kalma hatıralarla dolu bir kutuda ta Avustralya'daki bir mektup arkadaşının yolladığı kanguru derisi bir çanta da buldu. Alıştırma defterleri, resimler ve kabına mürekkepli kalemle en iyi yazısıyla, *'Shirley Hamster'dan nefret ediyorum,'* diye yazdığı yazı alıştırma defterleri buldu. Bir de ilk sayfasında sekiz yaşında çekilmiş bir fotoğrafının bulunduğu okul günlüğünü buldu. Defteri karıştırırken, babasının onu hayvanat bahçesine götürdüğü, bir ayının kükreyişini duyduğu günle ilgili yazdıklarını gördü. Bunları yüksek sesle tekrar okumak Lou'yu güldürdü. O günü hâlâ çok iyi hatırlıyordu. Hatta babası kapıda ücreti ödedikten sonra, onlara katlanan bir harita da verildiğini, mavi arka plan üstünde kocaman siyah beyaz renkli bir zebra kafasının bulunduğunu ve bir sıraya oturup sirkeli patates cipsi yediklerini de hatırlıyordu. Bunları hatırlamak, küçük Lou'nun çocukluğun güzel taraflarından başka bir şey bilmeyen, babasının kalbinin birkaç sene içinde tekleyeceğini ve sonsuza dek yanından ayrılacağını bilmeyen farklı bir varlık olduğunu hissetti. Fotoğraftaki küçük kızın en çok ihtiyaç duyacağı zamanda babasının sevgisinden mahrum olacağını, bütün erkeklerin babası gibi hayatında bir dönüm noktası olamayacağını bilemezdi. Lou geçmişe geri dönüp, o küçücük kıza sarılmak ve acı, hayatına son sürat giden bir tır gibi girerken hayatta kalacağını söylemek istedi. Küçük kız gelecekte karşılaşacağı onca acıyı çekemeyecek kadar ufak gözüküyordu.

Babasının ona Almanya'dan getirdiği bir guguklu saat vardı. Victorianna öfke krizlerinden birinde, saati duvardan söküp çıkarmıştı. Gerçi Lou da kız kardeşini sarı saç örgülerinden tuttuğu gibi dışarı sürüklemiş ve babasının gübre yığınının üstüne fırlatmıştı. Lou saati çöp torbasına koydu ama sonra derhal geri çıkardı. Bunu atamazdı; saati atacak olsa, babasına

sil baştan veda ediyor gibi olurdu ama neden bunu senelerce tavan arasında tutmuştu? Lou gözyaşları arasında gülümsedi. Biraz düşündü ve hem makalede yazanlar, hem de kendi sağduyusunun sesi ona ne yapması gerektiğini söyledi. Yatak odasına girip de duvarda asılı saatini gördüğünü hatırlarken, kırık bir eşyadan geriye kalanlara ihtiyacı yoktu. Saatin guguk sesleri yüzünden evde kimse uyuyamadığı için annesi çıldırmıştı ama babası saatin kalacağını söylemişti ve zamanla hepsi Klaus isimli guguk kuşunun sesine alışmışlardı. Saati atarak babasına ihanet ediyor olmayacaktı. Saati *atarak*, babasının hatıralarını *silemezdi*. Lou bunun ne kadar saçma olduğunu bilse de, kırık guguk saatini öptü ve cesaretle çöp torbasına yerleştirmeden önce "Hoşça kal, Klaus," dedi.

Sonra, Corfu'daki tatillerinden kalan eski yazlık giysilerle dolu bir bavul buldu: etnik önü açık eteği, canlı renkli tişörtler ve uçakları kalkmayacak olsa, üstüne binip ta eve kadar gidebilecekleri kadar büyük ve düz olduğu için ikisinin de dalga geçtiği Phil'in sandaletlerini buldu. Phil'in beli daracık kırmızı renkli bir şortu vardı, gittikleri gezilerin biletleri, kumsaldan topladıkları deniz kabukları da valizdeydi. Phil'le kendisini tamamıyla mutlu hissettiği son zaman bu tatildi. Uçaktan sıcacık Yunanistan havasına çıkmışlar, balıklarla birlikte ve şnorkellerle yüzdükleri ufak bir koya gitmişler, limon ağaçlarıyla çevrili ufak bir tavernada mezeler yemişler ve sokak kedilerini konserve sardalyeyle beslemişlerdi.

Lou'nun bunları iki hafta boyunca sevildiği, hâlâ sevilebilir olduğu bir zamanı anımsamak için tuttuğunu bilmesi için makaleye ihtiyacı yoktu. Hayatının Phil'le birbirlerinden uzaklaşmaya başlamasından, Phil'in Susan Peach'le ilişki yaşamaya başlamasından önceki günlere ait ne kadar eşyayı saklasa da, o günlere geri dönemezdi. İri valizi merdivenlerden aşağı indirip, dosdoğru konteynıra götürdü. İşin en kolay kısmını bitirmişti.

Lou neredeyse iki senelik tozla kaplı karton kutuların ve alışveriş torbalarının içinde neler olduğunu gayet iyi biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Phil onu terk ettiğinde yüreğinde açılan krater büyüklüğündeki boşluğu doldurmak için satın aldığı çantalar ve ayakkabılar, harcadığı her otuz sterlinle birlikte ona sadece beş saniyelik bir rahatlama bahşetmişti. Orada yüzlerce sterlin değerinde eşya vardı: Bazıları hiç giyilmemişti, ya da kullanılmamıştı ve her biri bunları neden aldığını düşünüp bir kenara attığı ve gözlerinin kuru kalmadığı o Noel'i hatırlatan şeylerdi. Komik şapkalı sarhoşların ve mağazalara akın eden çocukların bulunduğu muhteşem bir mutluluk denizinde yüzen hüzünlü bir ada gibiydi o zamanlar. O sene, Noel vaktinde zorunlu olarak alışveriş yaparken ve kalabalık yerlerde ağlamamak için etrafına ördüğü duvarı yıkmakla tehdit eden nefesli bandoların çaldığı şarkılar eşliğinde dolanırken, adeta cehennemi yaşamıştı. Nereye gitse, aşk ve neşeyle ilgili Noel şarkıları duyuyordu. "Harika bir Noel Zamanı" isimli şarkı her mağazada çalıyor, ona işkence ediyordu. O sene, Paul McCartney'yle tanışacak olursa, o plağı kafasına geçireceğine dair kendisine söz vermişti.

Harfi harfine uyguladığı temizlik makalesi hâlâ cebinde duruyordu ama zaten Lou yazanları beynine kazımıştı. Aldığı şeyleri atmakta zorlanması, bunları kullanmasının zorunlu olduğunu düşünmesiyle ilgiliydi. Tüm bunlar fiyat etiketleriyle duygusal olarak ona şantaj yapıyor, o kadar para harcadığı için suçluluk duymasına neden oluyordu. *Bizden kurtulamazsın, sana çok paraya mal olduk.* Lou aldığı şeylerin onu bunca zamandır kontrol ettiğini fark etti. Ona hatırlattıkları onca olumsuz hisle hayatına zorla girmeye çalışıyorlardı. Ama artık onları istemiyordu. Güzel olabilirlerdi ama onlara bakmak bile onu hüzünlendiriyordu.

Giysileri ve diğer eşyaları aşağı kata taşırken, Kalp Vakfı'nda çalışan kadınların bunları görünce bayram edeceklerini biliyordu ama büyük bir hüzünle alınan bazı şeylerin bu insanların enerjisinin olumlu yönde değişeceğini de biliyordu. İnsanlar bunları daha mutlu şartlar altında yeniden satın alacaklar ve vakıf para kazanacaktı. Aslında, kaybetmesi imkânsız bir durumdu. Bunları garaja indirdi ve Pazartesi sabahı işe gitmeden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce vakfa bırakmak için bagaja yerleştirdi.

Aşağı katta telefonun çaldığını duyan Lou sesi duymazdan geldi. Tavan arasında temizlemesi gereken tek bir yer kalmıştı ve bunu dikkatini dağıtmadan hemen yapması gerekiyordu. Cesaretini topladı, içine derin bir nefes çekti ve bazı şeylerin üstüne serilmiş örtüyü çekti. Asla bir araya getirilmemiş olan bebek beşiğinin parçaları, ambalajından bile çıkmamış yumuşacık bebek giysilerinin torbaları, güvelerin didiklemeye başladığı bebek bezleri, bir bebek telsizi, çarşaflar ve battaniyeler, uyuyan bir bebeğin beşiğinin üstüne asla asamayacağı pamuklu yünlü kumaştan yapılmış kuzular oradaydı. Yere çökmesine sebep olan şey ise minnacık beyaz renkli bebek çoraplarıydı. Buna rağmen, insanlar sahip olmadığı bir şey için kimsenin yas tutamayacağını söylerlerdi.

Evlendikten hemen sonra, Phil birden çocuk sahibi olmak istemediğini söylemişti ve Lou ona ne kadar yalvarmış olsa da fikrini değiştirmemişti. Derken, iki sene sonra, yine ansızın Lou hâlâ istiyorsa, çocuk sahibi olmayı deneyebileceklerini söylemişti. Lou da doğum kontrol haplarını mutlulukla atmıştı ama ayın hangi zamanı seks yapsalar bile o çok istedikleri bebek asla gelmemişti.

Phil'in ikizleriyle barıştığını ve çocukların onları ziyarete geldiğini hayal etmişti. Onlara şekerler ve hediyeler almaya gittiğini, kalacakları yatak odalarından ikisini nasıl dekore edeceğini düşünmüştü ama bu hayal onlarla Meadowhall'da karşılaştıkları gün sona ermişti.

"Kahretsin, Sharon'la çocuklar," demişti Phil dehşet içinde.

Lou sarışın kadına şöyle bir bakınca, Phil'in iç çekerek sözünü ettiği kadar güzel olduğunu fark etmişti (Phil güvenini ne vakit kırmak istese böyle yapardı.) Ama asıl dikkatini çocuklar çekmişti. Çok güzellerdi: Bal rengi saçlar, iri iri çikolata renkli gözleri ve gür, koyu renkli kirpikleri vardı. Bir baba bu çocukları nasıl istemezdi? Ama Phil'in verdiği tepki, Lou'ya asla bir üvey anne de olamayacağını anlatmıştı. Çocukların suratlarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aklından çıkaramadığını görüp de hüzünlendiğini de ona asla anlatmamıştı. Karanlıkta yatağına uzanır, kendisini ve Phil'i kendi kızlarıyla ve oğullarıyla Noel Baba'dan hediye almak için kuyruğu girmiş gibi hayal ederdi. Ama bu hayal hâlâ kendi çocuklarına sahip olabileceklerine dair bir umut beslediği zamana aitti; bu umudu her ay âdet görmeye devam etmesiyle yıkılmıştı.

Daha sonra, Phil Susan Peach'le ilişkisini bitirip eve dönünce, Lou'nun âdet kanamaları kesilmişti. Bunun yanında, bir de göğüs uçları fena halde acımaya ve başı dönmeye başlamıştı. Lou'nun bir hamilelik testi yapmasına gerek bile yoktu: Hamile kaldığı apaçık ortadaydı. Tabii, biraz vakit geçmesini bekleyip hemen alışverişe gitmemesi yerinde olurdu ama birkaç şey satın almasının kime ne zararı olabilirdi? Hem bunları satın almak, hamileliğini daha gerçek kılıyordu. İlk taraması için hastaneye gittiğinde çok mutluydu. Orada bir mağaza vardı ve o minik çorapları oradan almıştı. Kısa süre sonra, bu çorapları giyecek minik ayakları ekranda göreceğini biliyordu.

Hastanedeki doktor iyi birisiydi. Taramadan ve idrar testinden sonra, bebek olmadığını söylemişti. Bazı nadir durumlarda, bedenin acımasız bir biçimde, bu dereceye varacak hamilelik belirtileri gösterebildiğini anlatmıştı.

"Bir fantom mu?" demişti Renee. "Sadece Labradorlar'da böyle bir şey olduğunu sanıyordum."

"Aşkım, toparla kendini," demişti Phil Lou ona gözyaşları içinde, içinde büyüyen bir bebek olmadığını söyleyince. Phil beceriksizce "Sahip olmadığın bir şeyi özleyemezsin," diye onu teselli etmeye çalışırken, ne kadar rahatladığını belli etmemeye gayret etmişti.

Ama Lou insanın sahip olmadığı bir şeyi özleyebileceğini biliyordu.

Lou bebek eşyalarını bir hayır kurumuna vermeyi düşünemiyordu. Bunlar kötü bir enerji ve uğursuzluk saçıyordu; dolayısıyla, dünyaya yeni gelmiş bir bebeğe, her zaman bir başkasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ait olacak bir bebeğe uygun değillerdi. Bu eşyaları tutmanın, bir anne olma hayalini canlı tutmadığını biliyordu; eşyaların tam aksi etkisi olmuş, ona asla olamayacağı bir şeyi hatırlatıp durmuştu.

Lou bebek eşyalarını konteynıra taşırken, son vedasını ettiğini biliyordu. Sanki kalbini yerinden sökmüş ve o konteyrıra koymuştu.

Yukarı kata, boşalan tavan arasına tekrar çıkınca, senelerdir tuttuğu gözyaşları arasında her şey bulanıklaştı. Artık üzüntüsünü içinde tutamayacağını anladığından, kendisini bıraktı ve dizlerinin üstüne çöküp acısının ana damarının bulunduğu, içindeki o en derin yerden bir çığlık attı. Gözyaşları toz kaplı suratında incecik çizgiler oluşturuyor, tuzlu yaşlar ağzına giriyordu. O hayali hayatı silip atarak, içinden salıvererek ve değerli bir parti balonu gibi göğe bırakarak, içinin boşaldığını ve kaybolduğunu hissetti. Hissettiği şey, müthiş bir yalnızlıktı.

Saat tam dörtte, Tom kamyoneti geri geri garaj yoluna soktu. Lou onu karşılamak için kapıya çıkmadığından, Clooney'yi kamyonette bıraktı. Konteynırdakileri görünce, Lou'nun neden konteynırın hemen o gün alınmasını istediğini anladı. Lou için bunları atmanın ne kadar üzücü bir şey olduğunu ancak tahmin edebiliyordu. O gün, Lou'nun acısını derinden hissediyordu. Öyle bir gündü ki, kız kardeşi Sammy minik kızını dünyaya getirmişti.

Genellikle, konteynırları müşterilerinden alırken kapılarını çalmazdı. O anda da bunu yapmasına gerek yoktu ama sert bir biçimde Lou'nun kapısını çaldı. Onun evde olduğuna dair içinde *tuhaf* bir his vardı ve kapıyı çalması uygun olmasa da, onun iyi olup olmadığını görmesi gerekiyordu. Hayır, bundan da öte bir histi: Kollarını boynuna sarıp, onu sıkı sıkı tutmak istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dokuz

Lou küçükken korkunç migren ağrıları çekerdi. Bu ağrılar hayatı zehir eder, midesini boşaltmak istemesine sebep olurdu. Ama ertesi gün, tuhaf bir mutluluk hissiyle uyanırdı; büyük bir sükûnet ve adeta bir önceki gece çektiği acılara değen bir iç huzuru kaplardı içini. Bunun doğal bir semptom olduğunu biliyordu. Son konteynır da gittikten sonra hissettiği şeyden hiç de farklı değildi.

Phil leziz bir kahvaltı kokusuyla uyanmadan çok önce, Lou kalkıp giyinmişti. Phil aralarının hâlâ eskisi gibi olmadığını göstermek istermiş gibi keyifsiz davranıyordu. Lou daha çok zihin oyunları oynamanın peşinde olduğunda, Phil her zamanki Pazar sabahı seksini de es geçmeye zorlamıştı kendini. Rutinlerinde yaptığı bu değişikliğin Lou'yu düşündürmesi gerekiyordu... Görünüşe göre, Phil'in yerleştirdiği bu zehirli tohum filizlenmeye başlamıştı, çünkü önceki gün Lou son derece berbat bir haldeydi. İşten eve geldiğinde, Lou sanki saatlerce ağlamış gibi gözüküyordu. Gözleri şişmişti ve bütün gece hemen hemen hiç konuşmamıştı. Gözlerinin kızarık ve şiş olmasını tavan arasındaki tozlara bağlamıştı ama Phil bunun doğru olmadığını biliyordu. Lou Tom'un konteynırı almak için geldiğinde kapıyı çaldığını tabii ki *duymuştu* ve kamyonetine binmeden önce uzunca bir süre kapıda beklediğini de biliyordu. Kamyonetine bindikten sonra bile ağır ağır evin önünden ayrılmış, bir perdenin kıpırdadığını görmeyi bekliyormuş gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pencerelere bakmıştı. Tom'un onu o halde görmesine asla izin veremezdi. Pespaye, ağlamaktan gözleri kızarmış, çirkin ve *rezil* durumdaydı... Ama bunun da ötesinde, Tom Broom'un yanında olamayacak kadar savunmasız hissetmişti kendisini. En ufak bir anlayışlı tavırda, acısını akıtacağı gözyaşlarının boşalmasına sebep olacaktı, sonra kim bilir neler söyleyecek ya da yapacaktı.

Sahip olduğu onca duygusal şeyi bir anda kaybetmek onu bitkin düşürmüştü. Bunlar onu kendini geçmişte rahat hissettiği yerlere bağlıyordu; en azından, *düşmanlarını tanıyordu.* Bunların elinden alınması, bir yerlere sürüklendiği hissini yaratmış, suyun karanlık, ürkünç ve bilinmedik olduğu bir yere götürmüştü.

İlk önce, Tom'un kamyoneti eşyalarını onları bir daha göremeyeceği bir yere götürüyor diye korkmuştu ve neredeyse bunları geri istediğini söylemek için peşinden koşmuştu. Ama sonra içine derin bir nefes çekmiş, zihnini o isteğe kapatmış ve nihayet eşyaların peşini bırakmıştı. Tom geri dönse bile, bu eşyaların geçmişi geri getirmek gibi bir becerisi yoktu. Gerçekler ortadaydı: her şeyi daha iyi kılmak üzere bekleyen sevgi dolu babası artık yoktu; Phil'in ihanetini silemezdi; kendi bebeğini asla kollarına alamazdı. *"Bunlarla başa çık ve hayatına devam et Lou,"* dedi içindeki ses kararlı bir tavırla, ona ilk kez destek verir gibi. Gerçekleşmesi mümkün olmayan hayallerin gerçekleşmesini beklemekten artık vazgeçmesi gerekiyordu. Kaderinin kontrolünü ele alması ve geçmişe değil, ileriye bakması gerekiyordu.

Bitkin düşen her insan gibi o da derin ve riyasız bir uyku uyumuştu ve sabah uyandığında hayatın daha *taze* olduğunu hissetmişti. Adres defteri gibi, hayatı da üstü çizilmiş ama hâlâ okunan isimlerle dolu değildi. Karşısında duran hayat *Casa Nostra*'yla, Deb'le ve evliliği Phil'in her şeyin önüne geçen ilişkisinden uzak daha yeni ve güçlü bir dönemle dolacaktı. Bu gerçeği zihninin en ön tarafına yerleştirmesi gerekiyordu: Evlilikleri arada sırada sallantıya girse de Susan Peach'e rağmen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayatta kalmıştı. Hâlâ hayatta olduğuna göre de, temelleri sağlam demekti. Phil kontrol etmeyi seven bir adamdı; bu doğruydu, bir hata yapmıştı ama ondan çok daha kötü kocalar da vardı. Phil uyuşturucu kullanmaz ve kadınlar üstünde fiziksel şiddet uygulayan erkeklerden nefret ederdi. Sadece şımarıktı; bu da ona istediği şeyleri elde etmesi için ona izin verişinden dolayı, kısmen kendi hatasıydı. Ama Phil cömert ve çalışkandı; ne de olsa, onun kocasıydı, *'ölüm bizi ayırana dek'* diye birlikte olmaya yemin ettiği erkekti. Olanlardan sonra, Phil'in o sabah onu seks yapmaya zorlamamasından dolayı da mutluydu.

Lou pişirdiği yemeğin tadına bakmak için fırının kapağını açtığında etrafa yayılan et kokusu Phil'in burun deliklerine de ulaştı. Sonra, bunun beklediği koku olmadığını fark etti.

"Dana eti!" dedi.

Lou içinden, "Sherlock Holmes Büyük Dedektiflik Ödülü, Phil'e gidiyor," dedi.

"Sana kuzu eti almanı söylemiştim! Des'i yirmi yedi bin sterlinlik bir araba almaya ikna edeceğim yahu!"

"Phil, kuzu etini sevmiyorum ve ben de sizlerle birlikte yemek yiyeceğimi sanıyorum. Siz beşiniz yemeğinizi yerken tavuk mu yiyeyim istersin? Hem Celia'nın kuzu eti sevip sevmediğini bilmiyorum ama dana eti sevdiğine eminim."

"Senin dışında herkes kuzu etini sever Lou," diye bağırdı Phil. "Amma tuhafsın."

"Kuzu eti kadar lezzetli olacak. Hatta daha bile lezzetli olacak. İnan bana," dedi Lou.

Phil öyle olacağını biliyordu. Lou'ya hemen hemen her konuda her zaman güvenebilirdi. Lou onu asla hayal kırıklığına uğratmazdı. Gerçi bu, Phil'in özellikle de imrendiği bir özellik değildi. İnsanın başkalarını şaşırtacağı gizli bir silahı da olmalıydı.

"Bu, harika bir dana eti," dedi Des eti ağzına götürmeden ve dilinin üstünde muhteşem bir biçimde dağılışını hissetmeden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce soğan sosunda çevirip.

"Ben dana etini daha pembe severim," dedi Celia ama o bile tabağındakileri silip süpürmüştü.

"Ben de," dedi Phil. "Bence Lou eti biraz fazla pişirmiş."

"Hayır, Lou öyle bir şey yapmadı," dedi Lou tatlı tatlı. "Lou, eti az pişirmedi. Şahsen, etimin iyi pişmiş olmasını severim. Hem çocuklara pembe kalmış et yedirme fikrinden de hoşlanmıyorum."

"Biraz daha şarap alır mısınız?" dedi Lou'nun çıkışına şaşıran Phil. Acaba bunlar *Değişimin* başlangıcı mı, diye düşündü. Evdeki temizlik furyasının ve mutfakta bir anda seks yapmaya başlamalarının sebebi bu olabilir miydi? Karısının suratında kıllar çıkmamasını umdu. Şişko Jack sabahları uyandığında Geoff Capes'le evlenip evlenmediğini düşünüyor olmalıydı.

Celia ilk önce Lou'nun masaya getirdiği çikolatalı turtadan istemedi ama gözleri tatlıdan yiyebilmek için adeta yerinden fırlamış gibiydi. İçe doğru bombeli karnına hafifçe vurup, yarım kilo almış olabileceğini söyledi.

"Bilmem ki, bence insanın eline gelebileceği bir şey güzel olabilirdi," dedi Des bir anlığına Lou'ya bakıp. Ona belli belirsiz bakmıştı ama bunu ne Lou ne de Celia kaçırmıştı.

Hah, bu birkaç şeyi açıklıyor işte, diye düşündü Lou kaşlarını havaya kaldırıp. Ama Des'in söylediği şeyin yine de mazereti yoktu.

"Evet, bazen de eline fazla şey gelebilir," dedi Phil de Lou'ya bakıp, ne ima ettiğini anladığından emin olmak isteyerek.

"Bence Lou biraz kilo vermiş, öyle mi?" dedi Des. "Rejim mi yapıyorsun?"

"Lou bir rotasyon rejimi yapıyor," dedi Phil. "Arkamı her döndüğümde bir şeyler yiyor."

Phil kendi esprisine kahkahalarla güldü ve aslında Phil Amca'nın gülüşüne gülen çocuklar da ona eşlik ettiler.

Lou birden çok utandığını ama utanç hissinin yerini derhal öfkenin aldığını hissetti.

"Twiggy'ye selamlar olsun!" dedi ve Phil'in dudaklarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birbirine bastırdığını gördü. Ona asla bu şekilde karşılık vermemişti. Her zaman esprilerini bir komedyenin itaatkâr aptalı gibi kabullenmişti.

"Eh, belki de biraz tatlı alabilirim," dedi Celia bir puf böreği gibi kabarmaya başlayan gerilimi söndürerek. "Harika gözüküyor."

Zarif bir biçimde tatlı dilimini didiklemeye koyuldu. "Fazla zarif," diye düşündü Lou. Celia da tıpkı Victorianna gibi yiyor, tabağındaki yemeği gayet keyifle yiyordu ama frene basmadığı takdirde de abartacağını, midesindekileri boşaltmak için tuvalete koşturup parmağını boğazına sokması gerektiğini biliyordu. Biraz kilo almak ideal bir durum olmayabilirdi ama Lou bunun hep bedene müshil sokmaktan, aç kalmaktan ve kusmaktan daha iyi olduğunu düşünürdü.

Annesinin kalorilere olan takıntısını paylaşmayan Scheherazade, parmağını tatlının geri kalanına batırdığı gibi keyifle ağzına götürdü. Lou boş yere Des'in ya da Celia'nın çocuğu azarlamasını bekledi, çünkü çocuklar koltukların üstünde zıplarken, ya da yukarı kattaki çekmeceleri ve dolapları karıştırırken bir şey söylemenin doğru olmayacağını düşünürdü. Öfkesi içinde birikiyor ama asla dışarı çıkmıyordu, çünkü fazla nazikti. Bunun en büyük kanıtı da Lanet Olasıca Keith Featherstone'du. Ama Lou Winter bir değişimden geçiyordu ve Scheherazade ve Hero kendi çocukları olmasa da orasının kendi evi olduğunu, o güzelim çikolatalı tatlının kendi eseri olduğunu ve eli kolu bağlı bir biçimde mahvedilişini izleyemeyeceğini düşünüyordu.

Scheherazade'ın parmağı yine tatlıya uzandı ve Lou edepsiz çocuk tatlıya uzanamadan eline hafifçe vurdu.

"Kim bir dilim daha tatlı ister? Scheherazade?"

"Evet," dedi kız.

"Evet ne?"

Celia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şey... Evet, lütfen," dedi Scheherazade.

"Tamam," diyen Lou'nun elinde bıçak vardı, gülüşüyse bir

bıçak gibi keskindi. "Sana şu parmağını soktuğun dilimi vereceğim, tamam mı?"

Scheherazade tabağını tuttu ama Lou tabağı, kız şaşkın şaşkın 'teşekkür ederim' diyene dek ona vermedi. Sessizlik içinde, sırf çatal bıçak gürültüsü arasında tatlılarını yediler.

Phil bir ara Lou'ya kaçamak bir bakış fırlattı ama Lou o sırada tatlının üstüne biraz krema koyuyordu ve menopoza girmiş gibi davrandığının hiç farkında değildi.

"Harika olmuş bu turta," dedi Des üstündeki kırıntıları silkeleyerek.

"Çok beğendiysen, tarifini alayım canım," dedi Celia.

"Özür dilerim," dedi Lou burnunun kenarına hafifçe vurarak. "Ticari sır."

"Tanrı aşkına Lou, bir pastadan söz ediyoruz," dedi Phil asabiyetini gülerek gizlemeye çalışarak. Lou fırlayan östrojen seviyesiyle bu satışı mahvetmese iyi olurdu. Neyi vardı bu kadının? Suratı kıpkırmızı kesilecek, bir dakika içinde kan ter içinde mi kalacaktı yoksa?

"General Sanders'a da bir sürü insan 'Tanrı aşkına, Harland, bu sadece tavuk!' demiştir. İyi ki tarifi soran herkese vermemiş, değil mi?"

Generale ne şekilde hitap edildiğini kim bilir nereden hatırlamıştı. Bu da diğer bir sürü şey gibi, beynin kaydettiği ve sabırla dışarı çıkmayı bekleyen bilgilerden biriydi.

"Aynı şey sayılmaz, değil mi?" dedi Phil çarpık bir gülümsemeyle. Kıvrak zekâsını sergilemek için hemen bir laf yapıştırma gereği duymuştu. "Multimilyon sterlinlik bir işle, bir kadını ve birkaç pastayı kıyaslıyorsun."

"Herkesin bir yerden başlaması gerek. Kim bilir, ilk planladığımda işimi kurabilseydim, belki şimdi ondan daha fazla kâr etmiştim."

"Nedir o iş?" dedi Des merakla. Des bir mali müşavirdi ve 'iş' sözcüğü her zaman beyninin son sürat çalışmasını sağlardı.

"Bir kafe açıyorum," dedi Lou. "Arkadaşım Debra'yla birlikte."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Debra mı?" dedi Celia burnunu çekerek. "Evliliğinizi neredeyse yıkan kadın değil miydi o?"

"Hayır," dedi Lou kararlı bir tavırla. "Evliliğimizi neredeyse yıkan kişi Phil'di."

Phil birden pancar gibi kesildi. Lou bile kendi cesaretine şaşırmıştı. Bir zamanlar, hakkını korumak onun için çok doğal bir şeydi. Bunu yapması ne zaman bu kadar güç hale gelmişti? Odanın ısısı bir anda birkaç derece birden düştü.

"Siz gidip biraz oynayın çocuklar," dedi Celia.

"Yukarı kata çıkabilir miyiz?" diye sordu Hero tatlısının son lokmasını da ağzına atıp.

"Evet, tabii," dedi Celia ama Lou da aynı anda "Hayır, çıkamazsınız," dedi.

"Tanrım!" Phil dişlerinin arasından adeta tıslayarak konuşmuştu.

Onu duymazdan gelen Lou ellerini çocuklara uzatıp ayağa kalktı. "Gelin, salonda izleyebileceğiniz bir sürü DVD var," dedi. "Ya da dolapta birkaç masa oyunu var, Hangisini isterseniz seçin çocuklar ama lütfen yukarıda bir şeyleri karıştırmayın. Hoş bir davranış değil."

Des, Celia ve Phil birbirlerine baktılar ama üçü de bir şey diyemeyecek kadar şok içinde kalmıştı. Karşılarındaki tanıdıkları Lou değildi. Çatlaklar Gezegeni'nden gelmiş, Lou'nun kopyası olan bir yaratıktı.

Çocuklar keyifsizce biraz ilgilerini çeken bir DVD buldular ama Lou onlara koltuktaki minderleri yere koyup, içeceklerini ve atıştırmalıklarını yiyebileceklerini söyleyince birden neşelendiler. Evde sadece eski koltukların üstünde oturmalarına izin veriliyordu ve mermer zemin de yerde oturmaya elverişli değildi.

Phil tam Lou'yu bir kenara çekip ona ne halt ettiğini soracakken, çocuklar odada olmadığına göre artık iş konuşabileceğini fark etti. Des'e arabayı sattıktan sonra da Lou'yla konuşabilirdi.

Lou itaatkâr bir tavırla mutfağa giderken, Phil de bir şekilde konuyu Audi'ye getirebileceği bir sohbet başlattı. Celia

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lou'nun içeri gittiğinden emin olduktan sonra, ağabeyine ona biraz Gecesefası Yağı vermesini söyledi. Ya ondan alacaktı ya da bir şeytan çıkarıcı çağıracaktı.

Lou içeri götürdüğü tabak çanakları bulaşık makinesine yerleştirmeye başladı. Tam doğrulup diğer şeyleri almak için yemek odasına gidecekken, Des'le ve elinde tuttuğu kirli tabağıyla burun buruna geldi. Des ona öylesine yakın duruyordu ki, *İlk Aşk, İlk Dans* filmi için seçmelere katılmış olabilirlerdi; Lou elini yavaşça öne uzattı ve onu kararlı bir tavırla geriye itti.

"Dur bakalım, Des," dedi bir sufle gibi köpürerek ama ses düğmesini sonuna kadar açarak. "Senin gezegende kişisel alan diye bir şey yok mu?"

Celia içeriden asabi bir tavırla seslendi. "Des! Derhal buraya gel!"

Bunun yerine "Bana boyun eğ!" de demiş olabilirdi; çünkü Des'in üstünde yarattığı etki aynen böyleydi. Des tekme yemiş bir köpek gibi kös kös yemek odasına gitti.

İlginç, dedi Lou içinden. Demek Celia onun bu huyundan haberdardı. Belki de o marka giysileri ve ayakkabıları bu yüzden satın almıştı. Belki o da kaybetmeye başladığı bir şeye tutunuyor ve kendisini rahatlatmaya çalışıyordu. Ama Lou bu durumda bilekten bağlanan ayakkabıları bu adama tercih ederdi.

Gerilim, Şenlik Gecesi alçaktan uçan hidrojen dolu bir zeplin gibi masanın üstüne çöktü. Phil Lou'ya sinir olmuştu, Celia'ysa Des'e.

"Ee," dedi Phil konuşmayı bir kez daha olması gerektiği yere çevirmeye çalışarak. "Des sana arabadan söz etti mi, Ceel?"

Phil satışa başlarken "Evet, söz etti," dedi Celia gülümsemeye ve normal gözükmeye gayret ederek.

Lou dört kahve hazırladı ve yanlarına da evde hazırlanmış naneli şekerlemeler ekledi. Bunu gören Phil, onun bu yemek için gerçekten çok zahmete girdiğini ve hakkını yememesi gerektiğini fark etti. Ama onu tamamıyla bağışlamaya niyeti yoktu. Öğleden sonraki performansı, işleri daha da sıkı tutması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerektiğinin bir kanıtıydı.

"Harika bir makine." Phil puro kutusundan bir puro alıp, kutuyu Des'e uzattı. Celia bir sigara yaktı. "Önceki sahibi, arabayı sadece yağışsız günlerde kullanmış. Araba iki senelik ve altı bin kilometreden düşük yol yapmış. Yolda adeta süzülerek ilerliyor. Aklına ne gelirse var arabada."

"Size bir kül tablası getireyim," diyen Lou süklüm püklüm içeri gitti. Onun eski, itaatkâr haline büründüğünü gören herkes derin bir oh çekti.

"Eee, ne düşünüyorsun, Des? Sana aile üyelerine özel bir indirim de yapacağım."

Kayın biraderiyle konuştuğu halde, kız kardeşine bakıyordu. Belki de Des'in mutfakta Lou'yu sıkıştırması, onu Celia'nın eline düşürmüştü. Onun için kocaman, siyah renkli bir araba almak, Des'i bu zor durumdan kurtarabilirdi.

"Bilmiyorum ki," dedi Des tereddütle başını sallayarak. "*Buckley's*'de gümüş renkli muhteşem bir BMW gördüm."

"Siyah arabaların temizliği her zaman daha kolay olur," dedi Celia aslında gönlünden üstünde mavili beyazlı bir BMW arması bulunan bir araba geçtiği halde. BMW arması, birkaç kalın yüzükten çok daha prestijli bir şeydi onun için.

Phil onların daha yemeğe gelmeden hangi arabayı alacaklarına karar verdiklerini ve konukseverliğinden faydalandıklarını anladı. Daha da kötüsü, 'Mahallenin Yeni Çocuğu' Jack Buckley'den, yani ezeli düşmanından bir araba alacaklardı. Eh, arabayı satın almayacaklarsa, derhal defolup gidebilirler, Aralık'a kadar da bir daha gelmeyebilirlerdi. Des ancak frengi kadar eğlenceliydi, Celia da hep onlardan daha iyi ve büyük olmakla ilgilenirdi. Ha, unutmadan! Lou'ya onları Noel yemeğine çağırdığını söylemeliydi. Klasik araba işi o zamana dek çoktan yoluna girmiş olurdu ve Şişko Jack de Des'e yatırım yapması için fazla miktarda brendi, Lou'nun hindisi ve diğer yemekleri eşliğinde fazladan baskı yapabilirdi. Bir de Şişko Jack'le Maureen'in de yemeğe geleceklerini Lou'ya söylemeliydi tabii.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu seneki Noel yemeği için bir sürprizim var," dedi Phil Des'le Celia'nın arkasından gülümseyerek el sallayıp, içinden "Tanrı'ya şükürler olsun," dedikten beş dakika sonra.

"Noel mi? Ama daha Noel'e neredeyse altı ay var!"

"Göz açıp kapayıncaya kadar gelir. Önceden plan yapmak istedim."

"Eh, madem plan yapmaya şimdiden başladın, bu sene Noel yemeğini dışarıda yemeye ne dersin? Queens Oteli'nde harika bir yemek düzenlenecekmiş. *Chronicle*'da gördüğüm kadarıyla, şimdiden rezervasyon kabul ediyorlarmış."

"Şey, ondan daha iyi bir fikrim var. Düşünmüştüm de... Evde ailece geleneksel bir Noel geçirelim!" dedi Phil sanki Lou bir televizyon yarışmasında büyük bir ödül kazanmış gibi.

Lou boş boş ona baktı.

"Evde," dedi Phil, sonra da Lou'nun "Yaşasın!" diye bağırmasını ve sevinçten havalara zıplamasını bekliyormuş gibi ona baktı.

Lou nefesini ağır ağır dışarıya bıraktı. Konuşmanın ne şekilde yön alacağını görmek zor değildi.

"Bizimkileri Noel'de yemeğe çağırırız diye düşünmüştüm. Bunun senin için de iyi olacağını biliyorum Lou. Çocuklar, Noel, falan..."

"Seni duygu sömürücü hödük," dedi Lou içinden ama onu dinlemeye devam etti.

"Tabii, Des'le Ceel da gelecek."

"Tabii," dedi Lou. Phil'in başka ne diyeceğini biliyordu. Phil düşündüğü kadar sağı solu belli olmayan birisi değildi.

"Bir de annen. Onu çağırmadan olmaz."

"Haklısın. Kesinlikle."

"Ve... Şişko Jack'le Maureen. Son buluştuğumuzda, onunla çok iyi anlaştığını fark ettim. Sanki senelerdir birbirinizi tanıyormuş gibi sohbet ediyordunuz."

Phil ona sarılmak üzere bir hamle yaptı. Sarıldıktan sonra, ona Noel gecesi evlerinde harika vakit geçiren arkadaşları ve akrabalarıyla, parıldayan bir Noel ağacının altına oturmuş he-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diyelerini heyecanla açan çocuklarla ilgili bir tablo da çizecekti muhakkak. Dışarıda tipi yağıyor olacaktı, içeride Perry Como çalarken, kapılarına Noel şarkıları söyleyen insanlar gelecek, şöminede kestane kızartacaklardı. Lou o şömine ateşinde büyük bir mutlulukla Phil'in hayalarını kızartabilirdi.

Elini havaya kaldırıp, Phil'in ona sarılmasını engelledi.

"Dur, şimdi şu konuyu bir açıklığa kavuşturalım," dedi. "Hoş bir otelde bir başkası tarafından yapılmış altı farklı yemekten oluşan, sonradan bulaşık yıkamanın gerekmeyeceği bir Noel yemeği yerine, yardımcısız dokuz kişi için yemek pişirip temizlik mi yapacağım yani?"

"Hepimiz bir şeyler yaparız."

"Bana kimse asla yardım etmez Phil. Celia'yı tanıdığımdan beri bir kez olsun yerinden kalkıp da bir bardak bile kurulamamıştır. Des de sadece şansını zorlamak için mutfağa girer."

"Des zararsız bir..."

"O, sapığın teki!"

"Söz veriyorum, sana ben yardım edeceğim. Bu yemek benim için önemli Lou. Şişko Jack'le yapacağımız yeni iş... Geleceğimiz. Birkaç ay içinde işi kurup işletmeye başlamış olacağız."

"Ya *benim* için önemli olanlar ne olacak? Bunda *bana* ne pay düşüyor Phil?" diye sordu Lou gergin bir tavırla.

Phil ağzı açık bir halde ona baktı. Her zaman iyi huylu olan Lou'yla, bugün karşısında duran bu küstah ve hayatını zorlaştıran kadını bir türlü birbiriyle bağdaştıramıyordu.

"Bunda sana ne pay mı düşüyor?" diye bağırdı. "Neden birden 'ben, ben, ben' demeye başladın Lou?"

"Belki de birden düşünmem gereken bir 'ben' olduğunu hatırlamışımdır. Herkes bunu unutmuş gibi davranıyor!" dedi Lou. Hışımla yanından geçip, eline gelen ilk montu kapıp giydi ve dışarı çıktı.

Çenesinin dizlerine kadar indiğini fark eden Phil ağzını kapattı.

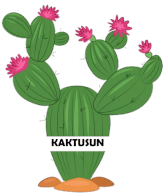
"Bırakayım da öfke nöbetini atlatsın," diye düşündü. Noel'e

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar, yine eskisi gibi iyi ve itaatkâr olurdu nasıl olsa. Artık oyunu başlatmıştı ve çok yakında ondan isteyeceği her şeye razı geleceğini biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz

Lou evden dışarı çıkana kadar, gök yarılmış, bardaktan boşalırcasına yağmur yağmaya başlamıştı. Üstündeki incecik ceket onu yağmurdan korumaya pek yaramıyordu ama Lou bunun farkında bile değildi, çünkü beyni o korkunç öğleden sonra olanlarla meşguldü. 'Mobilyalarımı mahvetmeyin çocuklar', 'Hayır, tarifi veremem', 'Sakın bana o kadar yaklaşma, seni sümsük herif' ve 'General Sanders ve ben eşit doğduk' dediği için, neden birden kötü adam ilan ediliyordu? Hiçbir konuda fikrini söyleyemeyecek miydi? Neden kilosuyla ilgili olarak Phil'in yaptığı kaba yorumlara ve Des'in iğrenç nefesini ensesinde hissetmeye tahammül etmek zorundaydı?

Hiç düşünmeden Michelle'in evine doğru yürüdüğünü fark etti. Bir kadın arkadaşıyla yüz yüze konuşmalı ve bir fincan çay içmeliydi. Des. Celia, Phil, Deb, Tom ve Jaws'la ilgili olarak içinde birikenleri onlarla hiçbir alâkası olmayan birisine dökmeliydi. Lou sadece konuşmak istiyordu. Daha da önemlisi, bir kez olsun birisinin onu dinlemesini istiyordu.

Michelle yürüyerek yarım saatten biraz daha uzun bir mesafede, ufak teraslı bir evde oturuyordu. Evi, aynı sırada bulunan yeni pencereli, birbirinin aynı beyaz renkli PVC kapılı ve tiril tiril yeni perdeleri olan evlere göre bakımsız bir evdi ama Michelle evini satın aldığından beri tadilattan geçirmeye yanaşmamıştı. *İnsanın evi hayatında olup bitenlerin aynasıdır*. Bakımsız, pespaye eve bakan Lou bunda bir gerçeklik payı olduğunu düşünmeden edemedi. Oraya varana dek sırılsıklam kalmıştı. Saçlarından, burnundan, her yerinden sular damlıyordu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve ayakkabılarının içine kadar da girmişti.

Lou hardal rengine boyanmış kapıyı çaldı. Kapı resmen dışkı rengini hatırlatıyordu. Kapı birden açıldı.

"Çabuk geldin... Ay!" dedi Michelle çıplak bedeninin üstüne pembe renkli saten bir sabahlığı tutar halde. Saçları dikenli telleri andırıyordu. Belli ki başkasını bekliyordu. "Özür dilerim, Craig'in geldiğini sandım. Sigara almak için bir süreliğine dışarı çıktı da," dedi çekingen bir tavırla gülümseyerek. "Biraz sonra gelir," dedi. Bu arada, vereceği yanıt otuz saniyeden uzun sürebilir ve tahmin ettiği gibi Lou ağlamaya başlayabilir diye, Lou'ya neden geldiğini sormamaya da özen gösterdi.

"Müsait misin diye soracaktım ama belli ki değilsin," dedi Lou.

"Hayır, özür dilerim, gerçekten de değilim," dedi Michelle Lou'nun omzunun üstünden Craig geliyor mu diye bakıp. Lou'nun oraya telefon açmadan gelmesini hoş bulmadığı için, onu içeri davet etmemenin de kabalık olmayacağını düşünmüştü.

"Sorun değil," dedi Lou gülümseyerek. "Zaten telefon açmadan gelmemeliydim."

"Özür dilerim, Lou. Craig ve ben... Biz birbirimizi sadece hafta sonları görebiliyoruz, o yüzden her saniye çok değerli."

"Ha tamam, sorun değil, lütfen endişelenme," diye yine gülümsedi Lou. Gözlerinden fışkıran yaşları yağmur damlaları gizliyordu.

"Bak, seni Craig gider gitmez arayacağım," dedi Michelle.

"Tamam," dedi Lou.

"Görüşürüz o zaman. Kusura bakma." Kapı çoktan kapanmaya başlamıştı; yavaş yavaş kapanıyordu ama kapanıyordu.

Lou tekrar sokağa çıktı, suratında piercingler, boynunda mavi renkli bir yazı dövmesi bulunan, uzun boylu, gözleri çukur, kılıksız bir adamın yanından geçti. Adam Embassy marka bir paket sigarayı açtı, kâğıdı yere fırlattı. Yanından geçerken, Lou'yu tepeden tırnağa dikkatle süzdü ve Lou'ya kendini çıplak hissettirdi. Bu, Michelle'in Craig'i olamazdı... *Hayatımda*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gördüğüm en yakışıklı adam.

Lou'nun ayakları su dolu ayakkabılarının içinde yürümekten sızlamaya başlamıştı. Yağmur dinecek gibi değildi ve cüzdanını yanına almadığı için bir taksiye de binemezdi. Michelle'in evine geri dönüp, biraz para ödünç istemek için Ürkünç Craig'le eğlencesi bozmak da bir seçenek olmadığından, eve kadar upuzun zorlu yolu sırılsıklam vaziyette yürümek zorundaydı. O gün, Lou her şeyin, doğanın bile ona karşı olduğunu düşündüyse, hiç de haksız sayılmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Bir

Phil ilk kez yanılmıştı. Sue Shoesmith tam yedi gün sonra, Phil pes edip onu kendisi aramadan birkaç saat önce bir mesaj atıp onunla iletişime geçti. Onun ilk adımı atması çok daha iyiydi; onunla ilgilendiğini göstermiş oluyordu. Zaten Phil'in bu konuda hiçbir şüphesi yoktu.

SELAM BAY AUDİ TT. ARABA HARİKA. TEŞEKKÜRLER. AMA UFAK BİR SORUN VAR. ARABAYI GETİRİP GÖSTEREBİLİR MİYİM?

Phil geri mesaj yazdı. NE ZAMAN? ZAMANINI SİZ SÖYLEYİN:

Yanıt anında geldi.

BUGÜN ÖĞLEDEN SONRA OLUR. 5?

5 İYİ. KAHVE MAKİNESİNİ KAPATMAM, diye yazdı Phil.

SERT, SADECE 1 ŞEKERLİ. X yanıtı geldi hemen. Tanrım, kadının mesaj yazma hızı saatte 300 km olmalı, diye düşündü Phil. Kelimenin her manasıyla hızlı bir kadındı.

HATIRLIYORUM. Tanrım, kendisi de Kolombiya Rostosu kadar pürüzsüz davranıyordu. Dahası, arabanın hiçbir sorunu olmadığına her şeyine bahse girebilirdi.

"Salata mı?" dedi Deb dehşetle geri çekilerek.

Evet, salata ve maden suyu lütfen," dedi Lou Malstone merkezindeki bahçeli kafedeki garson kıza sipariş verirken. Kız onun ve Deb'in lazanya siparişini aldıktan sonra hızla yanlarından uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana sakın sağlıklı beslenmeye başladığını söyleme," dedi Deb. "Özellikle de dünyanın en damar tıkayıcı kafesini açmak üzereyken!"

Lou güldü. "Saçmalama. Sadece şöyle taze, bol lifli bir salata çekti canım. Her neyse, salata o kadar masum değil. İçinde peynirle tortilla parçaları da var."

"Cidden, Lou, bunu daha önce de söyleyecektim ama annenin sürekli olarak seni kilonla ilgili sıkıştırdığını biliyorum. 'Lou'nun kilosunu takip edelim' kulübüne katıldığımı düşünmeni istemedim. Rejim mi yapıyorsun?"

"Deb, son üç senedir her gün yeni bir rejime başlayıp başarısız oldum. Kilolarımı evdeki fazlalıkları temizleyerek, konteynırları doldurup bol su içerek verdim. Kilo vermeyi düşünmediğim bir zamanda kilo vermiş olmam ne tuhaf değil mi?"

"Çok hoş gözüküyorsun," dedi Deb. Sonra, hemen "gerçi önceden de çok hoştun," dedi.

"Ama kendimi çok farklı hissediyorum," dedi Lou. "Hem daha iyi uyuyorum, hem de daha enerjik hissediyorum. Bu his o kadar hoşuma gitti ki, eskisi gibi düşünmeden yemek yemek istemiyorum."

"Aferin sana," dedi Deb istifini bozmadan ve samimi bir tavırla ama Winter hanesinde her şey yolundaysa neden düşünmeden yemek yediğini sormadı.

"Ama tatlılarıma bayılıyorum," dedi Lou çocuksu bir gülümsemeyle.

"O zaman, umarım bugün bir tatlı yersin," dedi Deb. "Sen karşıma geçmiş bir salatalık kemirirken, kocaman çikolatalı bir pasta dilimi yiyemem."

"Merak etme," dedi Lou. "Tatlı yemekten keyif almadığım gün, senden beni vurmanı isterim. İnan bana, Victorianna'ya dönüşmüyorum."

"Tamam; bu korkunç düşünceyi bir kenara bırakıp iş konuşalım," dedi Deb kızarmış ekmeğini kremalı, acılı bir sosa batırıp. "En büyük sorun uygun bir yer bulmak. Yer meselesi diğer konuları da aksatıyor; tabii, kafeyi kasaba dışında, Wakefield

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi bir yerde açmaya karar verirsek işler değişir."

İkisi birden başını salladı. Barnsley kendi kasabaları olduğu için, *Casa Nostra*'nın orada hayata geçmesini istiyorlardı.

"Emlakçıların hepsiyle konuştum, hiçbir sonuç alamadım. Bir tek Pitterly Yolu'ndaki eski kebapçıyı gösterdiler."

"Orası bir uyuşturucu bağımlısı değilsen, hiç merkezi değil," dedi Lou. "Yok, kalsın."

"Aynen."

"O halde, biraz daha bekleyeceğiz."

"Bir mucize olmasını bekleyeceğiz artık."

"Ya öyle yapacağız ya da iyilik perisini çağıracağız."

Ne komiktir ki, iyilik perisi o öğleden sonra bir doksan boyunda, bir hırdavat dükkânı olan, konteynır işiyle uğraşan, hayali bir ikiz kardeşi ve kocaman bir çoban köpeği olan bir adam olarak çıktı karşılarına.

Deb hesabı ödemeye hazırlanırken, Lou telesekreter mesajlarını dinlemek için cep telefonundan ev telefonunu aradı. Keith Featherstone'a nazik ama iğneleyici bir mesaj bırakıp, öğle vaktine kadar yanıt almadığı takdirde işi yasal yollardan halletmeye çalışacağını söylemişti. Telesekretere bir mesaj bırakılmıştı ama o da Keith Featherstone'dan değildi. Söz verdiği halde aramayan Michelle'den de değildi.

"Selam, ben Tom Broom. Umarım iyisinizdir. Merak ettim de... Kafeniz için bir yer aradığınızı söylemiştiniz... Şey, sanırım bu konuda size yardımcı olabilirim. Bu mesajı aldığınızda beni arayabilir misiniz? Teşekkürler, hoşça kalın."

Lou hiç vakit kaybetmeden numarayı aradı. Karşısına Tom'un telesekreteri de çıkabilirdi ama makineyle alâkası olmayan kalın bir sesin "Alo?" dediğini duyunca hem çok şaşırdı, hem de çok sevindi.

"A, selam, ben Lou."

Sessizlik. Utanç verici bir sessizlik oldu. Belli ki Tom onu çoktan unutmuştu.

"Şey, Lou Winter. Faringdales, 1 numaradan."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, özür dilerim, kim olduğunuzu biliyorum. Az önce hat kesilir gibi oldu."

"Ha tamam, sonra arayayım mı?"

"Hayır," dedi Tom gülerek. "Kamyonetteyim."

"Aman benim yüzümden kaza falan yapmayın!"

"Endişeye gerek yok. Şu anda oturmuş, bir sandviç yiyorum. Kamyoneti kullanmıyorum ama telefon burada çok iyi çekmiyor."

"Tamam. Peki, o zaman... Yerle ilgili ne söylemek istiyordunuz?"

"Bakın, yirmi dakikaya kadar *Tub*'a geri dönmüş olacağım. Benimle orada buluşabilir misiniz?"

"Evet, evet," dedi biraz şaşıran Lou. Tom bir şey daha söyledi ama sinyali kaybedince hat kesildi.

"Lütfen benimle birlikte bir yere gelebilir misin?" dedi Deb kafenin girişine geldiğinde.

"Tabii, gelirim. Günün geri kalanında başka bir işim yok. Nereye gideceğiz?"

"Şey, az önce benim konteynırcı adam aradı; bize kafe için yer bulma konusunda yardımcı olabileceğini söyledi."

"Hemen gidelim," dedi Deb Lou'nun koluna girerek.

"Peki, bana şunların yanıtlarını söyler misin? a) *Senin* konteynırcı adam neden bizim için yer arıyor? b) Neden ondan hep *senin* konteynırcı olarak söz ediyorsun? Ve c) Kimmiş bakalım bu gizemli *konteynırcı* adam?" Deb emniyet kemerini takarken sırıtıyordu.

Böylece, Lou her şeyi en baştan anlatmaya koyuldu ve arabayı sürerken arkadaşına makaleyle ve iş yerinde çekmecelerini temizleyerek nasıl işe başladığından söz etti. Sonra, eve dönüp mutfaktaki çekmeceleri, evin diğer bölümlerini nasıl temizlediğini, ortaya bir sürü atılacak şey çıkınca da Tom Broom'un ismini bir konteynırın üstünde nasıl gördüğünü anlattı. Ama Tom Broom'u sürekli olarak düşünmeye başladığını ve bazen onunla seviştiğini hayal ettiğini anlatmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl birisi?" diye sordu Deb.

"Tanısan çok seversin," dedi Lou. "Tam senin tipin."

"Hımm," dedi uzun boylu, iri yarı erkeklerden hoşlanan Deb. Kendisi de neredeyse bir doksan boyunda olduğu için, bir erkek ne kadar uzun boylu ve iri yarı olursa, bir o kadar iyiydi.

"Saçları?" diye sordu.

"Siyah, yer yer gri."

"Gözler?"

"İki tane."

"Rengini diyorum şapşal!"

"Gri."

"Aha, bu bir deneme sorusuydu. Adamın gözlerinin ne renk olduğunu nereden biliyorsun?" dedi Deb Lou'yu suçlar gibi parmağını ona doğrultup.

"Çünkü onunla ilgili olarak fark edilen ilk şey göz rengi," dedi Lou samimiyetle.

"Bana söylemediğin bir şey var mı, Lou Winter?" diye sordu Deb.

"Hayır," dedi Lou. "Başka erkeklere o gözle bakmam."

Lou kiminle ilgili hayal kuracağı konusunda kontrole sahip olmayabilirdi ama bu konuda ne yapacağına dair kontrol sahibiydi. Bu konuda hiçbir şey yapmamak kimsenin başının derde girmemesi demekti ki birisi gizli bir ilişki yaşadığında aynen öyle olurdu.

Lou Deb'i hırdavatçı dükkânma soktu ve kelli felli Tom Broom'u gören en yakın arkadaşının beğeniyle gözlerinin irileştiğini gördü. Tom'un da tokalaşırken Deb'e ne kadar sıcak bir biçimde baktığını fark etti. İkisi de bekâr, hoş, uzun boylu ve güzel insanlardı; bu yüzden, birbirlerini beğenmeleri son derece doğaldı. Ama Lou insandı ve bu gerçek içinin burulmasını engelleyemiyordu. Ama Clooney tamamıyla ona aitti. Kesik kesik havlayarak onu karşıladı ve etrafında fır döndü.

"Bir süredir görüşemedik, değil mi dostum?" dedi Lou köpeğin başını okşayarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gelin," dedi Tom. "Size kahve ısmarlayayım."

Onları yan taraftaki pespaye nakliye kafesine götürdü; Lou ve Deb yırtık plastikle kaplı bir sıraya otururken, Tom da içecekleri almaya gitti.

"Burası nasıl bu kadar doluyor?" dedi Deb Lou'ya sokularak. "Bir çöplükten farksız."

Etraf iyi yarı, onları tüm gün tok tutacak kahvaltılar eden ve kocaman kupalardan kahve içen adamlarla doluydu. İçerisi yağ ve ucuz domuz pastırması kokuyordu. Mobilyaların hiçbiri birbirine uymuyordu ve çeşitli renklerde ve şekillerde olan eşyaların 2. el olduğu belliydi; tavan mor renkti, duvarlarsa insana kötü bir gribi hatırlatan sarının bir tonuydu. Ufacık bir radyo kasanın ardında duran sert görünümlü, iri göğüslü ve önlüğünde *Nigella Isırır Ama Ben Seni Tek Lokmada Yutarım* yazan bir önlük giymiş kadının tek eğlencesiydi.

Tom bir tepsiyle geri döndü. Kenarında hiçbir çatlak olmayan üç fincan almayı başardığına göre, iyi bir müşteri olmalıydı: Fincanlardan biri benekliydi, diğeri çizgiliydi, üçüncüsüyse Bovril'in reklamını yapıyordu.

"Annelik yapayım mı?" dedi Tom fincanları önlerine koyarak.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Konteynırda gördüklerinden sonra söylenecek şey mi bu şimdi? Kendisini tekmelemek istedi.

"Eee?" dedi Deb. "Lou bana bize heyecan verici haberleriniz olduğunu söyledi."

"Şey," dedi Tom Lou'ya bakıp, "Daha önceden bir şey demememin sebebi göstereceğim yerden kötü etkilenmemeniz içindi, o yüzden önce beni dinlerseniz sevinirim."

Lou ve Deb tamam der gibi kafalarını salladılar.

"Kafe için bulduğum yer var ya?" dedi Tom.

"Evet?" dedi ikisi de heyecanla.

"Şu anda oradasınız. Tabeladaki E harfi düştüğü için, artık insanlar burayı *May Ann'in Kafesi* olarak biliyorlar ama aslında ismi... Şey... *May Anne'nin Kafesi.*" Tom anne sözcüğünü güç-

lükle söylemişti. *Neden bir konuyu ne kadar es geçmeye çalıştıkça, daha fazla karşısına çıkıyordu?* Söylediği şeyleri iki kadının idrak etmesini bekledi, sonra tahmin ettiği gibi suratlarının asıldığını gördü.

"Ama burası pek..." diye söze girdi Deb kibarca.

"Lütfen, lafımı tamamlamama izin verin" dedi Tom. "May burayı devrediyor. Burası sabahın ilk saatlerinden akşama kadar tıklım tıklım doludur. Tırlar için epeyi büyük bir otoparkı var gördüğünüz gibi. Fabrika yakında yıkılacak ve bir yanında lüks apartmanlar olan bir alışveriş merkezi inşa edilecek. Özel bir yatırımcı bir Amerikalı tarafından satın alınmış ve adam kısa sürede alışveriş merkezini ve apartmanları tamamlamak için ucuza çalışan bir sürü Polonyalı göçmeni işe almış. Planları gördüm, gayet güzel gözüküyor. Tabii, alışveriş merkezi bitmeden açmak istediğiniz iş yeri konusunda riske girmiş oluyorsunuz. Ne de olsa bir müşteri kitlesi çekmeniz gerek, çünkü bu bölge şu anda işlek bir ticari bölge değil. İşi şu an için olduğu gibi devralıp, istediğini zaman planladığınız kafeye dönüştürebilirsiniz. Burası gerçekten de iyi işliyor."

Deb ve Lou dikkatle birbirlerine baktılar, diğerinin aklından geçenleri okumaya çalıştılar. Ama her ikisi de ne diyeceğini bilemiyordu.

"Peki, mülk sahibi nasıl birisi?" diye sordu Lou.

"Harika bir adamdır. Muhteşem. Ben de onun kiracısıyım," dedi Tom keyifle. "Çok adilane, oldukça güvenilir birisi. İri yarı, yakışıklı genç bir adam."

"Peki, rakamları konuşmak için onu nerede bulabiliriz?" diye sordu Deb.

"Kendisine sorun," dedi Tom.

"Onu nerede bulabiliriz?" dedi Lou.

Tom masanın üstüne eğilip, sır verecekmiş gibi fısıldadı: "Elinde dünyanın en iğrenç çayıyla karşınızda oturan adam," dedi. Lou'ya bakıp gülümsedi. "Hâlâ öğrenemediniz mi?"

"Siz!" dedi Lou. "Tahmin etmeliydim. Yani, mülk sahibinin yakışıklı ikizler olduğunu söylemediğinize şaştım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aklımdan geçmedi değil," dedi Tom. Dudaklarından tüm suratına yayılan gülümseme, parıldayan gözlerine kadar ulaştı.

"İri yarı, yakışıklı genç bir adam ha? Bence anca rüyanızda görürsünüz," dedi Deb gülümseyip başını sallayarak. Sonra, Lou'ya dönüp heyecanla "Konuşmamız gerek," dedi.

"Benim biraz işim var, siz hanımları yalnız bırakmam gerek. Konteynırların peş peşe bir sürü yere gitmesi gerek," dedi Tom çayının geri kalanını içip suratını buruşturarak. "Teklifimi düşünün. Yeni inşaat kasabanın bu tarafını oldukça hareketlendirecek. Yani, devir işini üstünüze yıkmak falan istemiyorum. O kadar iyi iş yapıyor ki bir başkasına devretmekte sorun yaşamayacağımı biliyorum."

"En kısa zamanda haber veririz," dedi Lou.

"Tamam," dedi Tom ayağa kalkıp. "Sizden haber alana dek devir için ilan vermeyeceğim. İlk söz hakkı sizin, bu konuda bir endişeniz olmasın. Hoşça kal Debra, seninle tanıştığıma memnun oldum, umarım tekrar görüşürüz."

"Hoşça kalın," dedi Deb tatlı tatlı. "Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum Tom."

"Sizinle de sonra görüşürüz." Tom Lou'ya göz kırpıp, yanlarından uzaklaştı.

Deb birkaç saniye bekledikten sonra derhal Tom hakkında konuşmaya başladı.

"Demek senin Tom Broom bu," dedi.

"O, *benim* Tom Broom'um değil," dedi Lou. Ah, keşke kendisini ikiye ayırabilse ve yarısı Tom'un olurken, diğer yarısı da evlilik yeminine bağlı kalabilseydi.

"Eee, onun hakkında ne düşünüyorsun?" dedi önemsiz bir şey soruyormuş gibi.

"Çok hoş," dedi Deb içtenlikle. "Ama sevgili Bay Broom'u sonra konuşuruz. Şimdilik iş konuşmamız gerek, Lou. Gerçekten."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz İki

"Anlayamıyorum," dedi Sue Shoesmith. "Size anlatmak istediğim tuhaf bir ses çıkıyordu ama şimdi ses gelmiyor."

"Ne tuhaf," dedi Phil içinden.

"Belki de evini özlemiştir," diye espri yaptı ona bir fincan kahve uzatırken. "Sade ve tek şekerli, tıpkı hanımefendinin istediği gibi."

"Teşekkür ederim," dedi Sue, Phil kahveyi nasıl sevdiği hatırladı diye gülümseyerek.

"Lütfen, oturun." Phil ona bir sandalye çekti. Sue hafifçe titreyince "Üşüdünüz mü?" dedi. "Sizin için ısıtıcıyı çalıştırayım mı?"

"Hayır, hayır, iyiyim," dedi Sue. "Ama sizi evinize gitmekten alıkoymayayım. Ne de olsa bugün Cumartesi."

Phil belli belirsiz içini çekti.

"Eve zamanında gitmemi gerektirecek bir durum yok," dedi bakışlarını yere dikerek. Konuyu hemen değiştirip, kadının onun hakkında bilgi almak için ne soracağını görmek istiyordu.

"Neyse, araba nasıl?"

"Harika. İnsanların dönüp dönüp baktığını fark ettim."

"Bence hangi arabayı kullanırsanız kullanın, insanlar dönüp bakacaklardır," dedi Phil kocaman bir gülümsemeyle kadının gözlerinin içine bakıp.

"Ay, teşekkür ederim, çok tatlısınız. Her neyse, bir Audi TT benim minik arabamdan çok daha etkileyici, öyle değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi arabadır, evet," dedi Phil bir bisküvi kutusunu açıp, bisküvileri bir tabağa yerleştirerek. Tanrım, bu işte çok iyiydi. "Bunlar sadece ve sadece bana ait. Bunları gördüğünüz için bile çok şanslısınız, benimle paylaşmak ister misiniz diye sormama bakmayın." Kadını özel hissettir, diye düşündü Phil. *Paylaşmak* faydalı bir sözcüktü.

Kadın Phil'in büyük bir bahşiş bekleyen ilgili bir garson gibi uzattığı tabaktan çikolatalı bir kurabiye aldı.

"Çocuğunuz olmadığı için mi bir Audi kullandığınızı söylemiştiniz?" diye sordu Sue.

Ahh, ne kadar da hızlı, dedi Phil içinden. Aferin!

"Evet, çocuğum yok. Karım pek çocuk isteyen bir tip değildi. Evlenmeden önce çocuk sahibi olmayı konuşmuştuk ama sonra fikir değiştirdi."

"Olamaz!" dedi Sue 'amma da kaltakmış' ifadesiyle.

"Sizin çocuklarınız var mı?" diye sordu Phil nazikçe.

"Hayır. Bay Doğru'yla asla tanışmadım," dedi Sue. "Birkaç Bay Yanlış'la ve Bay Kesinlikle Salak'la tanıştım ama Bay Doğru hiç çıkmadı karşıma. Siz hâlâ evli misiniz?"

Phil ağır ağır başını salladı. "Evet, öyle sayılır. Yani, soy ismimiz ortak ama bugünlerde ayrı hayatlar yaşıyoruz. Bir ilişki öyle olmamalı, en azından bana göre öyle olmamalı."

Sue hemfikirmiş gibi başını salladı.

"Tanrım, neler diyorum?" Phil biraz zoraki bir tavırla güldü. "Herhalde şimdi 'karım beni anlamıyor' lafını söyleyeceğimi düşünüyorsunuzdur."

Güzel, çifte blöf.

"Yok, hayır," dedi büyüsüne kapılmış olan dinleyicisi.

"O... Bunu söylediğim için özür dilerim ama erkekler nasıldır bilirsiniz, siz kızlar gibi her şeyi konuşmayız. Bir süre sonra her şey içimizde birikir."

Sue ona destek verir gibi hafifçe öne eğildi. "Hayır, lütfen, devam edin. İyi bir dinleyiciyimdir."

Phil içine derin, abartılı bir nefes çekti. "O, yani karım, birkaç sene önce bir ilişki yaşadı. Açıkçası, üzüntüden neredeyse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ölecektim. Ama onu tamamıyla da suçlayamıyorum doğrusu. Çok çalışıyorum ve yokluğumu birkaç parça mücevherle telafi edebileceğimi sandım." Bir kadına hatalarını itiraf edebilen bir erkek karşı konulmaz olurdu ve olumsuz şeylerden söz etmese bile, bunlar olumlu birer özelliğe dönüşürdü. "Neyse, sonra geri döndü ama aslında ikimiz de kurtarılacak bir şey olmadığını biliyoruz. O, evin bir ucunda yaşıyor, ben de diğer ucunda."

İşte, ustaca bir laf da buydu. Ayrı yatak odaları ve kocaman bir evleri olduğunu ima etmişti.

"Birer yabancı gibiyiz. Artık alyansımı bile takmıyorum." Kanıt olarak elini uzatıp gösterdi. "Karım iyi birisidir ama artık ona karşı hiçbir şey (eliyle kalbine vurdu) hissetmiyorum." Eski eşler asla kötülenmemeliydi. Lou'nun kadın dergilerinde eski eşleri hakkında kötü konuşan erkeklerin birer hergele olduğu söylenirdi. Tuvalette bu dergileri okumuştu. Bunlar kadın psikolojisi üstüne birer ders niteliğindeydi ve oldukça da faydalıydı.

"Ay, ne kadar acıklı," dedi Sue duygulanarak.

"Bu Noel'e kadar evi satmayı ve boşanma davası açmayı düşünüyorum. Bu işi daha fazla uzatmanın ikimize de faydası yok. Yeni bir yıl ve yeni bir başlangıç."

Sue elini Phil'in elinin üstüne koyup sıktı.

"Bakın, ben bir avukatım. Bu işlerle ilgili herhangi bir yardım isterseniz, sizi doğru bir biçimde yönlendirmekten memnuniyet duyarım. Ama yanlış anlamayın, potansiyel müşteriler falan arıyor değilim."

"Teşekkür ederim," dedi Phil gayet savunmasız bir ifade takınarak. "Harikasınız, sizinle tanıştığıma gerçekten çok memnunum. Acaba..." Sonra, bir karar vermeye çalışıyormuş gibi başını salladı.

"Evet?" Sue'nun göz bebekleri kocaman karanlık birer mağara gibi irileşmişti.

"Şey diyecektim, sizi bir ara içki içmeye davet edebilir miyim diyecektim. Ama hâlâ evli olduğumun farkındayım ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendinizi kötü hissetmenizi istemem," dedi Phil. Sonra "Yok, unutun gitsin, aptalca bir fikirdi. Kahretsin, Phil, ne yaptığını sanıyorsun?"

"Hayır, hayır, sizinle tekrar görüşmeyi çok isterim," dedi Sue hevesle.

Phil gözleri parıldayarak ona baktı. "Sahi mi? Vay canına... Harika olur!" dedi neşeyle.

Sue gitmek üzere ayağa kalktı. "Numaram sizde var."

"Evet var."

Onu kapıya kadar geçirdi, sonra beceriksiz bir ergen gibi yanağına bir öpücük kondurdu ve içindeki oğlan çocuğunu görmesini sağladı.

"Hoşça kalın, Phil Winter, sizi tatlı adam," dedi Sue muhteşem bir gülümsemeyle.

"Hoşça kalın, Bayan İngiliz Yarış Yeşili Gözlü."

"Tanrım! Ne kadar hoş bir iltifat!" dedi Sue nefessiz bir halde, tıpkı Marilyn Monroe'nun 'Mutlu Yaşlar Sayın Başkan' dediği gibi.

Phil onun arabasına kadar adeta süzülerek yürüyüşünü izledi. Kadınlar ne kadar da basit makinelerdi. Tek bir vaat uğruna saatlerce işleyebiliyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Üç

Ertesi Salı günü, Lou arabasını *Café Joseph*'in önüne park etti. Oradaki yemekler daha önce de deneyimledikleri gibi civardaki en leziz yemekler değildi ama bir toplantı için Barnsley'nin o tarafında bulunan Deb için uygun bir yerdi. O gün biraz boş vakti olduğu için de buluşabilecekleri en uygun yer gibiydi.

Lou biraz daha vakit kazanmak için, arkadaşının isteği üzerine onun için de sipariş vermişti. Garsonları, yani Bay Ergen Hormonları iki latte ile birlikte masalarına gelirken, Deb kendisi gibi incecik birisinin tüm ağırlıyla çökebileceği gibi Lou'nun karşısındaki sandalyeye çöktü.

"Tanrım, burada olduğuma çok mutluyum!" dedi.

"Zor bir sabah mıydı?"

"Hayır, sadece burada olduğuma mutluyum. Seninle. Şu meşhur konumuzu konuşacağımız için."

Garson ona bir bakış fırlattı. Acaba 'şu meşhur konu' ne diye düşündü. Belki de şu nikâh törenlerinden birini ayarlamaya çalışıyorlardı. Hangisi smokin giyecekti? Her ikisi de gözüne gayet kadınsı gözükmüştü ama kızıl saçlı olanı son gördüğünden biraz daha farklıydı. Daha seksi, omuzları daha dik duruyordu. Daha önceden, ceketinin içinde 10 tonluk vatkalar varmış gibiydi.

"Tamam, ikimiz de konuyu birkaç gün düşünecek vakit bulduk. Ne düşünüyorsun?" diye sordu Deb.

Lou içine derin bir nefes çekti. "Bence yapmalıyız."

"Bence de."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İnanamıyorum, Deb."

"Ben de inanamıyorum, Lou."

Neşeyle ellerini çırptılar.

"Dekorla ilgili de bir şeyler düşündüm," dedi Lou. "Aslında, geçen sefer kararlaştırdığımız temayı yine uygulayabiliriz. İçeriyi tamamıyla boşaltıp Amerikan tarzı masalar yerleştirirsek, birinci aşama için, yani nakliye kafesinin bir süre daha devam etmesi için gayet yeterli olabilir. Hem daha sonradan kafemiz devreye girince, değiştirmemiz de gerekmez."

Deb bunu gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. 'Süt barı' retro teması her zaman hoşuna gitmişti.

"İlk seferinde de harika bir fikirdi, şimdi de öyle Lou," dedi. "O halde, Tom'la buluşup ölçü alma işini, devir masraflarını ve inşaat masraflarını konuşalım."

"Sonra da bankaya gideriz," dedi Lou heyecandan çığlık atmamaya çalışarak. "Ne istediğimizi geçen seferki gibi tüm açıklığıyla anlatırız. İyi bir iş yapacağımıza ikna olmuşlardı. Hem bizi yönlendirsin diye İnternet'ten bir sürü Amerikan tarzı masa fotoğrafı da buldum. Zaten eski dosyamızda da bir sürü şey var. Sanırım, özel bir usta yerine yerel ustalarla da bu işi halledebiliriz. O yüzden en kısa zamanda yeri göstermemiz gerek."

"Sonra da bir isim buluruz," dedi Deb. Hassas nedenler yüzünden *Anne'nin Kafesi* ismi Lou'ya haksızlık olurdu.

Sandviçleri geldi. Orada servis epeyi hızlıydı ki bu da bir başka bonustu.

"Phil'e söyledin mi?" dedi Deb tereddütle.

"Seninle bir iş kuracağımı söyledim," dedi Lou.

"Nasıl tepki verdi?"

Lou'nun omuz silkişi her şeyi açıklıyordu. "Ama önemli değil," dedi başını sallayarak. "Bir hata yaptığını düşünmesi beni durduramaz. Şovenistik tavrıyla sadece erkeklerin iş hayatında başarılı olabileceğini ima ediyor. Ama onun için ücretsiz muhasebecisi olarak çalışmamda bir sorun yok. Her neyse, onunla tartışacak değilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aranız iyi mi sizin?" diye sordu Deb temkinle sandviçinin içindeki jambonların yağlı kısımlarını ayıklayarak.

"Evet, tabii," dedi Lou pek de ikna edici olmayan bir gülümsemeyle. "Hâlâ bir önceki hafta sonu yüzünden bana kızgın. Galiba Des'e o arabayı satamadı diye beni suçluyor ama Des'in daha kapıdan içeri girmeden karar verdiği zaten belliydi. Çocukları azarladım, mutfakta Des'i uzağa itince Phil'le Celia arasında gerginliğe neden oldum. Adam bana biraz yaklaşsaydı, öfkeden patlayabilirdim."

"Ortalığı karıştıran sen değilsin," dedi Deb öfkeyle. "Adam sana asılmaktan artık vazgeçmeli."

"Asıl mesele de bu ya, tam olarak asılmış falan değil."

"Adam o kadar da aptal olamaz Lou. Hiçbir şey yapmadan özel alanına girmeyi başarıyor. Güç meselesi. Sapık, n'olacak."

"O gün Celia'nın tepkisinden, Des'in bu tür davranışlarını daha önce de gördüğüne yemin edebilirim."

"Eminim! Adam aleni bir biçimde bir şey yapmıyor, kadınlar da aşırı tepki verdikleri takdirde boşa karışıklık yarattıklarını düşünüyor. O da böylece paçayı yırtıyor," dedi Deb yağlı jambonları tamamıyla sandviçten çıkarıp, sadece son derece lezzetli olan ballı ekmeğini ve salatasını yemeğe devam etti. *Ballı ekmek.* Bunu aklının bir köşesine yazdı.

"O gün herkesi nasıl o kadar üzdüğümü anlamadım. Yani, elime makineli bir tüfek alıp da ortalığa ateş etmedim ya?"

"Keşke öyle yapsaydın," dedi Deb. "Bir kez olsun kendini savunmuşsun."

"Adamın ufak bir şok uyarısına ihtiyacı vardı. Öyle değil mi?" dedi Lou arkadaşından onay bekler gibi.

"Bence hayalarına iyi bir tekme yemeyi hak etmiş," diye cıyakladı Deb. "Phil, Des konusunda bir şey söylemeli ya da uzun süre önce bir şey yapmalıydı. Ona haddini bildirecek birisiyle evli olmaman çok yazık."

Lou, Tom'un Des'i üstünden çektiği ve odanın bir köşesine fırlattığı bir hayale daldı.

"Tıpkı Tom gibi," dedi Deb arkadaşının aklından geçenleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görmüş gibi.

Lou birden gerildi. Tom mu?" dedi sanki Tom aklından hiç geçmemiş gibi.

"Evet, Tom. Güçlü bir adam, değil mi? Kadınına sahip çıkacak bir erkeğe benziyor," dedi Deb hülyalara dalmış gibi.

"Evet, sanırım öyle," dedi Lou Deb'le göz göze gelmemeye çalışarak. "Ama öyle olduğunu hiç düşünmemiştim doğrusu."

"Hazır konu açılmışken, onu arayıp bir toplantı ayarlasak iyi olacak. Bu işi sana bırakabilir miyim?" dedi Deb. "Onu tekrar görmek güzel olacak. İyi, çok iyi bir adam."

Lou kahvesini yudumladı. Deb'in Tom'dan hoşlandığına emindi ama bunun doğru olup olmadığını ona sormadı. Yanıtı duymak istemiyordu.

"Şey, Tom'la mı görüşüyorum?" dedi Lou onun telefona yanıt verdiğini bildiği halde.

"Selam Lou, nasılsın?"

İsmini söyleyişinin midesine koca bir bardak votka indirmiş gibi bir his yaratması ne tuhaftı.

"İyiyim, teşekkür ederim. Sen?"

"Ben de iyiyim."

"Harika. Muhteşem," dedi Lou gergin bir tavırla.

"Süper."

Onunla konuşmak, on beş yaşındayken Wayne Jessop'un ona çıkma teklif etmek için aradığını bildiği zamanki gibiydi. Wayne 'Benle çıkmak ister misin?' diye sorana dek, beş dakika boyunca hal hatır sormuşlardı.

"Tom, seni aramamın sebebi şu: devirle ciddi olarak ilgileniyoruz. Sana da uygunsa, tekrar buluşup rakamları konuşabilir miyiz?"

"Evet, tabii," dedi Tom. "Keşke bugün orada olsaydınız da kapıda kuyruk olan müşterileri görseydiniz. Üstelik May'e ve berbat domuz pastırmalarına rağmen durum böyle. Kim bilir, birileri oraya çeki düzen verse işler nasıl olur?"

"Peki, işler bu kadar iyiyse May neden oradan vazgeçiyor?"

diye sordu Lou.

"Avustralya'daki kızlarının yanına taşınıyor."

"Aa! Umarım müşterilerini de beraberinde götürmüyordur," dedi Lou gülümseyerek.

"Bunu garanti edemem. Ama böyle bir şey olursa, Size üç aylık kirayı iade ederim." Tom da gülümsüyormuş gibi konuşuyordu. "Peki, o halde görüşme için zamana ve yere karar verelim," dedi. "Şey... Belki de benim evime gelmeniz daha iyi olur. Tüm belgeler ve planlar evde. Ha, bu arada, kafenin üstünde ufak bir de daire var. Şu anda boş ama ne durumda olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Ufak derken, epeyi *ufak* demek istiyorum. May orayı depo olarak kullanıyor. Ayrı bir girişi olmadığı için daha önceden kiralayan olmadı."

Evime gelin mi?

"Eh, eminim ki depo olarak işe yarar," dedi Lou.

"Peki, Cuma günü saat altı iyi mi?" diye sordu Tom.

"Tamam, Deb de ben de o saatte kadar işten çıkmış oluruz. Onun adına da uygun diyebilirim sanırım." *EVİME GELİN Mİ?*

"Tamam, o zaman."

"Peki, şey, sizinle iş yapmak büyük bir zevk, Bay Broom."

"Sizinle de öyle, Bayan Winter."

"O halde, Cuma günü altıda görüşürüz," dedi Lou.

"Cuma altıda..."

"Görüşmek üzere!" Lou konuşmayı iyi ve herhangi bir gaf yapmadan, profesyonel bir biçimde götürdüğünü düşünerek telefonu kapattı. Tam çantasına koyarken, telefon tekrar çaldı ve ekranda Tom'un ismini gördü.

"Tekrar selam," dedi Tom. O sırada sırıttığını hissedebiliyordu. Onu güldürecek ne yapmış olabilirdi?

"Selam."

"Adresimi istemiyor musun?"

Tüh, dedi Lou içinden.

"Yani, gizli gizli beni takip ettiysen ve zaten biliyorsan gerek yok tabii."

Lou hem güldü, hem de yutkundu. Bir kere onu bulabilmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için rehberden adresine bakmıştı ama orada ev değil, iş adresi vardı.

Lou hemen Tom'un söylediği adresi yazdı: *Eaves, Oxworth.* Kulağa gösterişli bir yer gibi geliyordu. Birden *Beş Ünlü*'deki Anne gibi hissetti. Tüm bunlar bir macera gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Dört

Lou'nun beyni *Anne'nin Kafesi*'yle ilgili fikir üretmekten patlayacak hale gelmişti. Akşam yemeğini hazırlarken, bir yandan da işe ara verip aklına gelen fikirleri bir kenara not ediyordu. Phil saat yedide eve geldi. Yemekte ne var diye içeri bakıp "Selam," diye seslendi ve üstünü değiştirmek için üst kata çıktı. Tek bir fark haricinde, her zamanki gibi davranıyordu. Telefonunu şarj olması için mutfağa koymadığı ve üstünde taşıdığı üçüncü gündü.

"Neden telefonunu ortalığa bırakmıyor?" diye sordu içinden bir ses. Lou sesi duymazdan gelmeye çalıştı. Bir kez daha Kâbuslar Diyarı'na açılan o sorgulama yoluna çıkmak istemiyordu. Phil'in yaşadığı ilişkiden sonra, yaptığı en basit şey bile kafasına takılıyordu: Bir yemeği bitirmemek, yeni iç çamaşırı almak, farklı bir sakız markası çiğnemek gibi herhangi bir şey. Bazen diğer kadınların yaptığı gibi gömleklerini koklarken, arabayı farklı bir saç teli var mı diye kontrol ederken ve geceleri uykusunda herhangi bir şey söyleyecek mi diye uyanık kalarak buluyordu kendisini. Paranoyasının doğru olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamadıysa da, yemek yiyemiyor, uyuyamıyor ve düzgün düşünemiyordu. İnsanın bu şekilde çıldırma noktasına gelmesi, zihinsel açından çok yorucuydu. Phil, onun kafayı yemek üzere olduğunu ve bunları yapmaktan vazgeçmediği takdirde, gerçekten gidip suçlandığı şeyleri yapacağını söylemişti. Lou öylesine korkmuştu ki, saçma sapan hareketlerinden vazgeçmişti. Her gün verdiği iç savaş cehennemde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşamak gibiydi. Zihni bin bir türlü soruyla parçalara ayrılıyordu. Hayır, bir daha o takıntılı şüpheci haline geri dönmeyecekti. Phil bir ilişki falan yaşamıyordu. Nokta.

Ama Phil yemeğini yiyip yatağa gittikten sonra bile telefon meselesi ve neden son zamanlarda tuhaf davrandığı aklından çıkmamıştı: Phil son zamanlarda, sürekli olarak şarkılar mırıldanıyordu ve tıraş losyonunu da değiştirmişti. Lou bunları her ne kadar düşünmek istemese de, göz ardı edemiyor, aklından çıkaramıyordu. Sürekli bir kutudan dışarı fırlamak isteyen bir oyuncak gibiydi aklına takılanlar.

Sorguladığı şeyler öyle pek elle tutulur şeyler değildi ama mantıklı bir biçimde düşünmesi gerekiyordu. Phil bu şekilde davranarak, onu Des'le Celia'ya karşı tutumu için cezalandırıyordu, tabii Deb'le yeniden başlayan arkadaşlığını da unutmaması gerekirdi. Asıl ipucu zamanlama, dedi kendi kendine. Phil onun dikkatini kendisine çekmeye, kafe işinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Son üç senedir onun güvensizliklerini ortaya çıkaracak oyunlar oynadıysa da, başka kimseyle birlikte olmamıştı. Lou bundan kesinlikle emindi. Ama daha önceden yaşadığı ilişkiden sonra ona güvendiği konusunda kendini ne kadar ikna etmeye çalışsa da, bu aslında her ikisine de söylediği bir yalandı. Yine de Phil'e ona tamamıyla güvenmediğini asla söyleyemez, belli edemezdi. Phil güven olmadığı sürece evliliklerine devam etmenin bir anlamı olmayacağını ve ona bunu bir daha yapmayacağını söylediğinde, Lou'nun ona inanması gerektiğini söylemişti. Konu orada kapanmıştı. Ama evlilik yemini ne de olsa sözlerden ibaretti; düğüm atılan bir kurdeleden daha fazla sınırlayıcı etkisi yoktu. Lou da bu yüzden bir başka Susan Peach'in köşe başında kocasını ayartmak için beklediği korkusunu üstünden atamıyordu. Belki de o gün gelmişti ve kafe işi ve ailesine kabalık edişi yüzünden bunlara kendisi sebep olmuştu.

Elinde bir fincan kahve, önünde yemek tarifi defteriyle masada otururken, Lou bir anda silkindi. Saçmalıyordu, bu gibi düşüncelerle kendine işkence ediyordu; çok tehlikeli bir uçu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rumun kenarına doğru ilerlediğini de unutmaması gerekirdi. Günlük işlerini yapmalı ve Phil'in ona bir 'ders' verdiğini düşünmeye devam etmesini sağlamalıydı. Bu sefer, Phil'in oyununu sonuna kadar bozmayacak, oyun sona erecekti ve her şey eskisi gibi olacaktı. Parfüm kokusu avı ya da ceplerini kontrol etmek gibi şeyler yapmayacaktı, çünkü başka bir kadın yoktu. Phil bile bu denli gaddar olamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Beş

Cuma sabahı, Lou ona tam el sallarken, Phil'in cebindeki telefonu çaldı. Ekrandaki ismi okuyunca, penisinin sertleştiğini hissetti. Telefon mesajları gayet dostane ve zararsız başlamıştı. SELAM, NASILSIN? GÜNÜN NASIL GEÇİYOR? Ama sonra imalı mesajlar gelmeye başlamıştı: BUGÜN HAVA SOĞUK, DEĞİL Mİ? Demişti kendisi. Yanıt şöyleydi: BEN GAYET SICAĞIM. Yine de mesajlar zararsız sayılırdı.

Evet, Lou'nun da dediği gibi, bir çorba yavaş yavaş pişirildiğinde daha iyi olurdu ve Phil bunu gayet iyi biliyordu. Çorbayı birden kaynattığınızda, her şey mahvolurdu.

Lou işe gittiğinde, masasında ufak bir torba duruyordu. Torbanın içindeyse bir kutu kibrit vardı. İlk önce, bunun ne anlama geldiğini anlamadı, sonra Karen'ın sırıttığını görünce her şey *açıklığa kavuştu.*

Lou hemen yanına gidip ona sarıldı.

"Şey, nefret edersem ya da bir şeyler yolunda gitmezse diye, hemen bir şey söylemek istemedim," dedi Karen. "Ama evet, kursa başladım ve çok keyif aldığımı söylemem gerek, Lou. Beni kursa gitmeye zorladığın için teşekkür ederim. Şimdi şu kibritleri eve götür ve bordo renkli takımını yak!"

Lou'nun suratını kocaman bir gülümseme kapladı: ağzı, gözleri, hatta burnu bile gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"İK'ndan sana destek olmasını istedin mi?"

"Saçmalama," dedi Karen alaycı bir tavırla. "Onlara beni geri çevirme mutluluğunu veremezdim. Hayır, kendim idare

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ediyorum. Zaten annem, babam, ağabeyim Nigel da kurs ücreti için para verdiler. Dolayısıyla, bu işi aile arasında hallettik. Çalışmam gerektiği zaman, Chris çocuklarla ilgilenecek. O yüzden..." Torbayı salladı. "Kararlaştırdığımız gibi yap Sıskacık."

"Bence 'sıskacık' biraz abartılı bir ifade oldu," dedi Lou gülümseyerek ama yine de kendisine sıska denmesi hoşuna gitmişti. "Her neyse, bordo takımımı konteynırla yolladım; yani, artık yakmam mümkün değil."

Bu sırada, herkes neler olup bittiğini anlayabilmek için Karen'ın masasının etrafına toplanmıştı. Stan ona kocaman bir öpücük verdi, Zoe de ona sarılıp neler olduğunu bilseler, iyi şanslar pastası yaptırırlardı dedi.

"Bak, bunun için hâlâ geç kalmış sayılmazsınız," dedi Karen gülerek ama pasta yiyene kadar makineden kahve ve çikolata aldılar.

Herkes masanın etrafında dikilirken, Nicola "Neler oluyor? Nedir bu?" diyerek yanlarına geldi.

"Özel bir toplantı," dedi Karen burnunu çekerek. Boyu uzun olduğu için hem mecazi anlamda, hem de gerçekten kadına tepeden bakabiliyordu.

"Eminim ki Roger insanlara iş saatinde özel toplantılar yapsınlar diye maaş ödediğini duyunca çok sevinecek," dedi Nicola meşum bir tavırla masasına geri dönmeden önce.

"Bu kadın poposundaki o kazıkla nasıl yürüyebiliyor?" dedi Karen sessizce Lou'ya.

Stan ve Zoe sessizce masalarına gittiler.

"Lou, dün masana bıraktığım gelir makbuzlarını bitirdin mi?" diye seslendi Nicola. Bu işi bir günde bitirmenin imkânsız olduğunu biliyordu. Tabii, Lou Süperkadın olmadığı takdirde.

Ama hesap kitap işleri söz konusu olduğunda, Lou gerçekten de Süperkadın'dı. Dolayısıyla, "Evet, masanda," dedi masum bir tavırla.

Karen arkadaşını desteklemek için 'siktir ol git' der gibi gülümsedi. Nicola bunu gördü ve boynu birden kızardı. Boynu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kızardığında, işleri daha da yokuşa sürerdi. Ama Lou o gün her zamankinden daha güçlüydü. Tek ayağının artık kesinlikle o ofisten dışarıda ve kafelerinde olduğunu, diğer ayağının da yakın bir tarihte dışarıda olacağını biliyordu. Hem o gün daha sonra Tom'u da görecekti. Yani, tüm bunlar en tatsız olaylar karşısında bile gülümsemesi için gayet iyi bahanelerdi.

Lou işten sonra Deb'i fırından aldı ve birlikte köye doğru, Barnsley'nin dışındaki harikulade kır manzarasının yanında ilerlemeye başladılar. Tom'un yaşadığı Oxworth eteklerine gidiyorlardı.

"Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Deb.

"Sayılır," dedi Lou. "Ufak bir evin üstündeki 'At Nalı' tabelasını bulmamız gerek."

"Yarım mil önce yanından geçtiğimiz 'At Nalı' isimli yeri mi diyorsun yani?"

"Kahretsin, geçtik mi?" Lou direksiyonu beş kere çevirip geri döndü ve At Nalı tabelasına doğru ilerlemeye başladı. "Tamam. Sanırım, şuradan hemen sağa dönmemiz gerek, sonra Salt Pot denen bir barın yanından sola sapacağız; ondan sonra da ağaçlıklı uzunca bir yola çıkmamız gerek ama o yola çıkınca da ilk sağa sapıp başka bir yola girmemiz gerekiyor."

"Vay canına," dedi Deb ağaçlıklı uzun yola saptıklarında. "Ne güzel bir yermiş."

Karşılarında duran, iki kapılı, kalkan duvarlı, Viktorya tarzı, yüksek çalılıkların ve tomurcuk açmak üzere olan yaz çiçekleriyle bezeli bahçe sınırlarının ortasında bir elmas gibi yükselen eski bir ev duruyordu.

Arabayı Tom'un arabasının yanına park ettiler. Araba Lou'nun Tom'u yanında güvenilir köpeğiyle birlikte, engebeli arazide ilerlerken hayal edebildiği dört çekişli, erkeksi bir arabaydı. Tom kapıya gelip el salladı.

"Tekrar selam," diyen Deb kendine güvenen adımlarla ona doğru ilerledi, yanağına nazikçe bir öpücük kondurdu ve böylece Lou için gayet ürkütücü bir örnek hazırlamış oldu. Şimdi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne halt edecekti? Aynı şeyleri mi yapacaktı? Tom onu yanağından öpmek için eğilince, bir şeye karar vermesine gerek kalmadı. Ama heyecanlanıp "Selam," demek yerine, "Teşekkürler," dedi.

Deb ıslık çalıp "Eyvah, ayık olduğunu sanıyordum, bu yüzden arabayı kullanmasına izin verdim. Büyük bir hata yapmışım," diyerek onu bu durumdan kurtarıverdi.

Tom gülüp, iri elini hafifçe Deb'in sırtına koyarak onları içeri aldı. Bunu gören Lou onları kıskandığını hissetti.

Karşılarına kocaman bir antre çıktı; zemin beyaz ve siyah fayanslarla döşeliydi, duvarlar bembeyazdı ve koyu renkli, güzelim ahşap merdivenler yukarı kata çıkıyordu. Basamakların tam kıvrıldığı yerde, kocaman bir mozaik cam vardı ve koridora o ilkbahar gününde batmakta olan güneşin ışığını hoş bir biçimde yansıtıyordu. Lou tıka basa malzemelerle dolu hırdavatçı dükkânını gördükten sonra, böyle bir yerle karşılaşacağını hiç düşünmemişti.

"Çok güzel bir yer," dedi Deb kendi etrafında dönerek.

"İşin aslı, burası sevgiyle yeniden inşa edilmiş bir yer," dedi Tom, "Ama en azından kırıp dökme işlerini kendim yaptım ve artık tadilat bitmek üzere. Gerçi hâlâ yapılacak çok şey var ama... Zaten siz de şimdi göreceksiniz."

Tom'un peşinden yerdeki talaşlardan parkelerin yeni zımparalandığını anladıkları kocaman, yankı yapan bir odaya girdiler. Duvarlar çıplaktı ve yer yer sıvayla kaplıydı. Geçici olarak odaya koyulmuş olan geniş masa ve sandalyeler haricinde, muhteşem bir yemek odası olmaya hazır boş bir tuval gibiydi içerisi.

Tom önceden hazırladığı bir sürahi kahveyi ve kocaman bir teneke kutu bisküvi getirdi.

Bisküviler çok lezzetliydi ve yeni alındığı belliydi ama Tom tipik bir erkek gibi bisküvileri bir tabağa koymayınca, Lou hafifçe gülümsedi. Bu adam son derece doğaldı ama tepeden tırnağa erkekti. Onun Phil gibi örümcek gördüğünde çığlık atacağını ya da bir hayvan ona baktı diye hapşıracağını hayal bile

BELONGS TO KRATOS TEAM

edemiyordu. Bunu düşününce, aklına bir şey geldi. "Clooney nerede?"

"İkiz kardeşimde," dedi Tom muzip muzip sırıtarak. "Tamam, beni haşlamadan söyleyeyim, kız kardeşimle birlikte. Çok dikkat dağıttığı için, çocuklarla birlikte dışarıda oynuyor. Toplantımızdan sonra onu almaya gideceğim."

"O halde, iş konusuna geri dönelim..." dedi Deb tokmak olarak pembe renkli ince bir bisküviyi kullanarak.

Bir saat sonra, Tom onlara kafenin planlarını göstermiş, gizli maddeler bulunmadığını bilsinler diye May'in kira sözleşmesinin üstünden geçmiş, şartları ve ödemeyi konuşmuş ve Lou'nun uzman bir gözle bakabilmesi için May'in şaşılacak derecede düzgün tutulmuş muhasebe defterlerini de Lou'ya vermişti. Lou ve Deb inanamayacakları kadar mutluydular. Lou Tom'un kira konusunda müthiş bir incelik gösterdiğini düşünüyordu ama Tom yaptıkları anlaşmadan memnun gibiydi ve yapmak istedikleri tadilat konusunda da hiçbir zorluk çıkarmamıştı. Tabii, bunları banka onlara istedikleri krediyi verirse yapabilirlerdi. Bankadan kredi alamazlarsa, iki arkadaş ilk başta istedikleri her şeyi yapamasalar da iş kurabilecek kadar paraları olduğunu keşfetmişlerdi. Daha sonra, Tom'un avukatının ofisinde belgeleri imzalamaları gerekiyordu. Tom onlara mülk sahibi olarak nasıl birisi olduğuna dair bir güvence istedikleri takdirde, gidip May'le de görüşebileceklerini söylemişti. Deb bunu tabii ki yapacaklarını söyledi Tom'a. Deb karşısındaki kişiler ne kadar güvenilir gözükse de, hayatta gerçek anlamda çok az insana güvenirdi.

Tam gitmeye hazırlanırlarken, Tom'un evinin dış kapısının açılıp kapandığını ve neşeli bir kadın sesinin koridorda "Selam!" diye yankılandığını duydular. Onun ardından da taş zeminde kayan ve koşan pati sesleri duydular.

Tom ayağa fırladı ama elinde bir araba koltuğu, ardında paldır küldür koşan ve içeri dalıp Tom'la Lou'ya kendisini sevdiren ve Deb'i koklayan Clooney'yle birlikte yemek odasına giren sesin sahibini engellemeyi başaramadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özür dilerim, toplantınızı mı böldüm?" dedi ufak tefek, sarışın ve platin sarısı bukleleri olan hoş bir kadın. Dostane bir gülümsemeyle biri kızıl saçlı, parlak yeşil gözlü minyon, diğeriyse uzun boylu ve bacaklı, altın sarısı saçları olan iki kadına baktı.

Tom biraz gerilmiş gibiydi.

"Hayır, sorun değil, biz de gidiyorduk zaten," dedi Deb kadının kim olduğunu merak ederek.

Tom bunu anlamış gibi "Bu, kız kardeşim Samantha," dedi. Sonra, gergin bir tavırla ensesini ovuşturdu. "Sam, bunlar Debra ve Lou, May'in kafesini devralacaklar."

Sam resmi bir biçimde merhaba dedi ve ağabeyi tam ismini kullandığı için, içinden ona kızdı. "Özür dilerim, konukların olduğunu bilmiyordum," dedi. Bebek bezi almak için dışarı çıkmışken, bir taşla iki kuş vurayım, bana gelmene gerek kalmasın diye Clooney'yi de sana getireyim demiştim. Hem Lucy, Tom Amca'sını görmek ister diye de düşündüm." Araba koltuğunu onlara doğru çevirince, pembe renkli yumuşacık bir battaniyenin altında sarı saçlı minnacık bir bebek olduğunu gördüler. Tom çaresizlik içinde Lou'ya baktı, Deb aynı şekilde arkadaşına döndü, Sammy'yse büyük bir şaşkınlıkla önünde adeta donakalmış üç kişiye baktı. İçlerinde en huzursuz gözüken kişiyse ağabeyiydi.

Lou onları bu garip durumdan kurtarabilecek tek kişinin kendisi olduğunu fark edince, yutkundu ve bebeğin yanına gidip bebeğe parmağını uzattı.

"Çok güzel," dedi nefesi kesilmiş bir halde.

"Onu kucağınıza almak ister misiniz?" diye sordu Sammy gururla. Bir yandan da ağabeyinin neden kadının arkasından tuhaf bir biçimde suratının yamulduğunu anlamaya çalışıyordu. "Evet, lütfen," dedi Lou alçak sesle. Sam minik kızının koltuğunun kemerini açtı ve onu Lou'ya uzattı. Lou elini bebeğin yumuşacık boynunun arkasına yasladı. Bebeğin teni kaymak gibiydi, süt ve pudra kokuyordu ve Lou'nun omzunda meme arıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lou daha önce hiç yeni doğmuş bir bebeği tutmamıştı. Ne kadar narin olduklarını hayal bile edememişti: elleri, tırnakları, incecik bacakları ve minnacık çoraplarının böyle olabileceğini bilemezdi. Bebeğin çorapları bir kez daha gözlerinin dolmasına neden oldu ve Lou ağlamamak için büyük bir çaba sarf etti. Ama artık bir bebeğe yakın olduğu sürece üzülerek hayatma devam edemeyeceğini biliyordu. Dünya başkalarının mis kokulu bebekleriyle doluydu. Neşelenmeye çalıştı ve pembe battaniyeye sarılı, yumuşacık bebeği kızını rahat koltuğuna oturtmak için eğilen annesine uzattı.

"Artık gitmeliyiz," dedi Deb Lou'yu dirseğinden çekiştirip kapıya doğru yönlendirerek. Oradan bir an önce gitmedikleri takdirde kötü şeyler olacağını hissediyordu. "Hoşça kal, Sam, tanıştığımıza memnun oldum. Hoşça kal, Tom. Yarın May'le görüşmeye gideceğim." Deb onu yine yanağından öptü.

Tom Lou'yu öpmek için eğildi ve dudakları hafifçe kulağının yanına kondu.

"Çok özür dilerim..." dedi Lou onu susturmadan önce.

"Lütfen kız kardeşine bir şey deme. Onun yerinde olsaydım, ben de tüm dünyanın bebeğimi görmesini isterdim."

"Biz kendimiz çıkarız," diyen Deb telaşla el salladı.

Dışarı çıkınca, Lou içine derin derin iki kere temiz hava çekti.

"İyi misin?" diye sordu Deb.

"Tabii ki iyiyim," dedi Lou fazla neşeli bir tavırla.

"Sen iyiysen, ben de Kylie Minogue'um," dedi Deb. "Arabayı ben kullanayım mı?"

"Lütfen," dedi Lou minnetle arkadaşına gülümseyip.

Phil en son ne zaman işten eve geldiğinde alarmı kapatıp ışıkları yaktığını hatırlamıyordu. Merkezi ısıtma sistemi otomatik olarak yaklaşık bir saat önce açıldığı halde ev soğuktu. Ne her Cuma gecesi yediği körili yemek kokusunu hissetti, ne bir CD'den ya da televizyondan gelen sesi, ne de Lou'nun masayı hazırladığını duydu. Cuma geceleri genellikle koşuya çıkardı. Eve erken gelişinin sebebi de Lou'nun aklını karıştırmak için

BELONGS TO KRATOS TEAM

uyguladığı planın bir parçasıydı ama Lou evde olmadığı için bir işe yaramamıştı. Neredeydi, bu kadın?

Cep telefonuna bir mesaj geldiğini duydu. Mesaj işini biraz yavaşlatmalıydı. Ama Lou iyi bir eş olamıyorsa, onu kim suçlayabilirdi?

UMARIM BU HAFTA SONU GÜZEL BİR ŞEY YAPIYORSUNDUR X diyordu mesajda.

SEN DE yazdı Phil. Sonra, bunu silip çok daha zararsız bir şey yazdı. PAZAR GÜNÜ ÖĞLE YEMEĞİ İÇİN MÜSAİT MİSİN? Diye yazıp yolladı. Boş ver, dedi içinden. Ayağını gaz pedalına basmanın vakti gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Altı

Lou sabahın üçünde Phil uykusunda bağırarak bir şey söylediğinde uyandı. "Sue" dediğine emindi ama zihninin mantıklı yanı ona bunu hayal etmiş olması gerektiğini söyledi. Yine de sonra uykuya dalamadı.

Yatakta yatmak ve çok fazla düşünmek yerine, Lou kalkmayı ve yatmadan önce yaptığı şeyleri yaparak uykusunun gelebileceğini düşündü. Florida'da saat onu biraz geçiyor olmalı, diye düşündü. Victorianna'yı arayıp, 'annesinin ziyareti' planını devreye sokabilirdi. Ama o anki ruh haliyle bunun pek de iyi bir fikir olmadığına karar verdi, çünkü zihni yeni bir projeye el atamayacak kadar doluydu. Bunun yerine, aşağı kata inip kendisine bir fincan sıcak çikolata yapmaya ve en sevdiği Gece Yarısı Ay Işığı isimli serinin Bez Polen isimli meşhur yerel yazarının son kitabından birkaç sayfa okumaya karar verdi. Yazarın romanlarına konu ettiği o hoş, iyi yürekli, düşünceli ve bekâr erkeklerin gerçek hayatta var olmaması çok yazıktı. En azından, bu erkekler Barnsley'de yaşamıyordu.

Yukarıkatta, Phil gözlerini açtı ve başını tekrar yastığa yaslamadan önce bir, iki dakika planının işlediğini düşünerek zevk duydu.

*

Cumartesi günü olaysız geçti. Deb fırında fazla mesai yapacağı için, Lou Renee'yi yiyecek alışverişine ve öğle yemeğine çıkardı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve yanındaki sürpriz kızarmış patateslerle birlikte servis edilen bir kiş yedi. Annesi bu seçimine yorum yapma zahmetine bile girmedi. Bu da, Renee'nin aklının dolu olduğuna işaret ediyordu. Arkadaşı Vera o sırada oğluyla birlikte Almanya'daydı ve arkadaşlıkları ezeli bir rekabete dayalı olduğu halde, Renee onu özlemiş gibiydi. Ayrıca, en sevdikleri ve yakınları tarafından ona arkadaşının gösterdiği kadar ilgi gösterilmediğini de fark etmişti.

Lou keşke gece Victorianna'yı aramış ve bu meseleyi halletmiş olsaydı diye düşündü ama buna henüz hazır olduğundan emin değildi. Kız kardeşi hırçın yaradılışlıydı ve aralarında henüz söylenmemiş çok şey vardı. Lou onu öğrendiği gerçeklerle tehdit ederse, Victorianna'nın kendi bildiği gerçeklerle karşılık vereceğinden korkuyordu.

Phil'in dikkati o gece dağınık gibiydi. Sürekli olarak tuvalete gidip geliyordu.

"Prostratını kontrol ettirsen iyi olur. Son bir saat içinde tam sekiz kere tuvalete gittin," dedi Lou hafifçe gülümsemeye çalışarak.

"Prostat demek istedin herhalde," dedi Phil istifini bozmadan odadan çıkarken. "Ama benimkinde kesinlikle hiçbir sorun yok."

Phil resmen 'bana bak, bir işler çeviriyorum' gibisinden bir oyun oynuyordu. Özellikle de tuvaletten koltuğa her döndüğünde gülümsememeye çalıştığında ki işin komik yanı aslında gülümsüyordu. Sue telefon mesajları konusunda oldukça ısrarlıydı ve Phil'den kesinlikle hoşlanıyordu. Lou'nun sürekli olarak tuvalete gittiğine dair yaptığı yorum da bir şeyler döndüğünü fark etmiş olduğunu gösteriyordu. Süper.

Lou kocasının ertesi sabah onunla seks yapmak isteyeceğini düşünüyordu. Seks yapmadıkları en uzun süreyi yaşıyorlardı. Onun yatakta kıpırdandığını hissedince kendisini Phil'den gelecek bir harekete karşı hazırladı ama Phil ayaklarını yataktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aşağı sarkıtınca çok şaşırdı. Birkaç dakika sonra, Lou onun çekmeceleri ve gardırobun kapılarını ses çıkararak açıp kapattığını ve giysilerini aradığını duydu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"İşe gidiyorum," dedi Phil sanki dünyanın en aptal sorusuna yanıt verirmiş gibi.

"Bugün mü?" dedi Lou.

"Bildiğin gibi, genellikle Pazar günleri de çalışıyorum."

"Evet, ama bana bunu önceden söylersin. Bugün işe gideceğini söylememiştin." Lou biraz mızmızlanarak konuştuğunu fark edip kendisine hâkim olmaya çalıştı.

"Şimdi söylüyorum işte," dedi Phil soğukkanlı bir tavırla. "Senin için sorun değil, değil mi?"

"Hayır, tabii ki değil. Öğle yemeğine gelecek misin, yoksa akşam yemeği mi hazırlayayım?" dedi Lou daha kontrollü bir biçimde.

Phil bokser çamaşırını giyerken, Lou'nun onun her hareketini incelediğini, üstüne giydiği her şeye dikkatle baktığını fark etti.

"Sanırım, akşam yemeği," dedi. Üstüne güzel bir gömlek geçirdi ve yine dışarı çıkarken kullandığı pahalı tıraş losyonunu sürdü.

"Bugün işe gidiyor olmanın özel bir nedeni var mı?" dedi Lou kocasının özenle kravatını bağlayışını izlerken.

"Birkaç büyük satış yapmayı umuyorum ve Bradley'nin bunları kaçırmasını istemiyorum. Kahvaltı hazırlamak için kalkma, işe gidince bir şey sipariş ederim."

Phil son derece azmış bir şekilde uyanmıştı. Bunu kontrol etmek çok zordu ama ister özel hayatta, ister iş hayatında olsun, insanın bir şeye kafa patlatmadan başarılı olamayacağını çok iyi biliyordu.

Lou yatakta yatarken, aklından ne kadar denese de birbirine uymayan yapboz parçaları gibi bir sürü şey geçiyordu. Phil artık her zamanki surat asma oyununu oynamıyordu; oynadığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oyun artık bunun da ötesine geçmişti. Zihni o en çok korktuğu soruyu soruyordu: *Ya hayatında gerçekten de başkası varsa? Bir başka Susan varsa?*

Susan Peach Cadılar Bayramı'nı andıran permalı saçları olan sert görünümlü şıllığın tekiydi ama Lou o anda bir tek onun ne kadar incecik olduğuna odaklanabiliyordu. Kocasının çekici bulduğu şey, kadının kemiklerinde et olmaması olmalıydı, çünkü Susan cidden güzel, klâs, ya da İngiltere'nin en akıllı kadını değildi. Ama Lou ondan bir kez olsun kesin bir yanıt istememişti. Hayatının en kötü Noel'ini yaşayacağını düşünmeden birkaç gün önce onu evlerinin paspasında otururken görüp çekerek içeri aldığında, akşam yemeği yedirip yatırdığında minnet hissetmişti. O aşamada kendisi de bir deri bir kemik kalmıştı; zaten Phil muhtemelen bu yüzden onu yine terk etmemişti. Lou geçmişi düşününce, Phil'in bu işten epeyi ucuz kurtulduğunu fark etti. Ama kendi yüreğinde açılan yara ne doğru dürüst kapanmıştı, ne de sevgiyle tedavi edilmişti. Yüreğinde açılan yaranın üstüne bir yara bandı yapıştırmış ve olumlu düşünmeye çalışmıştı. Yüreğinin asla iyileşmemesine ve kanamaya devam etmesine şaşırmalı mıydı?

Telefonu alıp Michelle'i aradı.

"Ay selam, Lou. Özür dilerim, ben de seni aramak istiyordum ama sana ne kadar meşgul olduğumu anlatamam," dedi Michelle hemen.

Lou, sırf onunla telefonda konuşabildiği ve Michelle onun sesini duyduğuna sevindiği için onu derhal affetti.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Michelle ama daha Lou yanıt vermeye fırsat bulamadan "Craig'in ne kadar muhteşem olduğuna inanamazsın... Hem de *her şeyde*," dedi. "Dünyanın en iyi adamı. Ali'ye ondan söz ediyordum, o da Craig'in harika olduğunu düşünüyor."

"Ali mi?" dedi Lou. Bu ismin konuşmalarının ortasına ne tür dalgalar oluşturacağını görmek için suya atılan bir taş gibi düştüğünü hissetti. Ama şaşırmaması gerekirdi, çünkü bu ilk kez

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmuyordu.

"Aa, sana Ali'den söz etmiş miydim? Harika bir kız. İş yerinde yeni işe başladı. Bana da ona 'bakıcılık' görevi verildi. Birkaç kere de evime geldi; bu işler nasıldır bilirsin, birisiyle baş başa çalıştığında sosyalleşmek ve onu daha yakından tanımak iyi bir şeydir."

Lou bundan pek emin değildi. İş arkadaşlarıyla, evinin salonunda tekila kadehleri tokuştururken ve dışarıdan sipariş edilmiş bir kova tavuk kanadı yerken bağ kurmak gibi bir zorunluluk hissetmeden de iyi anlaşmıştı ama Michelle bir şeyi yarım yapmazdı. *Ali* onun geçici arkadaşlarından biri olmalıydı. Her 'arkadaşı' Michelle'in hayatında yoğun ama kısa bir başrol oynardı ama en nihayetinde onlardan sıkılıp dır dır etmeye başlar ve hayatından defettikten sonra yine yalnız kalırdı. Michelle bu 'arkadaşlarıyla' ilişkisini uzun süre sürdüremezdi. Bir çamaşır kurutma makinesine atılmış bir kar tanesi kadar gelip geçici olurdu hepsi.

"Ali'yle ben iş yerinde ilk kez yan yana oturduğumuzdan beri çok eğleniyoruz. Geçen akşam geldi ve ben ona 'Ali, seni asırlardır tanıyor gibiyim,' dedim, o da benim için aynı şeyleri hissettiğini söyledi. Ne yazık ki, Craig bu hafta sonu gelemeyecek; annesinin altmışıncı yaş günü ve onunla birlikte olması gerekiyor. Ali'yle ben de Cuma gecesi dışarı çıkmaya karar verdik. Bizimle gelebilmeni isterdim ama geceleri dışarı çıkmadığını biliyorum," dedi Michelle imalı imalı burnunu çekip.

Lou kafasından geçen onca şeye rağmen birden gülmek istedi. Aklına Shirley Hamster'ın nafile yere onu kıskandırmak için 'en yakın arkadaşı' Julie Ogden'la yanından geçtiği zamanlar geldi. Bu tür davranışlar on üç yaşındayken komikti ama artık acınası hale gelmişti.

"Umarım iyi vakit geçirirsin," dedi Lou ciddi bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

"Geçiririz, merak etme," dedi Michelle kendinden emin bir sesle. "Terfimi kutlamamız gerek."

"Ne terfisi?" diye sordu Lou.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir kademe yukarı terfi ettim. Artık yardımcı şefim. Bu yüzden Ali'yi yetiştirme görevini bana verdiler."

"Aa, tebrik ederim," dedi Lou bir kez olsun Michelle'in onunla iyi bir haberi paylaşmadığına üzülerek. Şu ya da bu neden yüzünden, Michelle'in onu cezalandırdığı belliydi.

"Neyse, biraz sonra çıkmam gerek, çünkü Ali önümüzdeki hafta giymek için giysi alışverişine çıkalım dedi. İkimiz de aynı beden olduğumuz için, önümüzdeki hafta evde bir şişe şarap içip, sonra kız kıza giysi denemeye çıkacağız."

Lou ve Deb de üniversitedeyken, dışarı çıkmadan önce evde şarap içerlerdi. Ama giysi değiş tokuş etmeleri pek mümkün değildi.

"Bende kenarlarını diksek sana etek olacak bir fular var!" demişti Deb bir keresinde Lou'nun dolabını açıp giysilerine göz attıktan sonra. Sonra, neredeyse altlarına kaçırana dek gülmüşlerdi. Deb'le paylaştığı şeyin arkadaşlık olup olmadığını asla sorgulamamıştı ama bunu son zamanlarda Michelle'le ilgili olarak sık sık yapıyordu. Artık ilişkilerin ne anlama geldiğini anladığından şüpheliydi.

Phil otoparktaki yeşil renkli çılgın Roadster'ın yanındaki boş yere arabasını park etti. Arabasından çıkarken, Sue da kendi arabasından indi ve birbirlerinin yanağına normal bir karşılama öpücüğünden daha uzun süren birer öpücük kondurdular.

"Telaşlı bir sabah mı geçirdin?" dedi Sue *Malstone Arms Bistro*'suna girerken, Phil'in koluna girmeye cüret edip.

"Evet, oldukça verimliydi. Harika bir spor Mercedes sattım. Senin nasıl geçti?"

"Tabii ki kiliseye gittim," dedi Sue masum bir tavırla kaşlarını havaya kaldırıp.

"Sana inanıyorum kardeşim," diye gülen Phil ona kapıyı açtı.

Üstünde *Hoşça kal, Seni Özleyeceğiz* yazan balonlarla süslü on üç kişilik uzun bir masanın yanından geçerken, Phil Son Yemek'le ilgili bir espri yapıp Sue'yu güldürdü. Gülmekten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sulanan gözleri, Phil'e onun oltasının ucunda kıvranan, sonu gelmiş bir solucan kıvamına geldiğini gösteriyordu. Bir an için içini bir suçluluk duygusu kapladı ama sonra kendisine onun güvende olduğunu söyledi. Onunla bir ilişki yaşamaya hiç niyeti yoktu ve Sue hareketlerini yanlış değerlendirirse, bunun suçlusu kendisi değildi. Zamanla, Sue bunun da bir hayat dersi olduğunu anlayacaktı.

Aperatiflerini ve ana yemeklerini yediler. Sue bir kahve içerken, Phil de şerbetli kek ve puding yedi. Phil kendilerine ikram edilen naneli çikolataların bulunduğu tabağı bir tane daha alması için ona uzatınca, Sue tatlı tatlı gülümsedi.

"Seninle gerçekten çok iyi vakit geçiriyorum," dedi Sue. Tıpkı dilek kuyusunun başındaki Pamuk Prenses gibi konuşmuştu.

"Ben de öyle. Güzel bir yerde oturmak, güzel yemekler yemek ve en önemlisi de tüm bunları güzel bir kadınla paylaşmak harika bir şey."

Sue elini Phil'in elinin üstüne koydu.

Son Yemek grubu gelmeye başlamıştı. Phil hepsinin son yemekte bulunabilecek kadar yaşlı gözüktüğünü, bir tek masanın sonundaki yakışıklı adamla güzel kız arkadaşının daha genç olduğunu düşündü. Gözlerine inanamıyordu! Kadın şu meşhur 'Debra'ydı. Bunca zaman sonra bile, onu nerede olsa tanırdı ama bir anlığına onu Lou'nun kız kardeşi sanmıştı. Bakışlarını elinin üstündeki ele çevirince, bedeni kaskatı kesildi. Ama artık çok geçti; masadakiler onları görmüştü, resmen *suçüstü* yakalanmıştı. Sonra, Bir dakika, dedi içinden. Bu işi planlasa, bu kadar denk gelemezdi. Sanki tarih kendini tekrarlıyordu; bir başka barda, bir başka Sue'yla birlikte yakalanmıştı ama o zaman dili kadının ağzındaydı, kadının eli de hiperaktif bir dağ gelinciğini aratmayacak biçimde pantolonunun üstünde gidip geliyordu. Peki, sonuç ne olmuştu? Aslında, çok iyi olmuştu. Debra apar topar Lou'ya gördüklerini anlatmaya gitmiş, farkında olmadan evliliğini kurtarmış ve arkadaşlıklarını sona erdirmişti. Aynı şeylerin tekrarlanacağına emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Deb'in gözlerinin yanağında delikler açtığının farkında olduğundan, Sue'nun elini dudaklarına götürdü ve Deb'e bunun masum bir yemek olmadığını göstermeye çalıştı. Sue'nun elini öpüp, parmaklarının arasını imalı bir biçimde yaladı. Sue mest olmuş bir halde cıyaklayarak elini geri çekince, elini ceketini almak için uzattı ve Sue da aynı şeyi yaptı. Deb'e onu gördüğünü çaktırmadan, Sue'nun peşinden yürüdü. Elini Sue'nun beline atıp, samimiyeti sanki o ana kadar yapmamış gibi daha da ilerletip, poposuna yakın bir yere kadar indirdi.

Şayet bakışlar öldürebilseydi, Ölüler Diyarı'ndaki bir dodo kadar ölü olacağını biliyordu. Bu iş daha ne kadar mükemmel olabilirdi?

Phil o gece eve döndüğünde çok keyifliydi. Pazar gazetelerini okudu ve Lou'nun dört sebzeli domuzdan ve son derece hafif ve gevrek Yorkshire pudinglerinden oluşan Pazar yemeğini yarım kâse tatlı soğan sosuyla birlikte midesine indirdi. Sonra, bunların üstüne bir de harikulade bir dilim şerbetli kek yedi ki, Malstone Arms'da yediği kek bunun yanında bir sünger gibi kalırdı.

"Harikaydı, aşkım," dedi dediklerini onaylar gibi geğirerek. "Dünyanın en iyi aşçısı sen olmalısın."

Lou kocasının ne işler çevirdiğinden habersiz gülümsedi.

"Bugün neler olduğuna inanmayacaksın, çok tuhaf bir şey oldu. Kadının teki galerime geldi. Tıpkı senin gençliğine benziyordu. İnanılmazdı," dedi Phil sanki kadının görüntüsü gözlerinin önüne gelmiş gibi bakışlarını boşluğa dikerek. "İnanamadım. On sene önce, ikizin olabilirdi. Çok hoş bir kadındı. Bunca... Bunca şeyi almadan önceki halini andırıyordu. Eski halini andırıyordu yani."

Lou'nun yutkunduğunu ve hızla mutfağa girdiğini gördü. Sonra, bulaşık makinesine bir şeyler koyduğunu duydu. *Tam isabet!*

Phil kaşığını kenarı altın yaldızlı, güneş ışığı gibi sarı renkli porselen kâsenin içindeki açık sarı renkli kremalı altın renkli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pudinge sapladı. O anda, Midas'ın nasıl hissettiğini anladığını düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Yedi

Marina Marklew neredeyse kırk senedir *Serafinska Fırını*'nda çalışmıştı. Öyle şatafatlı şeylerden hoşlanmadığından, en iyi veda yemeğinin kocasıyla ve birlikte çalıştığı harika insanlarla sessiz bir Pazar yemeği olacağını düşünmüştü. İstediği buydu ve Bayan Serafinska onun için bu yemeği düzenlemişti. Çok tatlı bir kadın olduğundan herkes tarafından çok özlenecekti. Deb en yakın arkadaşının kocasının yabancı bir kadınla dışarı çıktığını gördüğünde, ne dışarı çıktı, ne de onunla yüzleşmek için karşısına dikildi. Arkadaşlarıyla birlikte masadaki yerini aldı, iştahı kaçtığı halde yemeğini yemeğe çalıştı ve zoraki gülümsemeler arasında eğleniyormuş gibi yapıp, başlar başlamaz tatsızlaşan bir öğleden sonra geçirdi. Phil Winter denen o solucandan nefret etmesi için artık bir nedeni daha vardı.

Deb eve geri dönünce, derhal bir şişe Merriot açtı ve kendisine kocaman bir kadeh doldurduktan sonra mutfak masasına oturup başını ellerinin arasına aldı ve yapabileceği en iyi şeyin ne olduğunu düşünmeye koyuldu. Phil'in üç sene önce o ucuz, sıska, elektrik şokuna uğramış gibi gözüken permalı barmeydle bir bardaki bir masada oynaştığını gördüğü zamanki gibi mi yapacaktı? Masanın altındaki faaliyetleri de unutmamak gerekirdi. O zaman, ne yapacağına anında karar vermişti. Lou'nun bunu bilmesi gerekiyordu! Hangi kadın kocasının onu bir aptal yerine koyduğunu bilmek istemezdi? Özellikle de Lou'nun kocası gibi rezil birisinin.

Geçmişte, bu durumun yeni kuracakları işi nasıl etkileyebi-

leceği Deb'in listesinin en alt sıralarındaydı. Önemsediği tek şey Lou'nun iyiliğiydi. Ama iyi niyetle yapacağı şeyin yaratacağı olumsuzlukları düşünecek kadar vakti olmamıştı.

Faringdales, 1 numaradaki kapıyı gülümseyerek açan Lou'nun bir anda hayatı için savaşan yaralı bir hayvana dönüşmesi bir dakikadan az sürmüştü. Deb'i içeri aldıktan bir dakika sonra, Phil'in dolabına koşturmuş, *neden* bir ilişki yaşadığını anlamasına yardımcı olacak kanıtlar aramaya başlamıştı.

Phil gayet umursamaz bir tavırla işten eve döndüğünde, Deb hâlâ evdeydi. Ama Phil içeride karşısına dikilen o perişanlık manzarasını görünce oyununun ortaya çıktığını anlamıştı. Lou Deb'den onları konuşmaları için yalnız bırakmasını istemişti ama o ödlek herifin, ihanet ettiğinden ve yanıtlara çok ihtiyaç duyan karısının sorularından kaçacağı gün gibi ortadaydı. Tabii, Deb haklı çıkmıştı. Phil valizini hazırladığı gibi çıkıp gitti.

Deb eve taşındı ve Lou'yla birlikte kaldı. Geceleri onun ağladığını, gün geçtikçe inceldiğini ve gözlerinin daha da çöktüğünü izledi. Lou ağlamadığı zamanlar, beynini bin bir türlü soruyla parçalıyordu: Bu barmeyd kaç yaşındaydı, saçları ne renkti, ne kadar inceydi, Phil ona bakarken surat ifadesi nasıldı, ona âşık gibi miydi? Deb arkadaşına olanları anlatıp yanlış bir şey yaptığını düşünme raddesine gelene dek, aynı durum devam etti.

Sonra, üç buçuk sene önceki Noel arifesinde, Deb Lou'nun evine gittiğinde onun birden canlandığını fark etti. Lou Winter'ın yeniden doğuşunun sebebi neydi? Phil aniden valiziyle birlikte eve geri dönmüştü. Hiç şüphesiz, valizi kirli çamaşırlarla doluydu.

"Onu geri kabul etmen için sana ne söyledi?" dedi Deb evin basamaklarında.

"Bundan söz etmek bile istemiyorum," dedi Lou. "Her şeye yeniden başlamak istiyorum."

"Yani, ona hiçbir şey yapmadın mı? Lütfen bana en azından senden özür dilediğini söyle," dedi Deb hayretler içinde. Phil'in yukarı kattan onları dinlediğini bildiğinden, söyleyeceklerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duyması için lafını sakınmadı: "Lou, lütfen düşün! Bunu sana bir kere yaptı, seni incitecek, yine aldatacak. Ona güvenmen imkânsız. O kel, salak herifi hiç sevmemiştim zaten."

Kel lafının onu çok öfkelendireceğini biliyordu. Phil yukarıdan konuşmayı duymuş ve bu yüzden Lou'dan bir seçim yapmasını istemişti. Anlaşma basitti: Deb'le arkadaş kaldığı müddetçe, kendisi evi terk edecekti. Hem de bir daha geri dönmemek üzere. Deb geri planda gitgide keskinleşen bir makas gibi beklerken ve ona hakaret ederken, evlilikleri kendi kendini onaramazdı. Böylece, Lou onu seçti, çünkü Phil Hergele Winter onun görünüşüyle, kilosuyla ve yetenekleriyle ilgili öz güvenini senelerce yerle bir etmiş ve Lou'yu kocasının onu bir başkası için terk etmesiyle başa çıkamayacak bir kadın haline getirmişti.

Evet, Deb üzülmüştü ama birisini sevdiğinizde onu ve ne istediğini düşünürdünüz. İşlerin yoluna girmeyeceğini *bildiğiniz* halde böyle yapardınız. Bu, kendisinin değil, Lou'nun hayatıydı. Deb arkadaşını o kadar çok seviyordu ki acı çekeceği düşüncesinden bile nefret ediyordu. Peki, bu sefer ne yapacaktı?

Lou gözlerinin altındaki koyu renkli halkaların üstüne kalın bir tabaka kapatıcı sürdü. Uyanıksa, fazla düşündüğü içindi; uyuyorsa, fazla rüya gördüğü içindi. Her halükârda kaybetmeye mahkûmdu.

"İyi misin? Berbat gözüküyorsun," dedi Karen ertesi gün işe gittiğinde. Lou da bu yüzden aynanın önünde fazladan geçirdiği zamanın bir işe yaramadığını fark etti.

"Pek iyi uyuyamadım," dedi.

"Harika makinemizden sana kahve getireyim," dedi Karen. "Ekstra balgamlı."

"Harika," diyen Lou, gülümsemeye ve kuruyan dudaklarını yalayarak ıslatmaya çalıştı.

Nicola o gün kimseye bulaşmadığı için herkesin keyfi yerinde gözüküyordu. Karen muhasebecilik kursunda Charlie isimli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bekâr bir babayla tanıştığını, adamın çok yaşlı olduğunu (otuz üç yaşındaydı), birkaç santim daha kısa olduğunu ama çok esprili ve 'inanılmaz derecede nazik' birisi olduğunu anlatıyordu. Ciddi bir şey olmadığını söyledi ama gözleri bu yalanı örtbas edemeyecek kadar hülyalı bakıyordu. Chris'ten sonra haklı olarak ilişkilerden korkuyordu ama bunu asla itiraf etmiyordu. Lou ondan yaşça daha büyük olduğu için gerçekleri görebiliyordu. Karen'ın Charlie'yle iyi vakit geçirmesini umdu. Kendisi için artık çok geçti.

O hafta sonu, Stan lotoda beş numara tutturmuştu ve Metal Nicky'ye el işareti çekecek miktarda para kazanmadığı ve ofisin kapısından bir sene önce çıkamadığı halde, Emily'yle ellinci evlilik yıldönümlerini Noel'de kutlayacakları güneşli bir yerde tatile gidebilecek kadar parası vardı. Zoe'nin erkek arkadaşı da onu o sıralar oldukça mutlu ettiğinden, Nicola'nın ekşimik suratı bile neşesini söndüremiyordu. "Aşk bir zırh gibi," diye düşündü Lou. O zırhı kuşandığınızda, her şeyle yüzleşebilirdiniz. İşin kötü yanı, aşk hayatınızdan çıktığında, zırhı beraberinde götürmekle kalmıyor, derinizin en üst katmanını da alıyordu.

Ama en parlak günlerin ardından fırtına bulutları gelirdi ve o gün ilerleyen saatlerde Nicola denen karanlık bulut kendisini gösterdi. Stan yanlışlıkla silmemesi gereken bir şeyi ekrandan silmişti; bunu düzeltmesi uzun sürmezdi gerçi ama 'Yürüyen Hurda' onu herkesin ortasında küçük düşürmüş, aptala çevirmişti. Peki, Zoe promosyon makbuzlarını nereye koymuştu? Zoe bunları hiçbir yere koyduğunu hatırlamıyordu.

"Makbuzları aldıysan, bunların izlenebilir olduğunu da biliyorsundur. O yüzden sakın kullanmayı falan aklından geçirme," dedi Nicola endişeyle.

Hırsızlık imasını duyan Zoe kafasını kaldırdı ve Nicola'ya tıpkı bir Rottweiler'ın bir şeye saldırmadan önce baktığı gibi dikkatle baktı. Bu manzara, tıpkı ağır çekimde oynatılan bir sahneye benziyordu; aradaki tek fark sahnede herhangi bir eylemin henüz meydana gelmemiş olmasıydı. Lou Zoe'nin kafa-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sının kalkmaya başladığını gördüğü an bir çita gibi öne atılıp Zoe'nin kolunu tuttu ve kendi koluna geçirip onu "Birer kahve içmeye gidelim," diyerek ofisten dışarı çıkardı.

Jaws cesareti varsa İK'na şikâyette bulunabilirdi.

Kantine indiklerinde, Zoe'nin öfkesi dinmiş, gözyaşlarıyla karışık bir krize dönüşmüştü.

"Kadın beni hırsızlıkla suçladı... Onu duydun! Sanki böyle bir şey mümkün!" dedi Zoe, Lou önüne fincanda fena görünmeyen beyaz ve kremalı bir şey koyarken. "Ona vurabilirdim Lou. Umurumda da olmazdı!"

"Evet, biliyorum," dedi Lou.

Zoe bir şeker paketini açıp, kapuçinosuna ya da fincanındaki kahveye ne deniyorsa onun içine döktü. Elleri o kadar çok titriyordu ki kahvenin çoğu masaya döküldü.

"Şimdi sana bir şey söyleyeceğim," dedi Lou. "Bir arkadaşımla ilgili özel bir şey olduğundan, kimseye anlatmamanı rica ediyorum. Ama sanırım... Sanırım sana faydası dokunabilir."

Zoe hiçbir şeyin James Bond filmlerindeki metal dişli adamı andıran o korkunç kadına karşı hissettiği öfkeyi dindirebileceğini sanmıyordu ama Lou'ya çok saygı duyduğundan tamam der gibi başını salladı ve Lou'yu dinledi.

"Üç sene önce, arkadaşımın kocası bir ilişki yaşadı," dedi Lou. Zoe'nin suratında şaşkın bir ifade görünce açıklamaya koyuldu. "Aynı şey olmadığını biliyorum ama biraz sonra aradaki bağlantıyı göreceğini sanıyorum. Adam arkadaşıma geri döndü ama arkadaşımın diğer kadına karşı hissettiği nefret bir türlü dinmiyordu. Rahatlayabilmek için yapabileceği tek şeyin o kadını bulup, ağzının ortasına bir yumruk indirmek olduğunu düşünüyordu. Her neyse, bir gün arkadaşım bu diğer kadını bir eczanede prezervatif alırken gördü..." Lou acı acı güldü. "O kadın olduğuna emindi, çünkü nasıl birisi olduğunu görmek için çalıştığı bara gitmişti. Kadına seslendi, kadın ona bakınca birden kireç gibi kesildi ve arkadaşım o anda oradan çekip gitmiş olsaydı, çok daha iyi olurdu. Ama gitmedi; elini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

havaya kaldırdı ve kadına var gücüyle bir tokat attı. Birden herkes etraflarını sardı ve arkadaşıma pis pis bakıp güvenliği çağırdılar. Arkadaşım büyük bir panikle eczaneden dışarı fırladığı sırada, kadın yerde acı içinde bağırıp çağırıyor, etrafına toplanmış kalabalık da bir çatlak tarafından saldırıya uğramış kadını teselli etmeye çalışıyordu. Arkadaşım o anda en büyük avantajını mahvettiğini anladı: Onurunu. Kısacası, gücünü de çöpe atmış oldu."

Lou güçlükle yutkundu. Bu öyküyü anlatmak umduğundan da zordu. Duyguları hâlâ anılarıyla iç içeydi. "Arkadaşım bu olaydan sonra günlerce uyuyamadı, polisin kapısına dayanıp dayanmayacağını, kasaba merkezinde çıldıran kadın olarak gazete manşetlerinde yer alıp almayacağını düşünüp durdu. Bunun bir işkence gibi olduğunu, hayatının en kötü deneyimlerinden biri olduğunu söyledi. O gün kontrolünü kaybetmek kadar hiçbir şeyden pişman olmadığını söyledi. Hayatı cehenneme döndü ve kendine olan saygısını yitirdi. O günden beri de o eczaneye giremedi."

Lou nefesini ağır ağır dışarı verdi, o anın tatsızlığından kurtulmaya çalıştı.

"Kadın arkadaşını tutuklattı mı?" diye sordu Zoe yavaşça.

"Hayır ama bunu yapabilirdi. Arkadaşım tutuklansa daha mı çok acı çekerdi bilemiyorum. Belki de tuhaf bir biçimde rahatlardı, en azından bu olay yüzünden onu neyin beklediğine dair zihinsel bir işkence çekmektense, doğrudan yüzleşebilirdi. Daha sonra, arkadaşım kadının ailesiyle birlikte İspanya'ya göç ettiğini duydu ve en sonunda ama aylar sonra konunun kapandığına inandı."

Lou Zoe'nin elini sıktı. "Zoe, canım benim, bir başka iş ara, buradan git, bir duvara yumruk at ama beni dinle ve onurunu ayaklar altına alma. Nicola onu tokatlamana bayılırdı. Sen de zafer kazanmış gibi hissetmezdin... Kadın ona tokat atmanı sağladı diye utanır, öfkelenirdin. Bu konuda bana güven. Böyle olacağını biliyorum."

Zoe Lou'nun sevecen yeşil gözlerine ve tatlı suratına bakıp

ona sıkı sıkı sarıldı. Gençti ama aptal değildi. Lou'nun 'arkadaşının' kim olduğunu anlamıştı.

"Biraz dayan, Zoe," dedi Lou merdivenlerden çıkıp ofise geri dönerlerken. "Bu durum daha fazla devam edemez; birisi gelecek ve burayı değiştirecek. Buna yüzde yüz eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Sekiz

Lou otoparka girdi ve pespaye Anne'nin Kafesi'ne bakıp gülümsedi, çünkü hayalinin hayal gücünden dışarı çıkıp hayat bulmaya başladığını hissetti. Kafelerinin isminin yazdığı siyah beyaz tabelayı asıp bir harfi eksik sarılı kahverengili tabelayı çıkardıklarını ve bir sürü insanın özellikle pastaları ve kahveleri için akın akın geleceklerini gözlerinin önüne getirince, içine bir heyecan dalgası yayıldı. Bu iş için çok geç kalmışlardı. Deb'le kendisi hayallerinin peşini bırakmasalardı ne olurdu diye hiç düşünmemişti, çünkü bunu yaptığında evliliğinin sona erdiğini de düşünmesi gerekirdi. Hem kafeye, hem de Phil'e sahip olamazdı.

Phil önceki gün gayet normal davranmıştı ama hâlâ telefonunu ortalıkta bırakmıyor ve Lou'yu sinir edecek kadar fazla gülümsüyordu. Lou bu duruma o kadar sinir olmuştu ki üzülmeye başlamıştı. Bir ara, Phil ne kadar süredir bu denli acınası bir halde diye sormuştu kendine, çünkü Phil 'Senin Bilmediğin Bir Şey Biliyorum' şarkısını mırıldanmaya başlamıştı. Ne zaman başkasına işkence eden, kontrol eden ve canını acıtan birisi haline gelmişti? Yoksa her zaman böyleydi de Lou bunları yeni mi fark ediyordu?

Ama Lou yine de bu durumla başa çıkabiliyor, parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Kafeyi düşünmek, düşünmek istemediklerinden çok asıl düşünmek istediği şeylere odaklanmasını sağlıyordu. Phil'in davranışlarının zamanlaması, yani kafe planlarını onunla paylaştıktan sonra öyle davranmaya başlaması da Lou'nun kahrolası dalgınlığının iyiden iyiye artması-

na neden oluyordu. Ama bu sefer ona gösterecekti; Phil ikinci kez hayalini yerle bir etmek için onu manipüle edemeyecekti.

Ama Lou bu ültimatom zamanının yaklaştığını düşünerek endişeleniyordu ve Phil onu 'Debra Devine, ya da ben' taktiğiyle köşeye kıstırmaya çalıştığı takdirde ne yapacağından emin değildi. Tek bir şeyden emindi: Ne olursa olsun, Deb'i yine yarı yolda bırakmayacaktı. Bu durumda, sorusunun yanıtını almış olmuyor muydu?

Deb o hafta izinliydi ve Lou oraya vardığında Mini arabası çoktan otoparktaydı. Lou arabadan inmeden önce, aynayı aşağı indirip güleç yüzlü ve iri köpekli erkeklere rastlayabilir diye, dişlerine ruj bulaşıp bulaşmadığını kontrol etti. Aynadaki aksi oldukça bezgin ve yorgun gözüküyordu. Yanaklarını çimdikleyerek azıcık pembeleştirdi ve gülümsedi. İstediği son şey, Deb'in bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünmesiydi, çünkü planları son bozulduğunda işler yine aşağı yukarı bu haldeydi.

Kafenin üstündeki daireye göz atacaklardı. Lou kafeye girdi ve üstünde bir *'Gordon Ramsay S******p Gidebilir'* yazan bir önlük bulunan May yarısı hamura bulanmış elini kaldırıp onlara el salladı.

Deb suratında kocaman bir gülümsemeyle merdivenlerin tepesinde onu bekliyordu.

"İmparatorluğumuzun karargâhına hoş geldin," dedi ve abartılı bir hareketle içinde birkaç parça eşya olan ufak ve karanlık odaya aldı.

"Tanrım, burada kör bir yarasa bile uçamaz," dedi Lou etrafına bakınıp. Deb gülümsedi ama arkadaşının ifadesindeki hatayı düzeltmedi. Lou'nun arada sırada yanlış sözcükler kullanmasına alışmıştı. Son üç senedir Lou'yla ilgili olarak özlediği şapşalca şeylerden biri de buydu. Deb o anda Lou'ya sıkı sıkı sarılmak istedi ama bunu yaparsa ağlamaya başlayıp o kel kocasının onu yine aldattığını söyleyeceğinden korktu.

Daire temizdi, olsa olsa biraz tozluydu ve havalandırılmadığı için de biraz küf kokuyordu. Ama limon yeşili duvarlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve mor tavanlar gözleri epeyi rahatsız ediyordu. Özellikle de bordo renkli bir oyuğun iç kısmında, duvarla pencere arasında duran iki kişilik yatak kalıntısı feciydi. Arkadaki minnacık bir yatak odası da yetmişler tarzı çikolata kahverengisiydi ve dairenin geri kalanı gibi duvarları bordo renkliydi; içinde eski püskü mutfak gereçleri bulunan ufacık mutfağın duvarlarıysa siyaha kaçan lacivert renkliydi.

"Bu boyayı nereden bulmuşlar yahu?" dedi Lou. O kadar ufak bir yere onca zevksizliği sığdırmanın mümkün olmayacağını düşündü.

"Herkes nötr tonlardan sıkıldığında, muhtemelen birkaç seneye moda olur," diye güldü Deb.

"Bundan o kadar da emin olma canım. May'in burayı depo olarak kullandığını sanıyordum. Her yerde kutular vardır diye düşünmüştüm."

"Sanırım yeğeni Paskalya zamanı bir süre burada kalmış, May burayı onun için boşaltmış olmalı. Yeğeni ona kira ödemek yerine duvarları boyamış olabilir."

"Tanrım, umarım çocuk güzel sanatlarda falan okumuyordur," dedi Lou limon yeşili duvarlardan yansıyan gün ışığından gözlerini koruyarak. "Burası harika bir ufak ofis olabilir ama.

İçeride iki sandalye ve Deb'in ev ödevleriyle dolu ufak bir de yemek masası vardı. O da, Lou da bir termos dolusu çay, kahve ve bardakların bulunduğu birer sepet getirmişlerdi.

"Aklın yolu birdir," dedi Lou gülümseyerek ama Deb onun yorgun göründüğünü fark etti. Acaba Phil'in bir işler çevirdiğini öğrenmiş midir diye düşündü. Tuhaf bir biçimde hem öğrenmiş olmasını, hem de haklı sebeplerle öğrenmemiş olmasını umdu.

"Bugün iyi misin?" dedi Lou. "Biraz yorgun gözüküyorsun."

Deb'in içinden gülmek geldi. Lou ona iyi olup olmadığını soruyordu. "Başım ağrıyacak gibi, o kadar," dedi. "Kafe için heyecanlandığımdandır. Harika bir yer *ve de* üstünde bir çatı katı daire bulduk. Kim heyecanlanmaz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yanımda ağrı kesici var," dedi Lou çantasını karıştırarak.

"Teşekkürler," dedi Deb ama birkaç tane değil, üç ton bile ağrı kesici alsa beynini çatlatırcasına ağrıtan sorunu çözemeyeceğine emindi.

Bir fincan kahve ve paylaştıkları bir Twix çikolatasından sonra Deb fiyat istemek için aradığı inşaatçı listesini ve inşaatçılar arasında birisini aradıkları duyulunca onu geri arayan bir firmanın ismini gösteriyordu.

"Bugün üç kişiyle görüşüp onlara kafeyi göstereceğim," dedi Deb. "Onlara işimizin acil olduğunu ve en kısa sürede bize fiyat bildirmelerini istediğimizi söyledim. Sanırım, kafeyi dört ya da altı hafta arasında kapatmamız gerekecek. Peki, ya şuna ne dersin?" Öne eğildi. "Kafeyi geri açtığımızda, sürekli müşterilere bedava bir zengin kahvaltı önerelim mi?"

Lou heyecanla evet der gibi başını salladı.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bak..." Çantasından not defterini çıkardı ve kafe kapanmadan önce sürekli müşterilerine kafeyi tekrar *Geçici İsmiyle Casa Nostra* olarak açtıklarında yapabilecekleri teklifleri yazdığı sayfayı gösterdi.

"Bu sayfalar numaralı, o yüzden çetelesini tutabilir ve bunların fotokopisini almak isteyebilecek herkese karşı kendimizi koruyabiliriz."

Deb evet der gibi başını salladı. İş konularında gerçekten de aynı kafa yapısına sahiplerdi. Diğer konularda aynı şekilde düşünmemeleri çok yazıktı. Mesela, Phil ve aşırı aktif penisi hakkında.

"Neyse, biraz burada takılıp, yakışıklı inşaatçıları görmek ister misin?" dedi Deb. "Adamlardan biri saat bire doğru gelecek," dedi bir inşaatçının teklif mektubunu Lou'ya verirken. "Epeyi hevesli gözüküyorlardı onu söyleyeyim. İşi zamanında bitireceklerine de söz veriyorlar."

Lou mektubu inceledi.

"Mutfak malzemelerine bakmayı düşünüyordum," dedi dalgın dalgın. O ve Deb iş paylaşımı yapmışlar ve kimin ne ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pacağını kararlaştırmışlardı. "Ama seninle kalıp adamla tanışmayı çok isterim. Yalnız eve uğrayıp üstümü değiştirmem gerek. Geri döndüğümde bana çok büyük bir iyilik yapar mısın?"

Lou ona istediği şeyi söylerken, Deb'in güzel suratına son kırk sekiz saattir ilk kez samimi bir gülümseme yayıldı.

Otuz Dokuz

Deb inşaatçıyı, kamyon şoförleriyle dolu, kızarmış yemek kokan ve radyoda gümbür gümbür Abba çalan kafeye soktu.

"Gördüğünüz gibi," dedi sesini duyurmaya çalışarak, "Burayı oldukça rağbet gören bir yer olduğu için seçtik. Amerika'daki kafe zincirlerimizi duymuşsunuzdur."

Adam evet der gibi başını sallayıp "A, evet, tabii," diye mırıldandı.

"Aslında, ne kadar hızlı bir biçimde büyüdüğümüz bir fenomen," dedi Deb kıkırdamamaya ve profesyonel bir gülümsemeyle konuşmaya çalışarak. Adam not tutmuş, ölçü almıştı, Deb de onu yukarı kattaki daireye çıkarıyordu. Ona bir masaya oturmasını işaret etti.

"Etrafın kusuruna bakmayın. New York'taki toplantı merkezimizden biraz farklı." Tiz bir kahkaha patlattı. "Orada beş milyon metre karelik bir ofis alanımız ve helikopter iniş alanımız var."

Adam gür kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. Alnındaki çizgiler bir Meksika kırkayağı gibi dalgalanıyordu.

"ABD'deki zincirimizi on sekiz ay önce kurduğumuzdan beri, şubelerimiz McDonald's, Pizza Hut, Wendy's ve KFC'nin ilk beş senesinden yüzde yirmi yedi kat daha hızlı büyüdü. Eminim siz de bana hak verirsiniz, bu hiç de yabana atılacak bir şey değil."

Deb gururla geri çekilip adamın bunları idrak etmesini ve hayrete düşmesini bekledi. Adam bu işin ne kadar büyük ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğunu anlayamamıştı ama şaşkınlıkla aaa, ooo diyor, bir akordeon gibi sesler çıkarıp nefesini hayretle içine çekiyordu. Bir an için, bir çeşit Güney Yorkshire rapçisini andırdı.

"Bu yüzden, İngiltere'ye açılmaya karar verdik. İlk İngiltere şubemizi burada açmaya karar vermemiz tuhaf gibi gözükebilir ama Başkanımızın ataları bu ülkeden. Hem belki biliyorsunuzdur, anavatanımızdaki zincirimizle dâhili ticari ilişkileri olan büyük bir Amerikan işletmesi buradan toprak satın almak üzere. Birinci aşamada sırf bu sene için iki yüz tane yeni tadilat yaptırmayı planlıyoruz ve binde bin güvenebileceğimiz bir inşaat ekibi arıyoruz. Belki de daha da ileri gider, *Casa Nostra* İNG-Bir isimli iş yerimizi açışınızı takip eden altı ay içerisinde Avrupa ayağımızda bizimle birlikte çalışacak ekiple de, mesela sizinle, anlaşabiliriz."

Adamın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Hani neredeyse çizgi filmlerdeki gibi gözlerinde sterlin işareti belirmişti. Deb adamın kalp atışlarını masanın ta öteki ucunda duyabiliyordu.

"Yaptığımız işlerden iyi referans alıyoruz," dedi adam belirgin bir aksanla. "Hiç bir iş bize büyük ya da zor değildir ama her zaman güvenilir ve müşteri memnuniyeti sağlayan bir firma olduk."

"Harika!" dedi Deb ellerini çırpıp, duyduklarından etkilenmiş bir tavırla. "Tabii, asıl kararı verecek olan kişi yeni atanan Operasyonlar Müdürümüz; sizi onunla az sonra tanıştıracağım. Bu konuda tam yetkiye sahiptir. Kendisine bire çeyrek kala bizimle burada buluşmasını haber vermiştim." Deb saatine baktı. Saat bire tam çeyrek vardı.

Lou tam vaktinde siyah renkli güzel döpiyesiyle, saçlarını zarif bir Fransız örgüsü biçiminde toplamış, file çoraplar ve en yüksek topuklu ayakkabılarını giymiş halde içeri girdi.

Deb hürmetkâr bir ifadeyle öne çıktı.

"Ah, Bayan Winter, sanırım aradığımız kişiyi bulduk. Bayan Winter sizi Bay Keith Featherstone'la tanıştırayım. Bay Featherstone, Bayan Winter Casa Nostra Uluslararası Şirketi'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Global Operasyonlar Şefidir."

On beş dakika sonra, Anne'nin Kafesi'nde Lou gözyaşlarını bir peçeteyle siliyordu. Deb başını iki elinin arasına almış hıçkırıyordu. Tom içeri girince bu manzarayla karşılaştı.

Deb'in oturduğu muşamba koltuğun yanına geçip Lou'nun karşısına oturdu. Lou o sırada güzel giysilerine ve saçına rağmen berbat gözüküyor olduğunun farkındaydı.

Tom bir kadından diğerine baktı.

"Neyiniz var?" diye sordu yavaşça. "İkiniz iyi misiniz? Tanrı aşkına ağlıyor musunuz, gülüyor musunuz? Söylesenize, neler oluyor?"

Deb ona anlatmaya çalıştı ama isterik bir biçimde gülmeye başladı. Lou açıklamaya kalkıştığında, onun başına da aynı şey geldi.

"Ben birer kahve getireyim," diyen Tom sırıtarak ayağa kalktı.

Bir tepsiyle geri döndüğünde, Lou ve Deb olanları ona anlatabilecek kadar sakinleşmişlerdi. İkisi de ta şeyden beri öyle güldüklerini hatırlamıyordu... Şeyden... Üç sene önce birlikte oldukları zamandan beri.

"Bir adamın suratının bu kadar çabuk kireç gibi kesildiğini hiç görmemiştim!" dedi Deb. "İnanılmazdı."

"Seni gördüğünde adam ne yaptı, Lou?" diye sordu Tom. Bunu sorarken başparmağıyla fincanını okşadığı için, Lou'nun içi bir hoş oldu. Tom'un bacağının ısısını masanın altından kendi bacağında hissedebiliyordu.

"Böyle yaptı," diyen Deb, tuhaf bir boğulma sesi çıkardı. "Adamın boğulacağını sandım!"

"Hayatımda hiç böyle palavra duymamıştım," dedi Lou. "New York'ta kaç metre karelik ofis alanımız vardı?" Uzun süredir gülme hareketi yapmayan ve ağrıyan yanaklarına ellerini bastırdı.

"Tanrı biliyor ya, hepsini konuşurken uydurdum. Ay, arkadaşımı görmeliydin Tom," dedi Deb. "O kocaman yeşil gözle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

riyle ona öyle bir baktı ve 'Bay Featherstone'un yaptığı işleri *gayet* iyi biliyorum, Bayan Devine. Kararımızı size bildiririz,' dedi. Sonra 'Teşekkür ederiz,' dedi ama adeta 'Defol git,' der gibiydi. Adam poposu alev almış gibi yan yan yürüyerek gitti. Yemin ederim ki Lou ağzını açtığında pencere buz tuttu. Buzlar Kraliçesi midir nedir?"

Kızlar yine keyifle gülmeye başladılar. Ama her ikisinin aklı o kadar doluydu ki, gülmenin hiç sırası değildi.

Tom hafifçe gülümsedi. "Ama işlerin şu ana kadar ki gidişatından memnunsunuz, değil mi?" dedi.

"Kesinlikle," dedi Deb. Saatine baktı. "Neyse, on beş dakika sonra bir başka inşaatçı daha gelecek, o yüzden suratımı düzeltsem iyi olacak."

"İsmi nedir?" diye sordu Tom. "Sormamın bir sakıncası yoksa tabii."

"Hiçbir sakıncası yok. Sanırım, Vernon Knowcaynski ve oğullarıydı."

Tom başını sallayarak onay verdiğine göre, bu kişileri tanıyor olmalıydı. "Vernon Knowcaynski iyi ve çalışkan bir adamdır. Benim fikrimi sorarsanız, ondan iyisini bulmanız zor. Hem hızlı çalışır, hem güvenilirdir, hem de size uygun bir fiyat verir. Özellikle de nakit ödeyecekseniz."

Bunu söylerken, çaktırmadan Lou'ya göz kırptı. Bunu gören Lou'nun kalbi de Olga Korbut gibi yerinden hopladı ve birkaç saniye tekledi. "Adamın bütün ailesi inşaatçı, bir sürü Polonyalı kuzeni var. Büyükannesi bile çimento karıştırıyor," dedi Tom.

"Vay canına!" dedi Lou hayretle.

"Lou! Dalga geçiyor," dedi Deb Tom'u dürtükleyip.

"Masanın altından seni tekmelerdim ama bacaklarım o kadar uzun değil," dedi Lou kendi saflığına başını sallayarak. Tom'un nasıl birisini olduğunu, onunla dalga geçmeye çalıştığını o ana kadar öğrenmiş olması gerekirdi. Onunla alay ediyordu. 'Tom' ve 'dalga' sözcüklerini yan yana sevdi. Sürekli olarak parmağının ucuyla gözlerinin altını siliyordu. O kadar

kalın bir göz kalemi sürmüştü ki, Keith Featherstone'a ve yumruk yemiş gibi gözüken suratına o kadar çok gülmüşlerdi ki, göz kalemi mutlaka akmış olmalıydı.

Hepsi gitmek üzere ayağa kalktılar. Kahretsin, dedi içinden. Şimdi Tom bir de o kazık gibi topuklularla nasıl yürüdüğünü görecekti. Merdivenlerden inip çıkabilmek için ayakkabılarını çıkarması gerekiyordu, yoksa boynunu kırabilirdi. Bir daha onun önünde düşmeye dayanamazdı. Bu sefer üstünde bir etek vardı ve muhtemelen üstünden sıyrılıp, akşam yemeğinde ne yediği de ortaya serebilirdi. Çorabı düzgün müydü? Muhtemelen bacaklarının etrafına dolanmış gibi duruyordu. Kasıtlı olarak Tom'la Deb'in öne geçmesini bekledi.

"Arabana kadar eşlik etmemi ister misin?" diye sırıttı Deb ayakkabılarını işaret ederek.

"İstersen seni sırtımda taşıyabilirim," dedi Tom.

"Hayır, ikiniz de toz olun bakalım," dedi Lou onları kışkışlayarak.

"Otoparka kadar nasıl yürüdüğüne bakmayacağız, söz," dedi Deb kıs kıs gülüp. Sonra, Tom'la birlikte hırdavatçıya girmeden önce ona el salladı.

Lou Townend döner kavşağına varınca, not defterini o karmaşık dairede bıraktığını fark etti. Bir U dönüşü yapıp, tekrar otoparka girdi ve tam Tom'un dükkânının önüne park etti. Kapı ardına kadar açıktı ve Tom'un ayakta dikilmiş önündeki bir şeye odaklandığını görebiliyordu. Ona gözükmeden, iri ve güçlü profilini, geniş tatlı suratını, parmaklarını arasına daldırmak için can attığı dağınık, siyah renkli gür saçlarını izlemek için biraz durmaya karar verdi. Sonra, Deb'in Tom'un kollarına doğru yürüdüğünü görünce, olduğu yerde donakaldı.

Deb'in suratını Tom'un omzuna gömüşünü izlerken, kalbi büyük bir panik içinde atıyordu. Kısa boyuyla, Lou başını ancak beline gömebilirdi. İkisi birlikte güzel gözüküyordu; dahası, *doğru* gözüküyorlardı. Deb ona yaslanmıştı, Tom da sırtını okşuyor, onu kucaklıyordu. Şimdi de onu geri çekip, Lou'nun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilmediği bir konuda sevecen bir tavırla bir şeyler söylüyordu. Lou konuşulanları duyamıyordu ve eklemleri pencereyi açamayacağı kadar uyuşmuştu. Derken, Tom elleriyle Deb'in suratını tuttu ve bir şey daha söyledi. Şefkatle, sevgiyle. Yoksa onu öpüyor muydu? Lou anlayamamıştı.

Lou bakışlarını zorla da olsa oradan ayırıp arabayı işletti. Görüşü bulanıklaşmıştı. Gözlerini kırpıştırdı. Tüm bedeni tek bir kalp atışına dönüşmüştü. Şakaklarındaki zonklama oradan hemen gitmediği takdirde bir migren ağrısına dönüşecek gibiydi.

Onlar için mutlu olmalıydı; Tom'la Deb'i çok seviyordu ama içi yine de acıyordu. Tıpkı Liam Barlow'un okul diskosunda Donna Platts'i öptüğünü gördüğü zamanki gibi acıyordu. Liam genç bir Oliver Reed'e benzerdi ve ismi Lou'nun sadece karanlıkta gözüken I-Spy kalemiyle defterinin her yanında yazılıydı. Donna on beş yaşındayken en iyi arkadaşıydı. Yanlış bir şey yapmıyorlardı; Donna Lou'nun Liam'dan ne kadar hoşlandığını bilmiyordu, çünkü Lou bu konu açıldığında hep omuzlarını silkerdi. Tıpkı Deb'e Tom'dan ne kadar hoşlandığını söylemediği için, onun bu konuyu bilmemesi gibiydi durum.

Lou bile Tom'a karşı hislerinin ne kadar derin olduğunu en yakın arkadaşına ona sarılmasını istediği gibi sarıldığını gördüğünde anlamıştı.

Lou Casserly göğsünde hissettiği acıya rağmen, okul diskosunda yıkılmamıştı. İçine derin bir nefes çekmiş, gülümsemiş ve Donna için mutlu olmuştu. Lou Winter'ın aynı şeyi Debra için de yapmayı denemesi gerekiyordu.

Lou eve döndüğünde, telesekreterde bir mesaj vardı. En yılışık sesiyle, Keith Featherstone bir mesaj bırakmıştı.

"Şey, Bayan Winter, ben Keith Featherstone. Banyonuzdaki işi bitirmek için Salı günü saat sekizde gelmem uygun mu acaba? Size vermiş olduğum rahatsızlık ve gecikme için özür dilerim. Bu gecikmeden dolayı ücrette epeyi indirim yapacağım ve paranızın bir kısmını size geri iade edeceğim. Uygun bir zamanda bana lütfen geri döner misi-

BELONGS TO KRATOS TEAM

niz? Sizde numaram olduğunu biliyorum ama yine de bırakayım…"

Lou numarayı tuşlamaya koyuldu ama hat bağlanmadan önce telefonu kapattı. Bu sefer, Keith Featherstone'a karşı bir üstünlük kazanmıştı ve bir süre daha bunun keyfini çıkaracaktı. Bu sefer, Deb, şık bir unvan, hoş bir döpiyes, ya da 'çekici topuklu ayakkabılar' gibi şeylerin ardına gizlenmeyecekti. Artık Keith Featherstone'la Lou Winter karşı karşıyaydı. *Göz göze, diş dişe.* Numarayı tekrar tuşladı.

"Ah, Bayan Winter, beni aradığınız için çok teşekkür ederim."

"Mesajınızı aldım; Bay Featherstone. Evet, yarın sekizde gelebilirsiniz. Nihayet," dedi imalı bir tavırla.

"Dediğim gibi, gecikme için özür dilerim," dedi Keith Featherstone asabi bir gülüşle. "Çok meşguldüm…"

"Ben de çok meşguldüm ve bir sakıncası yoksa artık bu işin tamamlanmasını istiyorum Bay Featherstone," dedi Lou nazik ama buz gibi bir sesle. "Tüm bu 'rahatsızlıktan' sonra da, işin derhal bitmesini istiyorum." Adam bu sözcüğü sevdiği için, belki ne demek istediğini daha iyi anlardı. "Anlaşıldı mı?"

Vay canına, bunları *ben* söylüyorum, diye düşündü Lou.

"Evet, kesinlikle, Bayan Winter. Adamlarım tam sekizde orada olacaklar."

"Teşekkürler, hoşça kalın, Bay Featherstone."

Lou telefonu ilk kapatan taraf oldu. Telefonu önce kapatmak her zaman için bir güç göstergesiydi. Sonuç. Lou tir tir titriyordu ama bir yandan da gülümsüyordu. Kendisiyle gurur duyuyordu. Ellerini birbirine kenetledi ve o an için kendisine bir fırsat tanıyan göklerdeki Yüce Varlığa teşekkür etti. Kendisini güçlü hissediyordu; öyle ki Victorianna'yla bile uğraşabilirdi. Saatine baktı. Kız kardeşi muhtemelen iş yerindeydi, sprey bronzlaştırıcısıyla ve sahte ayak tırnaklarıyla zengin ve meşhur kişiler gibi ortalıkta salınıyordu. *Kahretsin…* Oysa bedenine salgılanan onca adrenalinle, Atlantik Okyanusu'nun öbür yakasını yakmaya hazırdı.

BELONGS TO KAVUS TEAM

Kırk

O gece Lou ne olduğunu anlayamadan geçti. Keith Featherstone'la yüzleşmesinin ve Tom'la Deb'in kapı eşiğinde sarılışlarını gördüğünden beri sisteminde dolanan o çılgınca his karışımının yarattığı güce tutunmaya ve kullanmaya niyetliydi. Öyle bir histi ki, Dr. Jeckyll laboratuarında icat etmiş olabilirdi. Bu gücün tam kıvama gelmesi için de kısık ateşte pişmesi ve sabahın üçünde kaynama noktasına gelmesi gerekiyordu.

Phil karısının kafa dağınıklığını yanlış yorumladı. Lou'yu avucunun içi gibi bildiğini sandığından, onun psikolojik açıdan bir cehennem yaşadığını düşünmüştü. Neden telefonunu ondan gizlediğini ve biraz tuhaf davrandığını merak ettiğini ama tam olarak neler döndüğünü kestiremediğini düşünmüştü. İki hafta daha böyle davranmaya devam etmeye karar verdi; sonra, saksafon çekmelerle, kuzu eti yemekleriyle dolu bir şölen yaşayacak ve hayatı yine güzel olmaya devam edecekti. Evlilik iyi bir güç dengesinin sürekliliğine bağlıydı. Bir ilişkide eşlerden sadece biri üstün olabilirdi. İyi bir evliliği vardı ve evliliğini kurtarmak için çaba harcamasına değerdi. Dolayısıyla, iyi niyetle söylenen yalanlar mübahtı. Derin ve tatlı bir uykuya dalarken, aklından geçen son şeyler bunlardı.

Lou, saatin kollarının ağır ağır önceden belirlediği zamana doğru ilerleyişini izledi. Saniye kolundan çıkan her tik tak sesiyle birlikte kararlılığını kaybetmeye başladığını hissediyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama yine de hiç o geceki kadar kendisini hazır hissetmediği için de kararından caymamaya gayret ediyordu. Bu hesaplaşma için yeterince geç bile kalmıştı.

Lou, nafile bir çabayla düşüncelerinden sıyrılmaya çalışıp, televizyonda alt yazılı bir yabancı film izlemeye koyuldu. Film, genç bir erkekle bir araya gelen ve her yerde muhteşem seks maceraları yaşayan bir kadınla ilgiliydi. Film tabii ki kurguydu, yoksa gerçek hayatta kusursuz olduğunu düşündüğü birisinin karşısında soyunmaktan ve kıvrım kıvrım selülitlerini sergilemekten çekinirdi. Işıkları kapatması ve kocaman eldivenler takması için âşığına ısrar ederdi. Gelecekte Phil'den başka birisiyle seks yapma düşüncesi hem korkutucu, hem de yeniydi. Düşünceleri Tom'la ilk sefer seks yapmanın nasıl olabileceğine kaydı. Adam kesin kusardı! Dizlerinin arasındaki kırmızı renkli ince damarlara bakar, karnının ne kadar yumuşacık olduğunu hisseder ve çığlıklar atarak pencereden kaçardı. *Peki ya böyle yapmazsa? Ya leziz bir yemek gibi keyfini çıkarırsa?...* Bu düşünceler zihninde daha da belirgin hale gelmeden toparlandı. Kendisi bekâr değildi, Tom Broom da yalnız değildi; hem en yakın arkadaşının erkek arkadaşıyla ilgili fanteziler kurması doğru da değildi. Birkaç gün boyunca, kafasını toparlayabilmek için, Tom'la ve Deb'le arasına biraz mesafe koyacak ve tüm yanlış düşüncelerden sıyrılacaktı. Ama bunları sonra da düşünebilirdi. Şimdi kız kardeşine yoğunlaşmalıydı.

Lou saat tam üçte telefonu aldı ve o korktuğu numarayı tuşladı. Kalbi tıpkı 'Sahilde Olmak İstiyorum' isimli şarkının bir Judas Priest versiyonunun ritmini veriyormuş gibi güm güm atıyordu. Güm güm güm. Kalbi her an John McVicar gibi göğüs kafesinden fırlayıp çıkabilirdi ve ciğerlerinden biriyle ortadan kaybolabilirdi.

Önce yankı yapan bir sinyal sesi geldi, sonra da onun sesini duydu. Victorianna, bir Barnsley okulundan O seviyede Fransızcayla mezun olmuş (ama konuşma açısından takdir almış) bir kadın aksanıyla ve olduğundan çok daha neşeli bir tavırla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konuşuyordu.

"Benim," dedi Lou.

Victorianna gergin ama nazik bir sesle "Selam Lou, nasılsın? Ne istiyorsun?" demeden önce gayet manidar ve kısa bir sessizlik oldu.

Victorianna vakitle ilgili ufak bir hesap yapmış (kendi deyimiyle işin matematiği yapmış) ve İngiltere'de saatin kaç olduğunu tahmin etmişti. Ablasının sıradan bir 'n'aber?' konuşması için onu aramadığını biliyordu.

Lou içine derin bir nefes çekti. "Bence annemi yanına davet etmelisin."

Yine sessizlik oldu. Sonra, Victorianna kristalleri çatlatacak kadar tiz kahkahalarından birini attı. "Lou, annemi uygun *gördüğüm* zaman davet edeceğim. Sen bana söylediğinde değil."

"Bence annemi oraya davet etmelisin," dedi Lou yine. Soğukkanlılıkla, sakin ve kararlı bir tavırla söyledi bunu.

"Takılmış plak gibisin Lou. Pardon da sen ne içtin? Kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun? İçki mi içtin?" Victorianna gitgide daha da asabileşiyordu. Üst sınıflara mahsus konuşma tarzı, kontrolünü kaybedip, tepetaklak olmaya başlamıştı.

"Onu en son ne zaman gördün Victorianna? Ne kadar süredir ona siparişler verip, ta buralardan paketler yollatıyorsun? Hiç istediğin şeylerin ücretini ödemek geçti mi aklından? Bir şey istemek haricinde onu arıyor musun? En azından bunu yapamaz mısın? Seni ne kadar özlediğini biliyor musun?" Lou'nun içindeki adrenalin fabrikası yeni elemanlar almıştı ve hepsi bu iş için var gücüyle çalışmaya başlamıştı.

Victorianna 'Bunu dinlediğime inanamıyorum' der gibi güldü. "Kim olduğunu sanıyorsun?" dedi. "Sürtük müşterilerimden biri, sol elinin tırnaklarını tam üç kere baştan yaptırdı, çok yorucu ve uzun bir gün geçirdim. Şu anda bunu dinlemek istemiyorum!"

"Beni dinle, Victorianna. Ben de annemi..." demişti ki, hat kesildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lou homurdanıp tekrar arama tuşuna bastı. Telefon bağlandıktan sonra, karşısına Victorianna ve Willy Wonka karışımı, neşeli bir Amerikalı gibi konuşan birisinin mesajı çıktı.

"Merhaba, Edward'la Torah'ya ulaştınız; şu anda müsait değiliz..."

Lou hırladı.

"... Ama lütfen mesajınızı bırakın. Biz de en kısa zamanda size geri dönelim. Şimdilik hoşça kalın."

"Telefona derhal yanıt vermezsen, buradaki tatlı İngiliz polisine değerli Edward'ının ve senin ABD'ye gitmek için neler yaptığınızı anlatacağım," dedi Lou tıpkı atların dizginlerini kontrol etmeye çalışan Ben Hur gibi.

Victorianna'yla savaşırken, işin içine biraz da İrlanda ve Anglo Sakson kökleri de katmanın iyi olacağını biliyordu. Tahmin ettiği gibi, bu yöntem işe yaradı ve Victorianna telefona yanıt verdi.

"Neden söz ediyorsun?" dedi Victorianna aksi aksi.

"Her şeyi biliyorum Vic. Şimdi, hemen annen ve arkadaşı Vera için ABD'ye iki uçak bileti alacaksın. O lanet olasıca kocaman evinde birkaç hafta seninle kalacaklar ve muhteşem misafirperverliğini tadacaklar. Ona en azından bunu borçlusun."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi Victorianna yeni yaptırdığı dişlerini sıkarak. Şık aksanı artık Kolsters'dan ayrılmış, Cleethorpes'un halka açık bölgesine doğru yola çıkmıştı.

"Hah, bence neden söz ettiğimi çok iyi biliyorsun," dedi Lou kız kardeşinin aksi sesinin ardında bir panik sezerek. O gün ikinci kez birisinden daha güçlü olduğunu hissetmenin tadına varıyordu. İnsanların güce bu denli tapması hiç de şaşılacak bir şey değildi. Kendisini Victorianna'yla oyun oynarken buldu. Tıpkı çok tatsız bir fareyle oyun oynayan bir kedi gibiydi.

"Artık bunları daha fazla dinlemeyeceğim! Git yat Lou. Ya da bir yatıştırıcı falan al. Kesinlikle sakinleşmen gerek."

"Telefonu bir kere daha suratıma kapatırsan, bak neler yapacağım," dedi Lou daha da kararlı bir sesle konuşarak. "Bırak da anlatayım. Sen ABD'ye gittikten sonra, sana gelen bir mek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tubu açıp okudum. Birinci sınıf biletle uçmuştun, değil mi? Kendi annenin yüzüklerini satıp aldığın parayla buna gücün yeterdi tabii."

"Ne?" dedi Victorianna ama sesindeki hissedilir bir panik vardı.

"Ben. Sana. Rehin. Dükkânından. Gelen. Mektubu. Okudum," dedi Lou ağır ağır sanki Victorianna geri zekâlıymış gibi ama tabii kız kardeşi kesinlikle öyle değildi. Tam aksine... Oldukça zekiydi ve küçük bir hırsız gibi de bencildi.

Victorianna hattın diğer ucunda birkaç kere oflayıp pufladı ama telefonu tekrar suratına kapatmadı. Bu da Lou'ya çok şey anlattı.

"Hafızanı tazeleyeyim istersen?" diye devam etti Lou tıpkı rüzgârsız bir gündeki sakin bir göl gibi. Televizyondaki o güçlü sürtüklerin yaptığı gibi, tırnaklarını inceledi. Şimdi, ihtiyacı olan tek şey vatkalardı, sonra *Hanedan* dizisinde rahatlıkla oynayabilirdi. "Sen ABD'de yaşamak üzere gittikten sonra, rehin dükkânından bir mektup geldi. Bıraktığın mücevherleri geri alıp almayacağını soruyorlardı, çünkü geri almadığın takdirde yüzükleri parlatıp satışa çıkaracaklardı. Onları aradım ama bana mücevherleri rehin bırakan kişiden başkasıyla konuşamayacaklarını söylediler. Tabii, bu olaydan önce annemin yüzüklerinin ortadan kayboluşuyla bir ilgin olup olmadığını düşünmüştüm. Annemin kaç kere onları bulmak için evin altını üstüne getirdiğini biliyor musun? Yüzükleri sen almış olmalıydın. Ona kaç kere manikür yaparken, ellerini kremleyip masaj yaparken ve tırnaklarına oje sürerken yüzüklerini çıkarttırdın. Kusursuz bir evlattın, değil mi?"

"Seni küstah," dedi Victorianna.

"Onları geri aradım ve senmişsin gibi konuştum. Yüzükleri rehin bıraktığıma dair verdikleri belgeyi kaybettiğimi, ne yapmam gerektiğini sordum. Bana oraya gidip bir form almam gerektiğini, kimliğimle birlikte bir avukata gidip kimliğimi teyit ettirmemi söylediler. Yüzükleri ancak o şekilde geri verebiliyorlardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lou kız kardeşinin bunları idrak edebilmesi için biraz bekledi. Tüm bunları yüksek sesle anlatırken, her şeyin kulağa ne denli karışık geldiğine hayret etti. Geçmişte olanları düşününce, olaylar James Bond'un bile kafasını karıştıracak türdendi. Ama tabii, James Bond annesi için göreve gitmezdi.

Victorianna'nın bilmediği şey, kaybettiği ve yerine yenisini aldığı bir pasaportu Lou'nun bulduğu (pasaporttaki fotoğraf güzel çıkmadığı için, bunu bir kenara atmıştı) ve rehinecilerin ve avukatların istediği kimlik teyidini yaptırdığıydı. Tek sorun, Lou'nun Victorianna'nın yerine geçebilecek kadar ona benzememesiydi. Ama Deb ona benziyordu. Bir avukatın ofisine oymuş gibi giden ve Victorianna Eugenie Casserly olduğuna dair tutuklanmayı göze alarak yemin eden ve Lou'nun rehinecilere gidip, annesinin yüzüklerinin içinde bulunduğu zarfa ufak bir servet ödemesini sağlayan da oydu. Lou sonra yüzükleri Renee'nin evine gizlemiş, evde büyük bir arama başlatmış ve yüzükleri mucizevi bir biçimde yemek odasındaki büfenin altında bulmuştu. Neyse ki yasal açıdan herhangi bir takip olmamıştı ve annesi tüm bu oyunu yutmuştu.

Victorianna tüm bunları dinlerken sessizdi ve seks ve para için işleyen beyin hücreleri hızla çalışmaya başlamıştı.

"Benmişim gibi mi davrandın?" dedi. Ufak tefek, kızıl saçlı ablasının uzun boylu, sarışın kendisinin yerine geçebileceğini ve aklıselim avukatları buna inandırabilmiş olabileceğini aklı almıyordu. Avukatları kimdi? Stevie, Wonder & Wonder mıydı?

Lou Deb'i işin içine karıştırıp ondan kız kardeşine söz etmemeyi tercih etmişti. Hem bilgi güç demekti ve kız kardeşine daha fazlasını vermek istemiyordu. Bu yüzden "Evet!" deyiverdi.

Dış görünüş açısından ikisi arasındaki farkın anlaşılmamasının kız kardeşini öfkeden çatlatacağını bilen Lou içinden güldü.

Victorianna'nın beyni bu işi çözememişti ve Lou tarafından alt edildiğini anlamıştı. Dolayısıyla, bu tür bir durum karşısın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da kendi gibi insanların yaptığını yaptı ve Lou'nun tahmin ettiği gibi bir silaha benzer herhangi bir şeyi kapıp kullanmaya hazırlandı.

"Bunları neden anlattığını biliyorum," dedi. "Phil'le aramda geçenlere kızdın, değil mi? Böylece, ufak bir intikam almaya karar verdin. Bunu planlaman kaç sene sürdü?"

Lou kuvvetini topladı. Konuşmanın bu kısmını yapmayı hiç istemiyordu. Şimdi, her zamankinden de kararlı ve sağlam durmalıydı.

"Seninle Phil arasında hiçbir şey olmadı Victorianna," dedi bunun doğru olduğunu umarak.

Victorianna güldü. "Hayır, haklısın bir şey olmadı. Sen ne düşünürsen düşün, tam olarak bir sürtük değilim."

Lou derin bir oh çekti ama midesinin de bulandığını hissetti. Bunca zamandır, bu konu aklını kurcalamıştı...

Phil'le çıkmaya başladığında, Victorianna çok güzel bir genç kızdı. Hormon bombardımanı yaşıyor, seks konusunda deneyler yapıyordu. Bir ergen beynini öyle bir bedene yerleştirmek, bir çocuğu bir Ferrari'nin sürücü koltuğuna oturtmak gibi bir şeydi.

Victorianna hiç utanmadan Phil'le flört etmeye başlamıştı. Onun üstünde bıraktığı o büyüleyici etki hoşuna gidiyordu. Bu etkinin Lou'yu nasıl etkilediği daha da hoşuna gidiyordu. Victorianna Phil'i istemiyordu, çünkü Phil işine yaramazdı. Kesinlikle yeterince varlıklı değildi ve Victorianna hayat boyu Barnsley'de tıkılıp kalmak istemiyordu! Onu istediği zaman elde edebileceğini bilmek yeterliydi; bundan daha fazlasını kimseye kanıtlamaya ihtiyaç duymuyordu.

"Onu istemiş olsaydım, ilk fırsatta benimle kaçardı," dedi Victorianna kendinden emin bir tavırla. "Onu çılgına çeviriordum. Dilimi dudaklarımın üstünde gezdirip sertleşmesini sağlıyordum. Eminim ki seni bir çöp torbası olarak kullanırken, aklında hep ben vardım."

Lou gözlerini yumdu ve bir anlığına Phil'in değerli kız kardeşinin yanında pantolonuyla oynadığını hayal etti. Sağlam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durmalıydı, çünkü Victorianna yine güç kazanmaya başlamıştı.

"Onu her an elinden alabilecek olmamdan nefret ediyordun, değil mi ablacığım?"

Lou güldü. "Bence 'Jolene' şarkısını fazla dinliyorsun," dedi cesaretini kaybetmemeye çalışarak. Victorianna'nın telefonun diğer ucunda bir kobra gibi sallandığını, Lou'nun ana damarına saldırmak için dikkat kesildiğini, boynunun kabardığını gözlerinin önüne getirebiliyordu. Böylece, Lou içindeki firavun faresinin yerini bulmuştu. "Bence, o sadece bu durumdan hoşnuttu. Bir erkeği etkilemek için çok şey yapmak gerekmez," dedi sakin bir tavırla.

"Haklısın. Mutlu olacaksan, kendine böyle söylemeye devam et. Buraya taşındığım için mutlu olmalısın. Yolundan çekildim. Phil'in yolundan da çekildim."

"Çalıntı bir parayla," dedi Lou esas konuya geri dönerek. "Babanın annene verdiği yüzüklerden elde ettiğin parayla."

"Bir dakika dur bakalım ablacık, bana az önce dolandırıcılık yaptığını itiraf ettin! Benmişim gibi bir avukatın önünde yemin etmişsin. Yazıklar olsun sana!"

"Doğru," dedi Lou hâlâ sakin bir sesle ve Victorianna'nın dizlerinin titreyip birbirine çarptığını duymadığına sevinerek. "Ama sen riski göze alıyorsan, *ben* de alıyorum kardeşim. Elinden gelen en büyük kötülüğü yap, aynı şeyi Ben. De. Yapacağım. Bakalım, hangimiz manşetlere çıkacağız? Öz annenden çaldığın ortaya çıkınca, Başkan Yardımcılarıyla davetlerde oturabilecek misin bakalım."

Lou'nun kendi kulağına bile tüyler ürpertici geliyordu ama oyun sahasında hep iyi bir oyuncu olmuştu. Bunu en iyi Shirley Hamster bilebilirdi.

Victorianna yenilgiyi kısa ve öz bir biçimde kabullendi. "Siktir ol git!" dedi ve telefonun Florida'daki malikânedeki ucu küt diye kapandı.

Lou bu sefer onu geri aramadı. İçine ağır ağır derin bir nefes çekti ve telefonu kapattı. Kız kardeşi olsun olmasın, onunla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir daha asla konuşmayacağını biliyordu. Victoriana Tom'un konteynırlarından farksızdı. Kan ve genlerden başka ortak bir yanları yoktu ve Lou ya göre, bunlar bir ilişki için yeterli değildi.

Lou yatağa geri döndü, zafer kazanmış birisi gibi uyudu ve Phil'in gece sayıklamalarına bile uyanmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Bir

Lou koridordaki saat tam sekizi gösterdiğinde, ustaları içeri aldı. Onlara çay hazırladı, yukarı kata çıkardı ve aşağı kata inip ufak ofiste çalışmaya koyuldu. Kafede servis edecekleri kahvaltılarla ilgili bir çalışma yapmak istiyordu. Saat dokuz buçukta bankayı arayıp banka müdüründen bir sonraki hafta için bir randevu talebinde bulundu ve Deb'e bir mesaj yollayıp bunu haber verdi.

Deb, HARİKA. SEN İYİ MİSİN? Diye yanıt verdi.

Lou iyi olduğunu, çok işi olduğu yanıtını verdi. Birkaç gün boyunca, en iyi arkadaşıyla buluşmak ya da konuşmak istemiyordu, çünkü Deb'in ona Tom'la harika bir seks deneyimi yaşadığını anlatacağından korkuyordu. Tabii ki Lou iyiydi. Hatta hiç daha iyi olmamıştı.

Öğleden sonra, Lou 'buralardan geçiyordum' bahanesiyle annesine uğradı. Renee bir aslı yutmuş bir Cheshire kedisi gibi sırıtıyordu.

"Bu sabah telefonda kiminle konuştuğuma inanmayacaksın," dedi demliğin altını yakıp. "Victorianna. Neden aradığını biliyor musun?"

"Anne, tahmin yürütemem, iyisi mi sen söyle," dedi Lou gözlerini masumane bir tavırla açarak.

"Eylül'de beni ve Vera'yı onunla birkaç hafta geçirmem için davet etti!" Annesinin gülümsemesi suratına Japon yapıştırıcısıyla yapıştırılmış gibiydi. Çayı demleyip fincanlara koyarken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de suratından silinmedi.

"Nereye, Amerika'ya mı davet etti? Seni ve Vera'yı mı? Ne oldu ona böyle?"

Renee cık cık etti. "Yine başlama, Lou. Dediğine göre, sadece evindeki tadilatların bitmesini bekliyormuş. Evin tamamlanmış halini görmemi istemiş. Bana iki tane gidiş geliş bileti yollayacak. Az önce Vera'yı aradım, o da çok heyecanlandı. Önümüzdeki hafta Leeds'e gidip giysi alışverişi yapacağız."

"Şey, gerçekten çok şaşırdım," dedi Lou. Hakikaten de şaşırmıştı. Victorianna hiç vakit kaybetmeden annesini aradığına göre, büyük bir paniğe kapılmış olmalıydı.

"Zamanı gelince beni davet edeceğini biliyordum," dedi Renee.

"Benim de sana iyi haberlerim var," dedi Lou. Annesine yeni kuracağı işten söz etmek için mükemmel bir zamanlama olduğunu düşündü. "Arkadaşım Deb'le bir kafe açıyoruz."

Renee'nin suratındaki gülümseme bir anda silindi. "Deb mi? *O* Deb değil herhalde, değil mi? Onunla ne zaman yine görüşmeye başladın?"

"Birkaç hafta oldu," dedi Lou içini çekip. Neden hiçbir şey öğrenmiyordu.

Renee ürpermiş gibi yaptı. "Phil bunlara ne dedi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Lou konuyu açtığına pişman bir halde.

"Şey," dedi Renee hayal kırıklığını gizlemeye gerek duymadan. "Kadın neredeyse evliliğini yıkacaktı. Hayatında yine değil, asla görmek istemeyeceğim türden bir insan."

Lou şaşkınlıkla başını salladı. Annesinin onu bu konuda mutlaka eleştireceğini ve şahsen onay vermediği her şeyi mahvedeceğini bilmeliydi.

"Neden herkes Deb'in 'evliliği yıktığını' düşünüyor? Phil'in gerçekten de bir ilişki yaşadığı gerçeği neden unutuluyor?"

"Az önce herkesin böyle düşündüğünü kendi ağzınla söyledin. Hepimiz yanılıyor olamayız, değil mi?" dedi Renee bur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nunu çekerek.

Lou annesinin mantık yürütüşüne oflayarak yanıt verdi.

"Neyse, bir yer bulduk ve işi açacağız," dedi Lou lafını tamamlayarak. Ama tabii, bu konudaki tüm heyecanını yitirmişti.

"İşin ne olacak?" dedi annesi.

"İşten ayrılacağım tabii."

"Ama iyi ve düzenli bir iş! Bu planları daha önce de yapmıştın hatırlarsan. O zamanlar, bunun aptalca bir fikir olduğunu anlamış olmalıydın. Cidden, Elouise... Biraz sağduyulu davran artık."

Lou kendisini patlamış bir balon gibi hissetti ama Renee bunu fark etmedi. Arkasını döndüğü gibi mutfağa gitti, sözleri tıpkı onu ve Vera'yı kızının Amerika'daki o çok onayladığı muhteşem evine ve hayatına götürecek uçağın dumanları gibi havada asılı kaldı.

"İyi bir kasap biliyor musun kasaba kızı?" diye sordu Lou ertesi gün iş yerinde Karen'a.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Karen.

"Sosislerle asla dalga geçmem," dedi Lou ciddi bir ifadeyle.

"Babamın çiftlik ürünleri satan bir dükkânı var, ağabeyim de orada kasap olarak çalışıyor," dedi Karen. "Neden sordun?"

"Kantine bir kahve içmek için gelsene," dedi Lou. Nicola o gün Manchester ofisinde gizemli bir iş peşindeydi. Geri döndüğünde her zamankinden daha da kötü bir ruh hali içinde olacaktı, çünkü herkes 'Manchester Operasyonu'na' gitmekten nefret ederdi. Bu olay, evrensel olarak 'Kalküta'nın Kara Puding Deliği' olarak da bilinirdi.

Alman kahve makinesi bir kez olsun üstünde kalın bir krema tabakası olan kahveler yapmayı başarmıştı ama Lou bu tür bir makine almayacaktı. Onun zaten muhteşem bir İtalyan makinesi vardı.

Böylece, birer lezzetli delicissimo eşliğinde, Lou Karen'a o sırada bir nakliye kafesi olan kafeden söz etti; işleri daha fark-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lı hale getirip kafede kahve ve pasta servis edene dek, zengin kahvaltılarda kullanacakları iyi domuz pastırması, taze yumurta ve harika sosisler için bir toptancı bulmaları gerektiğini anlattı.

"Tanrım Lou, seni çok özleyeceğim," dedi Karen ağzı açık bir halde.

"Ben de seni," dedi Lou samimiyetle.

"Sanırım, babamla ağabeyim işleri belli bir düzeye getirirlerse, bu sayede iletişimimizi koparmamış oluruz," dedi Karen umutla.

"Tabii. Dükkândaki ürünler iyi mi?" dedi Lou gülümseyerek.

"Şey, bu ürünleri yiyerek bir cüce olmadığıma göre?" dedi Karen. "Bu arada, cüce lafını sakın üstüne alınma."

Lou güldü.

"Bak sana ne diyeceğim, babamı arayıp sana test edebilmen için biraz sosis ve domuz pastırması getirmesini söyleyeyim. Sonra beni de eve bırakır hem! Haha!" dedi Karen cep telefonuna uzanıp. Bunun bir taşla iki kuş vurabileceği güzel bir plan olduğunu düşünmüştü.

O gece, Lou ve Phil akşam yemeği olarak kahvaltı yaptılar. Bu durum, Phil'i biraz şaşırtmıştı ama yedikleri şeyler çok lezzetliydi ve özellikle sosisleri beğendiğini söyleyip, domuz pastırmasının geri kalanını kahvaltıya ayırmak istedi. Harika bir tüketici testiydi ama Lou kocasına onu kafede servis edeceği yemekler için bir kobay faresi olarak kullandığını söylememeyi tercih etti. Phil çikolatalı tatlısını yerken, laf arasında Haziran sonunda iki haftalığına Torremolino'ya gideceklerini söyledi. Lou buna 'vay canına,' bile diyemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk İki

Lou ertesi gün işten izin alınıştı, çünkü kafe planlarıyla ilgili olarak Deb'le konuşması gerekiyordu. Ona harika çiftlik ürünleri satan bir dükkân bulduğunu söyleyecekti. Sadece Deb'in kendisiyle ve Tom'la ilgili haberler vermeyeceğini umuyordu.

Lou ustaları yine eve aldı, onlara çay hazırladı, dilediklerı zaman mutfaktan çay alabileceklerini söyledi ve yukarı kata çıkıp iç çamaşırı çekmecesini karıştırmayacaklarını umarak onlara bir anahtar bıraktı. Karen gülerek ustaların bazen böyle şeyler yaptıklarını söylemişti. Daha sonra da, *Anne'nin Kafesi*'ne doğru yola çıktı.

Deb çoktan gelmişti. Arabasını Tom'unkinin yanına park etmiş olması da oldukça sembolikti. Lou içini çekti. *En iyisi, şu işi yapayım da bitsin.* İkisinin bir çift olduğunu Deb'in ağzından açık açık duymak istiyordu. Sonra bunu kabullenip baş etmeye çalışacaktı.

Lou içeri girerken, Deb de dışarı çıkıyordu. Çok da iyi gözükmüyor, diye düşündü Lou.

"A, selam," dedi Deb onunla birlikte içeri girip kapıyı kapatırken. "Erken geldin."

"Selam," dedi Lou. "Şey, evde ustalar var. Orada kalmak istemedim."

"Lou..."

"Tamam, başlıyor," dedi Lou içinden.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Deb tereddütle. "Umarım bir sakıncası yoktur. Tom'la ben..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derken, Lou'nun arkasındaki kapı açıldı ve Tom içeri girdi. Kazık gibi gerilmiş bir tavırla "Selam Lou, az önce arabanı gördüm. Buraya gelip seni görmek istedim." Ama onu öpmek için eğilmedi. O da en az Deb kadar tuhaf gözüküyordu. Neden birlikte olduklarını ona söylemekten bu denli korkuyorlardı? Birliktelerse... Neden söylemiyorlardı? Tom onun hakkında fanteziler kurduğunu anlamış mıydı yoksa?

"Şey... Ona söyledin mi?" dedi Tom Deb'e hafifçe öksürerek.

"Lou, bir dakika yukarı gelir misin lütfen?" diye içini çekti Deb.

Lou onları sessizce yukarı kata kadar izledi. Adeta bir mezbahaya gidiyordu. Yine de her şey beş dakika içinde sona erecekti ve "Harika!" ve "Muhteşem!" ve "Sizin için çok mutlu oldum!" gibi şeyler söyleyebilecekti.

Tom kapıyı açtı ve içerideki aydınlık bir anda Lou'nun gözlerini kamaştırdı. Daire olduğu gibi beyaza boyanmıştı.

"Lou... Tom'la ben... Biz daireyi boyadık. Ben sana sormadan karar verdim. Buna bir şey demeyeceğini biliyordum ama sormadığım için özür dilerim. Boya ücretini ben verdim. Zaten pahalı bir şey değil ama burayı daha neşeli gösterdi..."

"Bu kadar mı?" dedi Lou hayretle. "Daireyi mi boyadınız? Neden benim için bir sakıncası olsun ki? Harika gözüküyor!"

"Ama bunu sana sormayı akıl etmeden yaptım! Düşünmedim. Prensip olarak..."

"Mesele bu mu? Bana söyleyeceğin şey bu muydu?" Lou'nun içinden çılgınlar gibi gülmek geçiyordu ve gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

"Evet," dedi Deb teminle. "Neden? Sana ne söyleyeceğimi sanmıştın?" Lou'nun Phil'in ilişkisini bildiğini öğrenmediğini umuyordu. Ama bunu nasıl bilebilirdi ki? Phil ona söylediyse durum farklı olurdu tabii ama Phil bunu yapmış olamazdı, değil mi? yoksa söylemiş miydi? Belki de sapıkça, meşum bir planı vardı. Bunu düşününce, işin içinden çıkamadı.

"Harika gözüküyor Deb ve tabii ki benim için sorun değil, seni şapşal. Eskiden bir şey düşünmek istediğinde de hep bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerleri boyardın. Üniversitedeyken finallerden önce odanı boyadığını hatırlıyor musun? Odanın gri duvarları yüzünden, kendini bir denizaltıdaymış gibi hissediyordun ve derslere odaklanamıyordun."

Deb "Evet, haklısın," der gibi gülümsedi. Hâlâ bir şey düşünmek istediğinde boya yapardı.

Üniversitede birlikte çok eğlenmişlerdi. Günün birinde hayallerini süsleyen bir kafe açmaktan söz ederlerdi. Artık o gün gerçekleşmek üzereydi. Öyle miydi gerçekten? Phil planlarını ikinci kez yerle bir edecek miydi? Lou suratında kocaman bir gülümsemeyle, Phil'in arkasından ne işler çevirdiğinden habersiz orada duruyordu. Onu böyle görmek Deb'in yüreğini paramparça ediyordu.

Düşünürken ve yüksek sesle konuşurken daireyi boyarken bile Deb yapması gereken en doğru şeyin ne olduğuna karar vermemişti. Sadece bu sefer, tüm cesaretini toplayıp, gerektiği takdirde ikisi için güçlü davranacaktı. Lou'yu tıpkı Phil gibi bir köşeye sıkıştırdığı, onu Phil'e karşı gelmeye zorladığı için, en az onun kadar suçluydu. Son üç senedir, bunu fark etmişti.

"Şey, bana biraz müsaade ederseniz, konteynır işiyle ilgilenmem gerek," dedi Tom.

"Ha, tamam Tom," dedi Deb.

"Görüşürüz Lou," dedi Tom. "Debra'ya yardım ettiğim için bana kızmadığına sevindim."

"Saçmalama, burası muhteşem gözüküyor," dedi Lou.

"Hoşça kal," dedi Tom ve ona bu tek sözcüğü söylerken, gereğinden uzun baktı.

"Bana bir tuhaf bakıyor," dedi Lou Tom'un sert adımları uzaklaştıktan sonra.

"Hayal görüyorsun," dedi Deb. Daha sonradan, Tom'a Lou'ya aşırı endişeli bir ifadeyle bakmaması gerektiğini hatırlatmalıydı. Onun bir koku mu almasını istiyordu? Su ısıtıcısını çalıştırdı ve kendisine ve Lou'ya kahve yaptı. Birlikte eski ve sağlam yemek masasının başına geçtiler.

"Demek Tom da boya işine yardım etti ha?" dedi Lou. O

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gün, aralarında ne olup bittiğini öğrenmeye, her şeyi açık açık konuşmaya niyetliydi. Deb hâlâ ona bir şey anlatmamıştı ve Tom da dışarı çıkarken arkadaşına sadece dostane bir tavırla el sallamıştı. Ama bir çift gibi görünmeleri gerekiyordu. Her şey çok tuhaftı.

"Evet, akşam biraz boş vakti olduğunda yardım etti," dedi Deb. "Bu arada, inşaat firmasından teklif geldi. Bir dakika sonra sana da göstereceğim. O sersem banyonu yapıyor mu?"

"Gayet iyi yapıyor hem de," dedi Lou. "Çok yazık hakikaten... Adam iyi bir usta ama güvenilmez. Ama tabii bunu işi bitirene ve paramın bir kısmını geri alana dek ona söylemeyeceğim. Ona çok milyon sterlinlik bir işi alamayacağını henüz söylemeyeceğim."

"Aferin," dedi Deb.

Kahretsin, dedi Lou içinden. Artık lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu. "Eee, bana Tom'la seni anlatsana," dedi. "İkiniz birlikte misiniz?"

Deb birden dikkatle ona baktı. "Nasıl birlikte miyiz yani?"

"Sizi hırdavatçı dükkânında sarmaş dolaş gördüm," dedi Lou.

Deb kahkahalara boğulup başını salladı. "Ne zaman?"

"Keith Featherstone'un buraya geldiği gün. Bir şey unuttuğumu fark edip geri döndüğümde, sizi birlikte gördüm."

"Lou, gördüğün şeyi tamamıyla yanlış anlamışsın. Ben..."

... Seninle ve o hain kocanla ilgili ne yapacağımı bilemediğim için, Tom'un omzunda ağlıyordum... Deb'in hızla bir şey uydurması gerekiyordu. "... Sanırım biraz panikledim Lou. Bu işi en sonunda yapacağımızı düşündüm ve biraz duygulandım. Bilirsin, kolay kolay öyle olmam."

Hayır, Deb kesinlikle kolay kolay duygulanmazdı; Lou bu yüzden arkadaşına inanmadı. "Öyle mi? Ben de sizi birlikte sanmıştım," dedi. "Birlikteyseniz neden bana söylemiyorsunuz diye düşünüyordum."

"Saçmalama. O konuda *anlatacak* bir şey yok ki."

"Saçmalamıyorum. İkiniz çok iyi anlaşıyorsunuz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lou," dedi Deb yavaşça, "Tom'la çok iyi anlaşmamın sebebi, ondan hoşlanmam falan değil. O çok iyi bir adam, hatta harika birisi. Ama kesinlikle bana göre değil, hem ben onun için hazır değilim. Sadece bir arkadaş olarak hayatıma hızla girdi. O kadar."

"Deb, bundan daha fazlası var, değil mi? Sanırım, neden bana söylemekten korktuğunu biliyorum."

"Ne?" dedi Deb kalbinin hızlandığını hissederek.

"Geçen sefer de işler bu raddeye geldiğinde seni yarı yolda bırakmıştım. Bunu düşünüyor olmalısın. Ama her ne olursa olsun, sana yemin ediyorum ki seni yarı yolda bırakmayacağım, Deb. Söz. Bu sefer böyle bir şey olmayacak."

Ohhh, dedi Deb içinden. Lou'nun konuyu anladığını ima etmek üzere başını sallaması gerekiyordu, böylece bu konu kapanacaktı.

"Biliyorum," dedi ve Lou'ya sıkı sıkı sarıldı. Salak Phil... Lou'nun nasıl bir kadın olduğundan haberi var mıydı? Bunu bilmediğini ve Lou'nun kendisine yaraşır birisini bulması için onu kendinden uzaklaştırmasını umdu. Tıpkı Tom Broom gibi birisi, diye düşündü Deb.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Üç

Phil o gece eve döndüğünde Lou çoktan yatmıştı. Körili yemeği kurumuş, pilavı da ocağın üstündeki tencerede Hindistan cevizi gibi kaskatı kesilmişti. Gerçi aç da değildi. Üstü başı yediği bol sarımsaklı yemekle Sue'nun tatlı parfümü gibi kokuyordu.

Onunla öpüşme safhasında durmak gitgide zorlaşıyordu ama 'Evliyim ve bu ilişkiyi bundan daha fazla fiziksel hale getirmenin doğru olduğunu düşünmüyorum vs vs vs' lafı Sue'yu daha ileri gitmekten alıkoyuyordu.

Lou'nun endişeyle sadık bir köpek gibi merdivenlerde oturup geri dönüşünü beklememesi biraz sinirini bozmuştu. Cep telefonunu kontrol etti. İki saat önce Lou onu aramış ama mesaj bırakmamıştı.

Duş almadı, yatağa girdi ve Lou'nun sabahleyin rakip sürtüğün kokusunu hissetmesini umdu.

Lou ertesi sabah erkenden yüksek sesle horlama ve yoğun, kendi köri yemeğinden gelmeyen bir sarımsak kokusu hissederek uyandı. Phil'in önceki gece nerede olduğunu düşünerek endişelenmesi için kokulu bir fincan çay içip içmediğini merak etti. Tabii, bir de çayı kiminle içmiş olabileceğini düşündü. Phil bu sefer oyununu sürdürebilmek için inanılmaz bir çaba sarf ediyordu. Ama kocasının gizemli davranışlarıyla ilgili sorular, postadan gelen aromalı kahve kataloğunun yarattığı heyecanın gölgesi altında kaldı.

Tam kataloğu okumak için oturmuştu ki telefon çaldı.

"Selam Lou," dedi Michelle. Sesi aksi ve gergin geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Erken kalkmışsın," dedi Lou.

"Şey, erken yattım da ondan," dedi Michelle keyifsizce.

"Bu gece *Ali*'yle büyük geceniz değil mi?" Lou ismi özellikle vurgulayarak söylemişti. Michelle'in ses tonundan Ali'yi yüceltmekten vazgeçtiğini anlamıştı.

"Hah, bana sakın Ali'den söz etme," dedi.

"Tamam, bir şey demem," dedi Lou.

"Tam bir sürtükmüş," dedi Michelle. "Dışarı çıktığımızda benimle konuşmadı bile. Kasabada insanların peşinden koşmakla meşguldü. 'Aaa, bak, şuradaki Gary', 'Aaa, bak, şuradaki Conrad', 'Aaa, bak, şurada da hoşlandığım bir başka ezik var' deyip durdu," dedi Michelle geçici en yakın arkadaşının sesini taklit ederek. Tabii, Ali artık eski en iyi arkadaşıydı.

"Tüh," dedi Lou aklından 'ayakkabı' ve 'diğer ayak' sözcükleri geçerken.

"Saat dokuz olduğunda, artık çileden çıkmak üzereydim. Orada yok gibiydim. Sanırım benimle iki kere konuştu ve ben daha bardağımı yarılamışken o bilmem kaçıncı içkisindeydi. Küstah yaratık. Tam gitmeye hazırdım ki Ali dans etmek için bir gece kulübüne gidelim dedi. Saat on buçukta o kadar sarhoştu ki, onu taksi durağına taşımak zorunda kaldım. Duraklar o saatte bingocular da çıktığı için ne kadar kalabalık olur bilirsin. Hava buz gibiydi, ayaklarım sızlıyordu ve Ali kim bilir ne için ağlayıp duruyordu. Onu bir taksiye oturttum, şoför 'Aman beni onunla yalnız bırakmayın' dedi. Onunla birlikte evine kadar gidip taksi ücretini de ödedim, çünkü Ali kocaman, aptal bir bez bebek gibi olmuştu. Onu yanlamasına yatağına yatırdım, sonra bir taksi bulana dek bir saat orada beklemek zorunda kaldım. O kadar sinirlendim ki gözüme uyku girmedi. Bak sana söylüyorum, bir daha asla onunla dışarı çıkmayacağım."

Lou bunları dinlerken, dudaklarını ısırıyordu. Anlayışlı bir biçimde sesler çıkarıyordu ama Michelle her zamanki gibi onu gerçekten dinlemiyor, sadece ses tahtası olarak kullanıyordu.

"Gitmem gerek Lou, kapıda birisi var," diyen Michelle cümlenin ortasında telefonu kapatıverdi. Her zamanki gibi Lou'ya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nasıl olduğunu bile sormamıştı.

Phil gözlerini ovuşturarak aşağı kata indi. Lou gerildi.

"Dün gece bana kurumuş körili yemek bıraktığın için sağ ol," dedi.

"Kahvaltı için tekrar ısıtabilirim istersen," dedi Lou buz gibi bir tavırla.

"Yok, sorun değil, teşekkürler. Zaten dışarıda yemiştim." Phil onun bir tepki vermesini bekledi. Lou hafifçe irkilir gibi olmuştu ama Phil bunu yine de görmüştü. "Bu arada, beni uyandırdığın için de sağ ol," dedi onu daha da gıcık etmek için.

"Bana bugün öğleye kadar işe gitmeyeceğini söylemiştin, değil mi?" Lou'nun asabi ses tonu Phil'in hiç hoşuna gitmedi.

"Öyle mi?" dedi öyle dediğini gayet iyi bildiği halde. "Ya fikrimi değiştirdiysem?"

"Her zamanki gibi alarmını kurardın."

"Hıh."

"Pastırmalı omlet?" dedi Lou.

"Evet, harika olur aşkım," dedi Phil. Şimdi de iyi davranmaya başlamıştı; Lou'nun ayaklarının bastığı zemini sürekli olarak dengesiz tutmaya çalışıyordu

Lou pastırmayı pişirirken, zihni o evden ve Phil'den uzaklaştı ve siyah renkli, gür saçlı isimsiz birisi için yemek pişirdiği hayali bir eve gitti. Bu kişi onu inanılmaz derecede seviyor, kolluyor ve önemsiyordu. Phil'in kahvaltısını önüne getirdiğinde, öylesine hayal dünyasına dalmıştı ki Phil'in omletin kusursuz gözüktüğüne dair yaptığı iltifatı bile duymadı.

Phil kızarmış ekmeğinin son lokmasını çiğnerken "Şu gelen gerzek arkadaşın değil mi? Gözü fena halde morarmış," dedi.

Kadının gözünü kim morarttıysa, haksız sayılmazdı. O kadının yanında beş dakika dursa, gözünü kendisi morartırdı. Üstelik Phil kadınlara karşı kaba kuvvet kullanan erkeklerden nefret ederdi. Ama otuz beş yaşın üstündeki hiçbir kadın, özellikle de bacakları çamaşır suyuna batırılmış örgü şişi gibi olanların mini etek ve kovboy çizmeleri giymemesi gerekirdi. Kadın çat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lağın tekiydi! İdam cezası bekleyen bir seri katile âşık olmuştu ve hayat boyunca biriktirdiği parayı Lou müdahale etmeseydi kız kardeşine bırakacaktı. Bir de domuz etli bir böreğin üstünde Roy Orbison'ı andıran şekiller olduğunu iddia edip *Barnsley Chronicle*'a yollayarak kendini herkese rezil etmişti. Bunlar aklı başında bir kadına yaraşan davranışlar değildi.

"Ne dedin?" dedi Lou mutfaktan çıkıp kimden söz ettiğini görmek için.

Derken, ön kapının zili çaldı.

Phil gözyaşları ve mendiller arasında geçecek tipik bir kadın konuşmasının, 'bütün erkekler ittir' tarzı bir felsefenin yaklaştığını sezinledi. Arka kapıdan çıkıp arabasına gitti. O anda, galeri her zamankinden daha çekici geldi gözüne.

Lou ön kapıyı açınca, Michelle'i ağlar ve Mike Tyson'la on raunt maç yapmış gibi bir halde buldu.

"Ne oldu sana böyle?" dedi Lou. Michelle'i yaz yağmurunun iri damlalarından, kuru ve ılık mutfağına doğru nazikçe çekti.

"Craig..." dedi Michelle hıçkırıklar arasında.

"Bunu sana Craig mi yaptı?" Lou dehşete kapılmıştı ama çok da şaşırmamıştı. Sokakta Craig'in yanından geçtiğinde, onun bir baş belası olduğunu anlamıştı.

"Hayırrrr, Craig'in..." Michelle burnunu çekti, biraz hıçkırdı. "... Karısı yaptı!"

Lou buna daha da az şaşırmıştı.

"Hatırlıyor musun, bu sabah konuşuyorduk, kapıda birisi olduğu için telefonu kapatmak zorunda kalmıştım?"

"Evet, hatırlıyorum," dedi Lou Michelle'in eline bir paket kâğıt mendil tutuşturup.

"İşte, kapıyı açtım ve karşımda bu kadın duruyordu... Suratında sert bir ifade olan, çirkin, şişko, korkunç bir kadın."

Eh, tabii öyle olmalı, diye düşündü Lou. Michelle Craig'in karısını Claudia Schiffer'a benzetemezdi.

"Neyse, kadın 'Sen Michelle misin?' dedi. Ben de 'Evet,' dedim. Sonra 'Galiba kocamla görüşüyor muşsun,' dedi. Ben de 'Craig mi?' diye sordum. 'Evet' dedi, sonra da suratımın tam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ortasına bir yumruk indirdi. 'Kocamdan uzak dur seni şıllık, yoksa bir dahaki sefere seni öldürürüm' dedi. Eski bir arabaya atlayıp gitti. Arka koltukta iki çocuk oturuyordu, Lou. İki bebek koltuğunda, minnacık iki çocuk vardı. Bana çocukları olduğunu söylememişti!"

"Ama bir şeylerin ters olduğu aklından geçmiştir herhalde, değil mi?"

"Neden geçsin ki? Ona güvenmiştim!" dedi Michelle daha anlayışlı bir tavır bekleyerek.

"E, bir kere sen de telefon numarası yoktu ve hâlâ karısıyla aynı evde yaşıyordu, değil mi? Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmedin mi?"

Michelle yine gözyaşlarına boğuldu. "Bunu bana nasıl yapabilir?"

"Bunu *karısına* nasıl yapabilir?" dedi Lou öfkeyle.

"O kadın umurumda değil!" dedi Michelle hışımla. "Biraz sonra kadının yaptığını rapor etmek için karakola gideceğim."

"Sence kadın yeterince zor günler geçirmedi mi?" dedi Lou aksi aksi. "Kadının iki küçük çocuğu ve başka bir kadınla ilişkisi olan bir kocası varsa, o durumda olduğuna şaşmamalı. Craig muhtemelen onu baştan çıkardığını söyleyip seni suçlayacak. Kendisine yanlış yapılan kadın, erkeğini değil neredeyse her zaman diğer kadını suçlar."

"Sen kimin tarafını tutuyorsun?" dedi Michelle.

Lou dikkatle arkadaşına baktı. "Dürüst olmak gerekirse, Craig'den başka herkesin tarafını tutuyorum," dedi. 'Senin tarafını tutuyorum' saçmalığını bu sefer söylemeyecekti. Hem ona ikram ettiği çaylar ve anlayışlı tavrı, bugüne dek Michelle'e zerre kadar yardım etmemişti. Verdiği tavsiyelere, çikolatalı kurabiyelere rağmen, onun tekrar tekrar aynı yanlışları yapışını izlemişti. Gerçek bir arkadaşın yanında yapması gerekenlerden çekinmemeliydi.

"*Onun* tarafını tutuyor olamazsın! Kadın suratımı ne hale getirdi, baksana!" diye çığlık attı Michelle birer stakkatoyu andıran hıçkırıkları arasında.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, sana vurınamalıydı ama neler hissettiğini anlıyorum," dedi Lou.

Belki Susan Peach'in arkadaşlarından biri Lou ona eczanede yumruk attıktan sonra ona aynı şeyleri söylemişti. Belki Susan bu yüzden konuyu uzatmamıştı. Bu olasılık o ana dek Lou'nun aklına hiç gelmemişti.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Kadın tutuklanmayı hak etmiyor."

"Nedenmiş? Çünkü senin kocan bir ilişki yaşadı ve sen diğer kadına vurdun diye mi?" dedi Michelle hırlar gibi. Ama Lou hemen lafını kesti.

"Bu konu benimle ilgili değil, Michelle. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Şimdi Craig'in üstünü çiz ve ileriye bak. Ders al olanlardan!"

"Ama onu seviyorum!" dedi Michelle.

"İnsanlara bu denli kötü davranan birisini nasıl seversin? Adam karısını, çocuklarını ve şimdi de seni incitti, çünkü önce kendi istekleri geliyor. O, bir hayvan. Sen de bu işten kurtuldun, bunu görebilmelisin."

Michelle cebinden cep telefonunu çıkardı. "Hayır, şimdi hemen polisi arıyorum ve olanları anlatıyorum."

Lou'nun gözlerinin önüne, bir hayvan gibi çaresizlik içinde erkeğine tutunmak için saldıran bir kadın imgesi geldi. Telefonu Michelle'in elinden aldı, kapattı ve sert bir tavırla masaya koydu.

"Hayır, benim evimde arayamazsın!"

Lou'nun sözleri havada asılı kaldı.

Michelle birkaç saniyelik bir şoktan sonra, ayağa fırladı ve telefonunu alıp cebine indirdi.

"Önceliklerinin neler olduğunu görüyorum," dedi yüksek sesle burnunu çekerek. "Bir de kendine arkadaş mı diyorsun? Siktir ol git Lou Winter. Kocanın bir ilişki yaşamış olması seni evli kadınlar tanrıçası yapmaz ama çok parasının ve büyük bir evinin olmasının onu geri kabul etmenle hiçbir alâkası yoktur eminim. Neyse, al arkadaşlığını bir yerine sok." Michelle mut-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

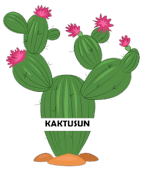
fak kapısından çıktı ve kapıyı ardından sert bir biçimde çarptı.

Lou Michelle'in gitmeden önce söylediklerini tekrar düşündü; kendisi gibi duygusal birisi için tuhaf bir biçimde tarafsız bir şeydi yaptığı. Söylenenleri tam manasıyla idrak ettikten sonra, bunların üzgün birisine değil, bir arkadaşlıkta asla yeri olmayan şaşırtıcı derecede yoğun bir öfkenin ve kıskançlık hisseden birisine ait olduğuna karar verdi. Michelle'le olan arkadaşlığı baştan sona gözlerinin önünden geçti: bol bol gülüp, sohbet edip kaynaştıkları balayı haftaları ve sonra kendine acıma dönemleri, surata telefon kapatmalar, yanlış kararlar, birbirini suçlamalar ve Michelle'in trajik, yanlış anlaşılmış bir kadın kahraman olarak parladığı uzun ve sıkıcı konuşmalar. Lou o anda ilk birkaç hafta tanıdığı Michelle'in 'tekrar ortaya çıkmasını' beklediğini fark etti. Ama 'gerçek Michelle' az önce evinden çıkıp giden Michelle'di. İlk Michelle'se bir hayaldi ve Lou diğerlerinden daha sabırlı olan o geçici 'arkadaşlarından' biriydi.

Lou gözlerini yumup bir süre radyatöre yaslandı ve bunları düşündü. Michelle'le arasındaki ilişki her neyse, Deb'le olan arkadaşlığıyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu ama artık bunun bir önemi kalmamıştı. Michelle o kapıyı çarpıp çıktığı anda, kapı ardından kilitlenmişti. Lou'nun hissettiği rahatlama, neredeyse elle tutulacak kadar yoğundu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Dört

Lou Salı günü hem dehşetle hem de sevinçle onları kabul eden banka müdürünün önceden Casa Nostra için ilk görüştükleri Bay Clarke olduğunu gördü. Maddi taleplerini ona en az ilk seferki kadar özenle anlattı, aldıkları teklifleri görebilmesi için önüne bıraktı. Bu sefer, hazırda biraz paraları vardı ve önceki kadar kredi de talep etmiyorlardı. Deb'in birikmiş parası vardı ve Lou da Phil'e söylemeden biraz para biriktirmişti. Seneler önce *Casa Nostra* için para biriktirmeye başlamıştı ve planları bozulduğu halde, para biriktirmekten vazgeçmemiş ve hesabına para yatırmaya devam etmişti. Phil'in ilişkisinden sonra, bu hesap bir güvenlik önlemi haline gelmişti. Tarih tekerrür ettiği ve Lou kendini yeni bir yerde yaşamak durumunda bulursa diye. Bu hesabı ondan gizlediği için suçluluk hissetmişti. Ama bir şey, her seferinde gizli hesabını ona anlatmaktan alıkoymuştu. Lou ona anlatmadığına artık memnundu.

Bay Clarke üç sene öncesi bankasının projelerini desteklemek için kredi vermesini uygun gördüğünde, Lou'nun masasının üstünden uzanıp onu öptüğünü hatırlayınca asabi bir tavırla güldü.

"Umarım bu sefer iyi haberleri verdiğimde daha kontrollü olursunuz," dedi.

"*Verdiğinizde* mi? Yani..." dedi Lou nefes almaktan bile çekinerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Banka müdürü evet anlamında başını sallarken, Lou yine ona sarılıp öpmek istedi ama bunun yerine hararetle tokalaşmayı tercih etti.

Bay Clarke bu sefer öpücük almadığına üzülmüş gibiydi.

Bir sonraki durakları devir işlem belgelerini imzalamak üzere avukat ofisindeydi, sonra Deb'in işe gitmesi gerekiyordu. Böylece, Lou'nun da Tom'a bir çek yazması ve malzeme sipariş etmek gibi eğlenceli bir işe başlaması gerekiyordu.

Yapacakları o kadardı. Debra Devine ve Lou Winter artık bir iş yeri açmak üzereydiler.

"Tom, sana kirayı ödeyemiyorum," dedi Lou elinden sarkan çek defteriyle.

Tom masanın etrafından kemerini gevşetmeye başlayarak yanına doğru geldi.

"O halde, bana olan borcunu başka bir şekilde almam gerek. Yatağa gir, Elouise ve giysilerini çıkar..."

Dairenin kapısı sert bir biçimde çalınınca Lou gündüz hayalinden sıyrıldı ama bu arada neredeyse kalp krizi geçirecekti. Tom içeri girince, Lou'nun suratının kıpkırmızı olduğunu fark etti.

"Az önce yukarı çıktığını gördüm. Vay canına, çok ateşli gözüküyorsun!" dedi.

Tom bunu gerçekten de demiş miydi, yoksa hâlâ hayal mi görüyordu?

"İyi misin? Senin için bir pencere açayım mı?" dedi Tom. *Ha, demek ateşli derken onu kastetmişti. Ne aptal bir kadındı.*

Lou ellerini yanaklarına götürdü. "Ha, şey, sadece biraz heyecanlıyım," dedi. Yumurtalıkları, *Doğru bildin,* dedi. "Az önce bankaya gittik ve krediyi aldık!"

"Harika!" dedi Tom sevinçle. "Bunu kutlamamız gerek."

"Devir belgelerini de imzaladık, buraya sana kira için çek yazmaya geldim."

"Tanrım, bu kadar da acelesi yok," dedi Tom.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genellikle suratında olan gülümsemenin yerini, okula başlayan ilk çocuğu için endişelenen bir ebeveynin bakışı almıştı. Gri gözleri tatlı tatlı, dikkatle ona bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi Lou. Makyajı mı dağılmıştı? Dişlerinin arasında maydanoz falan mı vardı?

"Yok, bir şey olmadı," dedi Tom içinden kendine bir çeki düzen vermesi gerektiğini düşünerek. "Ben, şey, sadece eve gelseniz de bir şişe şampanya açsak diye düşünüyordum." Bu davet, Lou'yu olduğu kadar Tom'u da şaşırttı. Aslında, o ana kadar aklından böyle bir şey geçmemişti, en azından bilinçli olarak geçmemişti.

"Kulağa güzel geliyor," dedi Lou.

"Güzel. Tamam ama ben çok sıkıcı bir sosyal hayatı olan bir adamım, o yüzden bana gelmek için herhangi bir geceyi seçebilirsin. Hem İtalyan yemeği de pişiririm."

"Ya? Harika," dedi Lou. "Biz de farklı sayılmayız, hangi gün olduğu bizim için de fark etmez."

"Yarın gece nasıl?" diye sordu Tom.

"Benim için uygun. Deb için de uygun olduğuna eminim." Lou bunu biliyordu, çünkü sinemaya gitmeyi planlamışlardı ama Tom'un daveti çok daha kaçırılmayacak bir olaydı.

"Tamam," dedi Tom hemen. Derhal oradan gitmeye, bir aynanın önüne geçip kocaları onları aldatan iyi insanlara nasıl bakması gerektiğini prova etmeliydi.

Phil tabiri caizse, Sue Shoesmith'i adeta sopalıyordu. Cinsel açıdan isteniliyor olmak çok güzel bir şeydi ama bir daha gizli bir ilişki yaşamak istediğini sanmıyordu. İlişkiler ona göre seksten başka bir anlam ifade etmiyordu. Susan Peach, Lou onu o aptal kafe planı yüzünden ihmal ederken ona ilgi gösteren sürtük bir barmeyddi. O kadınla ilişkisini asla o boyuta taşımayı istememişti. Susan'ın ona gösterdiği ilgiden gurur duymuştu ve Lou'nun haberi olmadığı takdirde, hayran hayran onu süzen bir kadınla masum bir yemek yeme fikri ona zararsız gelmişti. Ancak, Susan yemek masasının altında pan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tolonunun fermuarını açıp *bir şeyler* yapmaya başlayınca, onu durdurması mümkün olmamıştı. Ondan sonra da battı balık yan gider diye düşünmüştü. Lou da zaten onu görmezden geliyordu. Dolayısıyla, açıklaması gerekirse, geçerli bir mazereti vardı. Ama yakalanacağını düşünmüyordu, çünkü karısının arkasından iş çevirdiği diğer iki sefer de yakalanmamıştı. Yani, Susan Peach'i yemek yemek ve bir şeyler içmek için pespaye, kenarda kalmış bir yere götürmesi ve Lou'nun arkadaşı Deb'e ve onun arkadaşlarına yakalanması sadece talihsizlikten ibaretti. Susan'la birlikte orada oluşunu, bir iş arkadaşıyla birlikte masum masum sessiz bir yerde içki içmek gibi bir bahaneyle geçiştirmesi de mümkün olmamıştı, çünkü dili Susan'ın neredeyse bademciklerine değiyordu ve parmakları da fermuarında gidip geliyordu.

Deb'in ofisi arayıp, ona bağırıp çağıracağını sanmıştı. Aklına hiç onun derhal Lou'ya gideceği ve gördüğü her şeyi anlatacağı gelmemişti. O gün işten eve döndüğünde Lou'nun surat ifadesi berbattı, bunu hatırlamak bile istemiyordu. Lou sanki içi boşalmış gibi gözüküyordu. Valizini toplayıp oradan hemen kaçsa, o korkunç durumu görmesinden çok daha iyi olurdu.

Hata yapmıştı, başka ne diyebilirdi ki? Olanları didiklemenin ikisine de ne faydası dokunurdu? Bu, bir *vur kaç* olayıydı.

Susan'ın evine gitmişti. Susan'sa oldukça enerjik bir seksle hissettiği suçluluk duygusunu ve baskıyı bir süreliğine üstünden almıştı. Üç hafta sonra, Susan'ın ufak ve sade dairesi, televizyonda sürekli olarak açık olan Avustralya pembe dizileri, dışarıdan sipariş edilen yemekler, fırında ısıtılan patatesler ve hazır yemekler, Phil'in boşanacağını düşündüğü için bu konuyu açıp durması, Phil'i çileden çıkarmaya başlamıştı.

En sonunda, Phil dişlerini sıkıp kendine evine dönmüş, Lou'nun Noel'i tek başına geçireceği için çok üzgün olacağını ve onu eve geri kabul edeceğini ummuştu. Lou'nun soracağı o soruları ve gözyaşlarını dört gözle beklemiyordu ama fazla olay çıkmadan eve dönmesi için bir tek bunlara razı olacaksa, buna değeceğini düşünmüştü. Bir valiz dolusu kirli çamaşırla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve onu neden terk ettiğini dair yanıtlarla geri dönmüştü ama tuhaf bir biçimde o yanıtları kullanmasına gerek bile kalmamıştı. Lou onu eve çekmiş ve evi terk edişinden söz etmemişti. Phil bunun bu kadar basit olacağını bilseydi, iki hafta önce geri dönerdi.

Şimdiyse, o konteynır işi başlamadan önceki hayatına geri dönmek istiyordu. Deb falan olmayacaktı, aptal kafelerden söz edilmeyecekti ve Lou dırdırı kesecekti. Ancak o zaman yine mutlu hayatlarına devam edebilirlerdi. Bunun böyle olması için de elinden geleni yapacaktı. Evlilikleri daha da iyiye gittiğinde, Lou ona uzun vadede teşekkür edecekti.

Sue'nun çilekleriyle neler yapabileceklerine dair imalı mesajına uygun bir yanıt yazdı. Bunun bir zararı yoktu; eylemlerle desteklemeye niyeti olmadığı bir takım sözlerden ibaretti yanıtları. Bu konuda son derece kararlıydı. Hayatını pazar sabahları onunla seks yapan, kuzu yemekleri pişiren Lou'yla geçirmek istiyordu. Onunla mutluydu.

Lou da Deb'in aklından çıkmıyordu. Eskiden olanları daha farklı bir biçimde çözmüş olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Olayın tüm yükünü arkadaşına yıkmak yerine, *onunla* yüzleşmeyi seçebilirdi. Peki, bu seferki olay ne olacaktı? Ne yapabilirdi?

Tom'a ve kendisine bu işe karışmayacağına dair söz verdiği halde, avukatın ofisinden çıkınca Lou'ya el salladı ve fırının tam aksi istikametine, *P.M. Otomobilleri*'nin bulunduğu sanayii bölgesine doğru ilerlemeye başladı.

Köşeye park etti, içine derin bir nefes çekti ve galeriye girip Bradley'nin yanından geçti. Adamın suratında o yavşak gülümseme, Deb'in dosdoğru Phil'in ofisine gireceğini fark etmesiyle alt üst oldu.

"Hanımefendi, oraya giremezsiniz," diye arkasından seslenip, paldır küldür ona yetişmeye çalıştı.

"Sorun değil, Bradley," dedi Phil sakin bir gülümsemeyle. "Hanımefendiyle ben ilgilenirim." 'Hanımefendi' sözcüğünü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adeta 'baş belası kadın' der gibi söylemişti.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim Debra? Kahve içer miydin?" dedi Phil makineden kendisine bir fincan doldurup. Bu ziyaretçisinden hiç korkmuyordu.

"Tabii ki istemem. Bence neden burada olduğumu biliyorsun," diye hırladı Deb.

Phil çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı. "Neden burada olduğuna dair en ufak bir fikrim yok, Debra. Görüşmediğimiz süreyi kapatmak için gelmemişsindir herhalde."

"Bir hafta önce, *Maltstone Arms*'da sen ve bir sürtük yiyişiyordunuz. İşte, *bu* yüzden buradayım. Beni gördüğünü biliyorum, o yüzen saçmalamayı keselim. Son hatandan hiçbir şey öğrenmedin mi? Karını daha ne kadar üzeceksin ha?"

"Benim hayatımın seninle ne ilgisi var, Debra?"

Gayet sakin, diye düşündü Deb. Fazla sakin.

"İlişkini sona erdir, Phil, yoksa..."

Phil'in gözleri irileşti. "Yoksa?" dedi.

Gülümsemiyordu, değil mi? Deb Phil'in parıldayan mavi gözlerine baktı. Beyni birkaç şeyi bir araya getirdi ve çok saçma ama yine de en mantıklı sonuca vardı. *Mümkün değil. Bu adam bu kadar da hasta olamaz, değil mi?*

"Tanrım, bir ilişkin olduğunu ona söylememi *istiyorsun*, değil mi?"

Phil şaşırmış gibi yaptı. "Saçmalama. Bence artık gitsen iyi olacak," dedi. "Ama sana Sue'yla olan 'arkadaşlığımı' sona erdirmeyeceğimi söyleyebilirim. Bu sözcüğü vurgulayışı hiç de masum değildi.

"Seni adi hergele, dedi Deb. "Kadının ismi bile diğeriyle aynı. Bunu nasıl becerdin?"

Phil onu ofisinden dışarı çıkarırken, Deb ona karşı gelmedi.

İşler bundan daha iyi olabilir mi? diye düşündü Phil içinden. Deb'in fiziksel olarak bu tür bir bilgiyi içinde tutamayacağını biliyordu. Geçen sefer bunu zaten kanıtlamıştı.

Deb büyük bir şaşkınlıkla arabasına yürüdü. Lou'nun üzülmesini engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çok ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok üzülecekti hem de. Lou'ya olanları söyleyemezdi ama ona *söylememezlik* de edemezdi. Her şey normalmiş gibi davranmalı ve bu sefer o büyük yıkım gerçekleştiğinde, iş ortaklıklarının Lou'nun kurtuluşu olacağını ummalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Beş

Lou biraz daha malzeme sipariş ederek ve May'in müşterilerinden bazılarına el ilanları dağıtarak heyecan dolu bir Çarşamba günü geçirdi. Bunlar sekiz hafta sonraki büyük açılışın davetiyeleriydi. Açılış tarihi 1 Ağustos'tu. O gün ayrıca Yorkshire Günü olması da çok hoş bir tesadüftü.

May o haftanın sonunda kafeyi kapatıyordu ve inşaat ustaları Pazartesi sabahı saat yedide geliyorlardı. Faringdales, 1 numaralı evdeyse, Keith Featherstone o işten dönene dek işi bitirmiş olacaktı. Adamları o sırada duvar fayanslarını döşüyorlardı. Hepsi de çalışkan adamlardı. Lou hâlâ kafe işinin tadilatını alabileceklerini düşünmelerinden biraz suçluluk duysa da, hemen kendisine geldi. İşi alamamış olması onun değil, ustabaşlarının hatasıydı.

Lou'nun evinden dramatik bir biçimde çıktığından beri, Michelle ona telefon mesajları yollayıp sesli mesajlar bırakmış, kâh inleyip sızlanmış, kâh intiharı düşünüyormuş gibi konuşmuş, kâh yalvarmış ya da sert sert konuşmuştu. Lou mesajları okumadan ve dinlemeden sildi ve Michelle'in ismini Daksil'le telefon rehberinden sildi. Michelle artık hayatından çıkmıştı.

*

Lou Tom'un evine gitmek için Deb'i fırından aldı. Bayan Serafinska'nın yan tarafta şirin bir evi vardı ve hazırlanmak için evine gidip gelmesi yerine, orada hazırlanmasını sağlamıştı.

"Çok hoş gözüküyorsun," dedi Lou. Deb'in üstünde lacivert

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir elbise, aynı renkte uzun bir ceket ve üzerinde rahatlıkla yürüyebildiği oldukça yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Lou, ancak düz ayakkabılarla o kadar rahat yürüyebiliyordu."Sen de fena gözükmüyorsun," dedi Deb her zamankinden daha uzun uzun ona sarılarak. "Daha da incelmişsin."

"Yok artık!"

Lou'nun üstünde leylak rengi bir bluz, bunu tamamlayan ve İrlanda yeşili gözlerini daha da ortaya çıkaran menekşe rengi bir ceket vardı. Üstelik yakın tarihte *gerçekten* de biraz daha kilo vermişti. Ama daha ince görünmesi sadece fiziksel bir durum değildi. Sanki helyum gazı yutmuş, her an havaya süzülebilirmiş gibi gözüküyordu. Lou Phil'in son ilişkisini öğrendiğinde, Deb onun yıkıldığını görmek için yakınlarında olmak istemiyordu. *Tanrım, amma da karmaşık bir durum.* Deb bunları aklından atıp toparlandı.

"Seni şişmanlatacak bir Brando yapacağım," dedi.

"Aa, demek Brando'yu yarattın!"

"Hemen hemen. En azından, ne yapacağımı biliyorum."

"İçinde hangi malzemeler olacak?" diye sordu Lou heyecanla.

"Bekle de gör hayatım, bekle de gör..."

Lou'nun arabasıyla Tom'un garaj yoluna girdiler. Evin ışıkları açıktı, yarı aralık duran panjurların arasından dışarı sızıyordu. Büyük bir ev olduğu halde, oldukça sıcak bir görünümü vardı.

"Keşke taksiyle gelseydik," dedi Deb, Lou'nun arabayı kullanmak için ısrar ettiğinden onlar kadar içemeyeceğini fark ederek.

"Sorun değil," dedi Lou. "Unutma, şu anda bir Orlando Bloom filmi izliyor olmalıydık. Sarhoş bir halde, taksiyle eve gidersem foyan ortaya çıkar."

Tom üstünde güzel bir blucinle, açık mavi renkli bir gömlekle ve hafifçe yana kaymış ve gevşekçe bağlanmış bir kravatla onları kapıda karşıladı. Saçları dağınıktı ve suratı yorgun gözüküyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi. "Akşam yemeğine iki profesyonel aşçıyı çağırdım, hem ben yumurta haşlamasını bile doğru dürüst bilmem. Ne kadar aptal olabilirim? Ceketlerinizi alayım."

Clooney Lou'ya ulaşmaya çalışıyordu; yakın tarihte havaya zıplamaması kendisine öğretildiğinden, bisküvici kadını gördüğünde hissettiği heyecanı bastırmaya çalışıyordu. Zıplamak yerine, bol bol kuyruk sallayıp kesik kesik havladı.

"Clooney, yoldan çekil," diye güldü Tom. Elleri birbirine dolanıyordu; önce Deb'in, sonra Lou'nun ceketini yere düşürdü. Deb kontrolü ele alarak, merdivenlerin tırabzanlarına asarken, işinin başına dönmesini söyledi. Clooney de içinde oyuncak bir ayının ve ayakkabı biçiminde bir kemiğin bulunduğu koridordaki sepetine gitti.

Kızlar Tom'un peşinden ortasında kocaman, ahşap bir masanın bulunduğu çok hoş bir çiftlik mutfağına girdiler. Masanın üstünde açık duran bir yemek kitabı vardı. Tom ortasında *Buraya girenler umudunu yitirsin* yazan bir önlük takmıştı.

"Önlüğü sevdim. Çok samimi," dedi Deb göz kırparak.

"Dalga geçme!" dedi Tom. "Bunu görmemeniz gerekiyordu. Hem mutfağa da girmemeniz gerekiyordu. Zaten yeterince gerildim."

"May'in önlüklerinden biri mi?" dedi Deb alaycı bir tavırla. Tom onları dışarı çıkardı.

"Evet. Şimdi içeri girin ve bir şişe şarap açın. Şişe de açacak da içeride."

Lou ve Deb Tom'a getirdikleri şarap şişeleri ellerinde, yemek odasına girdiler. Bir CD'den hafif bir müzik yayılıyordu ve duvardaki aplikler odaya hoş ve dostane bir parıltı saçıyordu. Büyükçe bir masanın bir ucuna üç kişilik servis hazırlanmıştı. Masanın tam ortasında taze çiçekler ve kızarmış ekmekler duruyordu. Deb'in hayatında gördüğü en büyük biber öğütücüsü de masada duruyordu. Kaşlarını imalı bir biçimde Lou'ya kaldırınca, Lou'nun kahkahası mutfaktaki Tom'a kadar ulaştı. Gülümsedi. Onun biber öğütücüsüne güldüğüne emindi.

BELONGS TO KRATOS TEAM

"Pekâlâ, hanımlar," dedi az sonra odaya girip. Elinde kocaman bir kâse makarna ve yine irice bir sarımsaklı ve domatesli pizza vardı. "Lütfen, oturun."

Lou ve Deb karşılıklı oturdular ve masanın başını Tom'a bıraktılar.

"Size vejetaryen olup olmadığınızı, ya da deniz ürünü sevip sevmediğinizi sormadım. Umarım bunları seversiniz," dedi Tom. "Kendimi tehlikeye atmadım."

"Sevmediğim bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Deb. "Ayy, ringa balığı," dedi hatırlayıp. "İnsanlar nasıl ringa balığı yer, bilemiyorum."

"Ya sen Lou?" dedi Tom bir parça ekmek alarak.

"Kuzu eti," dedi Lou hiç düşünmeden. "Kuzu etinden nefret ederim."

"Ay, ben de," dedi Tom başını sallayıp. "Asla sevmedim. Okul-akşam yemeği-kuzu eti... Düşündükçe midem bulanıyor. Agnes Sokağı Çocukları..." Bunu hatırlayınca suratını ekşitti ve başka bir şey demedi.

"Aynen," dedi Lou onunla kesinlikle hemfikir bir biçimde. "Bir sürü yağ ve nane sosu."

"Ve sakatat," dedi Tom. "Beyin ve yürek. Amcam Tommy bunlara bayılırdı. Bir keresinde, bir tencere içinde şey kaynattığını..."

"İkiniz susacak mısınız artık?" dedi Deb kızarmış ekmeğini çiğnerken. "Midemi alt üst ettiniz."

"Pardon," dedi Tom. "O halde, ikinizin bir sürü para kazanacak olmasından söz edelim ama sen zaten bunu tek başına da gayet güzel yapabilirsin." Gülümseyen gri gözlerini Lou'ya çevirdi.

"NE demek bu?" dedi Deb merakla.

"Tom benim bir kalpazan olduğumu düşünüyor," dedi Lou mahsusçuktan bu konudan usanmış gibi.

"Eh, o zaman bana da birkaç ellilik basıver Lou. Aaaa, hazır konu açılmışken," dedi Deb çantasına uzanıp. "Unutmadan, bu senin için," deyip Lou'ya üstünde bir telefon numarası ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zan bir post-it kâğıdı uzattı.

"Bayan Serafinski'nin numarası," dedi. "Senden ve evdeki fazlalıkları atışından söz ediyorduk. Ona yardımcı olmanı rica ediyor."

"Yardımcı olmamı mı? Nasıl yani?"

"Fazlalıkları atmasında yardımcı olmanı istiyor olabilir mi?" dedi Tom muzip bir tavırla. "Sırf tahmin yürütüyorum ama."

Deb gülümseyerek ona dik dik baktı. "Ciddiyim. Lou, kadıncağız üç senedir dul ve Bernie'nin eşyalarını atmamış. 'Bu konuda keşke profesyonel yardım alabilseydim' dedi. *Ben* de ona yardımcı olabilecek bir profesyonel tanıdığımı söyledim."

Lou neredeyse ağzındaki şarabı tükürecekti. "Ben bir profesyonel değilim!"

"Dört gün ve yüz elli sterlin bana öyle olduğunu söylüyor." Bu sefer, şarabını neredeyse *Tom* tükürecekti.

"Haydi, Lou," dedi Deb. "O profesyonel ev düzenleyicileri sadece danışmanlık hizmeti olarak bin sterlinden fazla ücret alıyorlar. Kadıncağıza neler yaptığını göster yeter."

"Deb, bilemiyorum..." Lou tereddütle kaşlarını çatmıştı.

"Çok iyi bir kadındır. Birisinden yardım almaya ve bunun karşılığını ödemeye niyetli. İşi sen istemezsen, hem senin kadar deneyimli olmayan, hem de iki misli ücret alacak birisine gidecek. Lütfeeeen!"

Lou biraz düşündü. Bunun ne zararı olabilirdi ki? Bayan Serafinska işten memnun kalmazsa, Lou ondan ücret de almazdı.

"Tamam, onu arayacağım. Bir şeyleri atmak yine eğlenceli olabilir. Aslında, bunu yapmayı özledim."

"Hey, benim konteynırları kullanabilirsin," dedi Tom. "Ama bu sefer çek isterim. Bana verdiğin son paraların üstündeki kraliçelerin burnunda hızma vardı."

Makarnalarını, tatlı mısırlarını, kuşkonmazlarını, biberlerini, mantarlarını ve sarımsaklı ekmeklerini yerken gülüştüler ve Tom'la Deb güzel ve berrak Chablis şarabından içerken, Lou da üzüm suyu içti. Tom daha sonra şampanyayı açtı ve kafe işlerinin şerefine kadeh kaldırdı. Sonra, Tom'un aslında Alaska

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tatlısı olması gerektiğini söylediği ama üstündeki dondurma eridiği için biraz yamuk gözüken bir tatlı yediler. Ama bunun ardından ikram ettiği hoş, gevrek kahve aromalı beze, kahveleriyle ve naneli çikolatalarıyla harika gitmişti.

"Çok kötüydü, değil mi?" dedi Tom Lou ona tabakları kaldırmasına yardım ederken.

"Hayır, çok güzeldi Tom," dedi Lou samimiyetle. O gece, sadece yemekle ilgili değildi, çok daha büyük bir anlam taşıyordu. Bulaşık makinesine eğilen Tom'un iri, geniş sırtına bakarken, Lou'nun gözleri kadehlerindeki şampanya gibi parıldıyordu. Daha önce ona yemek pişiren bir erkek olmamıştı. Aslında, hiçbir erkek kahve de yapmamıştı. Hiçbir erkek onun gibi hissettirmemişti. (Belki Starsky olabilirdi; seneler önce ona sırılsıklam âşık olmuştu.) Aklı içinde bir oraya, bir buraya gidip gelen saçma ama bir o kadar da harika hislerle doluydu. *Jackie* dergisini okurken, bunlar bir erkeğe karşı hissettiği duygulardı. Ancak, bunları daha önce hiç kimseye, Phil'e karşı bile hissetmemişti ve o ana dek aşk romanlarında var olabilecek hisler olarak düşünmüştü. Evet, Phil'e karşı rahat sayılabilecek bir biçimde, bir çift olabileceklerini düşünerek âşık olmuştu ama yüreği, hiçbir zaman sırf o yanında olduğu için ta ayak parmaklarına kadar içini titretmemişti. Tom Broom ve açık mavi renkli gömleğinin yanında olmak böyle bir histi.

Tom doğruldu. Tanrım, ne kadar iri yarı. Tanrım, ne kadar yakınımda duruyor.

"Şunları alayım," dedi Tom iri ellerini tabaklara uzatarak. Lou tabakları dikkatle ona uzattı: Ona kazara dokunmamaya, gözlerinin içine bakmamaya çalışıyordu, çünkü bunu yaptığı takdirde, Tom gözlerinde söylemek istediği her şeyi görebilirdi.

Deb mutfağa girdi.

"Hey, tuvalet harikaymış Tom. Kocaman bir küvet var ama sanırım sana ancak yetiyordur."

"Koca bir popom olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" dedi Tom gülerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eh, diğer her yerin yeterince büyük," diye espri yaptı Lou ama sonra ne dediğini fark etti. Kahretsin... Ağzından çıkanlar kulağa pek de hoş gelmiyordu!

Tom kaşlarını havaya kaldırıp, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ya, öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Yani, evin büyük, şeyin... Köpeğin büyük... Araban büyük... Ellerin, pardon evin büyük."

Off, kahretsin. Elleri demek istememişti.

Tom kılını bile kıpırdatmadan, muzip bir tavırla ona bakmaya devam etti.

Söylememesi gereken bir şey söyleyecek kadar değil, biraz çakır keyif olacak kadar şarap içmiş olan Deb köşede gülmekten iki büklüm olmuştu.

"Ay, kesin şunu," dedi Lou arkasını dönüp. Bu sırada, mutfak saatine bakınca, vaktin geç olduğunu fark etti. Saat tahmin ettiğinden de geç olmuştu. Phil mutfakta neden yemeğinin kendi kendini hazırlamadığını merak ediyor olmalıydı.

"Tüh, gitsek iyi olacak," dedi. Tıpkı bir Prens'in huzurunda birkaç dakika daha geçirmek için büyünün ters tepmesini göze alamayan Kül Kedisi gibiydi.

Deb koridora çıkıp ceketlerini aldı. Tom Deb'in ceketini tuttu. Lou onun yardım teklif etmesini beklemeden kendi ceketini giyiverdi.

"Tom, yemek harikaydı, teşekkür ederim," dedi Deb kollarını Tom'un boynuna dolayıp; ona kocaman çakır keyif bir öpücük verip sıkı sıkı sarıldı.

"Teşekkürler, Tom," dedi Lou yavaşça ama tatlı bir gülümsemeyle. "Yemek güzeldi. Çok güzeldi."

Tom eğilip onu yanağından öptü ama bu sefer dudakları Lou'nun yanağından ayrılırken, kollarını bir anda boynuna sardı ve ona sıkı sıkı sarıldı. Tom'un kokusu, gömleğini yıkadığı deterjanın kokusu, tıraş losyonunun menekşemsi misk kokusu, teninin kokusu Lou'nun burun deliklerine doldu... Tom onu bırakınca, Lou geriye doğru sendeledi. Beyni pelte gibi olmuş, eriyip kulaklarından akmak üzereydi. Tom'la seks

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapacak olsa, kim bilir ne halde olurdu. Gerçi bunu asla öğrenemeyecekti.

Deb emlakçısının 'küçük ama sevimli', başkalarınınsa 'avuç içi kadar' diye tarif ettiği dairesinin önüne geldiklerinde, Lou'ya sarılıp veda etti.

"Tom gibi kokuyorsun," dedi Deb.

"Siz ikiniz birbirinizden hoşlanmadığınıza emin misiniz?" diye sordu Lou.

"Lou, seni ölesiye seviyorum ama bazen cidden kalın kafalı oluyorsun," dedi Deb ona yarı sarhoş haliyle bir öpücük yollayarak.

Phil dana eti, Çin pilavı ve karidesler bulunan bir tepsiyi kucağına alınış, salondaki dev ekranda bir futbol maçı izliyordu.

"Dışarıdan yemek sipariş etmek zorunda kaldım," dedi yemekleri işaret ederek.

"Sana sinemaya gideceğimizi söylemiştim," dedi Lou.

"Bu kadar geç kalacağını tahmin etmemiştim," dedi Phil kasten saatine bakarak.

"Phil, saat dokuz buçuk. Kül Kedisi'nin bile bundan iki buçuk saat daha fazla izni var."

Phil inatçı bir çocuk gibi, televizyonun sesini sonuna kadar açtı.

Büyülü gece sona ermişti. Kül Kedisi eski hayatına geri dönmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Altı

"Makinenin göğsü dolu galiba bugün," dedi Karen işe başlamadan önce kantindeki masanın üstüne birer kapuçino koyup. Kahvelerin üstü Don King'in saç modelini solda bırakacak kadar köpüklüydü.

"Bunları nasıl içeceğiz?" dedi Lou.

"Sanırım sönmesini beklememiz gerekiyor," dedi Karen çantasından bir zarf çıkarıp. "Bu ne bil bakalım?"

"Bir zarf," dedi Lou biraz düşündükten sonra. "Ama geçmişte bu tür şeylerin ne olduğunu bilemediğim de olmuştu; o yüzden, bilemediysem söyle. Kırtasiye malzemeleri konusunda pek bilgili değilimdir."

"İstifa mektubum," dedi Karen.

Lou'nun ağzı bir Japon balığı gibi bir şey söylemek üzere açıldı ama sesi çıkmadı.

"Yakında seninkini de vereceğini biliyorum. Burada sensiz çalışamam," dedi Karen. "Çıldırırım."

"Ama..."

"Gerisini de dinle," dedi Karen elini havaya kaldırıp. "Son günlerde düşünüyordum. Bu muhasebe kursunu çok sevdim. Her şeyi gölgede bıraktı. Bu yüzden, dairemden çıkacağım, annemle babamın çiftliğine geri taşınacağım. Böylece, çocukların yanında sürekli birisi olabilecek. Ben de istifam kabul olunur olmaz tam zamanlı olarak üniversiteye başlayacağım. Tüm bunların suçlusu sensin, Lou Winter. Bunu ya ailemin domuz pastırmalarından alarak telafi edeceksin, ya da iki aç çocukla birlikte kendimi sokakta bulacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrım, neler yapmışsın böyle!" dedi Lou sıcak bir gülümsemeyle. "İş ortağım bir görüşme ayarlamak için bugün babanı arayacak. Senin bunu yapacağına çok mutlu oldum." Karşısında oturan uzun boylu, genç kadına sıkı sıkı sarıldı.

"Burası sensiz asla aynı olamaz, Lou," dedi Karen biraz hüzünlü bir ifadeyle. "Hem Stan de önümüzdeki sene emekli olacak, Zoe de bir başka iş için görüşmelere gidiyor. Buraya gelip de gördüğüm şeyin o metal dişli canavar olması beni hasta ediyor."

"Evet, biliyorum," dedi Lou anlayışlı bir tavırla. Kahvesini içmeye kalkışınca, burnuna ve dudaklarının üstüne köpükler bulaştı.

"Bu arada, bugün çok canlı gözüküyorsun," dedi Karen dikkatle onu süzerek. *Acaba dün gece şu gizemli adamla mı birlikteydin?*

"Öyle mi?" dedi Lou. Geçirdiği çok güzel geceyle ilgili bir rüya gördükten sonra uyandığında o da kendisini öyle hissetmişti. Karen'ın zihin okumadığını umdu.

"Ben de öyleyim," dedi Karen. "Charlie ve ben artık 'sadece arkadaş' değiliz. Burada işim bitince, beni Paris'e götürecek." Karen bunu söylerken, ağzı İngiliz Kanalı gibi kulaklarına varıyordu.

"Ay, Karen, bu harika bir haber," dedi Lou içtenlikle. "Umarım seni mutlu eder."

"Şu ana kadar her şey yolunda. Keşke sen de iyi birisini bulabilsen, Lou. Seni şu anda benim hissettiğim gibi hissettiren birisini bulsan." Yoğun bir şefkatle ona baktı.

"Mutlu olmadığımı da nereden çıkardın?" dedi Lou savunmaya geçip hafifçe gülümseyerek.

"Ah, Lou," dedi Karen sadece. Ayağa kalkıp, Lou'nun omzunu sıktı. "Haydi gel, Jaws atlı adamlarını bizi yakalamaları için yollamadan, cehennem ateşine girelim."

Zoe ofisin kapısının hemen dışında onları bekliyordu. Üstünde mavi renkli şık bir bluzla siyah renkli bir etek vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öğlen bir iş görüşmem var," dedi. "Sokağın köşesindeki hukuk bürosunda. Buradan daha fazla maaş da veriyorlar. Ama çok heyecanlıyım."

"Çok sevindim canım," dedi Lou. "Çok güzel gözüküyorsun."

"Umarım. Bu kıyafet tonla paraya mal oldu. Umarım öğleye kadar üstüme başıma bir şey dökmem. Bugün kahve içmeyeceğim. Hiçbir risk almıyorum!"

Saat dokuza bir vardı. Nicola vaktinde orada oldukları için, hepsine şeytansı bir bakış fırlattı. Tam vaktinde gelerek onu sinir etmek istediklerini bildiğinden, o da onları sinir etmeye hazırdı. Zoe'ye ofisteki tüm yazıcıların kartuşlarını değiştirmesini söyleyerek, neşeli havasını söndürüverdi.

"Ama bu benim işim değil!" diye bağırdı Zoe korkuyla. "Hem bugün yeni bluzumu giydim."

"Yakında değerlendirmen yapılacak, değil mi?" dedi Nicola kızın sulanan gözlerine aldırış etmeden. Sözlerinin ne anlama geldiği gayet açıktı.

Zoe tam kırtasiye dolabına doğru ilerlerken, Stan dokuzu beş geçe içeri girdi. Nicola böylece sinir edecek bir kurban daha bulmuş oldu. Stan daha ceketini üstünden yeni çıkarmıştı ki, Nicola sessiz adımlarla yanına gitti.

"Biraz konuşabilir miyiz Stanley, lütfen? Camlı odada."

Stan süklüm püklüm duvarları camdan odaya girdi. İçeride sandalye yoktu, sadece yüksek bir masa vardı. İnsanların fazla rahatlayıp gözlerinin kapanmayacağı kısa toplantılar düzenlemek için kullanılırdı. Lou, Stan'in omuzlarının ne kadar çökük durduğunu fark etti. Nicola'nın saltanatı başlamadan önce, Stan zeki ve dik duran bir adam olmuştu. Bu kadının bir adamın onurunu bu şekilde elinden alması adilane bir şey değil, diye düşündü Lou. Nicola gözlerini kısmış, karşısında duran Stan'i ayaklar altına almaya başlamıştı. Lou, Stan'in kıpkırmızı kesilen suratından akan terleri beyaz mendiliyle silerken nafile yere laf anlatmaya çalıştığını gördü. Mendil tıpkı bir teslim bayrağını andırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eteğime mürekkep sıçradı," dedi Zoe gözyaşları suratından aşağı boşalırken. O anda, Zoe'nin ağlamaya başlayışı ve Stan'in terleyişi, Lou'nun öfkesini bir tencerede kaynayan süt gibi taşırdı.

"Ne zaman başkalarının hakkını korumayan bir insan oldum?" diye düşündü birden. *Ne zaman ufak insanların ezilişini izlemeye ve sırtımı dönmeye başladım?* Senelerdir farklı kişilikler tarafından geriye itiliyor, doğru bulmadığı bir durum karşısında sesini çıkarmaktan alıkoyuluyor, baskın kişilerin düzenini kabul etmeye zorlanıyordu. *Ne zaman kendi hakkımı savunmaktan vazgeçtim?* Shirley Hamster, Lou Winter'ı pas pas olarak kullanabilirdi. Artık babasının kızı değildi. Belki bir kez daha Shaun Casserly'nin kızı olma vakti gelmişti.

"Bu kadarı yeter," diyen Lou, teneffüste Shirley Hamster'ın üstüne yürüyen Lou Casserly gibi kararlı adımlarla yürümeye başladı. Eh, hayat bir durumu düzeltmek için birisini hırpalamakla ilgili olamayabilirdi artık ama otoriteye karşı çıkmanın başka yolları da vardı.

"Lou, nereye gidiyorsun?" diye seslendi Karen.

"Seneler önce gitmiş olmam gereken bir yere," dedi Lou arkasına seslenerek.

Şans bu ya, İnsan Kaynakları Bölümü Başkanı Bob Bowman da tam o sırada İdari Zemin'in kahve makinesinden çıkan zift gibi yapış yapış sıvıya bakıyordu.

"Bay Bowman, biraz konuşabilir miyiz?" dedi Lou kendinden emin bir tavırla.

"Resmi mi, yoksa gayriresmi bir konuşma mı olacak?" dedi adam muhasebede lakabı 'minik' olan Lou'yu tanıyıp.

"Her ikisi de," dedi Lou.

Adam saatine baktı. "Peki, vaktiniz varsa 10 dakikam var. Kahve içer misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Lou adamın peşinden ofisine girip.

Bob Bowman geniş, deri kaplı koltuğuna oturup, Lou'ya da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karşısına oturmasını işaret etti.

"Sizin için ne yapabilirim... İsminiz Lou'ydu, değil mi?"

"Evet, Lou Winter. Şey..." Lou içine derin bir nefes çekip konuşmaya başladı: ""Konu muhasebe bölümüyle ilgili. Oradaki idareyle ilgili bir şey yapılması gerekiyor. Zoe'nin yazıcıların kartuşlarını değiştirmesi gerekti ve yeni bluzu mürekkep içinde kaldı. Stan işe geç kalacak diye sinir hastası olmak üzere ve Karen' istifa ediyor..."

Bob Bowman'ın bakışlarının donuklaştığını gören Lou duraksadı. Adama hak vermemek elde değildi. Yaptığı konuşma hiç de iç açıcı değildi. Lou içini çekip, alnını ovuşturdu.

"Özür dilerim, Bay Bowman, bunlar size saçmalık gibi gelebilir ama ben insanların her gün bu şekilde ezildiklerini görüp de bir şey yapmamak için çok yaşlıyım. İnsan okuldan ayrılırken, hayatta bir daha asla kabadayılıkla karşılaşmayacağını sanıyor ama iş yerinde de zorbalık yapılıyor, hatta okuldakinden daha da kötü oluyor."

Bob Bowman 'kabadayılık' sözcüğünün tekrarlanışına dikkat kesildi, çünkü o sıralar özellikle o sözcük konusunda hassastı. Bu sözcüğün torunu Natalie'nin kısa süre önce okulda maruz kaldığı olaylara değin önemsiz ve çocuksu bir anlamı vardı onun için. Yerinde doğruldu.

"Devam edin," dedi. "En baştan başlayın. Sorun nedir?"

"Sorun Jaws, şey, Nicola Pawson. Asıl sorun *bu*. Genç ofis görevlimiz işe gelmeye korkuyor. Az önce yazıcıların kartuşlarını değiştirdi ve bluzu lekelendi."

"Bu, onun değil, teknisyenin işi olmalı, öyle değil mi?" dedi Bob Bowman olanlara şaşırmış gibi çekilerek.

"Evet, haklısınız ama kötü bir değerlendirme raporu almakla tehdit ediliyorsanız, söylenen işi yaparsınız, değil mi? Daha doğrusu, bizim çalıştığımız bölümde işler böyle yürüyor. Meslektaşım muhasebeci Karen Harwood-Court'un bugün istifa edeceğini, çünkü kariyerini geliştirebilmesi için burada kimsenin bir şey yapmadığını biliyor muydunuz? Roger Knutsford işlerini ona yolluyor, çünkü onun iki misli maaş alan ekibinden

BELONGS TO KRATOS TEAM

çok daha bilgili. Ama bunu bugüne dek kimse dile getirmedi. Bu yüzden, Karen becerilerini *fark etmiş*, bunları *geliştirecek* başka bir yere gidiyor. Hele burada çalışan, stres yüzünden izin alıp duran insanlar konusunu hiç açtırmayın. Bazen bölümümüzün şirketin geri kalanı için görünmez olup olmadığını merak ediyorum."

Bob Bowman, Lou'nun ağzından çıkan her sözcüğü dikkatle dinliyordu. Roger Knutsford ismini duyduğundaysa gerilmişti. Kendisi Piers Winstanley-Black ve Laurence Stewart-Smith gibi seçkin sanayi devleri arasındaydı ve bu adamlar sırf onları sürekli olarak pohpohlayan, hatalarını örten, yaltaklık eden bir insanlar ordusuna sahip diye şan şöhret sahibiydiler. Bu adamlar onlara yardım eden bir asistanları olmadan osurmayı bile beceremezlerdi. Knutsford'un, tamamıyla uygunsuz kişileri işe alma konusundaki hatalarını ilk kez düzeltiyor değildi Bowman. Knutsford, ilginç bir biçimde, bekâr, çekici ve kadın olmayan hiç kimseyi işe almamıştı.

"Sonra, bir de Stan meselesi var. Stan'i tanıyorsunuzdur herhalde." Lou içine derin bir nefes çekti. Stan için, konuşmanın bu kısmını doğru yapmalıydı.

"Stan Mirfield mi? Evet, Stan'i tanıyorum. Kaç senedir burada?" Bob Bowman biraz düşündü.

"Yüz elli senedir," dedi Lou ciddi bir tavırla.

Bob Bowman gülümsedi. "Evet, ona öyle geliyor olmalı."

"Onun ne kadar iyi bir eleman olduğunu biliyorsunuzdur, Bay Bowman."

"Yakında emekli olacak, değil mi?"

"Bir seneden az bir süre sonra," dedi Lou. "Becerebilirse tabii."

"Neden beceremesin ki?" dedi Bob Bowman. "Sağlığıyla ilgili bir sorun yok, değil mi?"

"Şehir dışında yaşıyor, ehliyeti yok ve otobüs kalkış saatleri değişti. Bu yüzden, saat tam dokuzda iş yerinde olabilmek için bir çılgın gibi koşturması gerek. Kalp krizinden ölmezse, Jaws, yani Nicola, onu stresten öldürecek. Bu durum sadece saçma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değil; o kadının ona davranış biçimi sadistliğin sınırında."

"Stan işe kaçta geliyor?" dedi Bob Bowman.

"Sanırım, dokuzu çeyrek geçeden daha geç gelmemiştir."

"Ama her bölümün esnek bir zaman seçeneği vardır. Sekizden ona kadar dilediği saatte gelebilir. Neden bu kural uygulanmıyor?"

"Jaws..." *ayyy...* "Nicola sizinle görüştüğünü ve sizin ona bu esnek zaman hakkını vermediğinizi söyledi."

"Kesinlikle öyle bir şey olmadı!" dedi Bob Bowman öfkeyle. *Oooo, büyük hata.*

"Stan hepimizden fazla çalışıyor. Öğle tatilinde çalışıyor, işten geç çıkıyor ama belli ki bunlar sayılmıyor." Lou öfkelenmeye başladığını hissetti. "Bunlar acı ve korku dünyası yaratan bir kadın tarafından zorbalık gören iyi yürekli insanlar; her gün burada çektikleri utanca rağmen, ne gidebiliyorlar, ya da kendilerini koruyabiliyorlar. Ha, bu kadın çok zeki... Zorbalığını artık bir sanata dönüştürmüş, bu yüzden, insanlar rezil olmadan şikâyette bile bulunamıyorlar. Nicola Pawson'ın bölümündeki personel değişim oranına bakan oldu mu? Yemin ederim ki, bir George Orwell romanında yaşamak gibi bir şey!"

Bob Bowman hâlâ zaman esnekliği konusunu düşünüyordu, özellikle de Roger Knutsford gibi beş para etmez salakların kaçırdığı çalışkan insanların işe geri dönmesi için bu konuda dişini tırnağına takmışken. Tanrı aşkına, Bob Bowman Bay Esnek *olmakla* gurur duyardı.

Bowman dâhili telefonu açtı ve kişisel asistanıyla görüştü.

"Fiona, Stan Mirfield'den saat on buçukta buraya gelmesini ister misin, lütfen? Sonra da Nicola Pawson'a on birde gelmesini söyle."

Lou bir an için paniğe kapıldı. "Bay Bowman, bakın, Stan asla ortalığı karıştırmaz. Ofisteki hayatı zaten yeterince kötü, Jaws hayatını cehenneme çevirir. Buraya Stan'in stres katsayısını arttırmak için gelmedim."

"Hayır, bunu yapamaz," dedi Bob Bowman kararlı bir tavırla. Stan Mirfield, oluşturmuş olduğu bazı erken emeklilik

paketlerinde gözünden kaçmıştı. Bob bunu telafi edecekti ve bir saat içinde ortalık karışmadan bunu kurula bildirecekti.

"Bana bu yüzden isyankâr gözüyle bakılabileceğini biliyorum," dedi Lou. Aslında, bu sözcüğü bildiğini bile o anda fark etmişti ama İngilizceyi 'kendi bildiği' gibi kullanmakla tanındığı için, yanlış kullanmadığını umdu. "İnsan Kaynakları'yla 'gayriresmi' konuşmaların yapılmaması gerektiğini de biliyorum. Böylece, kartlarımı önünüze seriyorum, sonra ben de gidiyorum. Şimdi. Bugün. Artık yetti."

Anlık bir karardı ama doğru bir karar verdiğini hissediyordu.

"Buna gerek yok," dedi Bob Bowman yavaşça.

"Artık burada çalışmak istemiyorum, Bay Bowman," dedi Lou. "Bana senelerdir ödediğiniz maaş için teşekkür ederim ama artık sadece zorbaları ve kabadayıları terfi ettiren ve olumlu yönde büyük fark yaratabilecek insanları görmezden gelen bir şirketin parçası olmak istemiyorum."

Bob Bowman tamam der gibi başını salladı. "Bir takım değişiklikler olmasını sağlayacağım. Ama bunu istifanız olarak kabul etmiyorum. Lütfen biraz düşünmek için..."

"Hayır, kararımı verdim," dedi Lou kararlı bir sesle. Gözünün önünden, Nicola'yla muhasebe alanındaki kariyerinin Tom'un mini konteynırlarından birine tıkılıp, Tom tarafından Leeds'in diğer yakasındaki bir çöp alanına götürüldüğü canlandı. Kadının çöp alanına gitmesi, onu hayatta rahatlatan en büyük şeylerden biri olabilirdi.

Bob Bowman Lou'nun kararlı minik suratına baktı. Kahrolası Roger Knutsford yine ortalığı karıştırmıştı! O adamın otoritesi sona erdiğinde, mezarının üstünde ilk dans eden kişi kendisi olacaktı. Ayrıca, Jaws... Daha doğrusu Nicola Pawson hakkındaki soruşturmayı da bizzat kendisi yürütecekti. Tabii, bunu gizlice yapacaktı. Onunla pek karşılaşmamıştı ama nadiren karşılaştıklarında kadının hep biraz 'tuhaf' olduğunu düşünmüştü.

"İstifa dilekçesi vermeden işten ayrıldığınız için ceza alma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

manızı sağlayacağım," dedi Bob Bowman. Lou'ya elini uzattı, o da adamın elini sıktı. "Ama bu şirkette sizin gibi insanların çalışmasını isteriz Lou. Lütfen tekrar düşünün."

"Bu şirkette benim gibi daha bir sürü insan var Bay Bowman. Bir sürü iyi yürekli ve daha iyisini hak eden çalışkan insan var."

Lou ofise geri döndüğünde, tüm gözler üstündeydi. Nicola ağzında bir tuzak bulunan bir timsah gibi sırıtarak dosdoğru yanına geldi.

"Bir sakıncası yoksa camlı odada biraz görüşelim lütfen."

"Hayır," diyen Lou Zoe'nin yanına gitti. Ona sıkı sıkı sarılıp, kulağına "Mülakatında bluzunla ilgili bir espri yap, hepsi sana bayılacaklar," diye fısıldadı. "İyi şanslar, canım."

Sonra, Stan'e sıkı sıkı sarılıp "Harika bir tatil ve emeklilik geçir. O hergelelerin seni ezmesine izin verme," dedi kimseye çaktırmadan.

Hayretler içinde ona bakan Karen'a herkesten daha sıkı sarıldı ve "Seninle çalışmak muhteşemdi," dedi. "Göster onlara evlat. Yakında babanın sosisleriyle ilgili olarak konuşuruz."

Sonra, Lou Winter ceketini ve çantasını alıp, buz gibi yeşil gözlerini Nicola'ya dikti. Gözlerinin ardında o kadına karşı ne sevgi, ne de nefret vardı. Nicola'nın metal ağızlı varlığını görmüyormuş gibiydi. İşte, Lou'nun bu tavrı, genç kadına en büyük cezayı verdi. Oysa Lou giderken, ona söyleyebileceği her şeyi aklından geçirmişti. Hiç kuşkusuz tam bir sürtüğe layık muhteşem bir şey söyleyecekti. Onları en nihayetinde yüzleşme noktasına getirecek bir şey, *herhangi* bir şey olabilirdi bu. Ama Lou Winter hiçbir şey demedi. Elini onurlu bir biçimde havaya kaldırıp, yenilmemiş, ezilmemiş bir tavırla ofisten çıktı. Lou o anda söylenmemiş sözler tanrıçası oldu.

Bütün bina, Stan Mirfield harika bir emeklilik paketiyle birlikte işten ayrıldıktan aylarca sonra bile bu olayı konuştu. Muhasebedeki 'minik', Mesajcı Roger üstünde bu denli tuhaf bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etki bırakacak ne yapmış olabilirdi? Ofisteki söylentilere göre, Nicola kuduz bir biçer döver gibi davranmıştı ve WD40'la sakinleştirilmesi gerekmişti. Peki, neden derhal kalıcı olarak başka bir yere, Manchester Operasyonları'na yollanmıştı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Yedi

Biftek fileto ve yanında bir sürü garnitür, diye düşündü Phil şüpheyle Lou çayını masaya getirirken. Bu krallara layık yemeğin neden pişirildiğini öğrenmesi için fazla beklemesi gerekmeyecekti.

"Bugün istifa ettim," dedi Lou kocası daha ilk lokmasını aldıktan sonra.

Phil ona adeta güvenliği sağlam bir akıl hastanesinden kaçmış gibi baktı ve Lou'nun sözlerini tekrarladı. "Bugün istifa ettin."

"Evet, bugünden itibaren geçerli."

"Bugünden itibaren mi?"

Lou Galler'deki o uzun isimli yeri de acaba Phil bunu tekrarlayacak mı diye söylemeyi düşündü. Shirley Hamster 'Lou'yu sinir edelim ve söylediği her şeyi tekrarlayalım' oyununu başlattığında da böyle yapardı. *"Llanfairpwllgwyngyllgogerychwyrmdrolwllllantysiliogogogoch."* Shirley bunu duyunca, her seferinde sesini keserdi.

"Neden böyle bir şey yaptın?" dedi Phil gergin ama sakin bir biçimde. Lou'nun maaşına ihtiyaçları yoktu ama bu istifa işi de Lou'nun normalde yapmayacağı bir şeydi ve bunu araştırması gerekiyordu.

"Orada çalışmaktan nefrete ediyordum da ondan," dedi Lou.

"Peki, şimdi nasıl para kazanacaksın?"

Lou bu lafa sinir olunca, hemen yanıt verdi. "Senin için yaptığım muhasebe işlerinden ücret isteyeceğim. Geri kalan iş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leri her toparladığımda bir kenara para koysaydım, şimdiye Microsoft'u satın almıştım."

Phil'in özellikle o gün bu şekilde kafasına bir delik açılması gerekiyordu. O sabah, Sharon'dan bir mektup gelmişti. İkizler birkaç hafta sonra, on üç yaşına basacaklardı. Çocuklar büyüdükçe masraflarının da arttığını, dolayısıyla yaş günlerinde ve Noel'de fazladan beş yüz sterlinlik bir ödemenin fena olmayacağını söylüyordu. Ama 'her birine değil' de demişti ki Phil bunun büyük bir incelik olduğunu düşünmüştü! Toplam ödemelerine bu ekstra ödemenin ne kadar etkisi olacağını hesaplamak için on dakika boyunca hesap makinesiyle uğraştı. Sonra, eve gelince Lou'nun da bir parazit gibi ona bağlı yaşamak istediğini öğrenmişti.

"Kafe sekiz haftaya açılmış olacak. Eminim ki yapacak çok işim olacak."

Phil ağzındaki et lokmasını çiğnemeyi kesti, çatalını bıçağını masaya koydu ve parmağını havada döndürdü.

"Bir dakika, geri al... *Kafe* mi? Ne demek *kafe?*"

"Asıl sen '*kafe* ne demek?' derken ne demek istiyorsun? Benim kafem!" dedi Lou hayretle. "Sana Deb'le iş kuracağımızı söylemiştim."

"Mantıklı konuş, Lou," dedi Phil tatsız tatsız gülerek. "Hiç paranız yok, bir yatırım yapacak..."

"Hayır, var. Kredi çektik, yer bulduk ve her şey yolunda giderse Ağustos'ta kafeyi açacağız."

Phil kulaklarına inanamıyordu. "Bir dakika, tüm bunlar ne zaman oldu?" dedi sert bir tavırla.

"Sana ilk anlattığımdan beri," dedi Lou.

"Tüm bunları arkamdan mı yaptın?"

"Hayır!" dedi Lou öfkeyle. "Sana anlattım. Hatırlıyorsan, bana kendi işimi yürütemeyecek kadar akıllı olmadığımı söylemiştin. Ben de seni ayrıntılarla yormak istemedim."

"Bunu duyduğuma inanamıyorum." Phil tabağını öfkeyle masada itti ve tuzluğu yere devirdi. Bir transtan çıkar gibi ağır ağır ayağa kalktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen çıldırmışsın, Lou. Bir doktora görünmen gerek." Parmağıyla sert bir biçimde şakağına vurdu. "Kafayı yemişsin."

"Nereye gidiyorsun?" dedi Lou. Phil bifteğini yemiyorsa, cidden sinirlenmiş demekti.

Phil yanıt vermedi. Araba anahtarlarını ve ceketini kapıp, kapıyı ardından çarparak dışarı çıktı.

Lou masayı topladıktan sonra, Phil'le arasında geçen tartışma yüzünden hâlâ alt üst vaziyette olan sinirlerini yatıştırmak için yeni küvetini doldurup içine girdi. Köpüklü bir küvete girmek, son bir senedir hayal ettiği kadar güzel değildi; hayal kırıklığıyla gayet sıradan bir şey olduğunu fark etti. Yine de, yanına bir kadeh şarapla telsiz telefonu aldı ve yanıp sönmekte olan mesajları kontrol etmeye başladı. Önce, Keith Featherstone'un nazik sesinin işten memnun kalıp kalmadığını sorduğunu, kahverengi bir zarf içinde mutfak tezgâhına bıraktığı para iadesini bulup bulmadığını sorduğunu duydu. Sonra, adam yine nazikçe birinci aşama *Casa Nostra* teklifiyle ilgili karar verip vermediğini sordu.

İkinci mesaj Michelle'dendi. Ağlıyormuş gibi numara yapıyor ve gayet kontrollü bir sesle Lou'ya kalpsiz bir sürtük olduğunu söylüyor, ona hayatta başarılar diliyor ve bırakacağı son mesaj olduğunu söylüyordu. Üçüncü mesaj, Lou'nun iyi bir hayatı olmadığını ve bunun bırakacağı son mesaj olduğunu söyleyen Michelle'dendi. Lou hiç düşünmeden üç mesajı da sildi, sonra Deb'i aradı.

"Selam," dedi Deb. "Günün nasıl geçti?"

"Ne bileyim, sıradan sanırım. İstifa ettim, çılgın eski arkadaşım bana mesajlar bıraktı, Phil kafe açacağım konusunda dalga geçtiğimi sanmış ama bunun gerçek olduğunu öğrenince öfkeyle evden çıkıp gitti, Keith Featherstone beni *Casa Nostra*'nın ilk aşama teklifleri konusunda..."

"Ha, konuşacak hiçbir şey yok desene," diye güldü Deb. "Sesin yankılı geliyor, neredesin?"

"Yeni Keith Featherstone küvetimde," dedi Lou.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Umarım o da yanında değildir," dedi Deb Phil'in nereye gittiğini merak ederek. Daha doğrusu, *kime* gittiğini merak etti.

"İşi almak isteyen kimse o kadar çaresiz olamaz!"

"Bir daha kendini küçümsersen, oraya gelip seni yeni küvetinde boğarım," dedi Deb ters ters.

"Neyse, sen nasılsın?" dedi Lou.

"İyiyim. Beni boş ver şimdi, işi anlat. Neden istifa sürecinden faydalanmadın?"

Lou ona olanları anlattı.

"Eh, artık ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi Deb. "Bayan Serafinska'yı ara. Derhal o işe başla. Daha bu sabah sana numarasını verip vermediğimi sordu. Şu pembe renkli, müthiş Amerikan buzdolabını almak için o paraya ihtiyacımız olabilir."

"Tamam, ararım," dedi Lou.

"Kadın emekli, o yüzden zaman konusunda sana uyar. Sırf canı sıkıldığı için iş yerine geliyor. Ha, bu arada, kocaman, yumuşacık kurabiye tarifleri buldum. Ev yapımı dondurmayla harika olabilir."

"Hmmm," dedi evde muhteşem dondurmalar yapan Lou.

"Lütfen, onu ara," dedi Bayan Serafinska'yı en sevdiği teyzesi gibi gören Deb.

"Söz," dedi Lou ve Deb'le telefonu kapatır kapamaz Gladys Serafinska'yı arayıp ertesi gün buluşmak üzere sözleşti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Sekiz

Phil ertesi gün onunla konuşmuyordu. Lou buna şaşırmamıştı ama onu hayretlere düşüren şey, Phil'in çok geç saatte eve gelmesi, her zamanki gibi kapı ve başka şeyleri eve geldiğini belli etmek için çarpma numaraları yapmaması olmuştu. Lou onun sessizce merdivenlerden çıkıp misafir yatak odasına girdiğini ve uyuduğunu duymuştu. Phil o odada asla uyumamıştı ve bu durum Lou'nun zihninde sinir bozucu bir eşek arısı gibi vızıldayıp duruyor, her an onu sokacakmış gibi hissettiriyordu.

Lou fırına gitti, pencereden Deb'e el salladı ve pencerelerinde şirin Haziran sardunyaları olan yan taraftaki evin kapısını çaldı. Gladys Serafinska'yla daha önce tanışmamıştı ama onun yabancı aksanlı, ufak tefek bir kadın olacağını düşünüyordu. Kapıyı kocaman bir savaş gemisinin açacağını ve belirgin bir Güney Yorkshire aksanıyla "Yağmur yine başlamadan içeri gir kızım. Sağanak bastıracak gibi. Buna yaz mı diyorlar?" diyen bir kadınla karşılaşacağını tahmin edememişti.

Alçak tavanlı, kirişli, parlak pirinç kaplamalı ve duvarları biblolarla ve süslemelerle kaplı tipik müstakil bir evdi. O kadar çok süs eşyası vardı ki, toz almak işkence gibi oluyor olmalıydı. Bayan Serafinska porselen fincanlar, bir çaydanlık ve fırında pişirilmiş kurabiyelerin bulunduğu tekerlekli bir tepsiyi içeri getirirken, Lou da geniş, yumuşak koltuğa oturdu.

"Debra bana yardım edebileceğini söyledi," dedi Bayan Serafinska.

"Bayan Serafinska..."

"Lütfen, bana Gladys de. Senelerce Debra'ya da aynı şeyi söyledim ama dinletemedim. 'Bayan Serafinska ismi kulağa yaşlı bir okul müdiresinin ismi gibi geliyor."

Kadıncağız gergin gözüküyor, diye düşündü Lou. Gladys'in elinin çay koyarken titrediğini fark etmişti.

"Gladys," diye gülümsedi Lou. "Sana elimden geldiğince yardım edeceğim ama şimdiden uyarayım: Bir şeyleri atmak düşündüğünden de zor olabilir, sana ne yapman gerektiğini söylememdense birlikte yapsak nasıl olur?"

"Birlikte yapar mıyız?" dedi Gladys hayretle. "Çok saçma gelecek ama sanırım korkuyorum."

"Merak etme," diyen Lou onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

Böylece, çaylarını içtikten sonra, Lou Gladys'in peşinden yukarı kata, daha erkeksi, koyu renklere boyanmış yatak odasının yanındaki büyük bir odaya çıktı. Gardıroplar meşe rengiydi, eşyalarsa erkeksiydi.

"Burası, Bernie'nin giyinme odası. Buradan başladım..." Gladys yerde duran birkaç takım elbiseyi gösterdi. "Özür dilerim," deyip gözleri dolarken burnunu çekti.

"Gelin," dedi Lou onu odadan çıkarıp. "Önce, mutfakta çekmecelerden birinden başlayalım."

İki çekmeceyi ve altındaki bir dolabı boşalttıktan sonra, bir konteynıra ihtiyaç duyacakları kesinleşti. Gladys Serafinska ne kadar çok döküntüsü olduğunu hayal bile edememişti ama yaptığı işten keyif aldığı, mutfaktaki tüm fazlalıkları atarak bu işe ısındığı belliydi. Lou Tom'un cep telefonunu aradı. *Tub*'ı da arayabilirdi ama böylece adamlarından biriyle değil onunla konuştuğundan emin olabilirdi.

"Selam Baş Belası," dedi Tom keyifle.

Tom ona 'inek suratlı' demiş olsaydı, dizlerini yine böyle titretirdi diye düşündü.

"Malstone'daki *Serafinska Fırını*'nın orada bir konteynıra ih-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tiyacım var."

"Tamam, seni durduran yok. Bir konteynır çağır o zaman," dedi Tom gülerek.

"Çok komik Bay Broom. Şimdi, bir sakıncası yoksa lütfen..."

"Hangi büyüklükte olsun Bayan Winter?"

Ona Bayan Winter diye hitap etmesi hoşuna gitmiyordu.

"Sanırım mini boy yeterli olacak."

"Yarın sabaha kadar minilerin hepsi dışarıda olacak. Yarın yollasam olur mu?"

"Harrison'da vardır," dedi Lou muzip bir sesle.

"Az sonra oraya gelip, sizi kırbaçlayacağım küçük hanım."

Lou bir an için dehşete mi kapıldığını, yoksa heyecanlandığını mı bilemedi. Sonra, her ikisini de hissettiğine karar verdi. Bir otoyol haydudu gibi canlandırdı onu gözünde. Tom fırfırlı romantik bir gömlekle daracık bir tayt giymiş, fötr bir şapka takmış olacaktı... Yanakları o kadar kızarmıştı ki, üstünde tavuk kızartabilirdi.

"Tamam o zaman, hoşça kal," dedi hızla ve telefonu kapatıverdi. Zihninden bir porno filmi aratmayacak sahneler geçiyordu.

"Bir fincan çay?" dedi Gladys Lou'yu kıpkırmızı görünce şaşırarak.

"Harika olur," dedi Lou.

"Şeker alıyor musun?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Lou *ama on dört kaşık bromür asidi alayım*, dedi içinden.

Lou ertesi sabah bir gösteri yüzünden kilitlenen trafiğe takıldı ve konteynırın varışını kaçırdı.

"Gelen adamın ne kadar güzel bir köpeği vardı," dedi Gladys Serafinska. Kahretsin, dedi Lou içinden. Ama belki de onu birkaç gün görmemesi daha iyiydi. Önceki gece, hayal gücü neredeyse aklını uçurmuştu. Ama Phil işten eve saat ona kadar gelmeyince, epeyi düşünecek vakti de olmuştu. En azından, geç kalacağını söylemek için aramıştı ama bunu formali-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

te icabı yapıyor gibiydi. Yemek pişirmesini istememişti ve eve geldiğinde de ona neredeyse tek kelime etmemişti; yine misafir odasında uyuyarak Lou'nun huzurunu kaçırmıştı.

"Bunlar ne?" dedi Lou dolaptan bir torba çıkarıp.

"Ha, şey, bir şeyler işte," dedi Gladys sessizce.

Lou torbadakileri yere dökünce, çocuk kitapları, pastel boyalar ve kuru kalemler saçıldı yere. Hepsi de yeniydi.

"Torunlarınızın mı?" diye sordu Lou.

"Henüz değil," dedi Gladys hüzünle. "Bir ara olacağını sandık ama olmadı. Her ihtimale karşın almıştım bunları."

Lou kadının elini sıktı. "Bu dolabı her açtığınızda, size sahip olmadığınız bir şeyi hatırlattığını biliyorsunuz, değil mi?" dedi. "Haydi, bunları hayır kurumuna yollayacağınız torbaya koyalım. Torunlarınız olunca, alışverişe gidip yenilerini keyifle alırsınız."

Gladys tam itiraz edecek gibiydi ki bir şey söylemekten vazgeçti. Lou bu konuda harikaydı ve tabii, söylediklerinde haklıydı. Neden bunları daha önce birisine vermemişti ki? Bu torbadaki şeylerin evreni ona istediğini vermeye zorlayacağını mı düşünmüştü?

Gladys evdeki süs eşyalarını sevmiyordu ama hiçbirini atmamak için bir bahanesi de vardı. Bir tanesi bir arkadaşından hediyeydi, bir diğeri bir başka arkadaşından hediyeydi, bir başkası çok değerliydi... Lou dudakları tıpkı Angelina Jolie gibi olan son derece zevksiz bir köpek biblosunu eline alıp onu susturdu.

"Gladys, bu köpeği seviyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"O halde, bunu hangi torbaya koyacağız, çünkü tekrar rafa gitmeyecek."

"Tamam, garaj satışı torbasına."

Gladys hep bir garaj satışı yapmak istemişti. Emekliler kulübünde her ay bu tür bir satış düzenlenirdi. O güne dek, orada bir tezgâh açabileceği kadar çok eşyasından ayrılabileceği aklına gelmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üçüncü günün sonunda, oda çok daha ferah görünmeye başlamıştı ve Gladys de onunla hemfikirdi. Lou senelerdir karşılaştığı en güçlü insandı. Herkese Lou'nun onu çok iyi anladığını söylüyor, bu genç kadının telefon numarasını eşe dosta vermesine kızmayacağını umuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Dokuz

Phil o Pazar sabahı nadiren yaptığı bir şey yaptı. Ev telefonunun telesekreterindeki mesajları kontrol etti. Sözde karısının o günlerde neler yaptığını anlamanın en iyi yolu bu gibiydi. Titrek bir sesin *"Merhaba, ben Bayan Alice Wilkinson. Size danışmak istediğim bir konu var. Beni bu numaradan arayabilir misiniz?"* dediğini duyunca, hayretle telefona bakakaldı.

Lou ne haltlar karıştırıyordu? Estetik ameliyat falan mı yapıyordu? Sırf kendine Pazar kahvaltısı hazırlamıştı. Henüz gazeteler de gelmemişti. Buzdolabında da bir but ya da yumurta benzeri hiçbir şey yoktu. Lou nereye gideceğini söylemişti? Dışarı çıkarken, sadece 'dışarı' çıkıyorum demişti. *Dışarı!* Belki de gece geç geldiği ve misafir odasında uyuduğu için ona kızgındı ama yine de üstünde istediği etkiyi uyandırmamıştı. Oysa şu anda endişeden kıvranıyor, onu baştan çıkarmak için elinden geleni ardına koymuyor olmalıydı. Ama küstah kadın onu oyununda yenmek için çaba harcıyor gibiydi. Önceki gece ona yemek pişirdiğine dair de evde herhangi bir işaret yoktu. Ocakta tencere tava yoktu, mikrodalgaya herhangi bir şey koyulmamıştı, ocak soğuktu ve çöp tenekesi de boştu.

Sue Shoesmith'le yatmak istemiyordu ama oyununu sürdürebilmek için bunu yapması gerekebilirdi. Bunu yaparsa, suçlusu bir tek Lou olacaktı.

Lou tereyağlı tostunun son lokmasını da keyifle çiğnedi.

"Fırının harika şeyler yapıyor, Gladys," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkür ederim," dedi Gladys neşeyle. "Fiyatlarımızı düşük tutmadığımız halde, gayet iyi gitti işlerimiz. Neyse ki herkes fiyatları kaliteden öncelikli tutmuyor."

"Fırında çalışanlar çok yaşasın," diye gülümsedi Lou. "Eee, evdeki temizlik işine devam etmeye hazır mısın?"

"Hem de nasıl!"

"Haydi, gel o zaman canım."

Gladys'in yukarı kattaki elbise odasına gittiler. Burası, en büyük adımdan bir önceki adımdı. O yaşta bile, Gladys'in dolabında üstüne bundan böyle asla olmayacak giysiler asılıydı. Ellinci Evlilik Yıldönümü'ne giydiği ve o günden beri giymediği elbise ve elli sene önce en yakın arkadaşının düğününe nedime olarak giydiği elbise hayır kurumuna verilecek eşyalar torbasına ilk giden şeyler oldu. Çok geçmeden, bunlara artık demode olmuş farklı giysiler ve bir de Norma Desmond türbanı eşlik etti. Gladys paniklemeye başladı.

"Bakın, gardırobunuzda ne kadar yer açıldı," dedi Lou işin olumlu yanını vurgulayarak. "Artık buradaki giysilerin hepsi kullandığınız şeylerden ibaret." Gladys en sonunda onun haklı olduğuna karar verdi.

Gladys'in iki çekmece dolusu senelerdir bir albüme girmeyi bekleyen fotoğrafları vardı.

"Bunların çoğunu atabilirim sanırım," dedi. Fotoğraflardan birini eline alınca, gözleri parıldadı. "Ama bunu atamam. Bak, bu benim Bernie'im. Çok hoş değil mi?"

Bernie uzun boylu, dik omuzlu, büyük burunlu ve kocaman bir gülümsemesi olan bir adamdı. Klasik anlamda yakışıklı sayılmazdı ama neşeli suratı son derece çekiciydi.

"Bu da ikimizin Blackpool'da balayımızda çekilmiş bir fotoğrafı. O zamanlar, cebimizdeki iki penimiz bile yoktu." Fotoğrafı daha iyi görmesi için Lou'ya uzattı. Bernie kolunu genç, dolgun vücutlu, büyük göğüslü Gladys'in omzuna atmıştı ve her ikisi de tatlı tatlı kameraya gülümsüyordu. Gladys bir fotoğrafı daha aldı.

"Bu da ikimizin Altın Yıldönümümüzde bir gemi yolculu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunda çekilmiş bir fotoğrafı," dedi. "Cebelitarık Kayası'nda." Fotoğraftaki çift bir önceki fotoğrafta olduğu gibi birbirine sarılmıştı, Bernie'nin kolu Gladys'in biraz kalınlaşmış beline dolanmıştı ve ikisinin suratında da aynı gülümseme vardı.

"Mutlu gözüküyorsunuz," dedi Lou yavaşça.

"Mutlu sözcüğü neler hissettiğimizi tam olarak ifade bile edemez canım," dedi Gladys. "Onu ilk gördüğüm anda sevdim. Bilim adamları bunun mümkün olmadığını söylerler ama ben mümkün olduğunu biliyorum! O kadar eğlenirdik ki. Birlikteyken hep gülerdik. Tabii, her evli çift gibi tartıştığımız anlar da oldu. Ama barışmak her zaman çok güzeldi."

Gladys onu keyiflendiren tatlı bir anıya daldı ama suratındaki ifadeden bunun bir hayli muzip bir anı olduğu da belliydi.

"Bana Papağan derdi," dedi kıs kıs gülerek. "İlk randevumuzda, üstünde tüyler olan bir şapka takmıştım, bu lakap o zamandan kaldı."

"Siz de ona bir lakap bulmuş muydunuz?" diye sordu Lou gülümseyerek.

"Evet, ama benim muzip yaşlı bir kadın olduğumu düşünürsün söylersem."

Lou başını geriye atıp güldü.

"Şuradaki haline bak," dedi Gladys Lou'ya daha ince, daha yaşlı, omuzları biraz daha çökük ve lacivert takım elbiseli bir adamın fotoğrafını vererek. "Bu, oğlumuzun nikâhında çekilmişti. Bernie'nin katıldığı son önemli geceydi. Biliyor musun, o gece de ilk tanıştığımız zamanki gibi kalbimin gümbür gümbür çarpmasına neden oluyordu. Hastalandığı ve incecik kaldığı halde, bir takım elbiseyle çok hoş gözüküyordu. Bu fotoğraf için poz verirken, bana "Gladys, aşkım, hayatımda hiç senin kadar güzel bir kadın tanımadım' demişti. Düşünsene, bu halimle güzel olduğumu düşünüyordu! Bir beyefendiydi; bana hep bir kraliçeymişim gibi davrandı. Gladys gülüp ellerini iri bedeninde gezdirdi. Fotoğrafın üstüne tatlı bir gözyaşı damlası düştü ama gözyaşı Gladys'e ait değildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Lou.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neyin var canım?" dedi Gladys genç kadının yanına gelip kolunu omzuna atarak.

"Bir şey yok," diye yutkundu Lou hemen toparlanıp. "Haydi, bu odayı boşaltmaya devam edelim de ben gitmeden işimizi bitirelim."

Bazen diğer insanların attıkları şeyler sorularına kendi eşyalarından daha fazla yanıt olabiliyor, diye düşündü Lou.

Phil büyük bir cesaretle kendisine peynirli bir sandviç yapmış salonda yiyordu. Lou'nun eve geldiğinde sessiz oluşuna sevinmişti. Belli ki oyunundan göstermek istediği kadar da az etkilenmemişti. Güzel. Ona soğuk davranma planı işe yarıyordu demek ki. Belki de Sue Shoesmith'le yatmasına gerek kalmayacaktı. Onunla yatmayı hâlâ istemiyordu. Sadece hayatlarının eskisi gibi olmasını istiyordu ama bunu başarmak bu sefer daha uzun sürüyordu.

"Makarna yapayım," diyen Lou ceketini çıkardıktan sonra dosdoğru mutfağa girdi.

"Harika olur Lou," dedi Phil tatlı bir ses tonuyla Lou'nun kafasını biraz daha karıştırmak için.

Sue'nun müstehcen mesajlarının hepsini bir güzel sildikten sonra, telefonunu bu sefer kasıtlı olarak tezgâha bırakmıştı ama birkaç zararsız mesajı da Lou'nun görmesi için silmemişti. Lou bunları görürse, oyununun tamamlanacağını düşünüyordu.

Lou Phil'in düşündüğü gibi telefonu hemen gördü. Phil'in ne yaptığını kontrol ettikten ve içeride oturduğundan emin olduktan sonra telefonu aldı. Ama bir anda, Phil'in telefonu oraya kasıtlı olarak bırakmış, onu üzecek bir şey görmesini istiyor olabileceğini düşündü. Telefonda muhtemelen bir başka kadın olduğunu düşünmesini sağlayacak sahte bir mesaj vardı. Bir kaba biraz un koyup, sos yapmak için sebze doğradı ama bunu ne kadar yapmak istemese de bakışları sürekli olarak telefona kayıyordu. *"Ya telefonunu özellikle burada bırakmadıysa?" diye düşündü. Ya burada unuttuysa? Belki de kafasını kurcalayan soruların yanıtlarını öğrenmek için elime eşsiz bir fırsat geçmiştir. Hemen*

bakıver… Çabuk! Bir başka kadın olup olmadığını kesin olarak anla. Tereddütle elini telefona uzattı.

Kalp atışlarını beyninde hissederek, Lou gelen mesajları açtı. Sue İYYG diye birisinden gelmiş dört mesaj vardı. *Bu bir lakap olmalı. Bir başka Sue.* Onun galeriye gelen ve Phil'in onun gençliğine benzettiği, yeşil gözlü kadın olduğunu hemen anladı. YG harfleri *yeşil gözlü* mü demekti? Lou hayal gücünün gerçeğe dönüştüğünü hissettiği anda, midesi de buruldu. Tekrar arkasına baktı; Phil hâlâ gazetesini okuyordu. Aslında okumuyordu, sadece suratının önünde tutuyor ve arada bir 'bana aldırış etme, hâlâ gazetemi okuyorum' der gibi sallıyordu. Evdeki sessizlik, Lou'nun mutfakta telefonuna baktığının bir kanıtıydı.

SELAM diyordu ilk mesaj.

HER ŞEY İÇİN TEŞEKKÜRLER ikinci mesajdı.

HARİKA BİR GÜN GEÇİR üçüncü mesajdı.

SANA BİR GÜLÜCÜK YOLLUYORUM X son mesajdı.

Ama Phil Sue'nun ona tam o sırada yeni bir mesaj yollayabileceğini hesaba katmamıştı. Lou'nun elindeki telefon titredi ve telefonu şok içinde neredeyse yere düşürmesine neden oldu. Mesaj tonu çalmadan önce, hemen mesajı açtı ve okuduğu zaman, bilmesi gereken her şeyi öğrenmiş oldu.

Lou ilk şoku atlatmayı, sonra da o karanlık, cehennemvari yere çekilmeyi bekledi. Panik içinde ağzından çıkacak çığlığı bastırmak için elini ağzına götürmeyi, gözlerinin yaşlarla dolmasını, bacaklarının hızla onu salona götürmesini, sesinin bir başka kadının neden kocasına mesajlar yazdığını sormasını bekledi. Ama bunların hiçbiri olmayınca, o da şaşırdı.

Mesajı okurken, aslında beyninin epeydir bir şeyin farkında olduğunu anladı: evliliği ölmüştü. Evet, Susan Peach ilişkisini atlatmıştı ama bu savaşta ölümcül bir yara almıştı ve tam olarak ne zaman olduğunu bilmese de, son nefesini vermişti. Ama Lou yine de evliliğine sadakatle, bağlılıkla ve umutla sarılmış, evden attığı tanıdık fazlalıklar gibi atmaya kıyamamıştı.

Lou mesajı sildi, telefonu aldığı yere koydu ve eline tahta bir kaşık aldı. Somonu, dereotunu ve kremayı karıştırıp, pişirdiği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

makarnanın, sarımsağın, soğanların, yeşilbiberlerin, karabiberin ve baharatlı tuzun içine atarken, şaşılacak derecede sakindi. Phil yarısını yediği peynirli sandviçini tezgâha bırakmıştı ve yemeğin ne kadar lezzetli olduğunu söylemediği halde, ikinci tabağını almıştı. Karısının suratındaki ifade iştahını açmıştı. Tatlı yoktu ama zaten karnı tıka basa dolmuştu ve canı sadece stilton, porto şarabı ve kocaman bir zafer purosu istiyordu.

Phil ikinci portosunu almaya geldiğinde, Lou musluğun başındaydı. Phil'in aksini pencerede gördü. Puroyu dişlerinin arasına sıkıştırmış, bahçeye bakıyordu.

"Sanırım havuz için Japon balığı alacağım," dedi ve Lou o anda sakat evliliğinin kalbinin durduğunu anladı. Yaş günü gecesinden beri içinde tuttuğu o ufacık, ölümcül düşünce kanatlandı ve zihninin ön tarafına kondu. Lou ilişkilerinin ölüm belgesine bu tarihin yazılacağını artık biliyordu. O zaman bunu fark etmemişti ama artık biliyordu. O ve Phil, Şişko Jack ve Maureen bunun olmasını bekliyorlardı. Beden ve parazit. İki yabancı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli

Lou o gece yatağında tek başına yatarken ağlamıyordu. Belki de zihni hâlâ şok içindeydi. Belki de son üç sene boyunca bu an için o kadar çok ağlamıştı ki, daha fazla ağlama ihtiyacı hissetmiyordu. Mışıl mışıl, rüyada görmeden, hatta huzur içinde uyudu.

Ertesi sabah, Phil'in neşeyle işe hazırlanışını pamuklu yatak örtüsünün altından duydu ve izledi. Hatta Phil'in neşeyle "Hoşça kal!" deyişine, o da aynı şekilde karşılık verdi. Gayet sakin bir biçimde Gladys'in evine gitti ve çay ve tost yerlerken gayet de kontrollü davrandı. Sonra, en sonunda Bernie'nin giyinme odasına çıktılar.

Gladys o gün çok ağlayacaktı ama duyguları kış uykusuna yatmış gibi olan Lou ağlamayacaktı. Gözyaşlarının ortaya çıkması için daha elverişli bir anın gelmesini bekleyecekti. Lou'nun o sırada yapması gereken işte gözyaşlarının yeri yoktu. Bu iş için yüreğine değil, aklına ihtiyacı vardı. İki kadın Bernie'nin güzelim takım elbiselerini paketleyip hayır kurumuna vermek üzere hazırladılar. Fırında çalışan gençlerden biri ağır torbalardan birini çoktan aşağı kata indirip kamyonetine yüklemiş ve Kanser Araştırma Kurumu'na götürmüştü. Bütün atılacak şeyler torbalara yerleştirildiğinde, oda boş kaldığında ve Gladys Serafinska son gözyaşlarını da döktükten sonra, Lou'ya sarıldı ve eline kalın bir deste para sıkıştırdı. Lou parayı alırken suçluluk hissetti ve bu suratına yansıdı.

"Bunun her penisini hak ettim kızım," dedi Gladys. "Son

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç gündür bunu kendim yapmamış olsam, buna asla inanmazdım. Benim için muhteşem, muazzam bir temizlik deneyimi oldu. Beni çok üzeceğini ve güçsüz bırakacağını sanıyordum ama tam aksi oldu. Biliyor musun, kendimi uzun süredir hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum. Bernie'nin eşyalarını attığım için ondan uzaklaşacağımı sanıyordum ama öyle olmadı. Bunları neden daha önce atmadığımı bilmiyorum. Bernie geride bıraktığı şeylerden birilerinin faydalanmasını isterdi; onun için bir tapınak yaratmamı istemezdi. Çok *hafiflemiş* hissediyorum. Ben ve hafiflemek... Düşünsene!" Gülerken çenesi titredi. "Teşekkür ederim Lou" dedi ve yanağına tatlı bir öpücük kondurdu.

"Sanırım ismimi gerçekten de birçok kişiye vermişsiniz," dedi Lou gurura yakın bir hisle. "Birkaç telefon geldi."

"Umarım bir sakıncası yoktur," dedi Gladys. "Bence harikasın. Lütfen, özellikle Alice'i ara; yardımına çok ihtiyacı var."

"Tamam, onu mutlaka arayacağım," dedi Lou. "Ama önce benim biraz temizlik yapmam gerek."

Fırının kapısını çaldı, Deb elini havaya kaldırıp beş dakika dedi ve ceketiyle çantasını almak için içeri geçti. Beş dakika içinde, alarmı kurmuş ve kapıyı ardından kilitlemişti.

"Selam," dedi. "Glad'le işiniz bitti mi?"

"Evet," dedi Lou. "Bir içki içecek vaktin var mı?"

"Hiç sormayacaksın sandım. Gel."

Sokağın karşısındaki *Güzel Çançiçeği Demeti* isimli yere gittiler. Biraz yıpranmış ama yine de güzel bir yerdi. Birkaç kişi işten çıkmış, ağır ağır bir kadeh içkinin keyfini çıkarıyordu.

"Bunu ben hallederim," dedi Lou barmene dönerek. "Bir brendi, buz olmasın ve..."

"Diyet Kola," dedi Deb şaşkınlıkla Lou'ya bakıp. "Brendi? Bu saatte mi?"

"Evet, ihtiyacım var," dedi Lou.

"Brendi içtiğini bilmiyordum."

"İçmem zaten."

Deb Lou'nun brendisini barın karanlık bir köşesine taşırken elinin titrediğini fark etti.

"Lou, neler oluyor?"

"Phil'in bir ilişkisi var," dedi Lou gayet ifadesiz bir suratla.

Deb nefesinin kesildiğini hissetti. Bir yandan, bu iğrenç sırrın onunla herhangi bir ilgisi olmadan ortaya çıktığına rahatlamıştı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu yavaşça.

"Bir süredir şüpheleniyordum ama Phil dün telefonunu mutfakta unutmuş. Bunu kasıtlı olarak yaptığını biliyorum tabii. Pek bir şey yoktu aslında, Sue denen bir kadından gelen mesajlar vardı sadece. Ama telefon elimdeyken, bir mesaj daha geldi. Phil bunun olacağını tahmin etmiyordu sanırım."

"Mesajda ne diyordu?" diye sordu Deb temkinle.

Lou ona anlattı.

"Vay hergele!" dedi Deb bir tek. Mesajın yanlış anlaşılacak bir yanı yoktu; mantıklı bir çerçeveye oturtulacak bir yanı da yoktu. İçinden Lou'ya sarılmak geçiyordu ama arkadaşı çok gergindi. Hatta Deb ona sarılsa, paramparça olacakmış gibi narin bir durumdaydı.

"Ne... NE yapacaksın?"

Lou brendisinden bir yudum aldı ve suratını tiksintiyle buruşturdu. Deb içkinin üstüne bir parça Diyet Kola koydu.

"İlla ki içmen gerekiyorsa, tadı böyle daha güzel olur. Denesene."

Lou bir yudum aldı; brendinin tadı biraz daha iyiydi ama yine de yeterince iyi değildi. Ama içinin donduğunu hissettiğinden, alkollü bir içkinin vereceği ılık hisse ihtiyaç duyuyordu.

"Bir süre gelip benimle kal," dedi Deb.

"Dairen tek yatak odalı Deb. Bence geçen sefer bana yeterince bakıcılık yaptın."

"Ben arkadaşınım," dedi Deb şefkatle Lou'nun eline uzanıp. Lou arkadaşının elini sıktı ama kontrollü olmaktan başka bir tavır sergilemedi.

"Evet, hayatımdaki en iyi arkadaşımsın ama..." Deb'in iyi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

endişeli suratına bakınca, aklından neler geçtiğini anladı. "Merak etme, Deb, bu sefer daha farklı. Evliliğimizin bittiğini biliyorum. Yapmam gereken şeyler var ve bunları tek başıma yapmalıyım. Bu durumu ancak böyle atlatabilirim."

"Tamam," diyen Deb Lou'nun yanağını yumuşacık parmaklarıyla, tıpkı iki ayağının üstünde durmaya çalışan ama düşeceğinden endişe eden çocuğunun yanağını okşayan bir anne gibi okşadı. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Biliyorum. Hem tatlı kafemizin açılışını dört gözle bekliyorum. Geçen sefer, arkadaşlığımıza koşacağıma ondan uzaklaştım. Aynı hatayı tekrar yapmayacağım."

*

Sue Shoesmith ağlıyordu.

"Phil, lütfen ilişkimizi bitirme. Sanırım seni seviyorum."

"Ha siktir, bir bu eksikti," dedi Phil içinden. İçinden bahaneler uydurup oradan gitmek geçse de Sue'nun elini tuttu. Ne de olsa, Sue evliliğini kurtarmasına yardımcı olmuştu.

"Sue," dedi şefkatle. "Artık buna devam edemem. Hâlâ evli bir adamım ve kendimi iyi hissetmiyorum."

"Ama onu sevmiyorsun ve Noel'den sonra boşanacaksın."

Sen öyle san, kardeşim. Önümüzdeki hafta, bu sıralarda kuzu etiyle ve sevgiyle dolmuş olacağım. "Sana elimden gelenin en iyisini verebileceğimi sanmıyorum, sen en iyisini hak ediyorsun, hayatım."

"Umurumda değil."

Tanrım! Bu durum, tıpkı insanın ayağını (bu durumda pipisini) donmuş ve Japon yapıştırıcısıyla kaplı bir gölden çıkarmaya çalışması gibiydi.

"Kafam karışık ve seni üzmek istemiyorum."

"Seni beklerim."

Tanrı aşkına! Kadın salyangoz gibiydi. Tırnakları derisine geçiyordu. Teninde yarım ay biçiminde tırnak izleri bırakmıştı! Biraz sonra izler kan toplayacaktı. En son ne zaman tetanos aşısı olmuştu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özür dilerim, Sue. Bunun için bir gün bana teşekkür edeceksin. Bunu kendimden çok, senin için yapıyorum."

Gitmek için ayağa kalktı ama Sue yerinden bile kıpırdamadı. Phil Sue'yu alnından öptü.

"Lütfen ağlama canım. Kendine olan saygını ne ben ne de bir başkası için harca, olur mu? Çok daha iyilerine layıksın. Elveda. Hayatıma tatlılık ve ışık kattığın için sana teşekkür ederim. Seni düşünebileceğinden çok daha fazla özleyeceğim."

Ani bir hareketle geri çekilip kadının kollarından sıyrıldı, Sue ipleri kesilmiş bir kukla gibi bar masasına yığıldı. Phil Sue'nun başını ellerinin arasına aldığında, telaşla oradan çıktı. Pazartesi gecesinin soğuk havası kapıyı açtığında suratına taze bir sabah yağmuru gibi çarptı. Artık özgürdü.

Lou evde etrafına bakınıp, içinden bir liste yaptı. Giysiler, makyaj malzemeleri, mücevher kutusu, ayakkabıları, çantaları, dizüstü bilgisayarı, yemek tarifi kitapları, şemsiye, alarmlı radyo, birkaç tuvalet kâğıdı ve birkaç battaniye. Yanına alabileceği en elzem ve duygudan yoksun eşyaları seçmeye çalıştı. Güzel yemek odası perdelerini almazsa ölmezdi. Bunlar sadece birer 'nesneydi' ve sonradan başka 'nesneler' alabilirdi. Orada kalmasına neden olabilecek hiçbir şeyi geri alamazdı.

Phil'e yemek olarak geyik eti hazırladı. Baharatlı arpacık soğanlı, tatlı patatesli ve kestaneyle sote edilmiş bezelyeli bir yemek yaptı. Kuzu eti yemeğinden bile güzel oldu. Çikolatalı, kestaneli bir pasta yaptı, Phil de bunun üstüne döktüğü Chantilly kreması çenesinden damlaya damlaya bir güzel mideye indirdi. Tıpkı son zaferini kutlayan muhteşem bir kahramanın aç gözlülüğüyle yedi her şeyi. Lou ona brendi ve kahve getirdi, sonra masayı toparlarken, Phil son kez uyumak üzere misafir odasına gitti.

Phil ertesi gün ona gülümsemeyeceğini, kollarını açacağını ve Lou'nun kollarına koşacağını, bu saçmalıkları geride bırakacaklarını düşündü mutlulukla. Savaş bitmişti ve kazanan kendisi olmuştu. Şimdi, dört gözle hayatının eskisi gibi olma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sını bekleyebilirdi.

Lou son kez bulaşık makinesinin düğmesine bastı. Sonra, bir fincan kahve alıp çalışma odasına girdi ve bilgisayarın başına geçti. Eviniz hayatınızda olup bitenleri yansıtır, diyordu ekran koruyucusu olarak yazdığı sözler. Evi bir zamanlar karmakarışıktı ve lüzumsuz şeylerle doluydu ama artık düzenli ve boştu. Lou yapması gerekeni yaptı. Bilgisayarı kapatıp yatağa gittiğinde, saat sabahın ikisiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Bir

O gün kesinlikle Phil'in şanslı günüydü. Titanik Salısı'ydı. Parası ödenmiş dört yeni araba gelmişti, Sue'dan bir daha onu rahatsız etmeyeceğine ama birlikte geçirdikleri güzel zamanları hiç unutmayacağına dair bir mesaj almıştı ve Des Klasik Araba işiyle ilgili sorular sormuş ve beş dakikalığına bununla ilgili olarak sonradan eve uğrayacağını söylemişti. Evet, Phil onu kapı dışarı etmeden önce beş dakikasını ayıracaktı. O gece, kendisi ve Lou için yaptığı planları hiçbir şey alt üst edemezdi. Şişko Jack arayıp, birisinin Rolls Royce Gümüş Hayalet bulmasını istediğini söylemişti. O gece, gerçekten de dört gözle bekleyeceği çok şey vardı. Noel onun için vaktinden önce gelmişti ve karısıyla maraton gibi bir barışma seksi yapacaklardı.

Eve götürmek için birkaç P.M. Otomobilleri şaraplarından soğutmuştu ve Donny Badger Çiçekçilik'ten de kocaman bir buket çiçek sipariş etmişti. Bradley'yi de çiçekleri alması için yollamıştı. Çiçekler pahalı olsa da çok güzeldi ama makbuzu yine de gider olarak göstermek için saklayabilirdi, değil mi? Lou bir dahaki sefere hesap kitap işleriyle uğraşırken, bunu yapmasını söyleyebilirdi.

*

"Canım, ben geldim!" diye kapıdan içeri elinde şarap şişesiyle ve çiçek buketiyle girerken komik bir biçimde seslendi ama yanıt gelmedi. Işıklar yanıyordu ama evde kimse yok gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lou'ya seslendi, yine yanıt gelmedi. Neredeydi? Cep telefonunu şarja koymak için mutfağa gidince, şarja dayalı bir mektup buldu. Mektubu açtı ve çizgili kâğıtta yazanları okudu.

Phil, seni terk ediyorum. Sanırım sebebini biliyorsun. Lou.

Etrafına bakındı, Lou'nun her an gizlendiği bir köşeden dışarı fırlamasını ve "Şaka!" diye bağırmasını bekledi. Bunun doğru olabileceği aklından bile geçmedi. Şaşkınlıkla yatak odalarına girdi ve gardıroplarının kapağını açmadan önce bir süre duraksadı. Lou'nun giysilerinin dolapta olmadığını, makyaj malzemelerinin ve mücevher kutusunun da şifonyerin üstünde olmadığını görünce aklı karıştı ama eksik olan tek şeyler bunlar gibiydi. Başını sallayıp gülümsedi. Eşler kocalarını terk ettiklerinde, evin yarısını ve çatısını beraberlerinde götürürlerdi. *Touché.*

"Şimdi anladım!" dedi sırıtarak.

Lou senelerce özenle seçtiği bunca şeyi geride bırakıp onu terk etmezdi, *edemezdi.* Yeni banyosunu terk etmesi *mümkün değildi.* Hele ki banyoyu yaptırmak için verdiği savaştan sonra. O da kendi ufak oyununu oynuyordu ve geçen seferki olaydan beri olgunlaştığını ve bir savaş vermeden pes etmeyeceğini gösteriyordu.

Ama Phil kendi dolabını her ihtimale karşın tereddütle kontrol etti. Gömlekleri yırtılmamıştı, pantolonlarının apış arası da kesilmemişti. Hayır... Lou onu gerçekten terk etmiş olsaydı, bundan çok daha fazlasıyla karşılaşırdı.

Phil Lou'nun harikulade soslarından birini mikrodalga eritti ve mektubu tekrar okudu. Öylesine muhteşem bir gün geçirmişti ki, "Bunu hiçbir şey mahvedemez," diye düşündü. Lou eve geldiğinde, cidden ateşli bir gece geçireceklerdi!

Lou son kutusunu da May'in eski dairesine taşıdı. En azından, Tom'la Deb daireyi büyük bir duygusallık içinde boyadıklarından, içerisi gözlerini rahatsız etmiyordu. Elektrikli ısıtıcıyı açtı ve dairenin bir an önce ısınıp hem içinde, hem de dışında hissettiği soğukluğu gidereceğini umdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Konteynırdan kurtardığı eski tabureyi bir yere yerleştirdi. Tabureyi biraz zımparalayıp boyayınca yeni gibi olmuştu. Alarmlı radyolu saatini taburenin üstüne yerleştirdi. Yatağın yanında perdeyi çekip, Argos'tan yeni aldığı gece ışığını prize taktı ve yine yeni aldığı ucuz ikili yatak örtüsünü ve bir çift yastığı yatağa koydu. Arka planda biraz ses olsun diye radyoyu açtıktan sonra, o yatakta daha önceden kimin yattığını düşünmemeye çalıştı. Ama zaten bu sert şiltenin üstünde *uyumak* mümkün müydü? Olumlu düşünmeye çalışarak, şiltenin sırtına iyi geleceğini düşündü ve o şartlar altında kendisini şaşılacak derecede iyi hissetti.

Tam su ısıtıcısını açacakken, birisi kapıyı çaldı. İçeriye girmek bir tek kafeden mümkün olduğu için, biraz endişelendi. Kafenin kapısı kilitliydi.

"Kim o?" dedi beraberinde getirdiği kutudan bir ekmek bıçağı alıp.

"Lou sen misin?" dedi Tom.

Lou kapının kilidini açtı ve sadık köpeğiyle birlikte Tom içeri girdi.

"Işığı açık görünce, birisinin içeri girdiğini sandım," dedi Tom etrafına bakınıp. "Ne yapıyorsun?"

"Şey, buraya taşındım," dedi Lou utangaç bir gülümsemeyle.

"Buraya mı taşındın?"

"Kocamı terk ettim," dedi Lou. Bunu yüksek sesle söylemek, her şeyi daha gerçek kılmış, daha da korkutucu hale getirmişti. Başının döndüğünü hissedince, elektrikli su ısıtıcısına uzandı.

"Çay?" dedi.

"Evet, alırım, teşekkürler," dedi Tom yavaşça. "Peki, dur bir dakika, evi terk edip buraya mı taşındın?"

"Evet," dedi Lou ona bakmadan.

"Neden buraya?"

"Gidecek başka bir yerim yok," dedi Lou omuzlarını silkip.

"Deb'e gidebilirdin?"

"Deb'in dairesi ufacık, bir de yalnız kalıp düşünmem gereki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Şimdilik burası idare eder."

"Ama Lou, burası soğuk ve harap vaziyette. Tanrı aşkına, burası bir depo."

"İdare eder. Gerçekten, bana göre bir sorun yok."

"Ama bir dolap ya da koltuk bile yok."

"Bir sandalye ve yatak var. Durumumu ayarlayana dek idare eder."

Tom düşünceli düşünceli başını kaşıdı, sonra ne yapacağına karar verip Lou'nun valizlerinden birini kaptı.

"Tamam, şimdi benimle geliyorsun," dedi. "Evimde bir sürü boş oda var."

"Hayır, gelmiyorum."

"Evet, geliyorsun. Kımılda bakalım."

"Hayır, Tom," dedi Lou kararlı bir tavırla. "Çok naziksin ama burada kalacağım. Biraz yalnız kalmak istiyorum."

Lou'nun kararlı tavrını fark eden Tom, valizi yere bıraktı ve büyük bir gıcırtı sesi çıkaran sandalyeye çöktü. Lou ona bir fincan çay uzattı. Tom fincanı almak için ayağa kalktığında, odanın yarısını kaplamış oluyordu. İş güçten üstü başı kirlenmişti, tıraş olması gerekiyordu ve saçları tozlanmıştı ama yine de çok yakışıklı görünüyordu. Sonra, Lou'nun zihni geriye gitti ve birden Phil'e, güzel eşyalarına ve ılık, büyük evine geri dönmek istedi. Bayan Lou Casserly birisinin onu kapacağını düşünerek üniversitede okurken ki birisi bunu hep yapmıştı, her şey gayet güzeldi ama insanın yaşı ilerledikçe işler daha riskli bir hal alıyordu. Sanki dünyadan aşağı atlamış ve yarı yolda onu bir daha yukarı çekemeyecek bir halatın olmadığını fark etmişti. Ama onu geri çekecek bir halat olsaydı, zaten yörüngeye kadar fırlatırdı.

"Yemeğin var mı?" diye sordu Tom bir kutunun üstünde duran patates cipsi paketine bakarak. "Umarım bunu yemeyi düşünmüyorsundur."

Lou onun endişeli haline gülümsedi. "Çok aç değilim, Tom."

"Ustalar işe başladı biliyorsun. Yedide burada olacaklar. Etrafı kırıp dökmeye başlayacaklar, o saatten sonra zaten uyuya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mazsın."

"Sorun değil. Saat altı buçukta gözlerim açılır." Lou espri yapmaya çalışmıştı ama boğazı kuruyunca sesi çatlamıştı. Gerçi o gece gözüne fazla uyku gireceğini de sanmıyordu.

"Lou, lütfen, bırak da sana yardım edeyim," dedi Tom elini uzatıp. Lou'nun koluna değer değmez, Lou ayağa fırlayıp kahve almaya gitti. *Lütfen, bana dokunma*, diye düşündü. Tom ona dokunsa, nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

"Tom, biraz düşünmem gerek, lütfen," dedi. "Gerçekten iyiyim. Sadece biraz yalnız kalmam gerek."

Tom onun ne demek istediğini anladı, fincanını bıraktı ve tereddütle ayağa kalktı. Başı neredeyse tavana değmek üzereydi.

"Tamam ama Clooney'yi seninle bırakıyorum, itiraz da istemem," dedi. "Sabah onu dışarı bırakırsan, ne yapması gerektiğini bilir. Şimdilik, sen uğraşma diye ben dışarı çıkarayım. Yemeğini yedi, sabah geldiğimde de ofise girdiğimde onu doyururum."

Lou fincanın ılıklığını içine çekti. Elektrikli ısıtıcı etkisini göstermeye başlamıştı ama hâlâ kemiklerine kadar soğuğun işlediğini hissediyordu.

"Tamam," dedi. Bu konuda pes etmişti.

Tom on dakika sonra Clooney'yle birlikte, bir kutu köpek bisküvisiyle, bir su kabıyla ve hırdavatçı dükkânından aldığı bir şilteyle geri döndü.

"Fikrini değiştiremez miyim?"

"Hayır, değiştiremezsin, Tom," dedi Lou. "Lütfen, bu gece Deb'e burada olduğumu söyleme. Onu yarın arayacağım. Lütfen, bana söz ver. Biraz düşünmeye ihtiyacım var, olanları duysa hemen buraya gelir."

"Yalnız kalmamalısın," dedi Tom.

"Yalnız değilim." Lou, Clooney'nin başını okşadı. "Beni burada bu iri hırsız avcısıyla baş başa bırakıyorsun."

Avcı mı? Tom tüm endişesine rağmen, Lou'nun sözcük seçimine gülümsedi. Onu aldığı gibi cebine sokmak istiyordu.

"Bu gece benim için neyin iyi olacağını biliyorum. Gerçek-

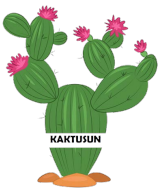
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ten," dedi Lou konuyu kapatan bir ses tonuyla.

Son derece minnacık ve savunmasız göründüğü halde, Tom ona herhangi bir şekilde müdahale etmek istemedi. Lou'nun bedeni öyle yapmaması gerektiğine dair yoğun bir biçimde sinyaller yolluyordu. Tom ağır çekimdeymiş gibi, Lou'ya fikrini değiştirecek vakti tanıyarak dışarı çıktı. Ama Lou fikrini değiştirmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli İki

Clooney ve Lou mışıl mışıl uyudu. Evet, Clooney'nin orada olması, Lou'yu büyük ölçüde rahatlatmıştı. Daire ürkütücü bir biçimde sessizdi ve sokak ışıklarının yanmaması dışarısının oldukça karanlık olmasına neden oluyordu. Ama iri köpeğin gece uyurken ki nefes alıp veriş sesleri ve rüyasında muhtemelen tavşan gibi bir şeyi kovalıyormuş gibi irkilmesi Lou'nun korkularını yenmesini sağladı. Hem odada bir canlının daha olması, özellikle de cesur gözükmesi gerekmeyen, gecenin bir yarısı uyandığında pencereden yıldızlara bakmasına ve neden yarı ıslak vaziyette yatağa geri dönmeden önce bir banyo aldığını açıklamak zorunda kalmaması gereken bir canlının olması da ona yardımcı oluyordu.

Saat altıdan sonra uyuyamayınca kalktı, kahve yapıp giyindi. Clooney de onunla birlikte kalktı. Lou onu dışarı çıkardı, köpek de her zamanki gibi tuvaletini yaptığı noktaya gitti. Lou, Tom gelene dek Clooney aç kalmasın diye ona birkaç köpek bisküvisi verdi. İnşaatçılar saat tam yedide oraya geldiler, radyoda çalan şarkıya seslerini duyurmaya gayret ederek eşlik ettiler. Tamirat sesleri, onları kafenin açılışına bir adım daha yaklaştırsa da Lou heyecanlanamıyordu. Öylesine uyuşmuş vaziyetteydi ki, acaba bir daha hiçbir şey hissedemeyecek mi diye düşündü.

Yarım saat sonra, Lou tam ustalara dört fincan çay götürürken, bir kadın ayakkabısının sesi merdivenlerden yukarı doğru ilerledi ve bunların kime ait olduğunu bilmek zor değildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bir geceliğine bende kalamayacağını bilmek, beni arkadaşın olarak ne kadar kötü hissettiriyor biliyor musun?" dedi Deb aksi bir tavırla.

Hah, eski duygu sömürüsü taktiği, diye düşündü Lou acı bir gülümsemeyle.

"Kahve?"

"Tabii ki kahve istiyorum," dedi Deb. "Bana neden Phil'den derhal ayrılacağını söylemedin?"

"Çünkü bunu sadece yapmak istedim, bunun üstüne konuşmak istemedim, Deb. Anlamıyor musun?"

Deb kahvesine biraz süt eklerken, bir şeyler mırıldandı.

"Tom seni ne zaman aradı?" diye sordu Lou.

"Sabahın yedisinde."

Lou çaresizlik içinde başını salladı. En azından Tom verdiği sözü tutmuştu.

"Ona hak vermemek elde değil... Senin için endişeleniyor," dedi Deb onu korumaya çalışarak.

"Ama endişelenmesine gerek yok. Neden, sana ne dedi?"

"'Lou için endişeleniyorum,' dedi."

"Ha, tamam."

"O adam sana âşık. Tabii ki senin için endişelenecek, seni şapşal."

Lou kahvesini üstüne başına püskürtüp cıyakladı.

"Tanrım, sen iyi misin?" diye sordu Deb.

"Hayır, değilim!" diye bağırdı Lou acı içinde. "Niye böyle dedin?"

Deb ona ufak bir havlu fırlatıp, Lou'ya bir kahve daha hazırlamaya girişti.

"Kör, ya da aptal değilim," diye homurdandı. "Siz ikiniz öyle olabilirsiniz ama ben değilim."

"Tamam, haklısın. Ama o benim değil, senin üstüne üstüne devriliyor."

"Doğru ifade, 'üstüne düşüyor'," dedi Deb. "Ama düşündüğün gibi değil. Tom sadece arkadaşım olmak istiyor ama seninle ilgili olarak düşündükleri bundan ibaret değil. Lou, seni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gördüğünde adamın gözleri bir geceliğine Toy R Us'da mahsur kalacakmış gibi parıldıyor."

"Yok canım," dedi Lou bu lafı geçiştirmeye çalışarak. "Gerçekten mi? Gözleri mi parıldıyor?" diye sordu sonra.

"Evet," dedi Deb. "Senin için de aynı şey geçerli, o yüzden sakın bunu inkâr etme. Konuştuğun kişi benim. Tom'la benim bir çift olmadığımızı duyunca ne kadar rahatladığını da gördüm."

"Yok canım, saçmalama," dedi Lou her ikisini de ikna edemeyerek. "O asla..."

"O asla ne? Senin gibi birisinden hoşlanmaz mı?" dedi Deb gülerek. "Bak sana ne diyeceğim Lou Winter: Tom seni beğeniyor, çünkü sen çok güzelsin, tatlısın, komiksin, harika göğüslerin ve gözlerin var ve sana sahip olan bir erkeğin dizlerinin üstüne çöküp hayatının her günü sana bir tanrıça gibi tapması gerekir."

Lou ağzı açık bir halde arkadaşına baktı.

"Sakın ağlayayım deme Lou Winter!" diye bağırdı Deb.

"Sen de güzel şeyler söylemeyi kes," dedi Lou gözleri dolu dolu.

"Sana yalan söyleyemem. O kel heriften ayrıldığına üzüldüğümü söyleyemem, Lou. Ama daha fazla üzüldüğünü görmek ve bunu tek başına atlattığını görmek de istemiyorum. Ben arkadaşınım. Lütfen, beni kullan. Gel ve ufacık dairemde benimle birlikte kal," diye yalvardı Deb ellerini tutarak.

Lou yavaşça ama kararlı bir tavırla "Lütfen, Deb," dedi, "Tek başıma olmam gerek. Ne yaptığımı biliyorum. Yalnız kalmak istiyorum. Kafamı toparlamam gerek." Deb ona Tom'un önceki akşam defalarca baktığı gibi bakınca da "Haydi, işe git," dedi. "Anneme gitmem gerek."

Deb onu rahatlatmak ister gibi, kardeşi gibi sarıldı.

"Sakın senin için doğru olmayan bir şey yapmanı istemesine izin verme," dedi. "Hiçbirimizin seni etkilemesine izin verme." Deb geçen sefer olanlar yüzünden, bu konuda kendisini çok suçlu hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam," dedi Lou. Bu sefer, buna izin vermeyecekti.

Saat dokuz olduğunda, Lou telefonun başına geçmiş avukat listesindeki kişileri arıyordu. O gün bir randevu almak istiyordu. Listesindeki beşinci kişi, saat ona kadar oraya gidebilirse Beverley Brookes'la bir görüşme yapabileceğini söylemişti. Lou tamam dedi ve tam vaktinde oraya vardı. İlk önce, Clooney'yi hırdavatçı dükkânındaki Eddie'nin yanına bıraktı. Tom da dükkâna varmak üzereydi. Lou onu görmek için beklemedi, bunu gerçekten de istemiyordu. Tom'un aklını allak bullak etmesini istemiyordu.

Hukuk ofisine varınca, boşanma sebebi olarak 'mantıksız davranışlar' bahanesini öne sürdü. Ne de olsa böylesi bir davranışı kanıtlamak zinadan çok daha kolaydı ve bunu destekleyecek birçok kanıtı vardı. Beverley Brookes'a Phil'in son birkaç senedir sergilediği davranışlardan örnekler verirken, bunları yaşadığı sırada aklını nasıl kaybetmediğine şaştı. Bunları yüksek sesle bir yabancıya anlatırken, her şey kulağına korkunç geliyordu ama Beverley Brookes aldığı notları ona geri okuyunca, her şey daha da kötü geldi. Bunlara o kadar süre nasıl dayanmıştı? Lou Casserly'nin normal şartlar altında asla tahammül etmeyeceği acı ve intikam hisleri Lou Winter için nasıl sıradan şeyler haline gelmişti?

Beverley Brookes dışarıya çıkarlarken, Lou'nun elini tuttu ve Phil'in belgeleri yirmi bir gün içinde teslim alacağını söyledi.

Lou tipik kapalı ve yağışlı İngiltere havasında dışarı çıkarken, birden boşanma işlemlerini başlattığını fark etti. Bunu fark etmek, onu havadan daha fazla üşüttü. Hazır soğuk havayı düşünürken, şimdi olanları annesine de anlatması gerekiyordu.

Phil güzel güzel uyumuştu ama o koca yatakta Lou olmadan uyumak biraz tuhaftı. Lou'nun kokusu çarşaflara sinmişti ve Phil bu yüzden azmıştı. Kolu Lou'nun bedeninin olması gerektiği yere sarkmıştı. Onun kalıcı olarak evi terk etmediğini biliyordu. Yine de, her ihtimale karşın önceki gece geç saatte

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnternet'ten ortak banka hesaplarını kontrol etmişti. Hesaba dokunulmamıştı. Ama yine de parayı şahsi hesabına transfer etmişti. Lou'nun kadınsı saçmalıkları bırakıp da eve döndüğünde, o gece ona neler pişireceğini düşünmeye koyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Üç

Lou kasabaya inince, bir kahveyle iki çörek sipariş etti. Isırdığı ilk lokma, bir türlü boğazından geçmedi. Aç olmadığını, *Kadınlar İçin Kadınlar* isimli dergiyi okuduktan ve iki kahve içtikten sonra fark etti. Sonra kendine gereksiz yere oyalanmaması gerektiğini söyledi. Bedeninin geri kalanı inkâr halinde olduğu halde, beyni bunu yaptığını biliyordu.

Annesinin evine vardığında, vakit öğleden sonra olmak üzereydi.

"Bu ne sürpriz," dedi Renee. "Neden bugün işte değilsin?"

Lou annesinin koyun postunun üstünde dikilip "Anne," dedi. Konuya yavaş yavaş girmeye karar vermişti oraya giderken.

"İşimi bıraktım, Phil'i de terk ettim."

Ama tabii, en ince planlar bile...

Renee bir süre hiçbir şey demedi. Duyduklarını idrak etmeye çalıştı, bunun gerçek olduğuna kanaat getirdi, sonra da tepki verdi.

"İşini mi bıraktın? Neden böyle bir şey yaptın? Çıldırdın mı? Hem Phil'i terk ettim de ne demek?"

"Onu dün öğleden sonra terk ettim."

"Neden?"

"Çünkü artık onu sevmiyorum. Ayrıca, bir ilişkisi var."

Renee kolyesiyle oynadı. Kolyesindeki boncukları tespih çevirir gibi çeviriyordu.

"Elouise, ne yapıyorsun? Bir doktora falan ihtiyacın var mı?"

Lou bile annesinin anlayışsızlığına şaştı. O dönemin kadın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larını, kendi nesli ile kıyasladı. Zina konusunun yağ ve su gibi olduğunu düşünürdü.

"Anne, senden bu konuda onay bekliyor değilim. Sana sadece söylüyorum, çünkü artık eski evimde yaşamadığımı öğrenince, nedenini merak edeceğini düşündüm. Bu konuda soru yanıtlamak için de gelmedim buraya. Ne yaptığımı biliyorum. Boşanma işlemlerini çoktan başlattım."

"Ama onu daha dün terk ettiğini söyledin."

"Evet, ama üç sene kadar geç kaldım."

"Mutluydun!"

"Hayır, mutlu olan *oydu*. Ben çok mutsuzdum!" diye bağırdı Lou avazı çıktığı kadar.

"İnanamıyorum," dedi Renee koltuğa çökerek.

"Hangi kısmına inanamıyorsun? Phil'in bir ilişkisi daha olduğuna mı?"

"Hayır, mantıklı düşünmediğine!" diye bağırdı Renee.

"Ama mantıklı düşünüyorum anne. Uzun süredir, ilk kez mantıklı düşünüyorum."

"Ah Elouise, adam bir kere bir barda birisiyle otururken yakalandı. Bir kez. Onları birlikte yatakta yakalamadın, değil mi? Eminim ki bu sefer de kanıtın yoktur. Deb'in bu işte parmağı olduğuna bahse girerim. Ortalığı yine o mu karıştırdı? O kadının sahip olduğun şeyleri kıskanıyor olabileceği aklına geldi mi hiç?"

"Sahip olduğum şeyleri mi?" dedi Lou öfkeden ağlamak üzere. "Uçkuruna sahip çıkamayan bir adama sahibim, o kadar."

"Güvendesin, harika bir evin var, bankada paran var, işi gittikçe büyüyen bir kocan var. Yakında tatile çıkmayacak mıydınız?"

Lou acı acı güldü. Annesi her zamanki gibi davranıyordu. Önce, hayatın rahat yanlarını düşünüyordu. "İnanamıyorum," dedi. "Bir kez olsun, benim tarafımı tutacağını düşünmüştüm."

"Ben zaten senin tarafını tutuyorum, Lou. O yüzden hayatını heba etmeni istemiyorum," dedi Renee panikle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Harika olan neyi heba ediyorum, anne?" diye sordu Lou.

"Elouise," dedi Renee aklı başından gitmiş gibi. "Evlilik zor zamanları atlatmaktır. Phil'in neden bir ilişkisi olduğunu anlayabilmek için, önce kendine baktın mı hiç?"

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" dedi Lou hayret dolu bir kahkahayla.

"Çünkü..."

"Çünkü ne?"

"Boş ver," dedi Renee.

"Hayır, boş vermeyeceğim," dedi Lou öfkeyle. Annesi ne söyleyecekse söylesin, rahatlasın diye düşündü. "Çünkü ne, anne? Çünkü NE?"

"Çünkü baban beni aldattığında ben bunu yapmak zorunda kaldım!" diye bağırdı Renee.

Lou donakaldı. Odaya derin bir sessizlik çöktü, duyulan tek ses şöminenin yanında duvarda asılı olan saatten yükselen tik tak sesleriydi. Lou konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Ağzı bir şeyler söylemek için açıldı ama sözcükler dudaklarının ardına sıkışıp kaldı.

Renee gömleğinin içinden bir mendil çıkarıp burnunu sildi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Lou en sonunda güçlükle nefes alarak.

"Hiçbir şey söylememeliydim. Boş ver."

"Hayır, hayır, anlatmalısın."

Lütfen, anlatma.

Renee kuru dudaklarını yaladı."Babanın... Bir... Sonra, durumu toparlamaya çalıştık. Zor oldu ama bunu başardık. Birkaç senemiz zor geçti diye her şeyi çöpe atmadık. Bazen bu tür şeyler zaman alır ama buna değer. Bu yüzden, sıkıntılarının geçeceğini biliyorum."

"Babam seni aldattı mı?"

Lou bunu kabullenemiyordu. Yakışıklı, muhteşem, iyi yürekli, güler yüzlü babası annesine acı mı çektirmişti? İlk erkek arkadaşının onu aldattığını öğrendiğinde, onu unutmasını ve ileriye bakmasını, onun bir Casserly kızı için yeterince iyi ol-

madığını söyleyen babası mı yapmıştı bunu?

Renee kıpırdamadı, kafasını kaldırmadı, göz teması da kurmadı.

Lou midesinin gerildiğini hissetti ama midesinde çıkarabileceği bir şey de yoktu. Başı döndü, dengesini kaybeder gibi oldu ve ne tuhaftır ki babasının yaptığı meşe büfeye tutunarak destek aldı.

Babası ve başka bir kadın mı?

Lou'nun oradan gitmesi gerekiyordu. Odadaki hava yoğunlaşmış, tüm oksijeni emmişti.

"Gitmem gerek," dedi cebindeki anahtarları bulmaya çalışarak.

"Elouise!" diye seslendi Renee arkasından ama Lou çoktan dışarı çıkıp arabasına varmıştı.

Gözleri neredeyse hiçbir şey görmeden kasaba otoparkına girdi, arabasından çıkıp babasının 'Eğik Olmayan Pisa Kulesi' dediği tepedeki binaya çıktı. Küçükken oradaki yeşillik alanda birçok kere piknik yapmışlardı. Annesi yürüyüş yapmaktan pek hoşlanmazdı (adeta topuklu ayakkabılarla doğmuştu) ama Lou, babası ve Murphy orada sık sık yürüyüş yapmışlardı. Babası piknik sepetlerini taşırdı, bir yere otururlardı ve kıpkırmızı lalelerin arasında oturup, yumurtalı ve tereli sandviçlerini, çikolatalarını ve Lou'nun pişirdiği kekleri yerlerdi. Lou bunların yanında Ribena, babası şekerli sütlü çay, Murphy yse bir tas su içerdi. Orada, kendisini babasına yakın hissederdi. İri yarı, geniş omuzlu, bitkilere ve hayvanlara karşı son derece nazik babasını hayal edebiliyordu. Hatırlamak istediği baba buydu, onu seven kalpleri kıran bir baba değil. Acaba Phil'e yüreğinin derinliklerinde babasıyla aynı olduklarını düşündüğü için mi kapılmıştı? Hayır, hayır, hayır...

Lou adeta birisi içini boşaltmış da taşlarla doldurmuş gibi hissediyordu. Ölmek istiyor, zihninin sorduğu bin bir türlü soruya yanıt vermekten kaçınıyordu. Yok, aslında ölmek istemiyordu, çünkü öteki dünyada aklı aynı sorularla dolu vaziyette uyanabilir ve sonsuza dek bu işkenceyi çekebilirdi. Sadece var

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmamak, herkesin benliğinden uzaklaşmak ve içine düştüğü deliğin onu bir hiçlik haline getirene dek kapanmasını istiyordu. İnsanların geleceği sürekli olarak ellerinden alınırdı ama Renee'nin itirafı, Lou'nun geçmişini elinden almıştı. Oysa bu geçmişin taş gibi sağlam, değişmez, temeli yıkılmaz bir geçmiş olması gerekirdi. Ama geçmişi silinmiş, parçalanmış ve molozları etrafa saçılmıştı.

Evi her neresiyse, oraya dönmesi gerektiğini fark ettiğinde, hava bir hayli kararmıştı. Canı büyük ve rahat evinde olmayı istedi. Evine gidip Keith Featherstone'un en sonunda tamamladığı kocamana küvetinde güzel bir banyo yapabilir, Phil'in yanına yatabilirdi. Belki de annesinin dediği gibi, zamanla her şey *düzelebilirdi.* Annesi *bir zamanlar* mutlu oldukları konusunda da haklıydı. Eh, en azından hayatları tatminkârdı, bu ikisi aynı şey değil miydi? Lou bunun yanıtını bilmiyordu.

Dairesine dönerken, köşedeki Beyaz Gül isimli dükkândan bir kutu After Eight çikolatası, bir şişe brendi, birkaç tuvalet kâğıdı ve bardakaltlığı aldı. O şartlar altında, oldukça gülünç bir alışveriş torbasıydı.

Dairedeki sessizlik kulaklarını rahatsız edince, bundan kurtulmak için radyonun sesini makul sayılacak bir seviyede açtı. Sonra, brendiyi açtı ve bir bardağa koyup kafasına dikti. Bu içki onu Phil'in brendi içtiği zamanlardaki kadar rahatlatmıyordu; boğazını yakıyordu. Böylece, ağlamak için bir mazeret daha buldu.

Tom *May'in Kafesi*'ne geç bir saatte girdi, dikkatle merdivenlerden yukarı çıktı, kafenin tavanından içeri sızan radyo sesini duydu. Kapıyı hafifçe tıklattı ama yanıt gelmeyince kapıyı açıp içeri girdi.

Lou başını ellerinin arasına almış, bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve hissettiği acıdan başka bir şeyin farkına varamayacak durumdaydı. Tom bir adım yaklaşana dek onun farkına varmadı ama zaten o sırada artık kendisini toparlayamayacak haldeydi. Lou'nun onuru çoktan ayaklar altına alın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Her şeyini kaybetmişti; içi boş ve kupkuruydu; bir tek acı hissetmesine neden olan bir şeyle baş başa kalmıştı. Tom onu yatağa oturttu ve kolunu omzuna atıp Lou'yu kendisine doğru çekti. Lou derhal yanaklarından aşağı süzülen yaşları nafile yere silmeye kalkıştı.

Tom brendi şişesini gördü ama Lou kendisine zarar verecek miktarda içmemişti.

"Sana bir şey getirebilir miyim?" diye sordu yavaşça.

"Hayır," diyen Lou acı acı güldü. "Bana yeni bir baba bulabilirsin ama."

"Yeni bir baba mı? Neden yeni bir baba?"

Lou ona her şeyi anlattı. Babasının ne kadar harika bir adam olduğunu düşündüğünü ama sonra Renee'nin ona söylediklerini anlattı. Tom Lou'nun ardı arkasının kesilmeyeceğini düşündüğü gözyaşlarını başparmağıyla sildi. Parmakları devasa boyutlarda surat silecekleri gibiydi.

"Lou," dedi Tom alçak sesle. "Belli ki baban seni çok seviyormuş. Bunu düşünmelisin."

"Bu öğleden sonra, ne zaman suratını gözlerimin önüne getirmeye çalışsam da yapamadım. Görebildiğim tek kişi Phil."

"Sana bir fincan çay yapayım," dedi Tom.

"Bir brendi daha içmek istiyorum. Çok sarhoş olup sızmak istiyorum." Lou masada duran bardağı doldurmak için uzanınca; Tom bardağı ileri itti.

"Biraz daha içersen, sabah korkunç bir baş ağrısıyla uyanacaksın," dedi. "Hem o fincan bana lazım, o yüzden bırak da ben alayım."

Lou bardağı bıraktı. Hiç hoşuna gitmeyen bir içkiyi zorla içmenin, öfkeyle kendisine ceza vermek için yaptığı bir şey olduğunu biliyordu. Phil'e, annesine ve en çok da babasına bas bas bağırmak istiyordu ama babası artık orada değildi ve asla kızının yüreğinde neden parçalandığını ona açıklama fırsatı olmayacaktı. Dolayısıyla, acı verebileceği tek hedef kendisiydi.

Radyoda baladlar çalıyordu. Gerilerden gelen gitar sesi, adeta Lou'nun gözyaşı kanallarına bağlıydı ve ona hiçbir fay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dası olmuyordu. Babası hep o tür müzikler dinlerdi. Tammy Wynette, Johnny Cash, June Carver, Dolly Patron. Phil de Dolly Parton'ı severdi ama bunun müzikle hiçbir alâkası yoktu. *Babası. Phil. Babası. Phil. Babası.* Farklı iki nesle ait aynı adamdı onlar.

Country ve Western tarzı bir kadın şarkıcı sanki Lou'nun o anda hissettikleri için özellikle çalan şarkıyı yazmış ve ona daha da acı çektirmek için radyoda çalınmasını sağlamıştı. Şarkının giriş kısmı bile, kırık bir kalple ve buna sebep olan bir hergeleyle ilgili olacağına işaret ediyordu. Lou gözlerini tavana dikti. Kalbi bir bisküvi gibi, çıt diye ortadan ikiye ayrılabilirdi.

Bu gece, benimle dans et, diyordu kadın şarkıda. *Her şeyi düzelt...*

Lou böyle bir şarkıyı dinleyebilecek ruh hali içinde değildi. Ruhundan her biri bir diğerine bağlı gözyaşlarını çekip çıkarması mümkün değildi.

Tom çay yapmak için ısıtıcıyı açarken, ansızın "Dans et benimle," dedi. "Haydi."

"Saçmalama," dedi Lou, her şeye rağmen gülerek. Eskiden, boyu iki metreye yakın olan Alan Flockton o güne dek dans ettiği en uzun erkekti; dahası, adamın genişliği de boyunu aratmıyordu. Lou kendisini sadece cüce gibi hissetmekle kalmamış, bir de kampuste 300 mil yarıçapın içinde kalan bütün öğrenciler onlara gülmüştü.

"Haydi, ciddi söylüyorum."

Tom onu direnmesine rağmen ayağa kaldırıp elini tutarken kimse gülmüyordu. Lou elini geri çekti ama Tom bırakmadı. Kolunu beline sardı, yanağını da Lou'nun başını üstüne yasladı. Lou birden babasının ona Engelbert Humperdinck eşliğinde, salonda ona vals yapmayı öğrettiği gün geldi. Şarkı yalnızlıkla ilgili, hüzünlü bir şarkıydı.

Beni kalbimin kırıldığı sırada buldun.
Seninle bir kere dans ettim ve bu yetti.
Sen, göze alacağımı bildiğim bir fırsatsın,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bazen uçurumdan atlamadan, aşağı bakmak gerekir.

Neredeyse hiç kımıldamadan, belli belirsiz sallanarak dans etmeye başladılar. Tom elini sıkı sıkı tutuyordu. Tom ne yaparsa yapsın, Lou artık bir yere gitmiyordu. Tom onu biraz daha kendisine çekti. Lou onun dudaklarının saçlarında gezindiğini hissetti.

Sırtımı aşka ve sevgiye döndüm,
Hayatım bir süre soğuk ve boştu.
Sonra, sen beni kollarına aldın ve dans ettik,
Yüreğim yine gülümsemeye başladı.

Lou artık kendisini bir cüce gibi değil, harika hissediyordu. Ama bu dans bir hataydı. Tom'un ona bu şekilde sarılmasına izin vermemeliydi. Ama bedeninin onun ılıklığına, tehditkâr olmayan sevgisine ve saçlarında gezinen dudaklarına ihtiyacı vardı.

Bu gece, benimle dans et... Şarkının son nakaratı olmalıydı ve Lou o anı yitirecek diye kıpırdamaktan bile korkuyordu.

... Her şeyi düzelt. Dans et benimle aşkım, bir kez daha dans et.

Şarkı sona erince, Tom yavaşça geri çekildi ve iri elleriyle Lou'nun suratını tuttu.

"Lou," dedi ama ses tonu çok daha fazlasını söylüyordu.

Dudakları tuzlu yanaklarına kaydı. Tom bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama Lou direnmeyince onu hafifçe öptü. Lou'nun dudaklarının yanıt verir gibi aralandığını hissetti, sonra dudaklarını onu daha sert bir biçimde öpmeden önce tereddütle Lou'nun dudaklarına dayadı. Tom'un onu öpüşü etraflarındaki her şeyi aldı götürdü; bu yeni boyanmış evrende, artık bir tek o ve Lou vardı. Ha, bir de radyodan yükselen 'Kasabanın Ödleği' isimli Kenny Rogers şarkısı vardı.

"Lou, bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Senden uzun süredir hoşlanıyorum, hem de *çok*."

"Tom..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lou'nun ismini o şekilde söylediğini duyan Tom, dünyanın en aptal erkeği olmadığını anladı.

Lou'yu kollarında hissetmek, öylesine güzel, ılık ve doğruydu ki... Ama Lou o sırada savunmasız bir haldeydi ve Tom bundan faydalanmak istemiyordu. Öte yandan, Lou onu istiyordu ve aralarında olan şeye duyduğu ihtiyaç Tom'un ona ihtiyaç duyduğundan daha fazla değilse de oldukça yoğundu.

Lou'nun beyninde adeta ufak bir kimyasal fabrikası patlamıştı ve Tom'un dokunduğu her yerinde yangın çıkaran makineler de bir bir patlamaya başlamıştı. Birbirlerinin giysilerini çıkarmaya başladıklarında, Tom'un tenini kendi teninde hissettiğinde, Lou zevkle titredi. Tom nazikti, dikkatliydi ve attıkları her adımı düşünmesi için vakit bırakıyordu ama Lou geriye dönüp bakmadı... Bunu yapmak da istemiyordu, çünkü Lou Winter hayatında bir kez olsun, her şeyi olduğu gibi kabulleniyordu. Tom onu çok iyi hissettiriyordu; sert ve kaslı bedeni Phil'in yumuşak karnından öylesine farklıydı ki. Şayet sağduyusu baskın çıksaydı bile, Lou'nun sevgiye aç yüreği olanları durduracak gücü bulamazdı.

Tom içine girdiğinde, Lou her yanına zevk dalgalarının yayıldığını hissetti. Böylesine saf ve güçlü bir şeyi daha önce *asla* hissetmemişti. Bir erkeğin onunla seviştiğini, ya da seksin böylesine *bütün* bir eylem olduğunu da hiç hissetmemişti. Yüreğinin, teninin ve zihninin alev alev yandığını, çığlıklar attığını da hissetmemişti. Daha sonradan, Tom kocaman kollarıyla onu sardı ve ılık göğsüne çekti. Kalbi Lou'nun sırtında atarken, o eğreti ve eğri büğrü yatakta uyuya kaldılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Dört

Tabii, Tom ertesi sabah gitmişti. Lou başka bir şey olacağını düşünmemişti. Bedeninin yatakta bıraktığı izi hâlâ görebiliyordu ama çarşaf soğuktu. Önceki gece, harikulade bir kaçış olmuştu ama onu gün ışığında bekleyen yıkılan hayallerinden ve çirkin gerçeklerden uzaklaştıramamıştı. Şimdi diğer sorunlara bir şey daha eklenmişti: Onunla yüzleşmekten utandığı aşikâr olan Tom'la arasındaki değerli arkadaşlığı nasıl düzeltecekti?

Lou yatakta bir fetüs gibi kıvrıldı ve bir süre yataktan kalkacak gücü ve önceki geceden sonra onunla karşılaşmak gibi korkutucu bir şeyi yapacak cesareti bulabilmek için gözlerini yumdu. Tanrı bilir, Tom onun hakkında ne düşünüyordu; kocasını yeni terk eden bir kadın olarak bir başka erkekle yatmıştı! Belki de asla aşılmaması gereken bir çizgiyi aşmışlardı. Eskisi gibi olmaları mümkün müydü? Bir insan hissettiği aşkı nasıl geri alabilirdi?

Tam o sırada, kafenin kapısının açıldığını ve aşağı katta gıcırdayarak kapandığını duydu. Merdivenlerden yukarı çıkan sert adımlar duydu ve Tom elindeki iki kâğıt alışveriş torbasıyla birlikte içeri girdi.

"Ha, sen miydin?" dedi Lou yatakta doğrulup, çarşafı mümkün olduğunca omuzlarına kadar çekmeye çalışarak. Tom'un onunla ne kadar zor göz göze geldiğini fark edince, onu ilk gördüğünde hissettiği sevinç yerini hayal kırıklığına bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana jambonlu bir sandviç getirdim ama muhtemelen şimdiye soğumuştur, çünkü bulabilmek için kilometrelerce uzağa gitmek zorunda kaldım," dedi Tom. "Biraz... Akşamdan kalma olabileceğini düşündüm."

"Sarhoş değildim," dedi Lou savunmaya geçerek.

"Eh, burada yabancı birisiyle uyanmakla ilgili pişmanlık hissedip hissetmeyeceğini bilemedim," dedi Tom biraz zorlama bir neşeli sesle. Torbadan kendi sandviçini çıkarıp ambalajını açmaya koyuldu.

"Neden, sen pişman mısın?" diye sordu Lou dikkatle.

"Önce ben sordum."

İkisi de hafifçe güldü.

"Tamam, o zaman ilk ben yanıt vereyim. Hayır, pişman değilim," dedi Tom. "Hem de hiç. Dahası, sen yabancı değilsin, harikasın." Eliyle Lou'nun yanağına dokundu ve başparmağıyla okşadı, Lou da geri çekilmedi. Sonra, Tom onun tüm bunların büyük bir hata olduğunu söylemeyeceğini fark edince, onu dudaklarından öpüp "Günaydın," demeyi uygun buldu.

"Günaydın," diyen Lou üstündeki çarşafı düşürmemeye gayret ederek, torbadan sandviçini almaya çalıştı. Aç değildi ama Tom sandviçleri almak için onca zahmete girdikten sonra ona bunu söylemeyecekti.

"Utanmak için biraz geç," dedi Tom. "Her şeyini gördüm, her şeyine... Dokundum, bir sürü şey yaptım."

Lou utanarak yanaklarını şişirdi, Tom'sa kahkahalarla gülmeye başladı. Lou yumuşacıktı, kadife gibiydi. Kadınların yumuşacık tenlerinin erkeklere neler yaptığını bilmiyorlardı.

"Bütün sabah yanında yatarken uyanıktım," dedi Tom. "Seni izledim."

Lou bunu duyunca dehşet içinde kaldı ve bu his derhal suratına yansıdı. "Horluyor muydum?" diye sordu hayretle. *Daha da kötüsü, salyalarım mı akıyordu?*

"Saçmalama," dedi Tom. "Ama rüya görüyordun. Göz kapaklarının altına hapsolmuş iki tane kelebek var sandım."

"Eh, aklımdan çok şey geçiyor," dedi Lou hafifçe gülümse-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerek.

"Sonra düşünmeye başladım," dedi Tom. "Lütfen bana kızma ama babanla... Ve annenle ilgili olarak anlattıklarını düşündüm..."

"Devam et," dedi Lou. O anda herkesin giyinik, bir tek kendisinin çıplak olduğu bir odadaymış gibi hissetti. İşin komik yanı, durumun gerçekten de öyle olmasıydı.

"Bunu söyleyeceğim için şimdiden özür dilerim. Ama söyleyeceğim, tamam mı?"

"Evet, söyle."

"Annen... Sana doğruyu söylemiyor olamaz, değil mi?"

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" dedi Lou.

"Belki de bir hata yaptığını düşünüp endişeleniyordur."

"Bir hata yaptığımı düşünüyor ve *endişeleniyor* zaten."

Tom başını salladı. "Özür dilerim, bu işe karışmamalıyım. Hiç duymamış ol. Anneni, ya da babanı tanımıyorum. Bilmiş bilmiş konuşmak istemem."

Ama Lou her ikisini de çok iyi tanıyordu ve Tom'un dediği şeyin tohumları derhal zihninde kök saldı.

"Seninle yatağa girmek isterdim ama ben..." Tom ne diyeceğini düşündü.

"Ama istemiyor musun?" dedi Lou.

"Hayır, aslında istemiyorum," dedi Tom kararlı bir tavırla. "Ama düşündüğün sebeple değil. O yüzden, beni hemen aşağılık bir erkek olarak yargılama."

"Anlıyorum," dedi Lou kalbinin etrafını minik minik askerlerin sardığını hissederek.

Tom ellerini tuttu. "Anlamıyorsun, değil mi? Lou, dün gece muhteşemdi. İnanılmazdı. Seni ilk gördüğüm andan beri bunu hayal ediyordum."

"Yok artık! Sahi mi?" dedi Lou hayretle.

"Tamam, tam bir şovenist olduğumdan şöyle düşündüm: Bu kadın konteynır kiralayıp dolduruyor, çünkü etrafında bir erkek yok. Sonra, alyansın olmadığını fark ettim. Bir gün sana benimle yemeğe çıkar mısın diye sormama resmen şu kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalmıştı." Başparmağıyla işaret parmağını birbirine yaklaştırdı. "Ama sen birden kocanın hayvanlara alerjik olduğundan söz ettin. Ben de, "Demek buraya kadar," diye düşündüm. Kadın evli. Nokta."

Lou ona bir yavru baykuşun aya baktığı gibi bakıyordu. Tom Broom gülümseyip, muzip muzip sırıttı.

"Demek istediğim ama bir türlü beceremediğim şey şu: Seninle beraber olmak istiyorum, Lou. Bir film izlerken, seninle koltukta öpüşmeyi, parkta yürüyüşler yapmayı, sinemaya gitmeyi, merdivenlerde sana veda etmeyi ve seni tekrar göreceğim dakikaları sayarak eve gitmek istiyorum."

Lou Tom'un parlak gri gözlerine baktı. Bu, erkeklerin sıklıkla söylediği laflardan biri olabilirdi. Phil insanın suratına bakıp da gözünü kırpmadan yalan söyleyen bir adamdı mesela. Onu ilk defa yatağa attığında 'onunla hemen yatağa girmeyecek kadar saygı duyduğu' gibi bir şey söylemişti ama Lou bunun Tom Broom için geçerli olduğunu düşünmüyordu. Onu öylesine seviyordu ki... Duymak istediği şey tam olarak buydu, çünkü önündeki işleri yapabilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Hem hâlâ evliydi. En azından, resmi olarak.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bunu takdir ediyorum."

Tom derin bir oh çekti. Önceki gece gibi bir geceden sonra, bir kadına ısrarla ona biraz kafasını dinlemesi için zaman tanıyacağını söylemek, basmakalıp bir laf gibi gelebilirdi kulağa. Lou'nun dediklerinde samimi olup olmadığına inandığından emin değildi. Hemen oracıkta, o anda üstüne atlayıp önceki geceyi country müzikleri olmadan tekrar yaşamak için can attığını bilse...

"Tom?"

"Evet, aşkım?"

"Sandviçimi ezdin."

Tom aşağı baktı. Lou'nun ellerini o kadar çok sıkmıştı ki sandviç pestil gibi olmuştu. Lou bunu umursamıyordu, çünkü Tom'u incitmeden sandviçi yememek için artık bir bahanesi olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tom güldü ve hem özür diler, hem de hoşça kal der gibi onu hafifçe öptü. Ona iyi olup olmayacağını sordu. Onunla bir yere gelmesini istiyor muydu? Onun için herhangi bir şey yapabilir miydi? Lou gülümsedi ve iyi olduğunu söyledi. Tom gittikten sonra, Tom'un ona karşı sergilemiş olduğu sevgi gün boyunca giyeceği kocaman, rahat ve görünmez bir ceket gibi yanında kaldı. Tom'un annesiyle ve babasıyla ilgili zihnine serpiştirdiği tohumlarsa, annesinin evine varana dek bir fasulye sırığı kadar olmuştu.

Lou kapıyı çalmadı. Dosdoğru içeri girdi ve annesinin evden çıkmak üzere olduğunu gördü.

Renee çekinerek "Selam canım," dedi. "Bu sabah kendini daha iyi hissediyor musun?" Saatini kurcalıyor, onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Lou konuşmaya güçlü bir blöfle başlamaya karar vermişti. Victorianna'yla işe yaradığına göre, ona çok benzeyen annesiyle konuşurken de işe yaraması gerekiyordu. "Her şey yalandı, değil mi? Babamla ilgili söylediklerin?" dedi blöf yaparak. "Biliyorum."

Lou bile annesinin o kadar çabuk pes edeceğini düşünmemişti. Renee sanki birisi omurgasını kırmış gibi koltuğa çöküverdi. Suratını elleriyle örttü.

"Elouise, çok özür dilerim. Bana ne olduğunu bilmiyorum."

Yani?

"Anne?"

"Nelerden vazgeçtiğini bilmiyorsun."

"Ne demek istiyorsun, anne?"

Renee kızının ellerini tuttu. "Sana öyle bir şey söylersem, kocanı terk etmeyeceğini düşündüm. Her şey yoluna girecek, bunu sen de göreceksin. Aptalca davranıp, her şeyi bir şüphe uğruna geride bırakma. Phil'le hayatın gayet güzel."

Lou annesinin ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Babasının hatırasına bu denli saygısızlık edecek kadar sapkın bir davranışta bulunmuş olamazdı, değil mi? Artık neyin yalan,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neyin gerçek olduğundan emin değildi. Ama Lou Winter babasını gerçekten de iyi tanıyordu.

"Seni aldatmadı, değil mi? Arkandan iş çevirmedi. Bunu sadece Phil'le ilgili düşüncelerimi değiştirmek için söyledin, değil mi?"

"Elouise, özür dilerim. Bunu söylemem seni mutlu edecekse, babanın bunu umursamayacağını biliyorum."

Lou'nun aklından korkunç bir şey geçti.

"Bana söylemeyecektin, değil mi? Buraya gelip seninle yüzleşmeseydim, babamın da Phil gibi bir hergelenin teki olduğuna inanmaya devam etmeme izin verecektin."

"Sana söyleyecektim. Gerçekten. Kuaförden geri döndüğümde seni arayacaktım."

"Kuaförmüş!" dedi Lou öfkeyle. Ellerini Renee'den geri çekti ve parmaklarını kızıl saçlarının arasına bastırdı. "Dün buradan çıktığımda, kaza falan yapabilirdim! Bütün gece çıldıracak vaziyetteydim ve sen bana bunun doğru olmadığını *kuaförden geldikten sonra* mı söyleyecektin?"

Ağlamak istemediği halde, gözyaşları öfkeyle suratından aşağı süzülmeye başladı. Lou gözyaşlarını silip "Bunu nasıl yaparsın, anne?" dedi. "Babamın ismini nasıl bu şekilde lekelersin?"

"Anlamıyorsun!"

"Çok haklısın, anlayamıyorum."

"İyiliğin için yaptım."

Lou buna gülüp "Kimin iyiliği için yaptın anne?" dedi acı acı. "Bil ki benim iyiliğim için olamaz."

"Hayır, senin için yaptım!" diye bağırdı Renee. "Yalnız ve fakir olmanı istemiyorum. Güzel şeylere sahip olmanı, yurtdışında tatiller yapmanı ve kendinle ilgili bir şeyler yapmanı istiyorum."

"Babamı asla sevmedin, değil mi? Hatırası senin için bu denli ucuzsa, sevmiş olamazsın!"

"Tabii ki sevdim," dedi Renee hıçkırıklar arasında. Ama Lou'ya göre, annesinin döktüğü gözyaşları pişmanlık değildi,

'oyunu ortaya' çıktığı için döktüğü gözyaşlarıydı.

Lou o anda, annesiyle babasının evliliğinin ne denli kendi evliliğine yansıdığını fark etti. Onları taklit etmiş, evliliğin böyle bir şey olduğunu mu düşünmüştü? Partnerlerden biri diğerinin verdiği her şeyi alıyor, diğer partner de onu mutlu etmek için ateş çemberlerinden mi atlıyordu? Partnerlerden biri hep yalvaran taraf mı olmak zorundaydı?

"Babam senin için önemli olan her şeyi yaptı, anne. Bizi her şeyiyle sevdi, destek oldu, hatta bize verdiğin bu kahrolası isimlere bile razı geldi. Arkadaşlarına hava atabilmen için büyük bir ev almak haricinde her şeyi yaptı. O zaman onu severdin, değil mi? Dört yatak odalı, bilardo salonlu bir ev alabilmek için günde yirmi dört saat kendini helak etse de fark etmezdi, değil mi?"

"Yanılıyorsun," dedi Renee. Ama bunu öylesine cılız bir sesle söyledi ki, Lou haklı olduğunu anladı. Her itiraf ve gün ışığına çıkan gerçek, Lou için bir kutudan birbiri ardına çekilen kâğıt mendiller gibiydi.

"Ben de tıpkı onun gibiydim, değil mi? Senin için büyük bir hayal kırıklığıydım, çünkü önceliğim mutlu olmaktı, başkalarını kıskandırmak değil. Ne kadar denesem de, senin için asla iyi bir şey yapamadım, değil mi? O çok sevdiğim aşçılık kursunda 'vaktimi boşa harcıyordum' ama nefret ettiğim halde, muhasebecilik gibi saygıdeğer bir işte çalışmaya başlayınca, birden değere bindim."

"Muhasebecilik senin için çok daha iyi bir kariyer seçimiydi, bunu anlamalısın," dedi Renee. "Yemek işinde para mı var?"

"Para, para, para!" diye bağırdı Lou yumruklarını sıkıp. "Biliyor musun, Phil'den hoşlanmamda en sonunda onayladığın birisini bulmuş gibi hissetmenin bir payı var mı diye düşünüyorum. Bir kez olsun, seni hoşnut etmeyi başarmıştım! Ne kadar da büyük bir yenilikti, değil mi? Asla doğru beden olamadım, saçlarım asla doğru renk olmadı, ilgi alanlarım da doğru değildi... Ama sonra işi gücü olan, bana istediğim her şeyi, babamın sana veremediklerini verebilecek bir adamla tanıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Önemli olan tek şey buydu. Değil mi?"

"Phil kötü bir adam değil," dedi Renee. "Her öykünün iki yanı vardır."

"Sana kötü davranmayan birisiyle birlikte olmadığın için çok şanslısın, anne," dedi Lou. "Son üç senedir ne kadar az gülümsediğime şaşarsın. Babam sana bir kraliçeymişsin gibi davranırdı ve sığ bir kadın olduğun için, bunun değerini asla bilemedin. İyi bir adamın sevgisi ancak böyle boşa harcanır."

"Onu sevdim," diye itiraz etti Renee. "Kendime göre, onu çok sevdim."

Lou tiksintiyle arkasını döndü. Annesi Prens Charles gibi birisiyle de evlenip "Aşk da neymiş?" diyebilirdi.

"Aşkın ne olduğunu bilmiyorsun!" diye bağırdı Lou. "Aşk çifte bir garaj, senede üç yurt dışı seyahati demek değildir. Malikânesi, zengin ama sıkıcı bir partneri olduğu ve tatillerini Cape Cod'da geçirdiği için Victorianna'yı tercih etmene şaşmamak gerek."

"İkinizi de aynı miktarda sevdim," dedi Renee gözyaşları arasında.

Annesi ufacık ve acınası gözüküyordu gözüne. Dantelli güzel mendiliyle suratını siliyordu ama Lou gözyaşlarını bir tek kendisi için akıttığını iyi biliyordu. Lou yerle bir olmuştu. Artık ağlamak istemiyordu. İçinde bir şeyler kıpırdadı. Sanki senelerdir aynı yerde duran kocaman bir taş parçası birden yana itilmişti ve uzun süredir kapalı kalan bir odaya yeniden hava girmeye başlamıştı. Annesi onu asla tam olarak onaylamamıştı ama Lou'nun buna ihtiyacı yoktu. Lou artık büyümüştü. Shaun Casserly'nin büyümüş kızıydı. İyi ve düzgün bir insandı.

Renee gözlerini silip, pek de ikna edici olmayan bir lafla kendisini savunmaya çalıştı. "Sen bana beni sevdiğini ne zaman gösterdin?" diye sordu onu suçlar gibi. "Benimle ne zaman giysi alışverişine çıktın, ya da... Ya da... Victorianna gibi tırnaklarımı yaptın? *Sevilmediğinden* söz ediyorsun, ya *ben?* Beni asla babanı sevdiğin kadar sevmedin."

Lou ağzını açtı. Annesine çok özel bir manikürden; yüzük-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerini gizemli bir biçimde kaybettiği o manikür seansından söz etmeyi çok isterdi. Bunu yapmayı ne kadar çok istese de, annesinin yaptığının aynısını yapmış olurdu. Geçmişi elinden alır, sevgili bebeğinin imajını zedelerdi. Lou her şeye rağmen onu bu şekilde incitmek istemedi.

"Ama ben seni seviyorum, anne. Ne kadar çok sevdiğimi bilmiyorsun," dedi Lou. Annesini kendisine acır halde, kuaför randevusuyla baş başa bırakıp gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Beş

Phil hırsız alarmını etkisiz hale getirirken, Faringdales 1 numarada hiçbir hayat belirtisi yoktu: Lou'nun öteberisini almak için eve geldiğine dair bile hiçbir belirti yoktu ki bu durum epeyi şevk vericiydi. Demek öyle, dedi içinden. Madem Lou oyunu bu şekilde sürdürmek istiyordu, ben de geri dönmeyi onun için biraz daha zorlaştırırım. Lou nasıl olsa onun maddi desteğinden ve harikulade bir evden uzun süre ayrı kalamazdı. Deb'in minnacık dairesinde bir hafta sonu boyunca koltukta uyuduktan sonra, Lou sürüne sürüne geri gelecekti. Phil onun orada kaldığına emindi. Renee fazla dır dır edeceği için, orada kalması mümkün değildi. Lou kesinlikle geri dönecekti, muhtemelen birkaç saate dönecekti hem de. Ondan ayrılacak cesareti yoktu ve Phil ortak hesaplarındaki paraya ulaşamaması için de elinden geleni yapmıştı. Hiçbir şey değilse bile, en azından bu durum geri dönmesine neden olacaktı.

Phil içini çekip, spor kanalını açtı, sert bir içki aldı ve Hint restoranının menüsüne göz gezdirmeye başladı. Sonra, samosa, bir tavuk yemeği ve sebzeli börek sipariş edip bir an önce evine teslim edilmesini istedi.

*

Lou Deb'in evine elinde bir yiyecek paketiyle gidip zili çaldı.

"Aa, bir Çin süvarisi ziyafetimizi getirmiş. Hoş geldin!" dedi arkadaşını içeri alıp. "Nasılsın?"

"İçeri gelip elimdekileri boşaltınca anlatacağım."

"Kalıyor musun?" dedi Deb sevinçle.

"Hayır, yiyecek paketini boşaltmaktan söz ediyorum. Hayır,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şimdilik May'in dairesinde kalacağım."

"Çılgınsın, Lou."

"Son birkaç gündür başıma gelenlerden sonra, çılgın olmasam da çıldırmış olabilirim."

"Başka bir şey daha mı oldu?"

"Annem babamın onu aldattığını söyledi. Onun yalan söylediğini öğrendim. Ha, bir de Tom'la yattım."

Deb yiyecek paketini yere düşürdü. "Sen çabuk tabakları getir, ben de şarabı açacağım," dedi.

Lou ona her şeyi anlattı.

Vay canına. Tüm bunlar iki günde oldu ha?" dedi Deb karidesli cipslerden yerken.

"Evet."

"Demek Bay Broom'u yatağa attın?"

"Çok komik."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bir çamaşır kurutucusuna atılmış gibiyim."

"Eminim ki dün gece kendini el üstünde tutulmuş gibi hissetmişsindir!"

"Daha iyiydi," dedi Lou sırıtarak.

"Vay canına, sen ve Bay Broom," dedi Deb heyecanla başını sallayıp. "Düşündüğün gibi mi peki?"

"Deb!"

"Ama ben en yakın arkadaşınım, erkek arkadaşınla ilgili ayrıntıları benden gizleyemezsin."

Erkek arkadaş. Bu sözcükler, Lou'nun suratında beliren o âşık genç kız gülümsemesini bir anda sildi.

"Ne oldu?" dedi Deb bunu fark edince.

"Ben evliyim. Bir ilişki yaşıyorum. Bunların hepsi yanlış."

"Eh, ama asıl ilişkisi olan sen değilsin, değil mi?" dedi Deb mantık yürüterek. "Phil'i aldatmıyorsun, çünkü onu terk ettin. Artık özgürsün. Artık verdiğin kararın teknik ayrıntılarıyla ilgilenip bekâr kalmanın yoluna bakmalısın."

"Evet," dedi Lou pek de ikna olmamış bir tavırla. Phil'in bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

evliliğin sona erdiğini bildiğinden bile emin değildi. Phil'i iyi tanıyorsa, onu terk edecek cesareti bulduğuna asla inanmayacaktı ve Lou bu yüzden evliliğinin hâlâ 'geçerli' olduğunu düşünüyordu. En azından, Phil arkasından ne işler çevirdiğini öğrenene dek, böyle düşünmeye devam edecekti.

"Neyse, eğlenceli sohbet konumuza geri dönelim. Dün gece ne kadar güzeldi?"

Lou başını sallayarak "Çok," dedi.

"Peki, Tom yatakta iyi mi?"

"Pes et artık, Deb, seni haylaz."

"Hazır konu penislerden açılmışken, Phil'den hiç haber aldın mı?"

"Hayır, ama yakında alabilirim," dedi Lou. "Özellikle de yaptığımdan sonra."

"Ne yaptın?" dedi Deb ağzına bir parça daha patates cipsi atarak.

Lou ona ne yaptığını da anlattı ve Deb hayretler içinde onu dinledi. Uysal, ufak tefek arkadaşının bunu yapabileceği kimin aklına gelirdi?

Lou *Anne'nin Kafesi*'nin üst katındaki dairede, eski yatakta öylesine huzurlu bir biçimde uyuyordu ki, ustalar gelip de işe başladıktan ancak bir saat sonra seslerini duyup uyandı. Adamlar bir ağızdan 'Bohemian Rhapsody' isimli şarkıyı söylüyorlardı. Bunu duyan Lou gülümsedi. Bu ufak daireyi gitgide daha da sevmeye başlamıştı. Temiz ve taze bir yerdi, dahası bir sığınak gibiydi. Zaten zihninin bir tek buna ihtiyacı vardı. Ama Phil'in ona telefon açması an meselesiydi. Çoktan aramadığına ve onunla derhal görüşmek istememesine şaşırmıştı. Faringdales'e gitme düşüncesi onu dehşete düşürüyordu ama onunla bu ufak dairede görüşüp de dairenin güzel havasını bozmayı istemiyordu.

Aşağı kattaki ustalar ıslık çalmaya ve birisine övgüler yağdırmaya başlamışlardı. Lou bir dakika sonra kapı çalınıp da karşısında Tom'u elinde pembeli beyazlı bir çiçek buketiyle gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rünce, bunun sebebini anladı.

"Günaydın güzellik," dedi Tom diğer eliyle ona sarılıp. "Dün gece seni özledim."

"Ben de seni özledim," dedi Lou. Sonra, harika bir Fransız öpücüğüyle birbirlerine sarıldılar. Lou'nun başını bir hayli yukarı kaldırması gerekse de, bundan çok keyif almıştı.

"Gidip bir vazo almam gerek, yoksa bunları eski süt kartonlarına koymak zorunda kalacağım," dedi Lou tomurcukları koklayıp.

"Gerek yok," dedi Tom. "Bak, altlarında su dolu bir torba var. Masaya öylece koyman yeterli."

"Seni hak etmiyorum," demek üzere olan Lou, birden durdu. Belki de Tom'u hak ediyordu. Belki de hak etmediği asıl şey, birisi tarafından kötü bir biçimde davranılmaktı.

"Seni akşam yemeğine çıkarabilir miyim?" diye sordu Tom.

Lou gülümsedi ama bir yandan da hayır der gibi başını salladı. "Çok tuhaf bir durum," dedi. "Yani, şu durumda... Dışarıda beni kimsenin görmesini istemiyorum."

"Niye, benim gibi iri yarı, çirkin bir canavarla birlikte olacağın için mi?" dedi Tom.

"Hayır, kesinlikle o yüzden değil, bunu kastetmediğimi sen de biliyorsun."

"Sorun değil, anlıyorum," dedi Tom. "Daha yeni boşanma davası açmışken, kasabada bir başka erkekle birlikte görülmek istemiyorsun."

Lou ağzı açık bir halde ona baktı. Demek bu bir efsane değildi. Hayatta gerçekten de kadınların ne hissettiğini anlayan erkekler vardı.

"Evet," dedi yavaşça. "Kasabada bir yere gitmek bana doğru gelmiyor. Phil duyarsa, bu işe karışmasını istemem."

"Ama o aynı şeyi sana yaptı," dedi Tom.

"Nasıl yani?" dedi Lou.

"Bir başka kadınla birlikte..." dedi Tom ama hata ettiğini anlayıp sustu.

"Hangi kadın?" dedi Lou gerilerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tom'un ağzı strese girmiş bir süs balığı gibi açılıp kapandı.

"Tom?"

Tom Broom doğruları konuşan bir adamdı ve bu yüzden her şeyi olduğu gibi anlatıp Lou'nun anlayışla karşılayacağını ummaktan başka çaresi yoktu. Yatağın üstüne oturdu ve Lou'ya yanına oturmasını işaret etti ama Lou oturmadı.

"Deb onu birisiyle birlikte görmüş," dedi Tom. "Senin için çok endişelendi. Ne yapması gerektiğini de bilemedi."

"Bana söyleyebilirdi," dedi Lou buz gibi bir sesle. Tom elini tutmak için uzandı ama Lou elini geri çekti.

"Beni dinle, Lou... Deb gerçekten de ne yapması gerektiğini bilemedi. Ben de bilemedim."

"Demek birbirinize bu yüzden öyle endişeli bakışlar fırlatıp duruyordunuz," dedi Lou aksi aksi. "İkiniz de bildiğiniz halde, aldatıldığımı son öğrenen ben oldum."

Bir başka zaman olsaydı, Tom buna gülümserdi ama Lou incinmişti. Ona sıkı sıkı sarılmak ve öylece tutmak geçiyordu içinden. "Lou. Deb sana böyle bir şeyi son söylediğinde neler olduğunu düşünsene. Senin karşında cesur bir tavır takınmaya çalışmanın kalbini ne kadar kırdığını gördüm, çünkü buna artık tahammül edemez hale gelmişti. Onun ne halde olduğunu sen görmedin. Lütfen, bunu anlattığımı ona söyleme. Bu yüzden, onunla bozuşmanı istemem." Tom alnını ovuşturdu. "Tanrım, bir şeyleri ört bas etmeyi cidden hiç beceremiyorum."

Lou ona uzun uzun, dikkatle baktı ve bu iki insan tarafından bu kadar el üstünde tutulduğu için, içini ılık bir his kaplayıverdi. İki harika, candan, yalan dolandan nefret eden bunlardan onu korumak için ellerinden geleni yapan iki insan söz konusuydu. Tom'un başını kaldırıp onu öptü.

"Akşam sana gelebilir miyim?" dedi. "Sana yemek pişiririm."

"Tanrım, tabii ki gelebilirsin," dedi Tom onu kollarına alıp. Sonra, aşağıdaki ustaların 'Aşk Denen Çılgın Şey' şarkısı eşliğinde onu öptü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Altı

"Bu işi bana bırak, Jack. Parayı şimdi transfer ettiririm," dedi Phil telefonun diğer ucundaki keyifsiz sese. "Bankayı ararım. Biraz sonra da seni geri arayıp haber veririm."

Phil telefonu kapattı ve sekreterini dâhili telefondan arayıp ona köşedeki marketten jambonlu ve sosisli bir sandviç almasını söyledi. *Lou nerelerdeydi?* Onun çoktan eve geri döneceğini bekliyordu. Çamaşırlar birikmeye başlamıştı ve buzluktaki yiyecekler de tükenmek üzereydi. Eve gittiğinde, fırından leziz kokular yükselmiyordu, ayrıca merkezi ısıtmanın ayarlarına bir şey yapmıştı ve düzeltemiyordu. Eve gittiğinde, her taraf sadece karanlık değil, bir de insanı çıldırtacak kadar sıcak oluyordu. Hem mikrodalganın yemek hazır olduğunda 'çın' diye ötüşü de onu sinir etmeye başlamıştı. Artık tatlı bir barışma olasılığı da ortadan kalkmıştı. Phil çoktan Sue Shoesmith'le ilişkisini yeniden başlatsa ve Lou'ya eve geri dönmek istediğinde bir ders verse mi diye düşünmeye başlamıştı. Tabii, kimbilir Lou ne zaman geri dönecekti...

Bankayı aramak için hızlı arama tuşuna bastı ve kimliğini teyit eden güvenlik sorularını yanıtladı. Daha sonra da bir miktar paranın Şişko Jack'in hesabına aktarılması için talimat verdi. Bankadaki kadın görevli onu çok uzun bir süre hatta tuttu ve Take That grubunun tüm repertuarını dinletti. Nihayet ona geri döndüğünde, Phil şok içinde kadının dediklerini dinledi.

"Bir hata yapıyor olmalısın, canım," dedi. "O hesapta bu transferi karşılayacak kadar para olması gerek. Transfer mik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tarından çok daha fazlası olması gerek hatta."

Bu salak personeli nereden bulmuşlardı, Sürtükler Anonim Şirketi'nden mi? Kadın onu tekrar beklemeye aldı ve Take That grubunun solisti Gary Barlow kız arkadaşına bağlanamadığından yakındığı bir şarkıyı söylerken, tam telefonu kapatıp hışımla bankaya kendisi gidecekti ki, kadın yeni bilgilerle telefona geri döndü. Phil bu sefer çenesi dehşetle düşerek dinledi.

"Ne zaman? Kim? Ne kadar?"

Phil telefonu titreyen elinden yere düşürdü. Kuzu rostoları yakın gelecekte gündeme gelmeyecek gibi gözüküyordu.

İlk arayan kendisi olmak istememişti ama Lou ona başka seçenek bırakmamıştı.

Lou cep telefonunun ekranında Phil'in ismini gördü. Derin bir nefes alıp, telefona yanıt verdi.

"Lou?" dedi Phil adrenalin seviyesinin elverdiği bir sakinlikle.

"Phil," diye yanıt verdi Lou aynı şekilde.

"Neredesin? Neler oluyor?"

"Seni terk ettim. Notumu okumadın mı?"

Tamam, diye düşündü Phil, mantıklı düşünmeye çalışarak. Deb muhtemelen onu Sue'yla birlikte gördüğünü söylemişti ve Lou öfkeden *çıldırmış* olmalıydı. Sakin olmalı ve bu konuşmayı doğru yapmalıydı. Şu atasözü neydi? Bir şeyi özgür bırakırsanız, en sonunda size geri döner miydi? Hesabından giden paraların da bu şekilde geri döneceğini umuyordu.

"Evet, notunu okudum Lou." Lou'ya özellikle ismiyle hitap etmişti, çünkü kadınlar bundan hoşlanırdı. Bu yüzden, tekrar ismiyle hitap etti: "Lou, bana kızgın olduğunu biliyorum aşkım ama fevri davranma. Kilitleri falan değiştirmek gibi aptalca bir iş yapmadım, eve dilediğin zaman geri dönebilirsin. Lütfen, biraz düşünmek için yalnız kalınan gerektiğini biliyorum..."

"Düşüneceğim kadar düşündüm," dedi Lou Phil'in ne zaman hesaptan kaybolan paradan söz edeceğini merak ederek. Lou aptal değildi. Phil'in onu bir tek bu yüzden arayacağını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biliyordu.

"Lou, seni taciz edecek değilim ama lütfen bana biraz daha düşüneceğine söz ver. Biraz daha düşün, senden istediğim tek şey bu."

"Phil..."

"Lütfen."

Bu sözcük ağzından samimiyetle çıkmış gibiydi ve Lou'nun aklını karıştırdı. "Belki de hakikaten biraz daha düşünmeye ihtiyacım vardır," diye düşündü. Yani, geri dönmeyeceğini artık kabullenmek için daha fazla düşünebilirdi. O yüzden, nazikçe "Tamam," dedi.

"Söylemek istediklerim bu kadardı. Hoşça kal aşkım."

"Hoşça kal."

Phil Lou'nun tatlı bir sesle tamam deyişinden, Lou'nun onu hâlâ istediği sonucuna vardı.

Lou'nun sadece biraz daha mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Ona en fazla iki hafta veriyordu. Sonra, taktiklerini gözden geçirmeye başlayacaktı.

O gece, leziz bir domuz ve hardallı börek yemeğinden sonra, Lou gitmek üzere ayağa kalktı. Tom onu üç saattir kesintisiz konuştukları koltuğa geri çekmeye çalıştı. Ona dokunmamak için sarf ettiği çabadan gözleri donuklaşmıştı.

"Tom, gitmem gerek," diye gülümsedi Lou.

"Lou, seninle birlikte olmak istediğim kısmını hiç söylemediğimi düşünemez misin? Buna dayanamıyorum. Kalmanı istiyorum." Lou'yu kolundan tuttu ve onun kıkırdayarak karşı koymasına rağmen, altına çekti. "Lou, lütfen, kal, yoksa seni ezerim. Ama baskı yapmıyorum tabii."

Lou'nun altında debelenip kıkırdaması Tom'u öylesine baştan çıkarıyordu ki, patlayıp yeni koltuğu mahvetmeden önce onu bıraktı. Lou'nun suratı kızarmış, saçları darmadağın olmuştu.

"Senden nefret ediyorum, Tom Broom," dedi gülümseyip önünden çekilerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yanıma taşın," dedi Tom bu sefer daha nazikçe. "Önümüzdeki ay kırk yaşında olacağım. Bana yaş günü hediyen bu olabilir."

"Tom..."

"Gitme. *Per favore, non andartene, bella signora...*"

"Ama bu haksızlık, İtalyanca konuşuyorsun! Hiç adil değil, Tom Broom."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Tom. Lou'nun elini tutup parmaklarıyla oynamaya ve ne diyeceğini beklemeye başladı. Lou'nun değerleri olduğunu ve orada kalmayacak olsa, her ne kadar sıkılacağını bilse de, onu daha da fazla seviyordu. Evet, onu seviyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki Phil Winter salağın tekiydi.

Tom sanki Phil'in ismini telepatik olarak Lou'nun aklına aktarmış gibi, Lou "Bugün beni Phil aradı," dedi.

Tom gerildi. "Ne diye arıyormuş?"

"Ne yaptığımı biraz düşünmemi istiyormuş," dedi Lou kayıtsız bir tavırla ama ses tonu Tom'un gülümsemesini güneşin altında buharlaşan bir yağmur tanesi hızıyla sildi.

"Zamana ihtiyacın var mı?" diye sordu alçak sesle.

Lou öne çıkıp ona güven verir gibi sarıldı.

"Zaman ihtiyacım olsaydı, seninle birlikte burada olur muydum sanıyorsun? Phil perdeli ayakları olmayan bir ördek gibi," dedi Lou. "Bana telefon açmasının sebebi tamamıyla maddiydi ama bana bunu söylemedi tabii. Beni kandıramaz. Tamam, artık eve gideyim."

"Oraya geri dönmenden nefret ediyorum," dedi Tom. "Clooney'yi almak ister misin?"

"Hayır, burası onun için daha rahat ve ılık," dedi Lou.

Çantasından anahtarlarını çıkardı, Tom onu arabasına kadar geçirdi ve öyle bir öptü ki, Lou'nun bedenindeki tüm sinirlerin içini çekmesine neden oldu.

Deb'in Phil'in bir tilki kadar kurnaz olduğunu söylediğini hatırlayan Tom Lou'ya el sallarken, onu geri kazanmak için bir savaşa girmek üzereymiş gibi gözüküyordu. Tom endişeliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Yedi

Phil seyahat acentesiyle yaptığı konuşmayı keyfi kaçmış bir halde bitirdi. Lou'nun aklını başına toplaması için ona tanıdığı iki haftalık süre dolmuştu ve onun geri döneceğine dair hâlâ bir belirti yoktu. Ertesi güne tatil için yola çıkmaları gerekiyordu ve bunu iptal etmeyi son ana bırakmıştı. Lou o gece valizleri Uzak Doğu peştamallarıyla dolu bir vaziyette eve geri dönse, birkaç bin sterlin harcamaya değerdi ama bu pek de olasılık dâhilinde gözükmüyordu. Bu arada, boşanma belgesi gibi bir şey eline geçmediği için, keyfi tamamıyla da kaçmış değildi. Ama sonra, Lou'nun iş hesabından çektiği paraları düşününce, yine öfkesinin kabardığını hissetti. Aslında bir ilişki yaşamadığı halde evliliğin sona ermiş olması, diğer ilişkilerine rağmen ne kadar tuhaftı. Susan Peach olayını gayet iyi bir biçimde atlatmışlardı ama Lou evliliklerinin ta başında bir pazarlama konferansında bir kez yattığı kadından habersizdi. Bu, Phil'in ilk hatasıydı ve tek gecelik ilişkisi ve hissettiği heyecan yüzünden öylesine büyük bir suçluluk duygusuna kapılmıştı ki, Lou'ya bunu istediği takdirde çocuk sahibi olabileceklerini söyleyerek telafi etmeye çalışmıştı. Neyse ki o meselè olumlu sonuçlanmamıştı. Bir de Korfu'da neredeyse o kadınla yakalanmaktan kıl payı kurtulmuştu. Kadının bir mezarlığı andıran dişleri hafızasından silinmeyecek olsa da, ismini çoktan unutmuştu. O gece cidden şansı yaver gitmişti, çünkü sonradan kendisini çok pişman hissettiği ve sarhoş bir halde bir zeytin ağacına yaslanarak yaptığı seks yüzünden evliliği sona erseydi, bir trajedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meydana gelmiş olurdu.

Ama Lou'ya saygı duyduğu için, her seferinde prezervatif takınıştı. Ayrıca, birisini hamile bırakıp Sharon kâbusunu tekrar yaşamak da istemiyordu. Bu arada, piçleri için bir çek yazmalı ve bu meseleyi de halletmeliydi. Bir dakika, Lou hangi çiçekleri seviyordu?

Bradley öğle yemeğinden hemen önce onunla özel olarak ofisinde konuşmak isteyen güzel bir kadının geldiğini haber verdi. Phil zafer kazanmış gibi gülümsedi. *Biliyordum*, dedi içinden. Lou'nun kuyruğunu bacaklarının altına sıkıştırmış halde, pişman vaziyette orada olacağını sanıyordu. Ama 'güzel kadının' ultraviyole ışınlarının altında parladığına emin olduğu o çöp gibi bacaklı, kuzu kılığına girmiş koyun olan Çılgın Michelle olduğunu görünce, gülümsemesi siliniverdi. Sırf konuşacaklarını başkaları duymasın diye onu ofise soktu ve reddetmesini umarak kahve ikram etti. Michelle kahveyi reddetmedi ama Michelle'in ona kocaman bir Tupperware kutusu getirdiğini gören Phil, konukseverliği elden bırakmaması gerektiğini düşündü. Fakat sonradan, Michelle'i değerli ofisine sokmadan önce Tupperware kutusunda kahrolası ev yapımı mısır gevrekli çöreklerden olduğunu tahmin edemediğine pişman oldu.

"Lou'nun seni terk ettiği doğru mu?" diye sordu Michelle ağır ağır ofiste salınarak.

Güzel mi? Bradley'nin acilen bir doktora görünmesi gerekiyordu.

"Hayır, tabii ki doğru değil," dedi Phil kibirli bir tavırla. "Sadece bir süre birbirimize zaman veriyoruz. Lou'nun birkaç sorunu var."

"Townend'de büyük bir iş yeri açacakmış, öyle mi?" dedi Michelle. "Bir kafe sanırım."

"Evet," dedi Phil bundan haberi olmadığı halde. Michelle'in orada ne işi olduğunu ve neden bu soruları sorduğunu merak etmeye başlamıştı. "Sana kim onun beni terk ettiğini söyledi?" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kafede çalışan ustalardan birinin kız kardeşi terapi grubumda. Lou'nun kafenin üstündeki dairede oturduğunu söyledi."

Ha, demek Lou orada kalıyordu! Bir ahırda yaşamaktan yakında vazgeçecek demekti.

"Terapi mi?" dedi Phil dalgın dalgın.

"Kriz Yaşayan Kadınlar," dedi Michelle.

Amma şaşırtıcı.

"İyi olup olmadığını görmek için geldim," dedi Michelle neşeyle gülümsemeye çalışarak. Gülümsediğinde fena gözükmüyor, diye düşündü Phil ama bunun Halley Kuyruklu Yıldızı'ndan da nadiren görüldüğünü tahmin ediyordu.

"İyiyim," dedi. Birkaç gün önce yeni temizlikçi işe başladığından beri hakikaten daha iyiydi. Çamaşır makinesini nasıl kullanacağını öğrenmekten kurtulmuştu hem kadın merkezi ısıtma sistemini de düzeltmişti. Ama başa bela birisiydi. İşe ilk başladığında, bir ahıra dönen evi temizlemek için fazladan para istemişti ve 'çevre sağlığı' lafını Phil'in hoşuna gitmeyecek kadar fazla kullanmıştı. "Hayır, yemek pişirmiyorum," diye yanıt vermişti Phil sorduğunda.

"Bence aramızda kalsın ama Lou çıldırmış," dedi Michelle gözlerini kırpmadan ona bakarak.

"Ama beni terk etmedi. Yakında geri dönecek," dedi Phil sözlerini vurgulayarak.

"Konuşmak istersen, iyi bir dinleyiciyimdir," dedi Michelle.

"Teşekkürler ama konuşacak bir şey yok," dedi Phil ona yolladığı 'defol git' titreşimlerini ört bas ederek.

"Evde yardım istersen, beni arayabilirsin."

"Bir temizlikçim var," dedi Phil daha da güçlü titreşimler yollayarak.

"Eğer... Bir arkadaşa ihtiyacın olursa, yemeğe falan çıkabiliriz." Michelle 'arkadaş' kelimesini üstüne basa basa söylemişti.

"Burada o kadar çok işim oluyor ki, dışarı çıkamıyorum," dedi Phil, "Ama teklifin için teşekkürler. Çok naziksin."

"Phil. Senin vaktin varsa, benim de var. Evde takılabiliriz,

seni rahatlatırım."

Phil bunu düşünerek suratını ekşitti. Bu kadın düşündüğü şeyi mi söylüyordu.

"Pardon?" dedi biraz daha açıklama isteyerek.

"İstersen," dedi Michelle onu baştan çıkarmak istermiş gibi. Arkasına geçmiş, gergin omuzlarına masaj yapmaya başlamıştı.

"Hey, dur bir dakika!" dedi Phil ayağa fırlayıp onu iterek.

"Şey, birisinin erkeğiyle ilgilenmeye başladığını görürse, fikrini değiştirebilir," dedi Michelle.

"Kesinlikle olmaz, hanımefendi!" dedi Phil kendisini birden bir kâbusun içindeymiş gibi hissederek. "Hem sen Lou'nun arkadaşlarından biri değil misin?"

"Öyleydim," dedi Michelle alt dudağı titreyerek. "Beni de seni de bir kenara fırlatıp attı."

"Beni bir kenara falan attığı yok!" Tanrım, insan büyük bir haça ihtiyaç duyduğunda neden bulamazdı? "Hem teklif ettiğin şey, yani onu kıskandırmaya çalışmak hastalıklı bir şey. Bence gitsen iyi olacak canım." Dosdoğru bir akıl hastanesine gidebilirdi.

"Ama ben bir ilişki istemiyorum. Daha önce onu aldatmıştın, ilk kez yapıyor olmayacaksın ki. Lou'nun öğrenmesine gerek yok."

"Çıldırmışsın, lütfen git buradan."

Michelle çantasını omzuna taktığı gibi, gözlerinden yaşlar aka aka ofisten dışarı fırladı. Reddedilmek, özellikle de Phil Winter gibi cinsel açıdan ahlaklı olmayan birisi tarafından reddedilmek, onu her zaman yerle bir ederdi. En azından, bu yeni terapi grubu bazı şeyleri çözmesine yardım ediyordu. Orada iyi bir arkadaş edinmişti ve o gece evine çaya davet etmişti. Bu olayla ilgili olarak ayrıntılı bir sohbet edecekleri kesindi. Kadının ismi Sue'ydu; yemyeşil gözleriyle biraz Lou'yu andırıyordu. Sue da zor bir dönemden geçiyordu. Evli olan ve onu incitmek istemeyen bir adam tarafından terk edilmişti. Phil Winter'ın olmayı umabileceğinden çok daha düzgün bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adamdı.

Phil sinirlerini yatıştırmak için bir fincan kahve aldı. Lou'nun arkadaşlarından biriyle yatması mümkün değildi. Hem kadın sıskaydı ve göğüsleri hiç güzel değildi. Lou'nun kız kardeşi de birkaç kez onu baştan çıkarmaya çalışmıştı; o küstah sürtük ona sürtünmüş, Lou yanlarında olmadığında göğüslerini göstermişti. Aslında, Lou'nun oralarda *olduğu* zamanlarda yapmıştı bunları. Onu istediği anda elde edebileceğini biliyordu, egosu için bunu bilmesi yeterliydi. Ama Phil Winter'ın bile bir takım kuralları vardı.

*

Kasabada kocaman bir İtalyan kahve makinesi harekete geçmişti ve çok geçmeden, böğürtlenli kahve kokusu Lou'nun burun deliklerine ulaşmıştı.

İşte, bu cidden harika, diye düşündü Lou. Listesindeki hindistancevizi pastası aromalı kahveye asla eşlik etmeyecekti. Tat alma duyuları bir süre sonra karıştığı için, tek seferde ancak birkaç kahveyi tadabileceğini anlamıştı. Önceki gün, 'krem karamel' özlü kahve içtiğini sanmış ama sonra bunun 'gece yarısı nanesi' olduğunu fark etmişti. Kapının hafifçe tıklatıldığını duyunca arkasına baktı. Ufak tefek, ceketine sarınmış birisi camdan içeri bakıyordu. Annesiydi. Lou adrenalinin bedenine yayıldığını hissetti. Kapıyı açarken sakin olması gerektiğini düşündü. Renee tereddütle içeri girdi.

"Selam," dedi gözleri yaşlı, asabi bir gülümsemeyle.

"Selam anne," dedi Lou. Birbirilerini kuru kuru yanaklarından öpmekle yetindiler.

"Nasılsın?" diye sordu Renee.

"İyiyim," dedi Lou. "Ya sen?"

"Fena değil, fena değil," dedi Renee. Kızıyla göz göze gelmemek için, çıplak siyah beyaz dekora çevirdi bakışlarını. "Burası güzel gözüküyor."

"Bizim için çalışan iyi ustalarımız var. Harika bir iş çıkardılar. Ama mutfak kısmı hâlâ bitmedi. Her gün yeni malzemeler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geliyor."

"Duvara resim de asacak mısınız?" dedi Renee.

"Evet... Büyük, siyah beyaz fotoğraflar asacağız. Sipariş ettik," dedi Lou asabi bir tavırla.

"Aa, güzel fikir" dedi Renee.

"Kahretsin!" dedi Lou içinden. Annesi neredeyse olumlu sayılabilecek bir şey söylemişti.

"Kahve ister misin?" dedi. "Böğürtlenli pasta aromalı olanı deniyordum. Muhtemelen kokusunu hissediyorsundur."

"Kulağa güzel geliyor," dedi Renee. Siyah minderli sıralardan birine gergin bir tavırla oturdu ve Lou ona ufak bir fincan uzattı.

"Kasabaya indim, Amerika gezimiz için ufak tefek bir şeyler alıyordum," dedi annesi eldivenlerini çıkarıp.

"Evet, senin için iyi olacak," dedi Lou. "Seyahat için heyecanlanıyor musun?"

"Ay, evet," dedi Renee nazikçe kahvesinden bir yudum alıp. Sonra "Güzelmiş," dedi.

Lou içinde 'güzel' sözcüğü geçmeyen ne diyebileceğini düşünürken, bir süre sessizce oturdular.

"Nerede kalıyorsun?" dedi Renee. En uslu tavrını takınmış, küçük bir kız gibi konuşuyordu. Lou tam gerçekleri çarpıtıp yanıt verecekken, içinden doğruyu söylemek geldi.

"Yukarıdaki dairede."

"Burada mı?" dedi Renee hayretle ama bir anda söylediği şeyi geçiştirip "Fazla odası var mı?" diye sordu.

"Hayır, ama şimdilik idare eder. Yakında daha kalıcı bir yer bulurum."

Renee bir şey söylemek için ağzını açtı ama vazgeçip kapattı. Lou onun yerine yanıt verdi. "Evet, anne, ne yaptığımı biliyorum."

"Sadece gelip benimle kalabileceğini söylemek istemiştim," dedi Renee sessizce. "Kalmak istemeyeceğini biliyorum ama istediğin takdirde, yatak odan hâlâ sana ait."

"Teşekkür ederim," dedi Lou biraz utanarak. Lou annesinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oraya gelmek için ne kadar cesaret toplamak zorunda kaldığını, özellikle de aralarında geçen son olaydan sonra takdir etmeden edemedi. Renee üstündeki ince kadife ceketini ve tüylü ufak şapkasını çıkarmamıştı ve fincanı tutan, incecik bir deriyle kaplı ellerini gören Lou, onun ne kadar yaşlandığını fark etti. Aralarında her ne geçerse geçsin, onunla kavga etmek istemiyordu. İkisi farklı insanlardı ve hep öyle kalacaklardı.

Dahası, son birkaç haftadır, Lou canı acımasın diye, dizindeki yaranın üstüne 'Bir-iki-üç-Beverley Kız Kardeşler' şarkısını söyleyen kadını sık sık düşünüyordu. Okuldan eve geldiğinde, ona çay hazırlayan, brokoli daha süper bir besin maddesi olarak bilinmeden çok önce brokolisini yemesi için ısrar eden kadını hatırlıyordu. Okula asla boyasız ayakkabılarla, dağınık saçlarla, ya da bir Persil reklamındakinden daha az beyaz olan okul gömlekleriyle gitmemesine özen gösteren kadındı o. Lou'nun ilkokuldaki piyesinde Herod olarak oynadığı başrolü izlemek üzere, grip geçirdiği halde yataktan çıkan kadındı. (Victorianna'nın muhteşem melek rollerini kapmasını sağlayan altın sarısı bukleleri yoktu.) Ne de olsa, Renee kusursuz olmasa da gıcık olsa da, annesiydi.

"Yeni bir çizkek tarifi denedim. İnanılmaz derecede az yağlı ama tadı güzel. Daha doğrusu, öyle olduğunu umuyorum," dedi Lou ufak bir dilim kesip bir tabağa koyduktan sonra ona uzatarak. "Denemek ister misin?"

"Ben pek çizkek yemem, Lou."

"Ama ufak bir dilim ve fikrin benim için çok önemli."

"Ha, tamam!" dedi Renee.

Onu şaşırttım, diye düşündü Lou. Ama annesinden daha fazla şaşırmıştı. Belki de bazı konularda annesi haklıydı. Belki de ona yeterince ilgi göstermiyordu.

Lou iki tabak çizkekle birlikte tekrar sıraya oturdu.

"Tadı çok güzel," dedi Renee kaşığını yalayarak. "Kreması harika."

"Tadı yeterince limonlu mu sence?" dedi Lou.

Renee biraz daha yedi. "Bir parça daha limon ekleyebilirsin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biraz... Yavan gibi sanki."

"Evet, haklısın," dedi çizkekin tekrar tadına bakan Lou. "Bu çizkeki daha iyi yapmama yardımcı olursan, senin ismini vereceğim," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Anna Pavlova!" gibi dedi Renee. "Dame Nelly Melba gibi ya da."

"Doreen Muzlu Keki," gibi.

Renee isimli kek olayının esprisini pek anlayamamıştı. Minik bir kaşık daha çizkek tattı. "Fikrimi soracak olursan..." dedi Lou'ya bakıp bunu gerçekten isteyip istemediğini anlamaya çalışarak. Lou evet anlamında başını sallayınca "... Sanırım, tabanına da bir parça tarçın ekleyebilirsin. Yok, bir dakika, kakule ya da kestane de olabilir. Böylece, limon tadı daha belirgin olur."

Lou bir kaşık daha alıp, bu tadı hayal etmeye çalıştı. Renee de aynı şeyi yaptı.

"Haklısın galiba, anne," dedi. "Teşekkür ederim."

Renee kızına bakıp gülümsedi. Shaun'un yaprak yeşili gözleri ona baktı.

"Biliyor musun, seni seviyorum," dedi birden gözlerine dolan yaşlarla mücadele ederek. "Hem seninle çok gurur duyuyorum."

"Ben de seni seviyorum, anne."

Anne kız çizkeklerini Lou'nun yarısı tamamlanmış güzel kafesinin ilk müşterileri olarak yemeye devam ettiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Sekiz

"Lou, aşkım, kımıldamam gerek. Bacağıma korkunç bir kramp girdi." dedi Tom uyuyan Lou'yu nazikçe diğer tarafa devirip, bacağındaki krampı geçirmek için yataktan kalkarak.

"Pardon," dedi Lou gerinerek. Sonra, saati fark edince ayağa fırladı. "Gitmem gerek, yoksa yarın asla vaktinde kalkamam."

Tom aklından geçenlerden sonra, onu dairesine yollamaktan nefret ediyordu. Lou'nun onu kendisinden uzak tutmak için geçerli nedenleri olduğunu biliyordu ama acaba artık Lou ondan hoşlanmıyor da bunu bir bahane olarak öne mi sürüyordu? Son birkaç haftadır, sık sık esniyor, Tom'u daha da huzursuz ediyordu. Bunun kafedeki ustalara temizlik işlerinde yardım etmenin yanı sıra, dairesini temizleyen yaşlı kadına da yardım ettiği için, fiziksel bir yorgunluktan kaynaklandığını söylüyordu. Kucak kucağa izledikleri film sırasında Lou uyuyakalınca, Tom çok duygulanmıştı ama son yarım saattir nedense içini daha olumsuz hisler kaplamıştı.

"Son bir kez sarılayım," diyen Tom onu tekrar koltuğa çekti. Suratını ellerinin arasına alıp ona gülümsedi.

"Lou, gözlerin zümrüt gibi. Bunu sana söyleyen olmuş muydu?"

Lou hafifçe güldü.

"Komik bir şey mi söyledim?" dedi Tom çaktırmadan pantolonunu düzeltmeye çalışarak.

"Phil de Sharon için aynı şeyi söylerdi. Hani, ikiz çocuklarının annesi vardı ya? Gözlerinin safir gibi olduğunu söylerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tuhaf bir benzerlik gibi geldi bana, o kadar," dedi Lou. Sonra, ne dediğini fark edince, eliyle ağzına vurdu. "Tanrım, neler diyorum? Özür dilerim, Tom, kabalık ettim."

"Sorun değil," dedi Tom ama Phil'in hâlâ Lou'nun aklında olduğunu da düşünmeden edemedi. Onu sıkı sıkı kucakladı ve fırsatı varken ona yakın olmanın keyfini çıkarmaya çalıştı. Bunun ne kadar süreceğini bilemiyordu.

"Sharon'la hiç tanıştın mı?" diye sordu.

"Bir kere Noel'de Meadowhall'a gittiğimizde gördüm."

"Phil'in dediği kadar güzel miydi peki?"

"İsveçlileri andırıyordu. Yani, bir turp gibi değil de Björn Borg tarzı bir İsveçliye benziyordu."

"Tahmin etmiştim," dedi Tom gülümseyerek. "Nasıl yani, kadın Bjorn Borg'a mı benziyordu?"

"Hayır, şapşal," dedi Lou onu dürterek. "Çok hoştu, Kuzey Avrupalıların saç rengine sahipti. Çocuklar da ona çok benziyorlardı, çok güzel, kahverengi gözleri vardı. Ama bunları kimden aldıklarını bilmiyorum, çünkü Phil'in de, ailesindeki herkesin de gözleri mavidir. Neyse, Phil onlara sanki orada değillermiş gibi baktı. Çok tuhaftı, aslında korkunçtu da denebilir. Bu manzarayı uzun süre aklımdan çıkaramadım."

"Bir insanın bunu kendi çocuklarına nasıl yapabileceğini hiç anlamıyorum," dedi Tom.

"Ben de. Neyse, yarın sabah Brando için hazır mısın?" diye sordu Lou konuyu değiştirerek. Deb Brando pastasını ertesi sabah ilk kez yapacaktı. Pasta yapmak için tuhaf bir gündü ama Deb illa ki o sabah olsun diye ısrar etmişti.

"Tabii ki hazırım," dedi Tom, Lou'yu daha da kendisine doğru çekip. Lou'nun yanında olması o kadar güzel bir hisseti ki, onun Phil'e geri dönmesine dayanamazdı. Tom, Phil'in Lou'nun istediği gibi hızla boşanmaya razı olmayacağını ve boşanma belgelerini gördüğünde, ortalığı kan götüreceğini düşünüyordu. *Tabii, Lou'yu geri kazanmazsa.* Tom bunu düşünmemeye gayret etti. Bu ilişkinin sonsuza dek devam etmeyecek kadar güzel olduğu gibi berbat bir hisse kapılmıştı. Bir süre

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öylece orada oturdular; sessizliği bozan tek şey şöminede çatırdayan odunlardı. Tom hayatında hiç o kadar mutlu ama aynı zamanda da hüzünlü olduğu bir zamanı hatırlamıyordu.

Ertesi sabah, Phil daha keyifliydi. Ama keyifli ruh hali, postacı uzunca bir zarfı ön kapıyı açar açmaz eline tutuşturana dek sürdü. *Cripwell, Oliver & Clapham Hukuk Bürosu* yazıyordu zarfın üstünde. Zarfı açıp, Lou'nun ona boşanma davası açtığını gördü. İnanamıyordu. *Neden?* Arabasıyla galeriye giderken, beyni bu sorunun yanıtını arıyor, Lou'nun neden böyle davrandığını anlamaya çalışıyordu. En sonunda, bir yanıt buldu: Karısı çizgiyi aşmıştı ve şimdi yardım almadan nasıl geri döneceğini bilemiyordu. Phil buna rağmen, durumun o kadar da kötü olmadığını düşündü. İyi bir uyku çekmişti ve olumlu şeyler düşünüyordu. Mesela, o gün karısının ona geri dönmesine bir gün daha yaklaşmıştı. Onu özlemişti. Sırf evi temiz tuttuğu, ya da harika yemekler yaptığı için değil, hayatındaki varlığını özlemişti. Lou'nun ona ne kadar iyi baktığını daha önceden fark etmemişti. Lou geri döndüğü gün, küveti onun için çiçeklerle dolduracaktı. Bir restoranda yer ayırtacaktı. Şişko Jack'in, Maureen'in ve Celia'nın Noel'de yemeğe gelmelerini engelleyecekti. Sırf ikisi, o ve Lou olarak iyiydiler. Gerçekten. Bu işi biraz çabayla kurtarabilirdi.

Kasabanın diğer ucunda, Tom ve Lou elleriyle gözlerini kapatmış; Brando pastasının gelmesini bekliyorlardı.

"İşte!" dedi Deb. "Artık bakabilirsiniz!"

Tom ve Lou gözlerini açınca, kocaman bir pasta değil, tükürük bezlerini gaza getiren içi jambon, yumurta, sosis dilimleri, mantarlar ve fesleğen kokulu domates dolu ciabatta çörekleri gördüler.

"Her şey sadece zeytinyağında kızardı, insanların bunu yedikten sonra hayatta kalması gerek," dedi Deb içini çekerek. Keşke annesi de bunu görebilmek için orada olsaydı diye düşündü. Gördüğü şey kesin çok hoşuna giderdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vay canına," dedi Lou.

"Bunun bir pasta olacağını sanıyordum ama öyle olmadığına hiç üzülmedim," dedi Tom yemeğe dalmak için davet beklemeden.

"Şey, bu ismi boşa harcamak istemedim," dedi Deb. 'Gün boyu tok tutacak' kahvaltı demekten daha iyi değil mi? Hazır konu açılmışken, yeni üniformalarımızı görmelisiniz. Yakında bu kafenin ismine karar vermemiz gerekecek, çünkü logoları üstlerine bastıracağız."

Tom'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Üniformalarınız mı olacak?"

"Siyah renkli mini elbiseler, siyah file çoraplar ve yüksek topuklar," dedi Deb.

Tamam, Tom onun dalga geçtiğini biliyordu ama Lou'yu o kılıkta düşününce yine sertleştiğini hissetti. Onun yerinde kıvrandığını gören Deb durumu anlayıp gülmeye başladı. Lou'nun çöreklerini pek o kadar da hevesle yemediğini fark etti.

"Haydi, Lou, indir şunu midene. Haydi!"

Lou bir şey demedi. Çatalını ve bıçağını alıp, tabağına baktı, sonra ağzını tutarak yukarı kata koşturdu.

Tom Deb'e baktı.

"Hımm. Son günlerde biraz solgun göründüğünü düşünmüştüm," dedi Deb.

"Ben gidip bakayım," dedi Tom ağzını silip ama Deb onu yerine oturttu.

"Ne kadar romantik olsan da, bir kadın kusarken yalnız kalmak isteyebilir, Tom. Kusarlarken, saçlarının tutulmasından hoşlandıkları bir efsaneden ibaret."

"Sana bir şey dedi mi? Yani, *onunla* ilgili?" diye sordu Tom içini saran tatsız bir hisle.

"Sadece avukatın boşanma belgelerinin postaya verildiğini ve Phil'in eline geçmiş olması gerektiğini söylediğini söyledi. Biraz endişeli olması doğal, Tom. Bundan sonrası stresli bir iş."

"Ona geri dönecek diye ödüm kopuyor Deb. Beni sıkıcı bul-

duğundan korkuyorum."

"Neden böyle düşündün?"

"Bir kere, birlikteyken sürekli olarak uyuyakalıyor."

"Saçmalama. İkimiz de yorgunluktan ölüyoruz," dedi Deb ama bunu Tom rahatlasın diye söylemişti, çünkü kendisi sisteminde dolanan adrenalinle doğru dürüst uyuyamıyordu. "Onu biraz rahat bırak Tom. Sana tapıyor ama son zamanlarda zor şeyler geçirdi. Endişelenecek hiçbir şey yok, buna tüm servetime bahse girerim. Üç yüz elli sterline bahse girerim yani!"

Yukarıda sifonun çekildiğini duydular.

"Hem Lou ona geri dönerse, onu sosis haline getirip kamyoncular için kızartırım," dedi Deb, kocaman, cesaret veren bir gülümsemeyle.

Tom hafifçe gülümsedi ama içini bir huzursuzluk kaplamıştı.

Beş dakika sonra, Lou onu anlayışlı birer ifadeyle bekleyen iki kişinin yanına döndü.

"İyi misin?" dedi Deb arkadaşının kolunu okşayarak.

"Evet, çok daha iyiyim," dedi Lou. "Kusura bakmayın. Muhteşem öğle yemeğini berbat ettim."

"Sorun değil," dedi Deb Lou'nun tabağından bir parça domatesli sosis alıp ağzına atarak. "Hiçbir şeyi ziyan etmemek gerek. Dur sana bir fincan çay getireyim."

"Teşekkürler ama bir bardak su içsem daha iyi olacak."

"Aşırı çalışıyorsun," dedi Deb. "Biraz dinlenmek için uzanmalısın. Öyle değil mi, Tom?"

"Kesinlikle öyle," dedi, aklı tatsız şeylerle dolu olan Tom.

"Mümkün değil," dedi Lou. Yapacak çok iş var; bunları ne kadar erken bitirirsek, açılışı o kadar erken yaparız. Ayrıca, Bayan Serafinska'nın arkadaşına ona uğrayıp, evindeki fazlalıkları atmasına yardım edeceğime de söz verdim. Ama kim bilir bunu yapmaya ne zaman fırsat bulacağım."

"Şey, May kafeyi tek başına gayet güzel idare ediyor gibi gözüküyor," dedi Deb. "Temizlik işinde birilerine yardım etmek istediğinde, yarı zamanlı olarak yardım isteyebiliriz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama sana haksızlık olur," dedi Lou.

"Öyle düşünmüyorum," dedi Deb. "Bazen kafeden çıkıp temizlik işine gitmek istersen, bence bunu yapmalısın. Hayallerimizi gerçekleştiriyoruz, Lou; kendimizi akışa bırakmamız gerek. Düşünsene: Kendi hayatını temizlemeye başlamasaydın, burada olmayabilirdik. Bence bu konuda birbirimize saygı göstermemiz gerek."

"Bazen sen de saçmalamıyor değilsin," diye güldü Lou, "Ama arada sırada temizlik işine gidersem, zaten kafeye para getirmiş olacağım. Bu konuda anlaştık mı?"

"Nasıl mutlu olursan dostum," diye sırıttı Deb.

Lou işin pasta kısmıyla daha çok ilgileniyordu. Kendisi kafenin öğleden sonra ikram edilecek pastalarını yapacaktı, Deb de işin kahvaltı yönüyle ilgilenecekti. Deb bir dolu iri yarı adamın arasında, May'in daha gösterişli bir versiyonu olmaya can atıyordu.

Tam tabakları kaldırırken, Lou'nun cep telefonu çaldı. Suratındaki ifadeden, Tom ve Deb kimin aradığını Lou onlara söylemeden anladılar.

"Selam Phil," dedi Lou sessizce. Tom ve Deb onun bir an kireç gibi kesildiğini fark ettiler.

"Evet, sanırım görüşsek iyi olacak."

Tom ensesini ovuşturdu.

"Hayır, ben sana gelirim... Evet, saat onda, evimizde," dedi Lou yine aynı ses tonuyla. "Yarın sabah görüşürüz o halde. Hoşça kal."

"*Evimiz* dedi," diye düşündü Tom içinden.

Lou telefonu bir kenara fırlatıp, yine telaşla eliyle ağzını kapatarak yukarı kata koştu. Tom onun neler hissettiğini gayet iyi anlıyordu.

Öğleye doğru, muslukçu yeni gelen muhteşem bulaşık makinelerini bağlamak için kafeye geldi. Lou, Tom gittiğinden beri temizlik işini bırakmamıştı, onun bu halini gören Deb'se endişelenmeye başlamıştı. Aradan vakit geçtikçe, daha da bir ha-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yaleti andırıyordu. Gün boyunca biraz su haricinde hiçbir şey içip yememişti, midesinde ancak su duruyordu.

"Merak etme, Phil'le olan görüşmem bittikten sonra daha iyi olacağım," dedi arkadaşını teselli etmeye çalışırken. "Sanırım, bütün gece boşanma kâğıtları eline geçti diye endişelendiğimi düşünüyor. Ona yarın şöyle bir bakıp gününü göstereceğim."

"Tom aksini yapacağını düşünüyor," dedi Deb.

"Ne? Ona geri döneceğimi mi?" dedi Lou çaktırmadan gögüslerini kaşıyarak.

"Neden sürekli öyle yapıyorsun?" dedi Deb.

"Sutyenim çok sıkıyor," dedi Lou. "Acayip rahatsız etti bugün."

"Yeni mi?"

"Hayır, işin tuhaf yanı da bu ya? Sırf bu değil, hepsi sıkıyor."

"Çamaşır deterjanını değiştirdin mi?"

"Hayır."

"En son ne zaman adet gördün?"

"Saçmalama," dedi Lou konuşmanın nereye gittiğini anlayarak.

"Geç kaldı mı peki?"

"Evet, bunca iş arasında normal değil mi?"

"Evet," dedi Deb.

Deb bir ara biraz daha çay poşeti alacağını söyleyerek dışarı çıktı. O gittikten sonra, Lou su ısıtıcısının altını açıp bir fincan kahve yaptı. Tadı hoşuna gitmedi. İhtiyacı olan son şey buydu: Kahve içmeyi artık sevmemek.

Phil o gün öğleden sonra işten erken çıktı ve bir kek karışımı almak için süpermarkete girdi. "Jane Asher marka mı alsam," diye düşündü. Yok, o olmazdı! Fazla profesyonel gözüküyordu. Bu yüzden, daha uygun fiyatlı, kolay kek karışımlarından bir tane aldı. Karışımı hazırlayıp pişirdiğinde biraz sert oldu ama krema kısmını iyi becerdi. Aslında, kek resmen acınası gözüküyordu; hatta üstüne ufak şekerlemeleri de serpince, daha da acıklı bir görüntü oluştu. Bir kadının yüreğine giden yol

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buydu. Lou buna asla dayanamazdı.

Kekin üstüne son şekerlemeyi de koyarken telefona bir mesaj geldi. Mesaj İngiliz Yarış Yeşili Gözlü Sue'dandı. SENİ YALANCI HERGELE diyordu. Neden söz ediyordu?

Deb geri döndüğünde, Lou'nun bir sandalyeye oturmuş soluklandığını gördü.

"Al, bu iyi gelir," deyip Lou'ya kahverengi bir kese kâğıdı fırlattı.

Lou kâğıdın içindekileri çıkarıp şaşkınlıkla Deb'e baktı.

"Dalga geçiyor olmalısın!"

Deb başıyla kese kâğıdının içinden çıkanları işaret etti. "Bence bir test yapmalısın, Lou."

Lou hamilelik testini çantasına attı. "Biraz üşüttüm, o kadar," dedi.

"Lou, testi yap. İstersen buna içgüdü de. Ama test negatif çıkarsa, sana bunu yaptırdığım için kafamı yeni bulaşık makinemize sokacağım. Ama testi yap da merak etmekten kurtulalım."

"Deb, nasıl hamile olabilirim? Biraz mantıklı konuş ne olur."

"Bilmiyorum Lou. Hamile olmayabilirsin ama hastasın, âdetin gecikti, sürekli yorgunsun ve göğüsleri kaşınıp duruyor... Ne bileyim. Kesin olarak bilsen daha iyi olur."

Lou içini çekip, tam yukarı kata çıkacakken, Deb hafifçe öksürdü. "Bu katta da tuvaletler var biliyorsun."

"Biliyorum ama onlar yeni kalsın istedim."

"Lou, hemen kadınlar tuvaletine gir ve saçmalamayı kes."

Lou elinde kutuyla birlikte kadınlar tuvaletine girdi. Deb uzun süre sabırsızlıkla bekledikten sonra, Lou anemik bir kardan adam gibi dışarı çıktı. Yanaklarından aşağı gözyaşları süzülürken, kollarını açarak Deb'e doğru ilerledi..

"Hadi ya?" diyen Deb öne çıktı. "Lou, özür dilerim. Şimdi kendimden nefret ettim. Bunca belirtiyi görünce..."

"Deb, pozitif çıktı," dedi Lou. "İki testi de yaptım, ikisinin sonucu da pozitif."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Deb'e iki testin üstündeki kutucuktaki mavi çizgileri gösterdi. "Doğru anlamışım, değil mi? Bu..."

"Evet... Evet!"

"Ya bunlar hatalıysa?"

"Her ikisi de mi? Olamaz. Lou, hamilesin."

"Olamaz!"

"Ama testlere göre, kesinlikle öylesin!"

İki arkadaş oldukları yerde kalakaldılar, mavi çizgiler sanki yok olabilirmiş gibi kıpırdamaktan bile çekinir haldeydiler.

"Phil'den olabilir mi?" dedi Deb suratını ekşitip.

"İmkânsız... Aylardır Phil'le birlikte olmadım," dedi Lou. "Tom'dan olmalı."

"Şükürler olsun," dedi Deb haç çıkararak.

Tanrım, Tom! Tom bunu duyunca ne diyecek, diye düşündü Lou. Onunla bir kere seviştikten sonra hamile kalmıştı. Tom onu tuzağa düşürdüğünü mü düşünecekti? Tıpkı Phil'in Sharon için düşündüğü gibi mi olacaktı? Hamileydi! Güç almak için Deb'e tutundu. Ağlasa mı, gülse mi, yoksa her ikisini birden mi yapsa bilemiyordu?

"Tom'a ne diyeceğim?"

"Ben olsam, 'Tom, hamileyim' derdim. Bence şimdilik söylemen gerekenler bundan ibaret."

"Deb, hamileyim!"

"Lou, hamilesin!"

İki kadın çığlıklar arasında birbirlerine sarıldılar ve küçük çocuklar gibi hoplayıp zıplamaya başladılar.

Tom beş dakika sonra Lou'nun daha iyi olup olmadığını görmek için geldiğinde onları bu halde buldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Dokuz

O gece, Tom ağzı kulaklarında koltukta otururken, kollarındaki Lou'nun da ondan farklı bir yanı yoktu. Gülümsemeleri öylesine kulaklarına varıyordu ki, surat kasları acımaya başlamıştı.

"Bir sonraki ilkbaharda bebeğimiz olacak," dedi Tom dalgın dalgın. "Dünyaya yeni gelenlerin mevsimi... Bundan daha kusursuz bir zamanlama olabilir mi?"

"Bu haberi nasıl karşılayacağını bilemiyordum," dedi Lou. "Çünkü bir kez birlikte olduk."

"Sakın bunu hatırlatma," dedi Tom alaycı bir tavırla. "Bu gece yanıma taşın, yatağımda uyu, ben de sana şefkatle bakayım."

Bunlar kulağa çok cezbedici geliyor, diye düşündü Lou. Damarlarında tatlı ve sert şarap gibi bir şey aktığını hissetti. Ama henüz onun yanına taşınamazdı.

"Lütfen, Tom, önce Phil'le olan işlerimi tamamıyla, sonsuza dek bitirmeliyim," dedi Lou. "Ben ilişki yaşayamam. O tür bir insan değilim. Hayatımı bu şekilde yaşayamam."

"Bir bebeğimiz olacak, bu durum Phil'le işinin bittiğinin kanıtı değil mi?" dedi Tom. Sesi Lou'nun daha önceden hiç duymadığı bir şekilde titriyordu.

"Hayır," dedi Lou. "Bana bir gün daha ver. Sadece bir gün. Sonra, kendimiz için plan yapmaya başlayabiliriz."

Tom onu anlıyormuş gibi başını salladı. Lou zaman mı kazanmaya çalışıyordu? Phil'e onu geri kazanması için bir fırsat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mı veriyordu? Ya Phil ertesi gün onu kazanmak için elinden geleni ardına koymazsa? Phil Winter kendinden son derece emin, hatta *çok çok* emindi. Lou yine midesi bulandığı için kollarından ayrılmak zorunda kalana dek onu kucakladı. Lou'nun hormonları tavana vurmuştu. Manipüle edilmekten çekiniyordu. Phil bunu yapmaya çalışır ve bulunması gereken en iyi yerin büyük ılık evleri ve yatakları olduğuna onu ikna ederse ne olacaktı? Tom bunun mantıklı olmadığını biliyordu. Ne olsa, Lou onun bebeğini taşıyordu. Ama bir şeyi hissetmekle, kesin olarak bilmek farklı şeylerdi.

Lou aşağı kata inince hemen Tom'un yanına geçti. Tom elini Lou'nun karnının üstüne koydu. Bebeğinin onun yakınlarda olduğunu hissetmesine alışmasını istiyordu.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Tom.

"İnanabilirsin!" dedi Lou. "Phil'i bu işe karıştırmak istemiyorum ama birlikte geçirdiğimiz kazalar ve sonuç olarak hiçbir şey olmaması ve bir kez seninle birlikte olduktan sonra hamile kalmam... Tam isabet!"

Yine Phil'den söz etmişti. Tom o adamın isminin özel konuşmalarına dâhil oluşunu gülerek geçiştirmeye çalıştı, tırnaklarını sert bir biçimde gömleğine geçirdi.

"Eh, sanırım süper spermlerim var."

"Hangi seks olmasını isterdin?" diye sordu Lou.

"Fark etmez, seks için yanıp tutuşuyorum."

"Hayır... Bebeğimizi diyorum, şapşal," dedi Lou ona bir yastıkla vurup.

"Cidden, Lou, bunun bir klişe olduğunu biliyorum ama bebeğimiz sağlıklı olduğu sürece kız ya da oğlan oluşu umurumda değil. *Ya Lou Phil'e geri dönerse ve çocuğunu bir daha hiç göremezse?*

"Phil yarın bir tartışma başlatırsa, ne zaman mümkün olursa o zaman boşanacağım. Onun bu işi şipşak yapmaya razı olmayacağını düşünüyorum ve bunu kafaya takarak kendimi harap etmek de istemiyorum."

"Ben olsam şipşakı tercih ederdim," diyen Tom koluna bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yastık daha yedi. Ona sıkı sıkı sarılıp, yanında olmanın keyfini çıkardı... Ona son kez bu şekilde sarılıyor olabilirdi. Lou'nun ertesi gün o adamı görecek olması onu dehşete düşürüyordu. Bir mağara adamı gibi davranmak istemiyordu ama Tanrı onu birilerini korusun diye yaratmıştı. Artık buna karşı gelemeyecek kadar da ilerlemişti yaşı. Ertesi gün, Lou'nun yanında olmak istiyordu ama Lou tabii ki bunu istememişti.

"Ya ikizlerimiz olursa? Bir kız, bir oğlan?" dedi Lou. "Phil'in ikizleri çok güzellerdi."

Phil Phil Phil.

"Sarışın ve kahverengi çocuklarımız olmaz bence, ne dersin?" dedi Tom siyah saçlarını sallayıp, sesindeki asabi, neredeyse korku dolu titremeyi engellemeye çalışarak.

"Sanmam," diyen Lou hafifçe güldü.

Düşüncelere dalmış bir halde orada otururlarken, Tom birden kendi kendine mırıldanmaya başladı. "Hayır, öyle olamazlar, değil mi?" diye mırıldandı. "Olamaz. Olmayacağına eminim. Tabii, tabii ya. Ne kadar aptalım!"

"Neden söz ediyorsun?" dedi Lou.

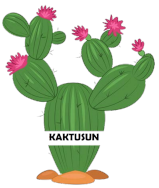
"Bir dakika." Tom Lou'nun yanından kalkıp, hızla odadan çıktı. Birkaç dakika sonra, elinde kocaman bir ansiklopediyle sırıtarak içeri girdi.

"Lou, sanırım şipşak boşanman mümkün olacak," dedi. Çekmeceden bir kâğıt aldı ve üstüne ufak, renkli daireler çizmeye başladı. Lou onun seks yapmadığı için çıldırmış olabileceğini düşündü.

Sonra, Tom'un akıl sağlığını korumak için çok yakında onunla seks yapması gerektiğini düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altmış

Ertesi sabah, Lou aynadaki aksini kontrol etti ve solgun yanaklarına biraz daha allık sürdü. Sabah bulantılarının Phil'le görüşmesi bitene dek tekrarlanmayacağını umuyordu. Ama 'sabah bulantısı' meselesi onu hâlâ heyecanlandırıyordu, çünkü hamilelik belirtilerinden biriydi ve o gece midesinin iki, hatta üç misli bulanacağından emindi. Ama sabahki görüşmesini onurunu kaybetmeden sonlandırmak en çok istediği şeydi.

Aslında, kendisini oldukça iyi hissediyordu. Cesaret kazanmak için kırmızı renkli bir ruj sürdü ve aynadaki aksine bakıp başını salladı. Hazırdı.

Faringdales 1 numara, nedense gözüne farklı gözüktü. Bir gelin olarak girdiği eve karşı hiçbir duygusal bağ hissetmiyordu. On sene boyunca orada yaşadığına inanamıyordu. Bu evdeki hayatı milyonlarca sene geride kalmış gibiydi, oysa daha dört ay önce aklından ne bir çekmeceyi temizlemek geçiyordu, ne de Tom Broom'un ismini biliyordu. Ön kapıya vardığında, içeri girmek bile gelmedi içinden. Burası artık onun evi değildi. Kapıyı çaldı, Phil yanıt verdi ve onu heyecanla içeri aldı.

Onu en son ne zaman görmüştü? Lou aynıydı ama nedense farklı bir yanı da vardı. Bunu düşünmek çılgıncaydı ama bir bakıma bir zamanlar âşık olduğu, ruhu genç Lou'nun daha yaşlı bir versiyonu gibiydi. Phil ona öyle davranmamış olsaydı, Lou zaten bu haline zamanla doğal bir biçimde erişecekti.

"Nasılsın, aşkım?" dedi. Lou'nun alyansını takmadığını fark etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İyiyim," dedi Lou. "Sen nasılsın?" Phil'in alyansının hâlâ parmağında olduğunu fark etti.

"Çay yaptım," dedi Phil çizdiği bir kek resmini annesine gösterecek olan bir çocuğun heyecanıyla. Lou ona bir fincan çay ikram etmesine ses çıkarmadı. Phil en iyi porselen fincanlarını dolaptan çıkardı. Bunlar annesinin çay takımıydı. Yani, bir hükümdar için bile ortaya çıkarılmayacak aile yadigârlarıydı.

"Süt ve şeker koymadım," dedi şekerlikle sütlüğü gösterip.

"Teşekkürler ama çayı ikisiyle de içmem," dedi Lou.

Tüh, dedi Phil içinden. On sene birlikteydiler. Bunu nasıl bilemezdi?

Keki çıkardı. Kekin üstünde *Phil tarafından yapılmıştır* yazsaydı, herhalde onun pişirdiği daha belli olamazdı. Lou onun bu çok çaba harcama numarasına kanmadı. Phil onu etkilemenin bu denli kolay olduğunu mu sanıyordu? Muhtemelen, evet. Çünkü geçmişte Phil bunu gayet iyi *başarmamış* mıydı?

"Bir dilim ister misin?"

"Teşekkürler ama almayayım. Kek pişirmeni takdir ettim ama."

Güzel, demek fark etmişti. Phil içinden gülümsedi ama dışından hayal kırıklığına uğramış gibi ona baktı. Lou'ysa hiçbir şey hissetmedi ve konuya girdi.

"Evet, sadede gelelim," dedi.

"Lou, ciddi olamazsın. Yapma, aşkım, bu iş yeterince uzadı. Bu durumu düzeltmek için ne yapabilirim?" dedi Phil en tatlı gülümsemesiyle. "Eve geri dön Lou, seni özledim."

"Phil. Sen giysilerinin yıkanmasını, yemeklerinin pişirilmesini ve... Temel ihtiyaçlarının karşılanmasını özlüyorsun. Beni özlemiyorsun."

"Hayır, özlüyorum Lou. Gerçekten."

Karşısındaki Lou çok güzeldi. Bazı insanların farklı bir bakış açısı edinebilmek için neden evliliklerine bir süre ara verdiğini anlayabiliyordu.

Phil parmaklarını şaklattı. Birden bu meselenin neyle ilgisi olduğunu anlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mesele Sue'yla ilgili, değil mi?" dedi.

"Evet," dedi Lou. Hangi Sue'dan söz ettiğini bilmiyordu ama bunun zaten bir önemi kalmamıştı. Her iki Sue da evliliklerinin yıkılışında Phil'le ve kendisiyle birlikte bir rol oynamıştı.

"Ama aşkım, bu meseleyi seneler önce geride bırakmıştık!"

Ha, demek ilk Sue'dan söz ediyordu. "Hayır, öyle olmadı. Benden bir özür bile dilemedin, Phil."

"Ona gidip, sen onu yumrukladıktan sonra dava açmamasını söyleyen bendim!" Phil'in sesi öfkeyle yükselmişti. "Seni o beladan kurtaran bendim. Bunlar bilmen gerekenleri söylemiyor mu sana?"

"Hayır, söylemiyor."

"O halde, özür dilerim. Sana bunları yaşattığım için özür dilerim. Hayatımın en büyük hatasıydı."

Lou içine derin bir nefes çekti. Phil'in özür dilemesinin bir anlamı yoktu. Bunun için çok geç kalmıştı.

"Phil, belgeleri imzalamanı ve her ikimizin de hayatına devam etmesini istiyorum."

"Lou, bunu yapamam."

Lou sakin kalmaya çalıştı. Phil'in bu konuda zorluk çıkaracağını biliyordu.

"Bu arada, hesaptan o parayı neden aldığımı merak ediyor olabilirsin."

"Şey, evet, merak ediyorum açıkçası."

"*Evinin* şu anki değeri kadarını aldım."

"*Bizim* evimiz," dedi Phil.

"Biz evlenmeden önce ödediğin miktara dokunmadım," dedi Lou onu duymazdan gelerek. "Sanırım, demirbaşlar için makul bir miktar ayırdım ve bunu ikiye böldüm. O iş hesabından aldığım miktar bundan ibaret."

"Çok gaddarca bir davranış Lou," dedi Phil hayretle.

Lou devam etti. "O rakamı kabul etmiyorsan, mahkemenin karar vermesini bekleyebiliriz. Sanırım, işinin yarısına, emekliliğinin de büyük bir kısmına hakkım olduğuna karar vereceklerdir ama bunları talep etmeyi düşünmüyorum. Bunu garan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tiye alabilirsin, çünkü her konuyu kapsayan nihai bir anlaşma imzalayacağız. Karşılaşabileceğimiz her hâkimden daha adilane bir anlaşma hazırladım."

"Sen, hanımefendi, yolsuzluk yaptın," dedi Phil öfkesini kontrol etmeye çalışarak.

Lou içinden kıkırdayarak, son zamanlarda ikinci kez bununla suçlandığını düşündü. Yakında estetik ameliyat olup, sahte bir pasaport alıp, Acapulco'ya bir gidiş bileti alabilirdi.

"Şunu artık kabul edelim, Phil. O parayı almamış olsaydım, ortak hesabımıza erişimimi engelleyecek ve bir şey almama izin vermeyecektin. Böylelikle, en azından seni birikimlerinin yarısını avukatlara harcamaktan kurtarmış oluyorum. Yani, maddi konuları halletmiş oluyoruz. Gerisi evrak işinden ibaret."

Phil değerli cep telefonunu eline aldı. Gözlerinin beyazı, kıpkırmızı kesilen suratıyla bir tezat oluşturuyordu.

"Hemen Yolsuzluk Bölümünü arayabilirim."

"Hemen ara. Unutma ki bana para transferi yetkisi vermiştin. Seni soyup soğana çevirmek isteseydim, paranın hepsini de alabilirdim. Ben sadece kendi payıma düşeni aldım. Yalan söyleyebilir, parayı bana senin verdiğini, sonra fikrini değiştirdiğini de söyleyebilirim. Hem yolsuzluktan konuşacaksak..."

Lou çantasından iki bilgisayar disketi çıkarıp masaya fırlattı. "Bunda son on seneki muhasebe kayıtların var. Diğerindeyse *gerçek* ve güncel hesapların var. Her ikisini de vergi dairesine yollayabilirim. Eminim ki düzenli bir işte olmaması gereken bir sürü tutarsızlık olduğunu görecekler ve sırf açıklar için gündelik bir faiz uygulayacaklardır. Tabii, bunlar kayıtlarının tek kopyası değil. Onları boşanma işi sonuçlandığında alacaksın."

Phil'in şuratı daha da kızardı. Kırmızı bir lahanayı andırıyordu. Bir labirente girdiğini ve her çıkışın tıkalı olduğunu hissediyordu. Belki her çıkış kapalı değildi. Hâlâ oynamadığı bir kozu vardı. Hâlâ kontrol edebildiği bir şey vardı.

"Eh, o halde sonsuza dek boşanmayı bekleyebilirsin," dedi.

Lou gözünü bile kırpmadı. Phil onun sakinleştirici kullan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mış olabileceğini düşündü. Valyum'un doğal bir eşdeğerini falan kullanıyor olmalıydı.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," dedi Lou bacak bacak üstüne atıp.

Phil karısının bacaklarının bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyordu.

"Belgeleri şimdi imzalarsan ve bana verirsen, sana hemen şu anda otuz bin sterlinden fazla para vereceğim."

Çek defterini çantasından çıkardı ve tükenmez kalemini açtı.

"Otuz bin sterlinden ne kadar fazla?" diye sordu Phil merakla homurdanarak.

"Bir kumar oynayıp öğrenmen gerek."

"Ne, sana güvenmemi mi bekliyorsun yani?"

Lou kalemi ona uzattı.

Otuz bin sterlin çok paraydı ve Phil bile Lou'nun bu konuda bir numara yapmayacağını biliyordu. Bunu itiraf etmek hiç hoşuna gitmiyordu ama bu tartışmayı kazanamayacağını anladığından, uğrayacağı zararı asgari düzeye indirmekten başka çaresi yoktu. Mutfağında oturan bu son derece kendine güvenen, seksi kadını tanımıyordu. Ama çok çekici bir yabancıydı doğrusu.

"Peach denen o kadından sonra seni aldatmadığımı biliyorsun," dedi son bir çabayla.

"Aldatıp aldatmamış olman artık önemli değil," dedi Lou. "Mesele asla bir başka kadınla ilgili değildi."

Phil meselenin başka neyle ilgili olabileceğini sormak için ağzını açtı ama içinden bir ses çenesini kapatmasını söyledi. İtiraf etmesi gerekirse, Lou'ya bok gibi davranmıştı. Susan Peach'ten de *önce* kadınlar girmişti hayatına. Hem onun sahte hamilelik döneminde yanında da olmamıştı. Lou'yla birlikte geçirdiği hayat gözlerinin önünden geçince, neyin neden olduğunu daha iyi anladı. Lou onu terk ediyordu, gerçekten de gidiyordu. Evliliği sona ermişti, kontrolü elden kaybetmek üzereydi ve içini büyük bir panik hissinin kapladığını hissediyordu.

"Lou, yapma," dedi titrek bir sesle. "Sen ve ben sonsuza dek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

devam edebiliriz. Eskiden ikimizle ilgili ne derdik, hatırlamıyor musun?"

Lou hatırlıyordu. Phil'in kollarında, hayatlarının nasıl geçeceğini, ne denli tatlı ve karşılıklı destek vererek ilerleyeceğini konuşmuşlardı ama bunlar Phil hayallerini yıkmadan, bunları sömürmeden ve ona layık gördüğü kırıntıları bırakmadan önceydi.

"Phil..."

"Bak Lou, her şeye yeniden başlayalım. Yeminlerimizi tazeleyelim. Hep İtalya'ya gitmek istemez miydin? Roma'da yeniden evlenebiliriz. Papa'ya mektup yazıp, bizi resmi bir kilise töreninde evlendirmesini isterim. Ne dersin?"

Phil çaresizlik içinde güldü, sözcükler ağzının içinde yuvarlandı, boğazına takıldı ve Lou onun bu haline acıdı. Phil bu durumla karşılaşacağını hiç düşünmemişti ve gerçekten Şişko Jack'le Maureen 2. Bölüm gibi olacaklarını düşünmüştü.

"Hayır, Phil," dedi yavaşça ama kararlı bir tavırla. Onunla birlikte İtalya'ya gitmek istemiyordu. Phil onunla birlikte oraya *ait değildi.* "Lütfen, belgeleri imzala."

"Ben sadece hayatımızın eskisi gibi olmasını istiyorum, Lou. Hatalar yapmış olabilirim ama bir zamanlar birlikte iyiydik, değil mi? Yine öyle olabiliriz. Tek istediğim bu. İyi bir koca olduğumu sanmıştım. Sana hiç vurmadım, değil mi? Para konusunda eli sıkı değilim, değil mi? Sana çiçekler alıyorum, değil mi? Harika tatillere çıkıyoruz, hep beş yıldızlı otellerde kalıyoruz. Evimize bir baksana... Muhteşem bir yer. Bu mutfak yirmi sekiz bin seterline patladı, Lou. Hepsi senin içindi."

İyi bir koca olabilirdi, olabileceğini biliyordu. Birçok erkekten daha iyi olabilirdi. Hem işinde hâlâ yükseliyordu, daha çok güzel zamanları olacaktı. Ama Lou onun evlilik özgeçmişinden zerre kadar etkilenmiş gözükmüyordu. Başını ağır ağır sallamaya başlayınca, Phil Lou'nun kalbinde artık yeri olmadığını *anladı.* Çok ileri gitmişti. Saatleri artık geri alınamazdı.

Phil acı çekmek konusunda hızlı bir ders almış gibi, reddetme, öfke ve hüzün aşamalarının hepsinden geçmişti o sabah.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geriye kalan tek şeyse kabullenişti.

İçini çekti, kalemi eline aldı, boşanma belgelerini zarftan çıkardı ve ne yaptığını düşünmemeye çalışarak hızla imzaladı. Lou imzaları kontrol etti ve çantasına koydu. Sonra, kucağındaki çek defterine bir şey yazdı. Nihayet, gitmek için ayağa kalktı ve ona katladığı çeki uzattı.

"Çay için teşekkürler," dedi bir yudum bile almadığı halde. Phil karşısında bir yabancı gibi, artık geride bıraktığı bir hayatın parçası gibi duruyordu. Her ikisi de daha büyük bir çaba harcamış olsaydı, daha güzel olabilecek bir hayat geride kalmıştı. Evet, her *ikisi* için de geçerliydi bu. Lou da evliliğinin çöküşünde bir rol oynamıştı. Maureen gibi, o da kocasının ona kötü davranmasına *izin* vermişti. Hatalar konusunda payına düşeni yapmış ve Phil'in onu daha da karanlığa itmesine izin vermişti. Şükürler olsun ki, daha geç olmadan bu işten sıyrılmayı da başarmıştı.

Phil çeki almak için elini uzatırken, alçak bir sesle "Seni seviyorum Lou Winter. Lütfen, bizi bir kenara atma," dedi.

Lou boğazının düğümlendiğini hissetti. Phil son derece çaresiz ve acınası bir durumdaydı.

"Beni gerçekten sevmiş olsaydın, öyle davranmazdın," dedi sesinin ne denli güçlü çıktığına hayret ederek.

"Seni seviyorum. Kendime göre, seni çok seviyorum."

Kendine göre. Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Artık bu iş bitmişti.

"Elveda Phil."

Böylece, Lou Faringdales, 1 numaradan son kez çıktı, pencerede gözleri yaşlarla dolu bir halde onu izleyen Phil'e dönüp bakmadı. Arabasına bindi, el fenerini çekti ve oradan uzaklaştı. Sonra, bir köşe başında durup ağladı.

Phil onun gidişini izledi. Lou ve gümüş renkli arabası hayatından sonsuza dek çıktığında hissettiklerine anlam veremiyordu. Boğazı fena halde düğümlenmişti ve bir türlü geçmiyordu. Öylesine dalıp gitmişti ki çeki unutmuştu. Çeki eline aldı ve çek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tarafının tamamıyla boş olduğunu gördü. Sonra, iki şey daha fark etti. Çekin üstündeki isim *Bayan E.A. Casserly*'ydi, ikinci şeyse çekin arkasındaydı.

Mavi gözler + mavi gözler = kahverengi gözler. Pek olası değil.

Bir süre çeke bakakaldı, sonra arabasına atladığı gibi Lou'nun peşinden gidip bunun söz verdiği otuz bin sterlinle ne ilgisi olduğunu sorup sormamayı düşündü. Derken, beyni gerçekleri kavramaya başladı. Televizyonda gördüğü bir tıp programı geldi aklına – Acil Servis. Yoksa bir belgesel miydi? Bir baba oğluna böbreğini vermek istediğinde, aile sırları ortaya çıkmıştı. Programda göz rengiyle ilgili o anda hatırlayamadığı bir konu geçmişti. Sonra, puslar birden hafifledi. *Sürtük. O kahrolası, hain sürtük!!*

Yakında eski karısı olacak kadını birden unutup, telefona sarıldı ve banka kısa tuşuna bastı.

"Hangi bölümle görüşmek istiyorsunuz?" dedi santral memuresi.

"Bir çeki durdurmak istiyorum – HEMEN!" diye bağırdı Phil.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Altmış Bir

"Keşke otursaydın, beni çıldırtıyorsun," dedi Deb yeni yıkanmış tabak çanakları dolaplara yerleştirirken. "Bu sabah on mil yürümüş olmalısın. Yakında fayanslara kök salacaksın." Ama ona sadece birazcık kızmıştı. Aslında, o da Tom'dan farklı değildi. Phil'in Lou'yu ikna etmiş olabileceğinden korkuyordu. Ama Lou artık daha farklıydı. Eskiden sahip olduğu Casserly ışıltısını yeniden yakalamıştı.

"Düşündüğümden de geç kaldı," dedi Tom ellerini uzamış saçlarının arasında gezdirerek. Saçlarını kestirmesi gerekiyordu. Phil'in tertipli görünümüne kıyasla hırpani mi gözüküyordu?

"Onunla konuşması gereken birçok konu var," dedi Deb sakin bir tavırla.

"Ya Phil onu ikna etmeye çalışırsa?" dedi Tom şüpheyle. Sonra bacakları bir an bile sakin durmadığı halde, en sonunda bir yere çöktü.

"Muhtemelen, bunu deneyecektir." Deb Tom tam ağzını açmak üzereyken, parmağını havaya kaldırdı. "Phil artık eve gelince leziz yemekler ya da çamaşır sepetinde temiz çoraplar bulamıyor. Tabii ki onu ikna etmeye çalışacak. Ama Lou da aptal değil, Tom." *Artık değil.*

"O, bir ikinci el araba satıcısı. İnsanları ikna etmeyi iyi biliyordur," dedi Tom ayağa kalkıp volta atmaya başlayarak. Phil'in deneyeceği taktikleri tahmin etmeye çalışıyordu. Bir sürü tatlı laf edecek, baştan çıkarma yöntemleri uygulayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Phil Winter'ın kaybetme kavramını bilmeyen bir adam olduğunu düşünüyordu. Oyunu iyi oynardı ve istediğini elde etmek için gereken her şeyi yapardı.

"Lou'nun gözleri açıldı artık. Onu olduğu gibi görüyor. Seni onun gibi bir adam için terk edemez."

Ama 'senin gibi birisi' ifadesi yasal açıdan Lou için önemliydi. Zor bir boşanmayı atlatmaktansa, Phil'e ve evine geri dönmeyi tercih edebilirdi.

Tom duvardaki resimlerden birinin camında kendi aksini görünce, birden kendisine olan güvenini kaybetti. Neydi o? İri yarı, sert, tulum giyen, işi başkalarının fazlalıklarını atmak olan ve duvar kâğıdı ve doğru dürüst perdeleri olmayan ve tek bir halısı olan bir evde oturan bir adamdı. Tamam, sağlam bir işi ve malı mülkü vardı ama Phil şık takım elbiseleriyle, muhteşem gülümsemesiyle, kocaman eviyle ve bir yılan oynatıcısının ikna teknikleriyle, ondan kat be kat üstündü. İşini iyi yapan bir çöp taşıyıcısı onunla nasıl yarışabilirdi?

Lou kapıyı açtı ve Tom onun ağlamış olduğunu hemen fark etti.

"İyi misin?" dedi. Daha bunu sorduğu anda, Lou onun harika kokusunu ve bedenini hissetmek için kollarına atıldı. Tom içindeki sıkıntıyı büyük bir dalganın gelip götürdüğünü hissederken, ona sarıldı ve fazla sıkmamaya gayret etti.

"Nasıl gitti?" diye soran Deb, Tom'a dönüp dudaklarını oynatarak, *"Demiştim sana,"* dedi.

"Sanırım, aptal hormonların etkisindeyim," dedi Lou. Bir süre yukarı kata çıkıp kendime gelmeliyim."

"Düşünmek için mi?" dedi Tom endişeyle.

"Üstüme daha güzel ve beli esnek bir şey geçirmek için," dedi Lou.

"Tamam," dedi Tom. "Sana bir şey getirebilir miyim, aşkım?"

"Bir bardak portakal suyu ve dört karton kutu iyi olabilir," dedi Lou.

"Tanrım, aşermeye şimdiden başladın galiba," dedi Deb su

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ısıtıcısının altını açmak için arkasını dönüp. "Bunları reçelli mi, reçelsiz mi istersin?"

"Tom nasıl isterse öyle olsun, çünkü kutular onun evine gidiyor," dedi Lou. "Bugün onun evine taşınıyorum."

Tom hiçbir şey diyemedi, ağzı hayretten açık bir halde orada kalakaldı.

"Seni ahlaksız kız," dedi Deb.

"Davranışlarımı onayladığına sevindim," dedi Lou.

"Kesinlikle onaylıyorum," diye yanıt verdi Deb.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonsöz

"Mutlu yıldönümleri; ortak!" dedi Deb fincanı kaldırıp Lou'nunkiyle tokuşturarak.

"Tebrikler Bayan Devine. Daha nice yıl dönümlerine," dedi Lou gülümseyerek.

"Aradan bir sene geçtiğine inanamıyorum."

"Evet, neler oldu neler, değil mi? Biscotti ister misin?" Lou ona bir kavanoz dolusu bisküvi uzattı.

"Sen bana bakma. Sanırım, tuvalete gitmem gerek."

"Hep gitmiyor musun zaten?"

"Seni şapşal!"

İş ortakları ve birbirlerinin en yakın arkadaşları olarak güldüler. Her ikisinin üstünde de göğüslerinin üstünde logosu bulunan siyah birer üniforma vardı. *Casa Nostra* ismini kullanmamışlardı. Farklı bir isim bulmuşlardı: *Anne'nin Yeri. Anne'nin Kafesi* o kadar bilindik bir yerdi ki, orayı sadece İtalyan kafesine dönüştürmeleri yetmişti. Birçok farklı neden yüzünden de doğru şeyi yapmış gibiydiler.

"Daha büyük bir üniformaya ihtiyacın var," dedi Deb. "Göğüslerin devasa boyutlara ulaşmak üzere. Böyle giderse, ek bina yaptırmamız gerekecek."

"Süt yüzünden," dedi Lou. "Franco yakınlarda olmalı."

Tom Broom bunu duymuş gibi, bir anne kucağında siyah saçlı oğlunu serin sabah havasından aydınlık ve ılık kafeye getirdi. Tam arkasındaysa, bebeğe adeta yapışık dolaşan sadık köpeği vardı.

"Tanrım, hava Noel sabahında bile daha sıcaktı," dedi. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Franco buna rağmen, babasının kalbinin üstünde uyumuştu.

"Al bakalım, bir fincan sıcak bir şey iç," dedi Deb neşeyle. "Hayır, lütfen, bana para verme, ikram kabul et."

Tom cık cık edip, dikkatle oturunca, Clooney de aynı şeyi yaptı. İçeriye köpek sokmak çevresel açılardan pek sağlıklı olmayabilirdi ama birkaç kamyoncunun da köpeği vardı ve kafenin onlar için ayrılmış özel bir bölümünde sahipleriyle birlikte oturabiliyorlardı. Lou kısacık bir doğum izni kullanırken, May'in bir akrabasını yardımcı olarak işe almışlardı. Kadın inanılmaz derecede titizdi ve içeriye hayvanlar girsin girmesin, kafe her daim pırıl pırıldı. Onu daha sonradan işten çıkaramamışlardı. Kadın gerçekten yaptığı işte çok iyiydi.

"Bir sene," diye mırıldandı Lou yine.

İki kadının da aklından aynı şey geçiyordu. Bir sene önce, aynı yerde durmuş, hem heyecandan, hem de korkudan titriyorlardı. Ya kafeye kimse gelmezse? Ya yağlı domuz pastırmaları servis eden, çift şeritli otoyolun kenarındaki eski ve pespaye karavan tüm müşterilerini Anne'nin Yeri'nin kapalı olduğu süre boyunca çaldıysa ve onlara geri vermezse? Buzdolapları birçoğu Karen'ın babası tarafından imal edilen kahvaltılık yiyeceklerle dolup taşmıştı; ızgaralar, tencereler ve tavalar yemek pişirmek için hazırdı ve kekler de çok hoş bir döner büfede öğleden sonra müşterileri için sergileniyordu. 'Marco' (beyaz kremalı tiramisu) isimli pastadan, hafif, limonlu ve kakuleli 'TurtaRenee' gibi çeşit çeşit, kocaman, taze pastalar deneme aşamasında Tom'u bile kendilerine hayran bırakmışlardı. Raflardaki kavanozlarda 'Tereyağlı Kurabiyeler'den, 'Yaz Pudingi'ne kadar yirmi çeşit farklı kahve duruyordu.

Açılış günü, saat sabahın tam altısında kırmızılı, yeşilli ve beyaz İtalyan bayrağı renklerini taşıyan kepenkleri açtıklarında, kimsenin olmadığını görmüşlerdi. Lou fena halde hayal kırıklığına uğramıştı, uzun boylu, sert Debra bile dokunsanız ağlayacak gibiydi.

Derken, *Ölülerin Şafağı* filmindeki zombiler gibi ama renkleri daha pembe olan ve zararsız, kareli oduncu gömlekleri ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

blucin ceketli tır ve kamyon şoförleri otoparktan kafeye doğru ilerlemeye başlamış, tırlar, kamyonetler ve arabalar otoparka dolmuştu.

İkisi de bir tek *"Mamma mia!"* diyebilmişlerdi.

Bir sene sonraysa, Deb o tezgâhın ardında hayatının en flörtöz dönemini geçiriyor, en yakın arkadaşıysa İtalya'da balayına gitmiş, bir kocası olmuş ve oğlunu dünyaya getirmişti. Aynen bu sırayla. Lou'nun gözleri hâlâ Venedik güneş ışığıyla doluydu ve İtalyan kökenli tanıdık bir beyefendi de o parıltının sürekli olarak orada olmasını sağlıyordu.

Kafe için düşündükleri geçici kahvaltı planı işe yaramamıştı. Çünkü fazlasıyla tutulmuştu. Öğleden sonra çayının iri yarı, kıllı kamyon ve tır şoförlerinin arasında işe yaramamış olması gerekirdi ama iki dünya muhteşem bir biçimde iç içe geçmişti. Ufak tefek yaşlı hanımlar, iş adamları ve kadınları, öğrenciler ve boyu kapı kadar olan adamlar sabahları Brando kahvaltıları etmek, öğleden sonraları da *Anne'nin Yeri*'nin harikulade pastalarından yemek için oraya akın etmişlerdi. Kafe hem yerel, hem de milli basında yer almıştı ve dünyanın en ilginç yerlerinden biri olarak, mutlaka görülmesi gereken bir yer olarak lanse edilmişti. *Sabah Kahvesi* ekibi bile kafeye gelmişti. Sunucu Dursilla Durham kameralar kayıt etmeyi kestikten sonra, iki saat Lou'yla oturmuştu. Lou'nun ev temizliği macerasından çok etkilenmişti ve bir defter dolusu not, bir paket çöp torbası ve yüreğinde Lou kadar cesaret bulabileceği umuduyla evine geri gitmişti.

Tom birden parmaklarını şaklattı. "Sana bir şey söyleyecektim. Phil'i gördüm."

"Öyle mi, nerede?" dedi Lou.

"Araba kullanıyordu. Çok ciddi gözüküyordu.

"Her zaman öyle değil mi zaten?" dedi Deb müşteri akını başlamadan tuvalete koşturup.

Deb onu asla affetmemişti ama Lou onun düşmanı değildi. Phil en nihayetinde Lou'nun istediği şipşak boşanmaya razı gelmişti ve eşyalarının birçoğunu koca koca karton kutular-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da ona yollamıştı. Kutuların en üstünde, gururunu bir kenara bırakıp ona yazmış olduğu bir teşekkür mektubu da vardı. Lou'ya Sharon'ın çocuklarının büyük bir ihtimalle ondan olmadığı konusunda uyardığı için teşekkür ediyordu. Göz formülü Tom'un okuldaki biyoloji derslerinden hatırladığı kadar basit değildi. Yani iki mavi gözlü insanın kahverengi gözlü çocukları olamayacağı meselesi o kadar basit değildi ama Phil'in bir DNA testi talep etmesi için geçerli bir nedendi. Test, onun ikizlerin babası olmadığını kanıtlamıştı.

"İşi mutlu olması için yetiyordur," dedi Lou. "Araba işi var ve ihtiyacı olan tek şey de o aslında. Şimdi ben sahip olduklarım sayesinde, dünyadaki her şeye sahipmişim gibi hissediyorum."

"Sahip olduklarına bir baksana, Lou: geceleri acıkan minik bir oğlun, iri yarı çirkin konteynırcı bir erkeğin ve George Clooney isimli şapşal bir köpeğin var."

Şapşal köpek ismini duyunca, kulağını havaya kaldırdı ve mutlu mutlu içini çekip başını patilerinin üstüne yasladı.

"Ya siz neye sahipsiniz, Bay Broom? Pasta pişiren tombul bir cüceye."

"İstediğim her şey sensin, Bayan Broom. *Angelo mio, ti amo passionatamente.*"

"Beni yatağa götür, Bay Broom." Shaun Casserly'nin kızının gözleri İrlanda yeşili renginde parladı ve muzip muzip ona baktı.

"Eve geldiğinizde, derhal bunu yapacağım, Bayan Broom."

"İnan bana, buna değecek," dedi Tom Broom. Daha sonradan, karısını evlerinin kapısının önünde hop diye Beyaz Atlı Prens gibi kucaklayıp, yukarı kata taşıdı.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM